

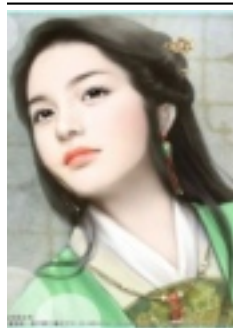
Bát thị Quỳnh Dao

Contents

Bát thị Quỳnh Dao	2
1. Chương 1: Xuyên Không	2
2. Chương 2: Thời Gian Ở Chung Ngăn Ngủ	4
3. Chương 3: Tai Nạn	5
4. Chương 4: Cháy Lớn	6
5. Chương 5: Chôn Cha	7
6. Chương 6: Vào Thành	8
7. Chương 7: Gian Khổ	9
8. Chương 8: Đãi Nguyệt Lâu	10
9. Chương 9: Đồi Hoa	12
10. Chương 10: Vào Ở	15
11. Chương 11: Chè Hạt Sen	17
12. Chương 12: Triển Vân Phi	19
13. Chương 13: Giao Phong	22
14. Chương 14: Trịnh Gia Thành Bắc	24
15. Chương 15: Thăm Bệnh	26
16. Chương 16: Tình Đầu	28
17. Chương 17: Động Tâm Ý	30
18. Chương 18: Cả Nhà Đoàn Viên	31
19. Chương 19: Người Trong Lòng	33
20. Chương 20: Tình Lương Duyệt	35
21. Chương 21: Triển Vân Tường	37
22. Chương 22: Long Hồ Đầu	40
23. Chương 23: Đêm Lưu Ly	42
24. Chương 24: Vũ Phượng Phiên Ngoại	44
25. Chương 25: Huyết Thống	46
26. Chương 26: Lại Gặp Lại	49
27. Chương 27: Ôm	52
28. Chương 28: Lâm Muội Muội	55
29. Chương 29: Gả Cho ‘hắn’ Làm Thê Tử	58
30. Chương 30: Người Nói Nghiệp	60
31. Chương 31: Tức Sùi Bọt Mép Vì Hồng Nhan	63
32. Chương 32: Cờ Bạc	67
33. Chương 33: Tình Ý Dần Dần Dày	70
34. Chương 34: Việc Hôn Nhân	73
35. Chương 35: Rõ Tâm Ý	76
36. Chương 36: Giao Du	80
37. Chương 37: Nam Bắc Giao Phong	82
38. Chương 38: Tức Giận Mắng	85
39. Chương 39: Rõ Thân Phận	88
40. Chương 40: Dày Vò	91
41. Chương 41: Cảm Động	93

42. Chương 42: Kính Rượu	96
43. Chương 43: Ôm Nhau	98
44. Chương 44: Tề Tụ Một Đường	100
45. Chương 45: Đau	102
46. Chương 46: Bất Nhập	106
47. Chương 47: Hôn	109
48. Chương 48: Vua Cửa Mọi May Mắn	114
49. Chương 49: Giúp Nàng Đoạt Lại Từng Chút Từng Chút Một	117
50. Chương 50: Chị Dâu Tương Lai	121
51. Chương 51: Trong Lòng Vẫn Nhớ Người	123
52. Chương 52: Dạ Kiêu Tới Cửa	126
53. Chương 53: Đoạt Mệnh Chạy Như Điên	129
54. Chương 54: Lệ Chua Xót	132
55. Chương 55: Ôm Nhau Trong Mưa	135
56. Chương 56: Sẽ Có Người Thu Thập Hồn	138
57. Chương 57: Gả Cho Ta	142
58. Chương 58: Thừa Dịp Người Bệnh, Muốn Mạng Người	145
59. Chương 59: Thành Nam Bị Diệt	149
60. Chương 60: Dạ Kiêu Điên Cuồng	152
61. Chương 61: Trừ Dạ Kiêu	155
62. Chương 62: Hôn Lễ Long Trọng	158
63. Chương 63: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	162
64. Phiên Ngoại 1	166
65. Phiên Ngoại 2	172

Bất thị Quỳnh Dao

Giới thiệu

Tên truyện: Không phải là Quỳnh Dao Thể loại: Xuyên không, đồng nhân, 1x1 Nhân vật: Trịnh Mặc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-thi-quynh-dao>

1. Chương 1: Xuyên Không

Sau mỗi ngày, mang các em đến dưới thác nước giặt quần áo là công việc cố định của Vũ Phượng. Hôm nay, Tiểu Ngũ vẫn ngoan như trước, bé dựa vào một khối đá lớn bên dòng nước, trong lòng vẫn ôm không rời thỏ trắng nhỏ nhồi bông, không quên làm nũng năn nỉ với chị cả:

- Chị cả, chị xướng ‘Vân Vân Nhi’ cho em nghe được không?

Tiểu Ngũ đáng thương là đứa con nhỏ nhất Tiêu gia, lúc bảy tuổi mẫu thân đã qua đời nên bé rất tự nhiên coi chị cả thành mẫu thân của mình. Vũ Phượng vượt cái đầu đáng yêu của bé, tự nhiên sẽ không cự tuyệt em gái, hướng hồ bản thân nàng lại yêu ca hát. Vũ Phượng đứng ở bên dòng suối, đang chuẩn bị bắt đầu xướng khúc thì chợt nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Ngũ:

- Chị cả, chỗ kia hình như có người!

Vũ Phượng nhìn theo hướng nàng đang chỉ thì thực sự thấy một người mặc bạch sam nằm trên tảng đá lớn bên dòng suối.

- Đi, chúng ta đi xem xem - Vũ Phượng tận lực thể hiện vẻ trấn định, mang theo Tiểu Ngũ đi tới chỗ người nọ.

Khi đến gần thì phát hiện quần áo người nọ bẩn loạn, hình như bị rách rất nhiều chỗ, cộng thêm nước suối làm ướt khiến thoạt nhìn chật vật không chịu nổi. Người nọ nằm nghiêng, Vũ Phượng do dự một chút cuối cùng vẫn ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng huých vào người nọ, không có chút phản ứng.

- Chị cả, người này sẽ không chết chứ? - Tiểu Ngũ nắm con thỏ có chút hoảng sợ kêu lên.

- Đừng đoán mò, không nên nói điềm xấu - Một bên trấn an em gái một bên thử dùng tay quay thân thể người nọ nằm ngửa lại, mất một phen công phu, rốt cục thật vất vả để hán nằm ngửa lên trời.

Vũ Phượng lau một chút nước suối bẩn trên mặt, còn chưa có động tác tiếp theo thì Tiểu Ngũ liền giơ một móng vuốt đến dưới mũi người nọ, hưng phấn mà kêu lên:

- Có hơi thở, sống!

Vũ Phượng nhìn bé, bắt đầu dĩ lắc đầu, hơi đánh giá người nằm trước mắt. Tuy rằng quần áo bẩn loạn nhưng cũng không có vết thương có máu chảy, hoàn hảo. Chỉ có điều cái trán hình như bị va chạm, có chút vết máu chưa khô, vài sợi tóc hơi dài dán tại lông mày, trên mặt cũng hơi bẩn, may mà không có vết trầy gì. Vũ Phượng lại thử gọi, chỉ là vẫn không hề đáp lại như trước.

- Chị cả, chị nói xem không phải là anh ấy ngã xuống từ đỉnh thác chứ? - Tiểu Ngũ lại bắt đầu phát huy trí tưởng tượng.

Vũ Phượng lắc đầu, nàng cũng không rõ, nhưng thấy chết không cứu thì nàng không làm được, nghĩ xong liền nói với Tiểu Ngũ:

- Tiểu Ngũ, em về nhà nói cho cha biết, nói có người té xỉu, bảo cha đến đây nhìn xem.

- Dạ vâng ạ! - Tiểu cô nương túm lấy con thỏ chạy nhanh như bay.

Vũ Phượng không biết y thuật, chỉ có thể ở bên cạnh canh giữ, đem khăn trong tay áo nhấp nước, do dự, cuối cùng vẫn cẩn thận lau vết nhem nhuốc trên mặt cho hán. Nàng nghiêm túc lau, không để ý tới người nọ hơi hơi nhắm mi lại. Tới lúc nàng đang chà lau cằm thì người nọ đột nhiên mở hai mắt, Vũ Phượng hoảng sợ, cuống quýt đứng lên lui về phía sau vài bước. Không có động tĩnh gì, cẩn thận quan sát qua thì thấy hán vẫn nằm thẳng tắp tại chỗ, hai mắt nhìn trời.

Đột nhiên có một tiếng ho khan khiến Vũ Phượng phục hồi lại tinh thần, thấy người nọ rất cố hết sức muốn đứng dậy lại không thể đứng dậy. Nàng định thần lại, nghĩ rằng thiên hạ cũng không phải toàn người xấu, nhìn hán cố hết sức như vậy, liền đi qua nhẹ nhàng đỡ lấy vai hán, cũng cẩn thận bảo trì một khoảng cách, giúp đối phương chậm rãi ngồi dậy.

Trịnh Mặc đau nhức toàn thân, cảm giác xương cốt toàn thân đều như đau tan ra. Trong lúc mông lung vừa rồi hình như nhìn thấy một bóng người nhưng rất nhanh lại không thấy nữa. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, thử ngồi dậy lại phát hiện một chút khí lực cũng không có, thẳng đến khi trên vai đột nhiên xuất hiện đụng chạm ôn nhu, trợ giúp cô chậm rãi ngồi dậy.

Cô thở ra một hơi, khước mắt nhìn thấy vạt áo màu phấn hồng bên người thì kinh hoảng, nghi hoặc giương mắt nhìn lên. Gương mặt thanh tú thoát tục, mi mắt rung rung, hình như có một chút bối rối. Cô khẽ mở miệng:

- Ta..... - Vừa mới phun ra một chữ lại đột nhiên dừng lại.

Sau khi Vũ Phượng lui lại mấy bước thì có chút khấn trương, đây là phản ứng bình thường đối với người lạ, sau đó lại không nhận được tò mò, mặt mờ đánh giá người đang ngồi. Thấy hấn vuốt cổ của mình, không ngừng phát ra độc nhất một âm tiết, thoát nhìn có chút thất kinh. Sau đó lại thấy hấn nhìn xung quanh trong chốc lát, rồi chậm rãi đứng dậy hướng đến cạnh dòng suối.

Trịnh Mặc run sợ trong lòng nhìn vào trong nước, trong lòng bất ổn, giọng của cô sao lại thay đổi, chẳng lẽ là ù tai? Khi cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong dòng nước lay động lại dừng thì hoàn toàn như mơ. Bất luận cô mở to hai mắt thế nào thì hình ảnh trong nước cũng không phải bộ dáng của chính mình, tại sao có thể như vậy?

Đang thất hồn lạc phách thì đột nhiên một bóng người chạy về hướng nàng, Trịnh Mặc kinh hãi giương mắt nhìn lên, phát hiện ra là vài đứa trẻ vây quanh cô, đây là tình huống gì vậy?

- A anh tỉnh rồi! Anh là ai vậy, sao lại ở chỗ này? - Một tiểu cô nương đặt câu hỏi với cô.

- Ta..... - Trịnh Mặc “ta” nửa ngày cũng không biết trả lời thế nào, cô đã hoàn toàn hồ đồ, gục đầu xuống - Ta cũng không biết ta là ai.

- Chị cả, anh ấy nói không biết chính mình là ai!

Tiếng nói chuyện bên cạnh đã không thể truyền vào tai Trịnh Mặc nữa, cô khiếp sợ nhìn quần áo của những người này, sao có chút giống thời kì dân quốc? Cũng có thể là ở nông thôn nên mới mặc như vậy.

- Cha - Người ồn ào trước đó chạy mất dạng, Trịnh Mặc nguyên bản đang thất thần, ánh mắt theo bản năng nhìn phía trước, nhìn thấy một người mặc sườn xám, được rồi, là sườn xám của nam sĩ, hoặc nên gọi là áo dài của người trung niên đang đứng ở trong một viện, vuốt ve vài cái đầu nhỏ phía dưới, cũng nhìn tới mình mà đánh giá.

- Cha, đây là người đứng phải chúng con ở cạnh thác nước..... Hấn nói hấn không nhớ rõ mình là ai.

- Vậy sao? - Người trung niên nhìn Trịnh Mặc nhú mày.

2. Chương 2: Thời Gian Ở Chung Ngăn Ngủ

Ngồi cạnh bàn, Trịnh Mặc vẫn có chút thất thần. Người đối diện hỏi, cô cơ bản đều lắc đầu, cái gì cũng không biết. Người trung niên này là Tiêu Minh Viễn, ông nhìn người trẻ tuổi tương mạo đoan chính trước mắt hình như thực khôn đốn, hỏi hấn cái gì cũng không đáp được. Thấy quần áo trên người hấn còn nhỏ nước thì có chút không đành lòng, liền gọi Vũ Phượng tìm cho hấn kiện quần áo thay trước.

- Đây là quần áo của cha ta, người...người thay trước đi - Trịnh Mặc bị động theo Vũ Phượng đến một gian phòng cũ kỹ, cầm quần áo trên tay đứng giữa trời mới hồi phục lại tinh thần, lúc này Vũ Phượng đã sớm đi ra ngoài.

Cô chậm rãi nhìn quanh bốn phía, không có giường, hình như là chỗ chứa đồ linh tinh. Mở quần áo trên tay ra, cô lại há hốc mồm. Cho tới bây giờ cô chưa từng mặc qua quần áo như vậy, chỉ nhìn thấy qua trong TV, chắc hấn còn già hơn thời của bà nội cô mới có thể mặc.

Cô cố hết sức cởi quần áo ướt sũng trên người, xong trên thân lại cởi quần. Cô vẫn thực không quen với sự khác biệt này, thân thể này vẫn gầy teo như vậy nhưng lại thực không giống, hình như hơi cao lên một chút, nhất là chân. Giờ phút này cô đã cảm giác rõ ràng được mình không phải là mình thực sự, may mà giữa hai chân cô không có thấy thêm ‘chân thứ ba’, bằng không cô nhất định sẽ có xúc động muốn chết. Quần áo này đối với cô mà nói là quá mức rộng, cho dù mặc thêm kiện ngoại sam vẫn thùng thình.

Cô nhìn nửa ngày, cảm thấy không có gì không ổn liền mang theo quần áo ướt đi ra. Cô vẫn còn xa lạ với cách bài trí bên trong, theo bản năng đi tìm thân ảnh hồng nhạt kia, chậm rãi đi tới chỗ nàng.

Lúc này Vũ Phượng đưa lưng về phía cô, đang nói chuyện cùng một người khác. Trịnh Mặc lúc này thân cao hơn Vũ Phượng gần nửa cái đầu, Trịnh Mặc đến gần một chút liền thấy một thiếu nữ biểu cảm rất sinh động đang nói chuyện cùng nàng. Trịnh Mặc định im lặng thì đã thấy cô nương đang nói hăng say kia mở to đôi mắt sáng ngời có thần nhìn mình, mắt cũng không nháy, trong mắt có đánh giá rõ ràng.

Cô nương này là Vũ Quyên. Vũ Quyên chỉ kém Vũ Phương một tuổi, thoát nhìn cơ hồ lớn hơn. Bất quá Vũ Phương cao gầy hơn, Vũ Quyên so với nàng kém tầm nửa phân. Bộ dạng hai chị em cũng không giống nhau. Vũ Phương mặt mày như họa, thanh lệ thoát tục, tựa như một bức họa sơn thủy thanh nhã tươi mát thấm lòng người. Vũ Quyên cũng không kém, ngày thường nàng tư thế oai hùng hiên ngang, mặc dù cũng tinh xảo đặc sắc nhưng trong ánh mắt lại có thêm cỗ anh khí, thoát nhìn thực hoạt bát sinh động.

Vũ Quyên nhìn xuyên qua Vũ Phương, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Trịnh Mặc rồi lại nói với Vũ Phương bên cạnh:

- Đây là người mọi người cứu về?

Vũ Phương vội vàng quay đầu lại, thấy Vũ Quyên lớn gan nhìn người nọ thì có chút do dự gật đầu, lại đuổi tay túm nhẹ lấy Vũ Quyên, nàng nhìn người khác như vậy có chút không lễ phép.

Vũ Quyên thế nhưng không lập tức dời mắt đi, nàng ngẩng đầu nhìn người trước mắt, trong lòng kinh ngạc cực độ. Tuy rằng hàng năm nàng đều ở trong sơn trang, không đến trường cũng không tập võ, hiếm khi thấy người bên ngoài, nhưng người này thoát nhìn thật sự không giống như nông dân xung quanh.

- Chị hai chị hai! - Tiểu Ngũ ở dưới đất lôi kéo tay áo Vũ Quyên, Vũ Quyên lúc này mới thôi đánh giá.

Trong lòng Trịnh Mặc rất kinh ngạc, thật sự là một đôi con người rất sinh động, rất có thần, cô chưa từng bị người khác đánh giá trực tiếp không chút kiêng nể như vậy. Cô yên lặng nhìn tiểu cô nương phía dưới, nghĩ đến vừa rồi nghe cô bé kêu “Chị cả”, hiện tại kêu “Chị hai”, xem ra bọn họ đều là anh chị em ruột, âm thầm than nông thôn thật sự nhiều trai nhiều gái, không chịu kế hoạch hoá gia đình, phổ cập nhà nước đi đâu rồi

Buổi tối Trịnh Mặc có chút mất tự nhiên cùng dùng bữa tối với một đại gia đình lớn nhỏ này, cô miễn cưỡng nhớ kỹ tên từng người. Kỳ thật cũng không khó nhớ, cứu nàng là lão đại, tên Vũ Phương, lão nhị tên Vũ Quyên, tuổi tác rất gần, chỉ có điều một người im lặng, một người rất hoạt bát, một người xa lạ như cô ở đây thế nhưng không chút nào tế nhị, cô không khỏi có vài phần hảo cảm đối với thiếu nữ sáng sủa này. Dưới tiếp đơn giản là Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, nhớ rất dễ.

- Cám ơn - Cô nói với Vũ Phương đang rót cho cô một ly trà, lễ phép mỉm cười. Vũ Phương cúi đầu, nhẹ giọng nói câu “không cần khách khí” liền đứng dậy ngồi lại giữa lũ nhỏ.

Tiêu Minh Viễn nâng cốc, từ nãy đến giờ ông luôn luôn quan sát người trẻ tuổi hình như có chút thất thần này, thấy hần tướng mạo đường hoàng, cử chỉ có lễ, ánh mắt cũng lộ vẻ lương thiện, cảm thấy an tâm một chút. Ông phân phó Vũ Phương cầm một bộ đệm chần trải ở thư phòng, tạm thời để Trịnh Mặc ở lại một buổi tối này trước, bởi vì ngay cả mình là ai cũng không nhớ rõ thì hần càng không biết đến từ đâu hay muốn đi đâu. Tiêu Minh Viễn xem như là phần tử trí thức, có sự ngông nghênh của người đọc sách, cũng có lòng thiện lương đồng cảm.

3. Chương 3: Tai Nạn

Trên đường núi gập ghềnh lóe lên một cây đuốc, vách đá bên vực sâu, tuần mã đạp cỏ xanh, một đội người ngựa ở giữa núi rừng không ngừng vờn quanh như đang tìm gì đó, thỉnh thoảng có tiếng người truyền đến.

- Ôn ào cái gì, tiếp tục tìm! - Mã Dững cười ngựa đi qua vài người đang tụ tập gặm nhẹ một câu. Những người đó vừa thấy thần sắc hung ác của Mã Dững thì nhất thời không dám hé răng, vội vàng cúi đầu chống vào hòn đá bên cạnh tiếp tục đi về phía trước dò đường.

Lúc này đang lập Hạ, buổi tối ngay cả chút gió cũng không có, thời tiết nóng hơn cả ban ngày, rất nhiều người cởi áo choàng ngắn trên người ra. Trong rừng nhiều bọ muỗi, để trần càng dễ bị muỗi độc cắn, không bao lâu thì chỗ nào cũng là âm thanh vỗ vỗ đánh đánh.

Mã Dững trừng mắt lại tìm thêm một vòng, mồ hôi trên trán chảy như nước, hần nâng cánh tay lên một chút, nhìn một đám thủ hạ mồ hôi ướt đầm phía dưới, trong lòng lại thâm rủa “nhút nhát”. Hần hành sự vẫn luôn cẩn thận, nhiều năm qua chưa bao giờ phạm sai lầm nên lần này lão gia mới cố ý phái hần lên Phạt Sơn đón đại thiếu gia. Ngàn dặm vạn dặm phải mang thiếu gia an toàn trở về, nay...

Mã Dũng thở dài, nếu đại thiếu gia có vấn đề gì, hẳn chỉ sợ là khó tránh khỏi chết muôn lần.

Buổi tối, Tiêu Minh Viễn như thường lệ đi ra mộ phần vợ cũ, Vũ Phượng liền để các em chen chúc trên một cái giường 'kể chuyện xưa'. Đang kể, bỗng nhiên Vũ Quyên đem sách để bên người, nhanh chóng đứng lên:

- Chị nghe thấy không?

Vũ Phượng bị nàng làm hoảng sợ:

- Cái gì?

Vũ Quyên chạy vội tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Trịnh Mặc một mình ở thư phòng, nhìn quanh đồ dùng cũ kỹ, văn phòng tứ bảo chỉnh tề. Trên tường trông trơn sạch sẽ, duy nhất một cái đàn cổ treo cạnh giá sách khiến cô chú ý. Cô đến gần xem, phát hiện chuôi cầm mặc dù có chút cũ nhưng được bảo dưỡng rất tốt, có thể thấy chủ nhân chắc hẳn rất yêu thích cái chuôi cầm này.

Trịnh Mặc lại đảo mắt nhìn bộ sách trên án, xem chữ viết trên mặt bìa, đều là chữ phồn thể, cũng may cô cơ bản nhìn hiểu. Nhìn rồi nhàm chán, cô định lấy một quyển sách ra xem thì đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập bên ngoài, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ. Trịnh Mặc nhíu mày, nghi hoặc đi đến cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Vừa thấy liền kinh ngạc nhảy dựng, trong bóng đêm tối đen có vô số cây đuốc hướng tới gần nơi này, trận thế này khiến cô nghĩ tới cảnh cướp bóc trên phim truyền hình.

Chỉ trong chốc lát, bên ngoài truyền đến một trận huyên náo, Trịnh Mặc nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ thì thấy một đám người cưỡi ngựa đến gần, không phải lái xe, không phải cưỡi mô tô, là cưỡi ngựa!

Một người mặc lụa xa tanh trắng ngồi trên lưng ngựa rống:

- Tiêu Minh Viễn! Người đi ra cho ta!

Những người khác giờ đuốc, tiếng la vang trời theo sau:

- Tiêu Minh Viễn! Đi ra! Tiêu Minh Viễn.....Tiêu Minh Viễn.....Tiêu Minh Viễn.....

Trịnh Mặc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đây là chuyện gì, chẳng lẽ những người này thật sự là thổ phỉ, còn quen biết chủ nhân nhà này!

Trịnh Mặc đang nghĩ tới vấn đề nên trốn hay chạy thì nhìn thấy Vũ Phượng và Vũ Quyên cùng mấy đứa trẻ đột nhiên ra ngoài, vọt tới trước đám hung thần ác sát kia:

- Thổ phỉ - Trước mặt chúng, Vũ Quyên giữa đầu lớn tiếng hỏi - Các người là ai, nửa đêm vọt tới nhà ta làm gì! Nếu các người có việc thì ngày mai hãy đến!

Miệng Trịnh Mặc thành hình chữ O, trong lòng bội phục không thôi với thiếu nữ mới mười mấy tuổi này, nàng thật sự rất dũng cảm!

Một tiếng cười to vang lên, Trịnh Mặc ở trong không nghe rõ bên ngoài nói gì, chỉ đột nhiên thấy một người nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt Vũ Phượng, dùng roi ngựa cuốn lấy cổ Vũ Phượng khiến nàng nghẹn thở tới phát run, giống như muốn thất chết nàng!

Trịnh Mặc mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy trước ngực chột bùng lên một ngọn lửa, cũng không biết dừng khí từ đâu ra, nàng xoay người đẩy cửa thư phòng, không kịp để ý gì xông ra ngoài.

4. Chương 4: Cháy Lớn

Lúc Trịnh Mặc vọt ra bên ngoài thì đúng lúc thấy đầu của Tiểu Tứ đụng vào bụng nam nhân áo trắng kia, hẳn bị đau kêu to, một phát nắm lấy cổ Tiểu Tứ như bắt một con gà con rồi nhấc lên, hung hăng ném xuống đất, sau đó một đám người giơ roi ngựa quật vào đứa nhỏ gầy yếu. Tiểu Tứ không ngừng lăn trên mặt đất, Vũ Phượng và Vũ Quyên thương xót kêu lên, dùng thân thể của chính mình che trở cho Tiểu Tứ, để mặc roi quất vào người các nàng, từng đợt la khóc giống lưỡi kiếm sắc rơi vào tai Trịnh Mặc, rung động thật sâu linh hồn của cô.

Trịnh Mặc không thể nhìn được nữa, cô vọt tới phía trước, mạnh tay cầm một cái roi ngựa đang hung hăng đánh tới Vũ Phượng, tay kia cũng giơ lên nhanh chóng nắm chặt những cái roi nàng vọt tới được, không cho những cái roi tàn độc này đánh đến người bọn nhỏ nữa.

Vũ Phượng dùng hai tay mình gắt gao bảo vệ các em, quay đầu đi nhưng lại không cảm nhận được đau đớn đáng phải có. Nàng có chút kinh hãi ngẩng đầu, nhìn thấy người được nàng tình cờ cứu đang đứng bên người nàng, trên tay người đó nắm rất nhiều roi, mấy người giơ roi đánh đang dùng sức giật lấy roi nhưng thế nào cũng không giật được.

Vũ Quyên đột nhiên nhảy ra, một lát đã vọt tới thét lớn cãi nhau cùng nam nhân áo trắng, mấy đứa nhỏ sợ tới mức khóc lên, Trịnh Mặc vội vàng trấn an bọn nhỏ, không rảnh bận tâm những người ở đằng sau. Vũ Phượng ôm Tiểu Ngũ vào lòng rồi lại ôm chặt lấy Tiểu Tam và Tiểu Tứ, trên mặt chảy nước mắt, một lần lại một lần không ngừng trấn an bọn họ. Trịnh Mặc nghe thấy nàng nói năng đã có chút lộn xộn, cô ngồi xổm bên bọn họ, mắt gắt gao nhìn chăm chăm, không dám tránh ra nửa bước.

Đúng lúc này, không biết ai đột nhiên ném cây đuốc về hướng phòng củi, lập tức ánh lửa ngút trời, trâu dê trong phòng củi đều sợ hãi chạy ra, lửa nhanh chóng lan tới chỗ phòng ở giống chim lửa trong đêm tối, nhanh chóng thổi quét toàn bộ sơn trang.

Trịnh Mặc khiếp sợ há miệng, Vũ Phượng và Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ cũng sợ ngây người, mọi người lúc thấy cháy phòng đều kinh hãi sững sờ tại chỗ.

Lúc này đột nhiên truyền đến tiếng nam nhân kêu thảm thiết:

- Triển nhị gia, hạ thủ lưu tình!

Trịnh Mặc quay đầu lại, nhìn thấy nam tử trung niên từng chiều đãi cô - Tiêu Minh Viễn - cơ hồ vừa ngã vừa chạy tới, một chốc liền quỳ gối trước mặt nam nhân áo trắng đau khổ cầu xin.

Tiểu Tam Tiểu Tứ đều bò lên, lập tức chạy về phía cha của bọn chúng. Tiểu Ngũ lạnh run lui vào trong lòng Vũ Phượng.

Tiêu Minh Viễn nhìn thấy vết thương trên người bọn nhỏ thì lập tức phẫn nộ rít gào về phía nam nhân áo trắng. Tiếng lửa cháy, trâu dê kêu, cộng thêm tiếng bọn nhỏ khóc, nhất thời hoảng loạn. Trịnh Mặc căn bản không nghe không rõ cuộc đối thoại giữa bọn họ, chỉ thấy bọn họ không ngừng dây dưa. Tiếp theo là một đám người tiến lên lấy roi đánh Tiêu Minh Viễn, Vũ Phượng Vũ Quyên và mấy đứa nhỏ ở bên cạnh khóc khàn cả giọng. Tiếp theo là nhìn thấy Vũ Phượng đột nhiên chạy về phía đồng lửa, Trịnh Mặc sợ hãi vội vàng đuổi theo mấy bước, cũng may Vũ Quyên đã ôm cổ nàng.

Trịnh Mặc nhìn vẻ thương tâm muốn chết của Vũ Phượng, trong lòng rất khó chịu, cô nhìn trận cháy, lớn như vậy cho dù có bình chữa cháy và vòi dẫn nước lớn cũng có thể không cứu được bao nhiêu, huống chi niên đại này phỏng chừng chỉ có xô nước, muốn dập tắt đám lửa chỉ sợ là chuyện không thể.

Ngực Trịnh Mặc đột nhiên nảy mạnh, trong lòng run sợ nhìn lửa lớn trước mặt, này cơ hồ là hiện trường hỏa hoạn lớn và thảm khốc nhất cô từng thấy. Đứng tại chỗ nhìn lửa lớn trước mặt, nàng cảm thấy sợ hãi khảm sâu, theo bản năng lui lại một bước, lại nghe từ xa xa truyền đến tiếng hét đau triệt tâm. Trịnh Mặc vừa quay đầu liền thấy một bóng người đột nhiên vọt vào đồng lửa, rất nhanh liền biến mất vô tung vô ảnh. Trịnh Mặc mở to hai mắt nhìn, cô nhìn lại về phía nhóm Vũ Phượng, thấy bọn họ quỳ trên mặt đất, mắt nhìn chăm chăm vào đồng lửa kêu lên, một loại dự cảm không tốt xuất hiện trong đầu.

Trong lúc nhất thời, bốn phía đột nhiên im lặng. Mọi người đều gắt gao nhìn chăm chăm vào đồng lửa kia, tựa hồ có chuyện đáng sợ nào đó sắp sửa phát sinh.

5. Chương 5: Chôn Cha

Trịnh Mặc chôn chân tại chỗ mở nửa miệng, khiếp sợ đến không thể nhúc nhích nổi. Cô không ngờ một gian phòng trong nháy mắt đã cháy lớn, tiếp theo còn lấy cả mạng người, hết thảy tới quá nhanh, rất không thật. Mắt cô đầy nỗi sợ hãi, tay theo bản năng sờ di động muốn báo nguy, lại sờ vào hư không.

Dưới ánh lửa, Vũ Phượng, Vũ Quyên, Tiểu Tam Tiểu Tứ mặt bi thống chứa đựng tuyệt vọng, đều tái nhợt như giấy.

Bỗng nhiên một người lao ra khỏi ngọn lửa, là cha bọn họ ôm Tiểu Ngũ lao ra.

Bên cạnh có người kêu lớn cứu người, rất nhiều người lập tức xông tới dùng quần áo dập tắt lửa trên người Tiêu Minh Viễn.

Vũ Phượng, Vũ Quyên, Tiểu Tam, Tiểu Tứ đều xông tới, quỳ rạp bên người cha bọn họ. Trịnh Mặc hít một hơi thật sâu mới hơi lão đảo đi đến chỗ bọn họ. Đi tới nơi nàng mới nhìn thấy mặt Tiêu Minh Viễn toàn là màu đen, quần áo cơ bản đều bị đốt trụi, người đã thần chí không rõ. Vũ Phượng ôm tiểu cô nương bên cạnh, vừa khóc vừa bi ai gọi tên nàng. Người của Tiêu gia đều khóc ngã vào nhau, Vũ Phượng ôm Tiểu Ngũ, Vũ Quyên ôm Tiểu Tam Tiểu Tứ đều lần lượt ôm Tiêu Minh Viễn khóc kêu cha, cảnh tượng thê lương vô cùng.

Tiếp theo Trịnh Mặc nhìn thấy người Tiêu Minh Viễn đột nhiên run rẩy một trận, tiếp theo đầu gục về một bên, hai mắt nhắm lại, trong lòng lộp bộp một tiếng, thậm chí không tốt. Tiếp theo chợt nghe thấy Vũ Phượng bọn họ thê lương kêu to: “Cha.....”

Một nam nhân mặc quần áo màu lam đi tới trước mặt bọn họ, ngồi xổm xuống sờ sờ cổ Tiêu Minh Viễn, lắc lắc đầu, nói cha bọn họ đã chết rồi.

Trịnh Mặc giật mình đứng tại chỗ, những người khác cũng đứng lảng lảng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có năm người Tiêu gia thê thảm gào thét, bọn họ không ngừng kêu cha, biểu tình trên mặt mờ mịt, đáng thương đến cực điểm.

Trịnh Mặc cảm thấy mũi chua xót, khóe mắt đã rơi xuống một giọt lệ.

Nam nhân áo trắng tiến tới, bỏ lại một gói to ở chỗ bọn họ, nói mấy câu sau đó xoay người đi. Vũ Quyên đột nhiên nhảy lên, cầm cái gói to kia hung hăng ném về hướng nam nhân kia, nàng gào thét bảo hắn cầm lại đồng tiền dơ bẩn, bảo hắn cút đi.....

Nam nhân áo trắng quát lớn vài câu, nhặt gói to lên, mang theo người ngựa tuyệt tình đi.

Chỉ còn lại Vũ Phượng, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ vẫn đang vây quanh thi thể của cha bọn họ, không nhúc nhích.

Tay Trịnh Mặc run nhè nhẹ giơ lên lại hạ xuống, cô chưa bao giờ trải qua chuyện hung tàn thô bạo như vậy. Vài giờ trước, sáu người nhà họ Tiêu còn ngồi ăn cơm cùng nhau cười cười nói nói, hiện tại lại cuộn mình trên mặt đất, rơi lệ đầy mặt khóc không thành tiếng. Trong lòng cô không khỏi dâng lên bi thương vì bọn họ, trong mắt hàm chứa nước mắt. Cô cảm thấy như thể mình đã đến xã hội cũ đáng sợ, tựa như Lỗ Tấn viết trong ‘Nhật kí người điên’: Thế giới người ăn thịt người. Mà năm người nhà họ Tiêu trước mắt chính là loại người hy sinh cho thể chế. Cô nắm chặt tay, đột nhiên cảm thấy mình thực bất lực, ngoài thương hại và bi thương thì tựa hồ cái gì cũng không làm được.

Ngày thứ ba sau khi Kí Ngạo Sơn Trang bị thiêu hủy, Trịnh Mặc và năm người Tiêu gia đưa phụ thân bọn họ đi hạ táng. Nhìn từng xéng từng xéng bùn đất đắp lên, một người cứ như vậy mà vĩnh viễn bị chôn ở dưới.

Hạ táng xong, Trịnh Mặc đi theo năm người Tiêu gia tới nhà hàng xóm duy nhất gần đó là ông bà Đỗ cuộn mình qua một đêm.

6. Chương 6: Vào Thành

Sáng sớm hôm sau, Vũ Phượng và Vũ Quyên mang theo Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đi cáo biệt ông bà Đỗ. Trước khi đi, Vũ Phượng đi đến trước mặt Trịnh Mặc, giữa đầu có chút chua xót nói với cô:

- Tiên sinh, thật xin lỗi, mấy ngày này khiến người trải qua bất hạnh với người một nhà chúng ta - Nói tới đây đôi mắt đỏ lên - Nay chúng ta muốn dẫn muội muội đi vào thành trị liệu, người.....

“Tiên sinh”? Trịnh Mặc không khỏi nhú này, cô nhìn người mình thì lập tức linh ngộ. Thân thể này vốn có bộ dạng cao gầy, hiện tại lại mặc áo choàng ngắn rộng thùng thình, xác thực nhìn không ra là nữ. Cô còn có rất nhiều nghi vấn đối với khối thân thể này, do dự không biết có nên ‘kiện lên cấp’ trên tố cáo mình là nữ không.

Cô hiểu ý của Vũ Phượng, cất lời nài:

- Vũ Phượng cô nương, nay ta không nhớ rõ chuyện trước kia, cũng không biết nên đi đâu về đâu, người đã cứu ta thì chính là ân nhân của ta, trong khoảng thời gian này để ta dùng năng lực non nớt của mình cùng các người đối mặt với khó khăn được không?

Lời nói hợp tình hợp lý, phát ra từ đáy lòng. Vũ Phượng nhìn cô một lát, thấy thái độ của cô chân thành khẩn thiết, biết cô nói thật sự là tình hình thực tế, tình cảnh lúc này của nhà các nàng có nhiều người hỗ trợ vẫn tốt hơn. Thở dài, nàng gật gật đầu.

Tiểu Ngũ bị ôm đến, đặt nằm thẳng trên một cái xe đẩy bằng tay, phía trước xe đẩy có hai thanh gỗ dùng làm tay vịn, một sợi dây thừng phân thành hai bên. Vũ Quyên vác dây thừng trên vai mình, hai tay nắm vào tay vịn, Vũ Phượng và Tiểu Tam Tiểu Tứ ở sau xe đẩy, xe liền cân bằng lên. Trịnh Mặc đứng bên cạnh xem cũng hiểu được, cũng không nói gì, tay đỡ ở phía sau xe đẩy, theo chân bọn họ đi, Vũ Phượng đối diện nhìn cô đầy cảm kích.

Đường núi gập ghềnh, lại hướng lên trên, trên đường đều là đá cuội. Xe đẩy thỉnh thoảng xóc nảy, Vũ Quyên đi phía trước được một lát thì tốc độ rõ ràng chậm lại, nhóm Vũ Phượng ở phía sau đẩy thật sự có hết sức, Trịnh Mặc nhìn bả vai Vũ Quyên đã bắt đầu phát run.

- Chờ một chút - Cô đi lên phía trước, cởi dây thừng ra khỏi vai Vũ Quyên vác lên chính vai mình, đứng ở vị trí của nàng - Ta đi trước, các người đẩy phía sau, sẽ mau chút.

Vũ Quyên biết khí lực của mình không đủ, mắt nhìn Tiểu Ngũ thống khổ rên rỉ trên xe thì gật gật đầu với Trịnh Mặc, liền đi tới phía sau đẩy cùng nhóm Vũ Phượng.

Trịnh Mặc dùng toàn lực kéo ở phía trước, đầu xe bị nàng cố định rất tốt, nhóm đẩy Vũ Phượng lập tức thoải mái đi nhiều, tốc độ cũng so với trước nhanh hơn vài lần. Ngay cả như vậy thì đi lâu cũng mệt. Vũ Phượng bọn họ tốt hơn chút, chỉ dùng tay để đẩy, mà chỗ Trịnh Mặc gắng sức chủ yếu là bả vai, dây thừng thô ráp ma sát với bả vai của cô rất đau. Vì để nhanh tới bệnh viện nên Trịnh Mặc cố không để ý tới chỗ đau, dựa theo đường tay Vũ Phượng chỉ mà âm thầm đi về phía trước.

Dù như thế thì lúc tới cửa bệnh viện cũng đã là buổi chiều. Trịnh Mặc buông xe đẩy, dỡ dây thừng từ trên vai xuống, cô cảm thấy toàn bộ bả vai như bị chặt đứt. Cắn chặt răng, cô xoay người cẩn thận bế Tiểu Ngũ còn mơ hồ trên xe đẩy, đoàn người vội vàng vào cửa lớn bệnh viện. Lúc xếp hàng đăng ký, tay Vũ Phượng thăm dò trán của Tiểu Ngũ, liếc mắt gặp cảnh vai phải thắm một mảng máu của Trịnh Mặc thì kinh hãi:

- Bả vai của người đổ máu, người bị thương?

Trịnh Mặc quay đầu nhìn, một khối quần áo ở đầu vai đều bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, chẳng trách nàng cảm thấy trên vai thật ướt. Nhưng ở tình huống hiện tại thì đây chỉ là việc nhỏ:

- Chắc là vừa rời cái dây thừng kia ạ, không sao - Cố giả vờ thực nhẹ nhàng, nhìn Vũ Phượng nở nụ cười nhẹ.

Vũ Phượng bỗng nhiên cảm thấy mũi đau xót, quay mặt đi gật gật đầu.

7. Chương 7: Gian Khổ

Bệnh viện mà Tiểu Ngũ nằm là của giáo hội, thầy thuốc hộ sĩ coi như đều hiền hòa, chỉ là bé bị bỏng rất nghiêm trọng, cần dùng thuốc trị liệu tiên tiến giảm nhiệt, trong lúc nhất thời tiền thuốc men liền thành vấn đề khó giải quyết.

Vũ Phượng Vũ Quyên đành phải để Tiểu Tam Tiểu Tứ ở lại bệnh viện trông Tiểu Ngũ, còn hai người đi vào thành tìm việc.

Nhưng hai thiếu nữ chưa bao giờ ra cửa nhiều mà muốn tìm việc thì nói dễ hơn làm. Vũ Phượng và Vũ Quyên cơ hồ đi khắp từng nhà hàng, các nàng hỏi từng nhà có cần nha đầu hay không, có cần nhân viên cửa hàng hay không, có cần sức người hay không, nhưng đã qua vài ngày vẫn không hề có kết quả. Đi suốt ba ngày, lòng bàn chân của các nàng đều mọc ra mụn nước, mắt thấy tiền mang theo bên người càng ngày càng ít mà công việc lại vẫn không tìm thấy.

Trịnh Mặc một mực yên lặng đi theo bọn họ, ở hiện đại cô còn đang đi học, điều kiện trong nhà coi như dư dả nên phần lớn thời gian cô đều tiêu ở nghiệp học, sách đọc rất nhiều, nhưng không có kinh nghiệm làm việc, hơn nữa đây còn là một xã hội hoàn toàn xa lạ. Nhìn thấy một màn quá mức ghê người đêm đó, hiện tại để hai thiếu nữ một mình đi tìm việc thì trong lòng cô lo lắng, liền đi theo.

Buổi tối mấy ngày nay Trịnh Mặc soi gương, nhìn chính mình hoàn toàn xa lạ trong gương, bình tĩnh xem xét. Bộ dạng không tồi, cũng không thiếu tay thiếu chân, nhưng nhất thời cô vẫn không dễ dàng tiếp nhận. Đêm đó nhìn thấy nhiều người ấu đả chị em nhà Vũ Phượng tay trái gà không chặt nên nhất thời xúc động vọt tới nắm roi, không ngờ thế nhưng lại một phát liền thu được, thậm chí mình còn khí lực lớn kinh người. Trong lòng Trịnh Mặc càng ngày càng có nhiều hoài nghi với khối thân thể này, chỉ là tạm thời vẫn chưa có đầu mối.

Vốn Trịnh Mặc định đưa ra đề nghị để một mình cô đi tìm việc, nhưng không ngờ cô chưa kịp nói ra đề nghị liền thấy hai chị em thiếu chút nữa quẹo vào kỹ viện, Cô quả thực không thể tưởng tượng lúc ấy nếu mình không có mặt, nhờ vào thân thể mượn tạm cao gầy này cùng thân phận ‘nam nhân’ mà giúp bọn họ ngăn trở thì trời biết sẽ phát sinh chuyện gì. Từ đó về sau, Trịnh Mặc không bao giờ yên tâm để hai chị em tự tìm việc nữa, cũng không nhắc lại chuyện một mình tìm công việc, chỉ gắt gao đi theo bên cạnh bọn họ, lén lút bảo vệ bọn họ.

Kết quả buổi tối hôm đó trở về, thằng bé nhà bọn họ cư nhiên gạt mọi người đi làm cu li vác quặng, tiền mang về chỉ có một chút nhưng lại khiến mình toàn thân bị thương. Trịnh Mặc nhìn Vũ Phượng lã chã rơi lệ thì trong lòng lần đầu tiên có cảm giác đau đớn, cô thật sự đau lòng cho thiếu nữ còn chưa đầy hai mươi tuổi này đã phải đảm đương toàn bộ gánh nặng gia đình, gian khổ cỡ nào.....

Buổi tối Trịnh Mặc cùng năm người Tiêu gia bồi ở phòng bệnh Tiểu Ngũ, chung quanh không dưới mười bệnh nhân nằm ngang dọc, bệnh viện không có nhiều giường bệnh dư, thân nhân chỉ có thể ngồi bên giường chờ đợi, ngồi cả một đêm, thắt lưng đã tê rần. Đêm đã khuya, Tiểu Tư được Vũ Phượng và Vũ Quyên rửa sạch cánh tay bị thương xong liền ghé vào giường Tiểu Ngũ ngủ. Đại khái bởi vì ban ngày làm việc ở quặng thật sự quá mệt mỏi, thi thoảng vài bệnh nhân rên hừ hừ làm âm ỉ cũng không thể đánh thức thằng bé.

Vũ Quyên ôm Tiểu Tam tựa vào góc tường từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, Vũ Phượng nắm tay Tiểu Ngũ gục nửa đầu, ý thức đang có chút mơ hồ lại cảm giác trên người hơi hơi nặng thì lập tức bừng tỉnh lại. Nàng mở mắt ra liền nhìn thấy mấy ngón tay thon dài phủ một kiện quần áo lên đầu vai Tiểu Tư, một cái áo khác khoác lên đầu vai của chính mình.

Có tiếng bước chân vang lên, Vũ Phượng khẽ quay đầu lại, nhìn thấy Trịnh Mặc đi đến cạnh tường ngồi xuống, cầm trong tay một kiện áo dài trắng khác, cẩn thận phủ lên người Vũ Quyên và Tiểu Tam đang ngủ. Trong lòng Vũ Phượng dâng lên một cỗ lo lắng, nhìn bóng dáng Trịnh Mặc, khóe mắt có chút ướt át.....

8. Chương 8: Đãi Nguyệt Lâu

Ngày hôm sau, Vũ Phượng và Vũ Quyên lại tiếp tục tìm việc. Bọn ba cả ngày vẫn không hề có tiến triển, Trịnh Mặc đi theo phía sau bọn họ như cũ. Mấy ngày nay hai chị em chịu đủ gian khổ, Trịnh Mặc lại là người thiếu nói, nhưng trong lòng các nàng cũng biết, người ngẫu nhiên được bọn họ cứu lại mắt kí ức này có ý tốt với bọn họ.

Tính tình Vũ Quyên có vẻ hoạt bát nên thường xuyên nói vài câu cùng Trịnh Mặc, dần dần liền chín, nàng coi như có hảo cảm với người nhìn như ít lời thiếu nữ này. Tiếp xúc nhiều hơn liền có chút phát hiện mới, tỷ như Trịnh Mặc ngẫu nhiên nói cho nàng biết làm như vậy là sai, loại khả năng nào thì tốt hơn. Những đạo lý này trước kia Tiêu Minh Viễn cũng giảng cho các nàng nghe, nàng cảm thấy Trịnh Mặc nhất định là một người từng đọc rất nhiều sách, giống như cha nàng vậy.

Còn Vũ Phượng tính cách văn tĩnh nội liễm, khi ở cùng Trịnh Mặc rất ít nói, nhưng mỗi lần mua chút ăn cho tất cả thì luôn để phần nhiều hơn một chút cho cô. Trịnh Mặc đoán rằng chắc là nàng coi mình thành nam nhân, lượng cơm khá lớn, trên thực tế lượng cơm cô ăn xác thực không nhỏ, nhưng đối với sự quan tâm cùng săn sóc của Vũ Phượng nhìn như vô tình thì trong lòng vẫn cảm động, điều này khiến cô có cảm giác hòa nhập.

Lúc hoàng hôn, ba người bước đi mệt mỏi, đi tới trước mặt một nhà hàng thực khí phái. Mặt tiền cửa hàng này thoạt nhìn phi thường có thể diện, người đến người đi nối đuôi không dứt, thoạt nhìn làm ăn rất tốt. Phía trên cửa lớn là môn bài cực lớn, ba chữ to màu vàng viết 'Đài Nguyệt Lâu', ánh mặt trời chiếu xuống sáng lấp lánh.

Hai chị em nhìn lẫn nhau, cho nhau thêm can đảm. Vũ Quyên đi lên trước một bước định đi vào hỏi một chút, Vũ Phượng vội vàng giữ chặt nàng lại:

- Chúng ta vẫn nên đến cửa sau hỏi đi! Đừng cản trở việc buôn bán của người ta.

Trịnh Mặc sờ sờ mũi, theo hai chị em đi đường vòng vào cửa sau Đài Nguyệt Lâu. Đã nhiều ngày thấy hai chị em ngẫu nhiên sẽ cười khê mua vui trong nỗi khổ khiến cô yên tâm hơn một chút.

Cửa sau không đóng kín, bên trong thỉnh thoảng truyền ra chút tiếng cười đùa. Vũ Quyên cố lấy can đảm định đẩy cửa ra, ai ngờ cửa đột nhiên tự mở, tiếp theo là một chậu nước hắt ra. Vũ Quyên vừa vặn đứng ở giữa cửa nên bị hắt thành ướt sũng. Vũ Phượng nhanh chóng lấy khăn lau mặt cho nàng, Vũ Quyên tức giận đến gườm gườm:

- Thần kinh, mắt mù sao, ban ngày ban mặt cứ nhiên hắt nước vào người sống sờ sờ!

Đột nhiên một nữ nhân đi ra từ bên trong, trang điểm xinh đẹp, một thân cẩm bào màu đỏ, trên đầu còn cài một đóa hoa tinh xảo đỏ thắm. Cô ta lắc hông, vừa chỉ vào Vũ Quyên vừa nói:

- Người mắng ai thế, Đồng Thành này từ trên xuống dưới nhiều phố lớn ngõ nhỏ như vậy người không đứng lại đứng ở cửa nhà chúng ta, giờ người ta hắt cho một thân ướt nước người cứ nhiên còn nghi ngờ người khác? Người cũng quá không nói đạo lý!

Vũ Quyên vừa nghe lập tức liền nổi giận:

- Ta không nói đạo lý? Người mới là mặc danh kỳ diệu, nơi này là cửa, không phải cống nước thải, là ngã tư đường, là chỗ công cộng, không phải hậu viện nhà người, người tùy tiện hắt nước vào người khác như vậy cứ nhiên còn nói là ta không phải!

Nữ nhân vừa nghe, lập tức nhếch lông mi:

- Chà, tiểu nha đầu lừa đảo này mắng chữ người còn có trật tự! Nhưng ta đã đổ đã hắt thì người định thế nào? Kịch không phải cũng có khúc xướng 'nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi' sao, có thể thấy được nước này chính là để người ta hắt!

- Người! - Vũ Quyên tức giận đến mặt tái mét, cơ hồ nổi xung muốn tiến lên đánh nhau với nữ nhân này.

Trịnh Mặc thấy ánh mắt nữ nhân kia quay tròn đánh giá bọn họ, sợ lại xuất hiện sự việc lần trước liền động thân tiến về phía trước, lợi dụng ưu thế thân cao chặn tầm mắt của nữ nhân kia, vô tình che chở Vũ Phượng và Vũ Quyên ở phía sau.

Nữ nhân bị ngăn trở tầm mắt, liền nhìn về người đứng trước mắt. Vừa nhìn thấy mắt không khỏi sáng lên, tiểu ca này thật tuấn tú, nhìn tiếp lại cảm thấy có chút quen mắt không hiểu được, lại nghĩ không ra có người quen nào giống vậy.

Ở phía sau Trịnh Mặc, Vũ Phượng liếc nhìn giữ chặt Vũ Quyên, nắn lòng thoái chí kêu:

- Vũ Quyên, đừng so đo, chúng ta đã cửa nát nhà tan, chúng ta gặp phiền toái còn chưa đủ nhiều sao, người còn có tâm trạng cãi nhau cùng người khác!

Vũ Quyên nghe xong cũng héo đi, nàng nghẹn khí, cắn giận nói:

- Thật sự là người vừa ra khỏi khuôn thì đi đường cũng vấp ngã, uống nước cũng bị sặc! Ông trời rút cuộc có mắt hay không, sao ta xui xẻo như vậy, quả thực là hổ xuống đồng bằng bị linh dương khinh là chó.....

Vũ Phượng cầm lấy tay Vũ Quyên, liềm mạng kéo nàng đi.

- Đây mấy người các người, quay lại cho ta! - Giọng nói thanh thúy đột nhiên vang lên phía sau.

Vũ Quyên vốn đang đến mức hoảng thì giờ hoàn toàn nổi giận, nàng xoay lại hướng về nữ nhân kia rống giận:

- Rút cuộc người có để yên hay không, nước cũng đã cho người hắt, người cũng đã cho người mắng, giờ ta muốn đi người còn ngăn cản, rút cuộc là người muốn thế nào!

Không ngờ nữ nhân kia hoàn toàn không đếm xỉa tới tiếng mắng của Vũ Quyên, cô ta xoay thất lưng, xem xét một đôi chị em xinh đẹp diệu nhiên đứng dưới một bậc rồi lại lia mắt xem xét Trịnh Mặc tư thế oai hùng hiên ngang một bên, khóe miệng kéo lên.

- Chậc! Con tức thật không nhỏ, ta hỏi các người, vì sao lại đứng ở cửa nhà ta, còn nói cái gì mà cửa nát nhà tan? Quần áo trên người người là bị ta hắt ướt, ta thế nào cũng nên giúp người thay một kiện quần áo sạch sẽ mới tâm an được. Các người có chuyện gì hãy nói cho ta nghe, nói không chừng ta có thể giúp được các người? - Sắc mặt lập tức hiền lành lên.

Vũ Phượng và Vũ Quyên đều ngẩn ra, tiếp theo Vũ Phượng liền vội vàng nói:

- Vị đại tỷ, chúng ta là tới tìm việc, bất luận làm gì, nấu nước, rửa chén, bưng trà, quét tước, chúng ta đều có thể làm, cái gì cũng có thể!

Ánh mắt nữ nhân kia lợi hại đánh giá các nàng trong chốc lát:

- Tạp vụ ta không thiếu, chỉ thiếu người xướng khúc, ta hỏi các người, có thể ca hát không?

Vũ Phượng cùng Vũ Quyên vừa nghe liền liềm mạng gật đầu:

- Ca hát, biết, chúng ta biết ca hát!

Khóe miệng nữ nhân mỉm cười:

- Vậy chắc các người đang thiếu chỗ ở, theo ta vào đây!

Vũ Phượng và Vũ Quyên nhìn lẫn nhau tựa hồ còn không tin lắm, đều sững sờ ở nơi đó. Nữ tử đi chốc lát thấy hai người không theo kịp, quay đầu lại thấy bọn họ còn đứng bên ngoài, lập tức kêu lên:

- Còn không mau vào đây? Phát gốc cái gì thế!

Vũ Phượng và Vũ Quyên lúc này mới như thoát khỏi mộng, cuống quít đi theo nữ nhân kia vào bên trong.

Vận mệnh một nhà Tiêu gia cũng bắt đầu thay đổi từ nơi này.

9. Chương 9: Đới Hoa

Ở Đồng Thành có hai thế lực lớn. Một là Triển gia ở thành nam, một là Trịnh gia ở thành bắc, tục gọi là 'Triển thành nam, Trịnh thành bắc'.

Triển gia dựa vào ngân hàng tư nhân để làm giàu, cửa hàng mặt tiền gần đầy phố lớn ngõ nhỏ ở thành nam, tài đại khí thô, là thương nhân theo nghĩa truyền thống. Còn Trịnh gia là vì mấy đời tổ tiên đều có chức vị, lại ăn thông hai đường nghiệp quan. Đến thế hệ Trịnh lão bản thành bắc này, ngoài lưng đoạn toàn bộ sản nghiệp gia tộc làm 'Đại phong môi quảng' phát triển bùng phát thịnh vượng, tâu lâu nhà hàng to nhỏ dưới cờ cũng có lợi nhuận lớn hàng năm. Người của cục cảnh sát Đồng Thành rất khách khí với Trịnh gia, thậm chí ngay cả đầu lĩnh hắc đạo đối với Trịnh gia cũng nể nang ba phần.

Đêm đó mang theo ngựa và thiêu hủy Kí Ngạo Sơn Trang chính là nhị thiếu gia của Triển gia, Triển Vân Tường, người ta quen gọi là Triển Dạ Kiêu. Đội ngũ không chuyện ác nào không làm mà hẳn mang theo کیا chính là đội Dạ Kiêu tiếng tăm lừng lẫy.

Hai chị em Vũ Phượng và Vũ Quyên vẫn ở trong sơn trang chưa bao giờ vào thành, cộng thêm một người vừa mới xuyên không đến đây - Trịnh Mặc hoàn toàn không biết gì cả, thì đối với tất cả mọi thứ của Đổng thành tự nhiên không chút ấn tượng. Các nàng không biết, các nàng cứ như vậy chớ ngáp phải ruồi tiến nhập vào trung tâm hoạt động của thành bắc, tiến nhập vào địa bàn của Trịnh lão bản.

Buổi tối hôm nay Đãi Nguyệt Lâu làm ăn rất tốt, khách đầy cả sảnh đường.

Vũ Phượng và Vũ Quyên ở phía sau luyện hát, Kim Ngân Hoa yêu cầu bọn họ trong hai giờ luyện thành một khúc rồi tức khắc lên đài. Trịnh Mặc vì các nàng mà đổ một phen mồ hôi lạnh trong lòng, cô không biết hai chị em số khổ này có thể chống lại thử thách này không, cái này so với phỏng vấn công ty lớn còn yêu cầu khắc nghiệt hơn. Trịnh Mặc tính toán phán đoán tốt ở trong lòng, cô cũng thuận thế bắt đầu quan sát tửu lâu này.

Chỗ ngồi trong tửu lâu này tổng cộng có hai tầng, rất giống khách sạn hiện đại, dưới lầu là đại sảnh, trên lầu là phòng, ở đây gọi là nhã tòa. Chỗ dễ thấy nhất của đại sảnh chính là vũ đài lớn trước mặt, hẳn đây chính là chỗ để nhóm Vũ Phượng biểu diễn, ngoài sân khấu kịch còn có một bàn tiệc rượu xa hoa.

Trịnh Mặc đứng ở lầu hai nhìn xuống, khách quý dưới lầu chật ních, phi thường náo nhiệt, có mấy bàn chuyên môn để đổ xúc sắc, đánh bài. Tiểu nhị chạy bàn nơi này không nhiều, chỉ có hai nữ và một nam, mặt khác còn có vài tiểu tư. Tay chân bọn họ thực lanh lợi, gọi món ăn, châm trà, rót rượu, bưng đồ ăn đều rất trật tự, ngay cả vậy thì ngẫu nhiên vẫn không thể chú ý hết.

Nữ nhân khiến Vũ Quyên một thân ướt nước, sau này Trịnh Mặc biết người đó là Kim Ngân Hoa, là nữ lão bản của Đãi Nguyệt Lâu này. Hiện tại cô ta mặc một thân quần áo đỏ au, giống một con bướm hoa chạy chu toàn giữa các bàn khách.

Một người lớn tuổi mặc quần áo nâu từ hậu trường đi lên đài, ngồi ở góc bắt đầu chơi đàn, mắt Trịnh Mặc liền lập tức chăm chú vào đài, hai tay cô nắm lại có chút khấn trương.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hát trong trẻo cao vút tuyệt vời truyền đến từ hậu đài, nhanh chóng đánh vỡ toàn bộ đại sảnh đang ồn ào. Một giọng nữ cao thanh thúy to rõ bắt đầu xướng:

- Này~ - Âm thanh kéo dài thật dài, dư âm còn vang vọng bên tai, mang theo tiếng vọng - Kêu một tiếng ca ca đi..... Kêu một tiếng lang (quân) đi.....

Trịnh Mặc bị tiếng ca này làm rung động, trên mặt lập tức có thần sắc vui mừng, theo bản năng cúi đầu nhìn phía dưới, phát hiện cơ hồ toàn bộ khách đều dừng động tác, đồng loạt tập trung nhìn trên đài.

Theo tiếng ca, Vũ Quyên dẫn đầu xuất trường. Trên người nàng mặc áo choàng ngắn cổ trang màu lam, ra vẻ một mục đồng tuần tú, nàng vừa xuất trường vừa tiếp tục xướng:

- Kêu một tiếng muội muội đi..... Kêu một tiếng cô nương đi.....

Tiếp theo Trịnh Mặc lại nhìn thấy Vũ Phượng cũng xuất trường, cũng một thân cổ trang, là váy dài hồng nhạt, chỉ thấy eo nhỏ của nàng nổi bật, bước đi nhẹ nhàng, một đôi mắt to mà xinh đẹp như nước màu thu, thẹn thùng mà kiều mị.

Tiếp theo hai tỷ muội mỗi người một câu bắt đầu hát đối.

- Lang đối hoa, muội đối hoa, một đôi đối bên bờ ruộng, bỏ lại mầm mống..... - Vũ Phượng xướng.

- Phát ra một gốc cây..... - Vũ Quyên xướng, thuận thế nhìn lướt qua phía dưới đài.

Dưới đài tuôn ra võ tay như sấm.

Trịnh Mặc đứng ở một cây cột chống không gần không xa, ánh mắt vẫn theo các nàng, khóe miệng mang theo ý cười. Đây là lần đầu tiên sau khi gặp chuyện không may thấy hai người họ lộ ra nụ cười, cho dù chỉ là diễn xuất, nhưng thần thái thăng hoa của các nàng vẫn khiến sự lo lắng trong lòng Trịnh Mặc như thấy mặt trời sau mưa, đẩy lùi u ám.

- Trái cây gì là gì? - Vũ Phượng xướng.

- Trái cây là trái hồng..... - Vũ Quyên xướng.

- Nở là hoa gì? - Vũ Phượng xướng.
- Nở là hoa trắng nhỏ..... - Vũ Quyên xướng.
- Kết là quả gì? - Vũ Phượng xướng.
- Kết là quả màu đen..... - Vũ Quyên xướng.
- Xay là phần gì? - Vũ Phượng xướng.
- Xay ra phần màu trắng! - Vũ Quyên xướng.
- Xay ra phần trắng kia..... - Vũ Phượng xướng.
- Trà cho muội muội ta! Trà cho muội muội ta! - Vũ Quyên xướng.

Phía dưới chuyển nhạc, Vũ Phượng làm vẻ thẹn thùng, dùng tay áo che khuất mặt thẹn thùng chạy khỏi đài. Còn lại Vũ Quyên là một bộ dạng tình ý kéo dài thâm tình chân thành đuổi theo sau Vũ Phượng.

Những khách nhân lại lần nữa vỗ tay vang lên như sấm, đứng hết lên trầm trồ khen ngợi. Trịnh Mặc cũng kìm lòng không đậu vỗ tay cho bọn họ, ủng hộ bọn họ.

Chuyển nhạc xong, Vũ Phượng và Vũ Quyên tiếp tục xướng.

- Lang đối hoa, muội đối hoa, một đôi đối đến tiểu kiều hạ, chỉ thấy phía trước đến một người.....
- Phía trước đến người nào?
- Phía trước đến là người cao!

(Lại thấy mặt sau đến một người)

- Phía sau đến người nào?
- Mặt sau đến là người lùn!
- Bên trái lại đến một người!

(Bên trái đến người nào?)

- Đến một đại thẩm thẩm nhiều nếp nhăn, thông thả từng bước.....

- À, đại thẩm là loại người nào?

(Không biết bà là loại người nào?)

Mắt Vũ Quyên nhìn Vũ Phượng, thâm tình xướng:

- Muội muội này..... Đó là bà mối của hai ta..... nói dùm đôi ta hôn phối, chọn một ngày để thành đôi!

Vũ Phượng làm bộ xấu hổ, dùng tay áo che khuất mặt, một đường thẹn thùng tiến vào hậu trường. Vũ Quyên trong tiếng hô vang cũng đi theo vào hậu trường.

Những khách nhân điên cuồng, vỗ tay không dứt.

Vũ Phượng và Vũ Quyên tiến vào hậu trường, giờ phút này nắm tay nhau, nhìn lẫn nhau, trên mặt đều là ý cười kinh hãi. Nghe tiếng vỗ tay và trầm trồ khen ngợi như sấm ở phía sau, các nàng cực kì hưng phấn, vỗ tay chứng tỏ khách nhân đều thích, chứng tỏ các nàng có công việc, cũng chứng tỏ có tiền thuốc men của Tiểu Ngũ! Kim Ngân Hoa từng đáp ứng các nàng, nếu xướng tốt còn có thể cung cấp chỗ ở cho các nàng!

Trịnh Mặc kéo rèm đi tới phía sau, mỉm cười nhìn các nàng. Lúc Vũ Phượng nhìn thấy Trịnh Mặc vừa tiến đến liền nhìn mình, thấy ánh mắt cô yên lặng cười nhìn mình thì trên mặt có chút nóng, nhẹ nhàng nghiêng đầu, khoe miệng lại xuất hiện ý cười.

10. Chương 10: Vào Ổ

Ban đêm, Kim Ngân Hoa liền lấy hai gian phòng cho chị em Tiêu gia ở. Phòng ở không tính mới nhưng cũng coi như sạch sẽ, phòng này là một cái trong tứ hợp viện, ngay tại hậu viện của Đái Nguyệt Lâu, dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói thì tương đương với ký túc xá của công nhân viên chức.

Vài người chạy bàn ở tiền sảnh của Đái Nguyệt Lâu tên là Trân Châu và Nguyệt Nga, cũng đều ở trong viện này. Phòng mà Kim Ngân Hoa cho hai chị em khá khéo là hai gian thông nhau. Bên ngoài là một gian lớn, bên trong là một gian nhỏ, gian giữa có một cái cửa nhỏ cho bọn họ qua lại.

Vũ Phượng và Vũ Quyên đứng ở trong phòng, kinh hỉ cực độ, đều thập phần cảm kích nhìn Kim Ngân Hoa.

Kim Ngân Hoa nói cho các nàng biết bình thường buổi tối cần xướng hai tràng, thời điểm làm ăn tốt thì xướng ba tràng. Đái Nguyệt Lâu là tử lâu, chỉ buôn bán vào buổi tối, cứ như vậy thì ban ngày Vũ Phượng và Vũ Quyên có rất nhiều thời gian đi chiếu cố các em.

Kim Ngân Hoa nói xong chuyện trọng điểm liền xoay người rời khỏi.

Khi ra cửa thấy Trịnh Mặc lẳng lặng theo phía sau mình, Kim Ngân Hoa nhếch khóe miệng, đợi lúc tới đình viện liền quay thân, cười nhìn cô, không nói chuyện. Trịnh Mặc cũng mỉm cười nhìn cô ta, giờ phút này cô cơ bản có thể xác định Kim Ngân Hoa này không phải là người xấu. Nhưng bảo chị em Vũ Phượng ở nơi này thì cô vẫn lo lắng. Vì thế...

- Kim đại tỷ, nếu có thể, ta liền gọi chị như vậy.

Kim Ngân Hoa cười:

- Không thành vấn đề, nói đi, tiểu ca có việc? - Đôi mắt tròn nhìn Trịnh Mặc, chắc, tiểu tử này thật sự càng xem càng đập vào mắt.

Trịnh Mặc không ngại ánh mắt bắn khoả của đối phương, cô lễ phép cười cười nói:

- Không gạt Kim đại tỷ, tình huống của nhóm người Vũ Phượng ngài cũng biết, nay bọn họ có thể tìm được một nơi để sống yên phận ở Đái Nguyệt Lâu thì thật sự khó được. Ta thực cao hứng vì bọn họ, mà bản thân ta cũng cần tìm một công việc để mưu sinh, ta xem tình trạng trong đại sảnh đêm nay một lát, không biết Kim đại tỷ có bằng lòng thêm một tiểu nhị hay không?

Mắt Kim Ngân Hoa nhíu lại, tùy ý nhe răng cười, nhẹ nhàng rút ra một cái khăn trong tay áo, phất qua mặt Trịnh Mặc một cái, cười nói:

- Vị tiểu ca bộ dạng tuấn tú lịch sự, làm tiểu nhị chẳng phải là mai một sao - Nghĩ nghĩ, liền hỏi - Người có thể tính sổ không?

Trịnh Mặc nghĩ, tuy rằng chuyên ngành của cô không phải là kế toán, nhưng từ tiểu học đến trung học, khả năng vẫn thực không tồi, cơ hội này khó có được, cũng ứng đáp:

- Biết sơ một hai.

Kim Ngân Hoa thấy cô nói chuyện nhã nhặn thì đoán ra Trịnh Mặc là người đọc sách, cộng thêm chuyện cô ta muốn bồi dưỡng một tâm phúc, Trịnh Mặc tuổi trẻ mà nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, khéo léo hào phóng, rất được lòng mình.

Vốn định an bài Trịnh Mặc ở một tòa nhà mới sửa ở bắc uyển gần tòa nhà của mình, ai ngờ cô lại mở miệng muốn ở tứ hợp viện cũ nát của gác hát, bên đó còn một gian phòng không, bắt quá lâu không quét tước, thực sự phải bỏ chút công phu sửa sang lại.

Phòng ở tốt không ở lại muốn đến phòng nhận việc. Một đôi mị nhân của Kim Ngân Hoa mang theo trêu chọc đánh giá Trịnh Mặc, chớ không phải là coi trọng chị em đối hoa kia? Không biết cậu ta xem trúng người nào.

Ai ngờ một bộ cười không có ý tốt này thế nhưng lại cười đến Trịnh Mặc bắt đầu đỏ mặt, bộ dạng tuấn tú trong trắng lộ hồng kia thật sự mê người. Ôi tình yêu của người trẻ tuổi, luôn khiến người ta si mê như vậy, Kim Ngân Hoa ca thán, ôi mình quả thật là đã già.

Kim Ngân Hoa gọi vài tiểu nhị bảo bọn họ đi giúp Trịnh Mặc thu thập căn phòng giản đơn kia, Trịnh Mặc nhàn rỗi không có việc liền theo đường cũ quay lại tứ hợp viện. Vừa vào cửa lại nhìn thấy vài nam đinh qua lại bê một bộ bàn ghế dựa, còn cả chút vật gì đó trong tú quần áo vào phòng nhóm người Vũ Phụng. Trần Châu và Nguyệt Nga đang ở bên cạnh chỉ huy, vừa đứng vừa nói với Vũ Phụng đứng ở một bên:

- Những cái này đều còn dư trong viện. Bàn, ghế dựa, tủ này ban đầu là dùng làm trang điểm ở phòng diễn, ta nhìn trong phòng hai cô nương, khẳng định các người cũng cần những vật này nên tự chủ trương đưa đến giúp các người, những thứ này không được tốt lắm, nhưng các người khẳng định dùng được!

Vũ Phụng vội nói:

- Cảm ơn, thật cảm ơn các người, chị em chúng ta có thể có chỗ ở đã là vạn hạnh, sao còn làm phiền các người nhiều như vậy, thật sự là rất cảm tạ.

Trần Châu cười nói:

- Ôi trời, không cần khách khí như vậy, mọi người đều ở cùng một viện thì chính là người một nhà, chiếu cố cho nhau là chuyện nên làm!

Vũ Quyên nhìn quanh một vòng, mặt mày vui mừng hơn hở, không ngừng gật đầu:

- Nơi này thật sự quá tốt, cảm ơn trời đất, hôm nay cuối cùng ông trời cũng mở mắt, sau này chúng ta sẽ không còn phải ngồi xổm ở bệnh viện, chờ Tiểu Ngũ tốt lên chúng ta liền đem Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ về đây ở. Trời ạ, em thật muốn lập tức nói tin tức tốt này cho mấy đứa, nói cho mấy đứa biết chúng ta lại có nhà!

Vũ Phụng nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của Vũ Quyên cũng chỉ đứng ở một bên lẳng lặng cười.

Sân phía đông, hai tiểu nhị đang giúp Trịnh Mặc dọn dẹp phòng giản đơn kia. Trần Châu mắt sắc, hô lớn:

- Tiểu Trương, người thu thập phòng bữa bọn kia làm gì? - Phòng giản đơn kia lâu ngày không có người dùng nên mọi người đều đem một ít vật linh tinh không dùng đến để ở bên trong.

Tiểu nhị tên Tiểu Trương với Trần Châu coi như quen thuộc, đều làm việc ở tiền sảnh, cậu ta thành thực chỉ chỉ Trịnh Mặc:

- Là Kim đại tỷ phân phó chúng tôi sửa sang lại gian phòng này, cho vị tiên sinh mới tới phòng thu chi này ở.

Lúc này mọi người mới nhìn theo hướng này, trông thấy Trịnh Mặc đứng im hồi lâu. Trịnh Mặc thấy mọi người đều nhìn cô thì lễ phép cười nhưng không nói. Vũ Quyên à một tiếng, đi vài bước đến trước mặt Trịnh Mặc, cười khanh khách:

- Mặc đại ca, thì ra anh biết tính số, thật lợi hại, sao không nghe đại ca nhắc tới?

Trịnh Mặc không nhớ rõ tên mình là gì, lại băn khoăn về thân phận vốn có của khối thân thể này nên cũng không nói gì về tên hiện đại của bản thân. Vào ngày cô gặp chuyện không may, vật duy nhất trên người là một cây tiêu ngọc bích, cuối tiêu khắc một chữ 'Mặc'. Đoán rằng khả năng có liên quan tên của mình liền đem chuyện này nói cho chị em Vũ Phụng, mọi người đều nhỏ hơn cô, vì thế đều gọi cô là Mặc đại ca.

Trịnh Mặc mỉm cười với nàng:

- Chỉ là lúc trước đọc sách có học qua một ít, coi như có thể ứng phó.

Nguyệt Nga lại nhíu mày nói:

- Bất quá sao Kim đại tỷ lại để tiên sinh ở chỗ dành cho rạp hát, ta nhớ rõ phòng thu chi hình như được cấp một tòa nhà chuyên môn.

Trịnh Mặc bị nàng hỏi như vậy thì dừng một chút mới nói:

- Ta muốn gần sân này chút, cũng tiện chiếu cố..... - Nói một nửa lại dừng lại, theo bản năng nhìn về hướng Vũ Phụng, lại phát hiện nàng đang nhìn chính mình, tâm mắt giữa hai người vừa vặn.

11. Chương 11: Chè Hạt Sen

Gian đơn của Trịnh Mặc bài trí rất đơn giản, một giường gỗ, một cái bàn, ghế dựa, thêm một cái tủ quần áo là hết. Kiểu này giống như ký túc xá cô ở trước kia, khác là sàn đổi thành nền xi măng, trên bàn không có máy tính cầm tay của cô. Cô đã rõ ràng chuyện mình xuyên không, thế giới này không tính là cổ đại hoàn toàn cũng không tính là hiện đại, đại khái là dân quốc sơ khai, nam cơ bản là tóc ngắn bầy tặc, mặc áo dài hoặc áo ngắn tay. Còn nữ chưa cởi mở đến mức xén một phát, cơ bản đều là tóc dài, không chú ý nhiều về vật trang sức, ngoài một vài vị phu nhân đặc biệt có tiền thì khả năng có nhiều chút.

Đã nhiều ngày nay lúc Trịnh Mặc ngủ đều mơ thấy một ít giấc mơ ngắt quãng kỳ quái, nói kỳ quái là vì cô thấy được ‘chính mình’ ở trong mộng. Thường đều là một thân bạch sam, cùng một đám người không thấy rõ mặt ở một nơi rộng rãi giống với quảng trường, ngồi xếp bằng tĩnh tọa, trong miệng lẩm bẩm. Những giấc mộng này đều đứt quãng, cô mơ hồ có cảm giác rằng, có lẽ sẽ có ngày cô có thể nhớ được chính mình, cũng chính là chủ nhân khối thân thể này rất cuộc là ai, chỉ là có lẽ còn cần thời gian.

Từ sau khi Tiêu gia gặp đại biến, Trịnh Mặc đều đi theo chị em Tiêu gia lang bạc kỳ hồ chứ không chịu tách khỏi các nàng, dù sao cũng là Vũ Phượng cứu cô, tính ra thì chị em Tiêu gia nay đã trở thành người thân cận nhất của cô tại thế giới này. Theo chân bọn họ, nhiều ngày tiếp xúc, cô đã dần dần coi họ thành người thân của mình, mà họ cũng thiết tình thành ý đối xử với cô.

Đã nhiều ngày đi theo Vũ Phượng Vũ Quyên đến nơi nơi tìm việc, mỗi ngày đều ở tình trạng kiệt sức khiến cô mệt nhừ, hiện tại nhóm Vũ Phượng tìm được chỗ mưu sinh rồi, chính mình cũng coi như tìm được phân công tác, lòng nhất thời yên ổn xuống, mí mắt liền trầm xuống. Chờ bọn Tiểu Trương đi ra ngoài, Trịnh Mặc đặt mông an vị trên giường, cô cởi giày nằm thẳng trên giường, nhắm hai mắt lại.

Vũ Phượng và Vũ Quyên sửa sang tốt phòng của bọn họ thì đã khuya, hai chị em nói chuyện một lát, sau đó Vũ Quyên nói muốn ra ngoài chuẩn bị nước ấm, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc luôn.

Vũ Phượng lúc này đang đứng ở cửa, nàng theo bản năng nhìn gian phòng Trịnh Mặc ở thì thấy đèn còn sáng. Nhớ tới Trịnh Mặc chiếu cố người một nhà các nàng mấy ngày nay, tuy rằng nàng cái gì cũng không nói nhưng phần tâm ý này khiến Vũ Phượng thực cảm động. Người kia chỉ trùng hợp bị mình cứu lên mà thôi, sau là người một nhà bọn họ liên lụy tới Trịnh Mặc. Lúc vừa nghe đến chuyện Trịnh Mặc cố ý vào ở trong viện, tuy rằng câu nói kia chỉ nói một nửa, nhưng Vũ Phượng nghe đã hiểu, Trịnh Mặc là muốn ở gần chiếu cố người một nhà bọn họ, lại cảm thấy một trận cảm động.

Vũ Phượng do dự một lát, vẫn cảm thấy chính mình nên đi cảm ơn Trịnh Mặc. Đi đến trước cửa phòng Trịnh Mặc, gõ gõ cửa, lại gọi vài tiếng, vẫn không có người đáp. Gõ tiếp thì cửa bị mở ra cạnh một tiếng, Vũ Phượng hơi chần chờ đẩy mạnh vào liền nhìn thấy Trịnh Mặc mặc nguyên đồ nằm ngủ ở trên giường, ngay cả chăn cũng không có một cái. Vũ Phượng thầm nghĩ nhất định là mệt muốn chết, lại sợ Trịnh Mặc ngủ như vậy sẽ cảm lạnh, liền cúi người rút chăn ra từ cạnh tường đắp lên người người kia. Nhưng Trịnh Mặc nằm thẳng ở trên giường, chăn đều bị cô đặt ở dưới thân, Vũ Phượng rút nửa ngày cũng không được, đành phải thử gọi cô dậy.

Gọi vài tiếng, không thấy Trịnh Mặc tỉnh lại, lại lắc lắc bờ vai thì Trịnh Mặc mới có chút mơ mơ màng màng tỉnh lại. Thấy nàng ngồi dậy, người vẫn chưa thanh tỉnh nhiều thì Vũ Phượng liền động thủ đắp chăn giúp, đắp được một nửa thì một cái đầu ấm áp đột nhiên chạm đến vai của nàng, từng đợt hô hấp thổi tới trước ngực nàng. Vũ Phượng ngây người, chần trong tay run lên rồi rút xuống. Mặt nàng đỏ bừng vội vàng lui lại, đầu Trịnh Mặc liền thuận thế ngã xuống gối. Vũ Phượng đặt nhẹ tay lên ngực, hô hấp dồn dập, lặng lẽ cúi đầu nhìn lại, lại phát hiện Trịnh Mặc thở đều đều, đã ngủ sấu.

Vũ Phượng đỏ mặt, nửa ngày sau mới bình tĩnh lại. Thấy Trịnh Mặc vẫn không có động tĩnh gì mới cẩn thận đi đến bên giường, tay nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, lập tức rời khỏi phòng.

Trịnh Mặc cảm giác mình ngủ thật sự trầm, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng rồi. Cô nhớ tới hôm nay phải tới phòng thu chi đưa tin, cũng không biết có nhầm canh giờ không, lập tức xoay người một cái xuống giường. Mở cửa phòng ra mới phát hiện mới là sáng sớm, trong viện không thấy những người khác, chỉ có vài tiểu tư đứng bên cây cột chắn bánh bao, cửa phòng Vũ Phượng và Vũ Quyên vẫn còn đóng. Tối hôm qua ngay cả cơm Trịnh Mặc cũng chưa ăn đã ngã xuống đi ngủ đến bây giờ, đúng là bụng đói kêu vang.

Hỏi qua tiểu tư mới biết được Đãi Nguyệt Lâu này chẳng những bao ở còn bao ăn, muốn ăn phải tới phòng bếp lấy ở chỗ Trương đại nương. Trịnh Mặc liền chạy tới phòng bếp cầm điểm tâm, cô quen ăn điểm tâm nhẹ, nghĩ Vũ Phượng và Vũ Quyên hẳn còn chưa ăn nên liền lấy ba bát chè hạt sen, bởi vì cô thích ăn ngọt nên bỏ thêm đường vào một chén trong đó, chọn thêm chút đồ cắt lát xào, măng tây, cộng thêm bánh bao, bày ở một cái khay rồi đi vào trong viện. Vừa vào sân liền thấy Vũ Quyên mở cửa.

Trịnh Mặc bưng khay trong tay, cười nói với nàng:

- Ăn điểm tâm không? Ta bưng tới cùng nhau ăn.

Vũ Quyên vẻ mặt kinh hãi:

- Có, nhiều như vậy, Mặc đại ca ra ngoài mua à?

Trịnh Mặc cẩn thận để khay lên bàn tròn trong gian, lắc đầu:

- Đây là lấy từ phòng bếp Đãi Nguyệt Lâu, muốn ăn cũng chỉ cần đi phòng bếp lấy, bên kia có vị Trương đại nương chuyên môn nấu cơm cho mọi người ăn.

Vũ Quyên vừa nghe vừa vui sướng ngồi vào bàn tròn cùng cô, thuận tay cầm cái bánh bao, dùng miệng xé:

- Đãi Nguyệt Lâu này cũng thật không tồi, ta đây sẽ không khách khí!

Vũ Phượng đi ra khỏi cửa, Vũ Quyên một tay xé bánh bao, một tay vẫy nàng:

- Vũ Phượng, đến ăn điểm tâm!

Vũ Quyên ngồi đối diện Trịnh Mặc nên Vũ Phượng chỉ có thể ngồi xuống chỗ ngồi cạnh người Trịnh Mặc. Trịnh Mặc nhìn nàng cười:

- Sớm.

Vũ Phượng cũng đáp lại một câu “sớm” xong lập tức cúi đầu. Nhìn thấy Trịnh Mặc làm nàng đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng Vũ Phượng có chút e ngại, không dám nhìn tiếp. Một chén chè hạt sen đưa tới trước mặt nàng:

- Muốn uống chè không, còn nóng.

Vũ Phượng có chút kinh hãi ngẩng đầu, thấy Trịnh Mặc đang nhìn nàng, giống như đang hỏi. Vũ Phượng cười:

- Cảm ơn - Vũ Phượng xưa nay thích ăn nhẹ, hơn nữa còn thích chè hạt sen hơi ngọt, không nghĩ tới hôm nay có thể ăn.

- Ô, chè hạt sen này không có vị ngọt - Lúc này Vũ Quyên cũng bưng một bát khác uống.

Trịnh Mặc đang chuẩn bị ăn, nghe Vũ Quyên nói như vậy liền thuận miệng hỏi:

- Người thích ngọt?

Vũ Quyên cười lắc đầu:

- Không phải em, là Vũ Phượng thích ngọt, chè hạt sen nhà bọn em làm đều bỏ thêm đường, Vũ Phượng đặc biệt thích ăn.

Trịnh Mặc đang cầm thìa chuẩn bị uống chè, nghe lời này xong thì sửng sốt, cô ngẩng đầu nhìn Vũ Phượng, nghĩ nghĩ liền bưng chè trước mặt mình còn chưa động tới chuyển qua trước mặt Vũ Phượng:

- Người uống bát này đi, trong bát này bỏ thêm đường, người chắc sẽ ưa.

Vũ Quyên sợ hãi than:

- Mặc đại ca cũng quá thân kì, sao lại biết được trong bát này có thêm đường?

Trịnh Mặc sờ sờ mũi:

- Bởi vì ta cũng thích ăn ngọt, cho nên đã bỏ trong bát này nhiều đường hơn.

Vũ Phượng kinh ngạc:

- Vậy người.....

Trịnh Mặc tự nhiên cầm bát trên tay nàng, nhìn nàng cười nhợt nhạt:

- Ta uống bát này của người là được.

Khi cầm chén tay hai người không khỏi đụng chạm, Vũ Phượng giật một cái. Trịnh Mặc không phát giác ra điều gì, cầm chèo qua liền ăn từng ngụm.

Vũ Phượng cúi đầu, cầm thìa nhẹ múc non nửa đưa lên miệng, trong gian phòng tràn đầy mùi thơm ngát của hạt sen, trong đó còn thoảng một tia vị ngọt ngào yêu thích, trong lòng nàng dâng lên một cỗ cảm giác khác lạ. Nàng không khỏi nâng mắt nhìn Trịnh Mặc bên cạnh.

Vừa vặn Trịnh Mặc cũng nâng mắt lên, vừa vặn trông thấy Vũ Phượng hướng đến đầu mình ôn nhu thoáng liếc một cái. Cánh môi xinh đẹp vui vẻ cong lên, ánh mắt sáng rõ nhìn mình mà cười. Trịnh Mặc hơi hơi sững sốt, cũng cười đáp lại theo.

12. Chương 12: Triển Vân Phi

Buổi tối hôm nay Đái Nguyệt Lâu đông khách như cũ, ăn uống linh đình.

Thành nam và thành bắc vẫn nước giếng không phạm nước sông, đều tự canh giữ địa bàn hoạt động của mình. Đêm nay Triển Vân Phi cùng A Siêu lại chạy tới thành bắc, nặc danh chen vào Đái Nguyệt Lâu thanh thế lớn.

Lão gia của Triển thành nam tên là Triển Tổ Vọng, ông thực sự cần cù, gia nghiệp tổ tông ở trên tay ông càng ngày càng lớn, là một thương nhân rất giỏi. Nhưng Triển lão gia có một tâm bệnh, đó là hai đứa con trai dưới gôi của mình. Con trưởng chính là Triển Vân Phi xông vào Đái Nguyệt Lâu đêm nay, năm nay hai mươi chín tuổi, tính cách bướng bỉnh, là một người rất thư sinh, chưa từng cảm thấy hứng thú đối với thương trường. Con thứ hai là Triển Dạ Kiêu tội ác chồng chất kia, không người không biết không người không hiểu, nguyên danh là Triển Vân Tường, năm nay hai mươi lăm tuổi, cưới Kỉ Thiên Hồng, con gái của quan gia Triển phủ, tính cách quái đản, thập phần bá đạo.

Triển Vân Phi với Triển Vân Tường vẫn là anh em không hợp nhau, chỉ cần ở cùng nhau thì hai người sẽ cãi nhau, thậm chí ra tay rất nặng. Hai người con này là ưu tư của Triển lão gia, Triển lão gia tìm cách để hai con hòa thuận ở chung có thể nói là nghĩ nát óc, kết quả bọn họ càng nháo càng cứng, sau đó Triển Vân Phi thậm chí trốn khỏi nhà không chút tin tức bốn năm, tháng trước đột nhiên trở về cùng tùy tùng vẫn đi theo bên người là A Siêu.

A Siêu là một hán tử thành thật, công phu quyền cước không tồi, hẳn rất trung thành với Triển Vân Phi, từ nhỏ đã đi theo bên người Triển Vân Phi, quan hệ hai người đã như thể anh em bình thường. A Siêu bên ngoài là tùy tùng của Triển Vân Phi, trên thực tế còn là bảo tiêu của Triển Vân Phi, còn phụ trách cả bảo vệ sự an toàn của Triển Vân Phi.

Lần này Triển Vân Phi cũng là do chiếm được tin tức gần đây Đái Nguyệt Lâu phát triển như thủy triều, chiêu mộ được một đôi chị em đối hoa tuyệt sắc, tâm tư bị động liền mang theo A Siêu đến xem.

Triển Vân Phi và A Siêu tới muộn, đành phải ngồi ở một chỗ trong góc nhỏ trên lầu hai. Đột nhiên, dưới lầu bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, khách có mặt đều hướng mắt lên đài, Triển Vân Phi và A Siêu đều ngạc nhiên cực độ, trong lòng nồng đậm chờ mong.

Tiếp theo toàn bộ người đều im lặng xuống, một giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng đi ra:

- Chủ nhà ca ca chờ ta, gọi cái đầu, tẩy cái mặt, chải đầu rửa mặt xem hoa đăng.....

Vũ Phượng vừa xướng vừa chạy ra từ hậu đài, hôm nay nàng mặc áo đuôi ngắn màu đỏ thêu hoa, quần hoa màu xanh lá mạ, eo nhỏ trong suốt động lòng người. Hoàn bội màu vàng (đồ trang sức) trên đầu kêu lanh canh, trên gương mặt xinh đẹp đeo trang sức trang nhã, thần sắc phấn hồng, cả người tản ra một cỗ ý nhị

thanh lệ thoát tục. Buông xuống mí nhân nhẹ nhàng lên đài, đột nhiên ánh sáng lưu động trong không gian chuyển động, thoáng chốc kinh diễm bốn phía.

Trịnh Mặc vừa vịn tới đây lấy bàn tính, ngẩng đầu nhìn không khỏi ngẩn ngơ.

Trịnh Mặc tựa hồ là lần đầu tiên phát hiện ra chuyện Vũ Phượng đẹp, khi mới gặp chỉ cảm thấy nàng ngũ quan thanh lệ, tính tình hồn nhiên giản dị. Trịnh Mặc thật không ngờ, chỉ cần thêm chút phấn trang điểm thì cô gái như em gái nhà bên này lại như trong một đêm đột nhiên trở nên thành thực, giờ tay nhấc chân, một cái nhăn mày cười dần dần lộ ra một vẻ đẹp thanh nhã mê người cổ điển. Vốn nên là mặt mày ẩn tình lại cứ vừa thẹn thùng rụt rè nhìn quanh, câu dẫn khiến người mơ màng, ý vị sâu xa.....

Ánh mắt Trịnh Mặc đóng đinh chặt chẽ ở trên đài, khóe miệng không tự giác cong lên, lộ ra một chút nụ cười tươi sáng.

Vũ Quyên xuất trường theo sau, lần này nàng mặc nam trang như trước, phần thành một nông phu tuần tú. Xướng:

- Kêu lão bà đừng dài dòng, gọi đầu cái gì? Rửa mặt cái gì? Đổ một kiện xiêm y cũng lâu!

Toàn thể khách ồn ào, lại vỗ tay, lại gào, hiện trường như lửa nóng.

Triển Vân Phi và A Siêu nhìn mà trợn mắt há hốc mồm trong nháy mắt. Đặc biệt là Triển Vân Phi, hai mắt anh gắt gao đuổi theo bóng hình màu lục xinh đẹp kia, nửa điểm cũng không di dời tầm mắt, chỉ cảm thấy tim đập như nổi trống, tràn đầy mất và lòng đều là nụ cười yếu điệu tuyệt mỹ kia.

Nay Vũ Phượng và Vũ Quyên sớm đã không phải vẻ mới ra đời nữa, Kim Ngân Hoa tỉ mỉ dạy dỗ với các nàng biểu diễn thế nào, làm thế nào đả động khách. Có dung nhan xinh đẹp, lại có sức sống thanh xuân, cộng thêm giọng hát hay trời sinh, nhất cử nhất động, một cái nhăn mày cười của các nàng ở trên đài đã có thể bắt lấy tâm của khán giả thật chặt, khiến bọn họ nhìn một lần lại muốn nhìn thêm lần nữa, không ngừng chiêm được sự cổ vũ của cả sảnh đường.

Vũ Phượng tiếp tục xướng:

- Vừa mới mở ra hộp chải đầu, cây lược chải trên tóc mun, hoa hồng lục mang hai đóa, son bột nước quét trên mặt. Áo choàng ngắn màu hồng tú hoa lam, giày thêu màu hồng nẩy chồi lá cây, đi ba bước lại lùi ba bước, thấy chủ nhà đem hạ lễ..... - Xoay người thi lễ với Vũ Quyên - Nhìn đấng lâu!

(Nhìn đấng lâu!)

Hai người dặt tay xem hoa đấng.

Hợp xướng:

- Đông cũng là đấng, tây cũng là đấng, nam cũng là đấng đến bắc cũng là đấng, bốn phương tám hướng tất cả đều là đấng.....

Lại tách ra xướng:

- Ban đấng này vừa qua thân, bên kia lại một ban đấng đến! Xem xa.....

- Là đèn rồng!

- Xem gần

- Sư tử đấng!

- Trúng tôm đấng.....

- Lê loan hình!

- Con cua đấng.....

- Hoành bò sát!

- Cá chép đấng.....

- Khiêu long môn!

- Rùa dâng.....

Lại hợp xướng:

- Đầu co rụt lại, đầu duỗi ra, người không cười đến cũng cười, cười đến vợ chồng ta đau bụng!

Hợp xướng xong, Vũ Quyên xướng:

- Pháo tận trời, phóng cao, con chuột cháy, chạy đầy đất! Yêu! Yêu! Không tốt, ông quần lão bà cháy

Vũ Phượng nối tiếp xướng:

- Vội vàng xem ra ta vội vàng tìm, ông quần của ta không cháy! Đầu sau cổ nhà người cười cái gì? Không xem đăng người lại nói láo, suýt nữa dọa mất hồn của ta.....

Đoạn xướng này hoàn thì khách vỗ tay đã như sấm chấn vang.

Trên mặt Triển Vân Phi tràn đầy nụ cười, anh kích động liền mạng vỗ tay, theo đó trầm trồ khen ngợi.

Kim Ngân Hoa đi lên đài trong tiếng ồn ào, một tay kéo Vũ Phượng, một tay kéo Vũ Quyên, nụ cười đầy mặt nói với dưới đài:

- Vị này là Tiêu Vũ Phượng cô nương, vị này là Tiêu Vũ Quyên cô nương, các nàng là một đôi hoa tỷ muội.

Người dưới đài lập tức vỗ tay, mọi người đều thắm yêu thích đầy lòng nhìn đôi hoa tỷ muội diệu nhiên này.

Kim Ngân Hoa vỗ tay đa tạ, tiếp tục mở miệng nói:

- Chị em Tiêu gia vốn là nữ nhi nhà giàu, sách đọc qua cũng biết không ít chữ, vì cuộc sống gian nan mới đi biểu diễn. Nếu mọi người cảm thấy xướng tốt thì cho chút tiền thưởng tại cái sọt này, ta thay chị em Tiêu gia cảm ơn tình cảm của mọi người, nếu không có tiền cũng cảm ơn sự cổ vũ của mọi người hôm nay! - Nói xong bảo người làm đem tới một cái sọt bằng đồng để trên bàn, lắc móng đi xuống đài.

Trình lão bản là người đầu tiên đứng lên, cầm mấy tờ tiền bỏ vào sọt. Khách nhân khác cũng lục tục đứng lên đem tiền cho vào cái sọt.

Vũ Phượng Vũ Quyên tiếp tục bắt đầu biểu diễn.

Triển Vân Phi sờ sờ trên người, nhướn mày, nói với A Siêu:

- A Siêu, trên người ta không mang tiền, cho ta mượn của người trước.

A Siêu không nói hai lời lập tức lấy ra từ trong lòng một bao tiền đưa cho anh. Triển Vân Phi mở bao ra nhìn, gật gật đầu, định lấy ra toàn bộ. A Siêu kinh ngạc nhảy dựng, ngăn anh lại:

- Cậu đừng vừa lên liền dọa người chạy mất. Nghe một khúc cho tiểu phí là đúng, nhưng chuyện này cũng có quy củ, cậu lập tức cho nhiều như vậy, người ta sẽ hoài nghi cậu rắp tâm bắt lương!

Triển Vân Phi sắc mặt xấu hổ, nghĩ cũng cảm thấy có lý liền gật gật đầu. Anh suy tư một lát, vẫn luyến tiếc cho ít, đi xuống dưới lầu, lấy ra từ túi tiền hai đồng bạc quăng vào sọt. Hai đồng bạc vừa lớn vừa nặng, quăng vào sọt lập tức phát ra tiếng động loảng xoảng khiến tất cả mọi người nhìn lại. Nhìn thấy có người ra tay rộng rãi như vậy, cho một lần là hai đồng bạc, thì đều chỉ vào Triển Vân Phi bàn tán xem anh ta là con nhà giàu nhà ai.

Vũ Phượng và Vũ Quyên trên đài cũng bị kinh động, Vũ Quyên nhìn hai đồng tiền kia, mắt lập tức trừng lớn. Vũ Phượng kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt liền vừa vịn tiếp xúc cùng Triển Vân Phi, thấy anh ta không hề che dấu ánh mắt cực nóng nhìn lại, mặt bỗng dưng đỏ lên, trong lòng ngoài ngượng ngùng còn có thêm vài phần không được tự nhiên.

13. Chương 13: Giao Phong

Hai chị em tiếp tục xướng xong vở ‘Vợ chồng xem đặng’ liền lui vào hậu trường. Trong lúc hoá trang, Vũ Quyên hưng phấn cầm lấy tay Vũ Phượng, trong mắt đều là kính hỉ:

- Chị nhìn thấy không? Cư nhiên có người vừa ra tay liền hai đồng tiền làm tiểu phí!

Vũ Phượng nghĩ đến ánh mắt cực nóng quá phận kia thì trong lòng hiện lên vài phần không được tự nhiên, nàng cúi đầu sửa sang lại lớp trang điểm, chuẩn bị đổi trang phục.

Đúng lúc này có người vén rèm lên đi đến, là Kim Ngân Hoa, tay cô ta cầm cái sọt tiền kia đi tới trước mặt hai chị em, phía sau còn có hai người chen vào, rõ ràng là Triển Vân Phi và A Siêu.

- Vũ Phượng, Vũ Quyên, hai vị tiên sinh này nói muốn gặp các người, ta bèn đem bọn họ đến đây - Kim Ngân Hoa nói xong để cái sọt ở trên bàn trang điểm, dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến hai chị em.

Thấy Vũ Quyên không quá để ý, Vũ Phượng lại ngay cả mắt cũng không nâng lên thì Kim Ngân Hoa cười có chút xấu hổ, quay đầu nhìn Triển Vân Phi cùng A Siêu như thần giữ cửa, vẻ mặt gấp gáp đành phải quay đầu lại nói với hai chị em:

- Đừng tán gẫu quá lâu, tiện cho các người nghỉ ngơi giữa giờ, chuẩn bị tràng kế tiếp.

Nghe được cách nói nhượng bộ của Kim Ngân Hoa thì Vũ Phượng lúc này mới ngẩng đầu, gật đầu với cô ta, Kim Ngân Hoa nở nụ cười đáp lại liền xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng, Triển Vân Phi si ngốc chăm chú nhìn Vũ Phượng, trong lòng tràn đầy kích động:

- Vũ Phượng tiểu thư - Anh mê muội nhìn giai nhân trước mặt, nhu tình mở miệng.

Vũ Phượng không dám nhìn vào cặp mắt cực nóng quá mức kia, trước mặt công chúng người này lại vô lễ nhìn thẳng mình như thế khiến nàng cảm thấy có chút buồn bực, không nói tiếp.

Triển Vân Phi lại không phát hiện ra điểm này, anh hơi vong tình hướng đến gần nàng, khóe mắt Vũ Phượng thấy người này lại hướng tới gần mình thì vội vàng lui về phía sau từng bước:

- Anh... - Đang muốn mở miệng ngăn cản thì một bóng người đột nhiên chắn phía trước nàng, Vũ Phượng kinh ngạc ngẩng đầu, đầu vai cao cao trước mặt chặn tầm nhìn của nàng, là Trịnh Mặc..... trong lòng Vũ Phượng đột nhiên yên ổn xuống, nàng nhẹ nhàng mặt lại bất ngờ nhìn thấy trong mắt Trịnh Mặc lộ ra lạnh lùng, biểu tình nghiêm túc chưa từng có.

Triển Vân Phi đang bị hãm trong cảm xúc không thể khống chế của chính mình, không phát giác chính mình đang từng bước hướng đến chỗ Vũ Phượng. Lúc này bị một người đột nhiên ngăn trở trước mắt thì mới tỉnh lại, trong mắt khôi phục thần thái bình thường, xem qua người trước mắt, trong lòng có chút kinh ngạc. Chỉ thấy người trước mặt dáng vẻ đường đường chính chính, dáng người thon dài cao ngất, giờ phút này vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm mình, có loại khí thế áp bách. Triển Vân Phi không tự chủ nói:

- Vị huynh đài, tại hạ Triển... - Lời vốn là nói với Trịnh Mặc nhưng ánh mắt lại bay tới người Vũ Phượng phía sau.

Vũ Quyên vẫn đứng ở bên cạnh tò mò nhìn, vừa nghe chữ ‘Triển’ liền không nhận được kích động ngắt lời:

- Triển? Triển gì? Chẳng lẽ anh là người Triển gia! - Ánh mắt lộ ra hận ý, khí thế bức người.

Triển Vân Phi bị chấn động lui lại một bước, anh vốn định nói mình là đại thiếu gia Triển gia, lại nhay bèn cảm nhận được nữ tử trước mắt có thành kiến rất sâu đối với Triển gia, vì thế lui một bước nói:

- Cô nương cảm hận Triển gia? Triển gia đã làm gì với cô nương?

Vũ Quyên hừ hừ trong mũi lộ ra một cỗ khí, nói:

- Anh không cần biết đã xảy ra chuyện gì. Nhà của chúng ta...nhà của chúng ta...là bị cấu tặc Triển Dạ Kiêu kia thả một mối lửa mới biến thành cửa nát nhà tan - Nói xong liền nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên - Nhưng mà một ngày nào đó, chúng ta sẽ đòi lại nợ máu này!

Trong mắt Vũ Quyên đầy lửa giận, loại cừ hận thật sâu không thể quên này khiến trái tim Triển Vân Phi mạnh mẽ run rẩy một chút.

Trịnh Mặc xoay người lại, nhẹ cúi đầu hỏi:

- Người không sao chứ? - Ánh sáng con người tập trung ở trên mặt Vũ Phượng. Vũ Phượng lắc đầu, trên mặt vì bị Trịnh Mặc nhìn chăm chú ở khoảng cách gần mà nhiễm một mảnh hồng nhạt.

Nhìn thấy sắc mặt Triển Vân Phi biến hóa thì Vũ Quyên phục hồi lại tinh thần, lập tức ngăn chặn sự kích động của mình, cười nhẹ với Triển Vân Phi:

- Thật xin lỗi, vừa nãy tôi hơi kích động - Nàng nhìn nam nhân này gơ tay nhắc chân, nhả nhặn khéo léo thì trong lòng vẫn không khỏi nảy lên một cỗ hảo cảm, ít nhất bạc của anh ta có thể trợ giúp Tiểu Ngưu ở bệnh viện cần được chiếu cố tốt - Đúng rồi, chúng ta nên xưng hô với anh như thế nào đây?

Triển Vân Phi chần động, vấn đề đơn giản như vậy thế nhưng lại khiến anh kích động lên. Anh do dự một chút, rất nhanh nói:

- Ta..... Ta..... Ta họ Tô!

- Thì ra là Tô tiên sinh! - Vũ Quyên hỏi lại - Tô..... cái gì?

- Tô Mộ Bạch, Tô trong thức tô, Mộ trong âm mộ, Bạch trong lí bạch.

Vũ Quyên vừa nghĩ vài chữ này ở trong đầu vừa gật đầu.

Triển Vân Phi nghĩ đến Triển Vân Tường ác liệt, nghĩ đến máu trên tay Triển gia thì ảo não vạn phần, anh ngẩng đầu nhìn Vũ Phượng, tự hỏi chính mình có cơ hội xoay chuyển ấn tượng về Triển gia trong lòng nàng hay không, như thế thì mình và nữ tử xinh đẹp tuyệt luân này mới có khả năng cùng xuất hiện được. Lại phát hiện ra Vũ Phượng đang hơi hơi ngẩng đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn người đối diện nàng.

A Siêu cũng tiến đến, nhìn Triển Vân Phi mắt thất thần, đành phải tự giới thiệu một phen với mọi người.

Đúng lúc này, tiếng nhạc tràn tiếp theo vang lên, Kim Ngân Hoa ở bên ngoài kêu hai chị em xuất trường.

Vũ Phượng đang cùng Trịnh Mặc đối diện thì phục hồi lại tinh thần, trên mặt phút chốc nóng lên. Nhẹ xoay mặt đi, nhìn thấy rất nhiều người ở đây, nàng nhìn đồng bạc lấp lánh trong mắt, bỗng nhiên cầm lên hai đồng tiền khỏi rổ, lưu loát thả xuống trước mặt Triển Vân Phi, thản nhiên nói:

- Thật xin lỗi, Tô tiên sinh, chúng tôi cần thay quần áo! Cái này xin thu hồi lại được không?

Triển Vân Phi lui lại một bước:

- Vì sao? Chẳng lẽ ta không thể cho các người tiểu phí sao?

- Tiểu phí anh cho thật sự quá nhiều, tôi cảm thấy không tốt lắm - Vũ Phượng lắc đầu.

Triển Vân Phi lập tức vội vã nói:

- Vũ Phượng cô nương, ta chỉ muốn bỏ một phần tâm lực vì các người, xin người nhận lấy tiền này, đừng cự tuyệt được không, nếu người cự tuyệt, ta sẽ rất khó bỏ qua cũng sẽ rất khó chịu!

Vũ Phượng mặt như gặp nạn, nàng nghĩ nghĩ mới thở dài nói:

- Được rồi, lần này chúng ta sẽ nhận, nhưng lần sau thỉnh không cần làm như vậy.

Triển Vân Phi miệng nhanh chóng đáp ứng, chấp tay rồi mang theo A Siêu xoay người đi ra ngoài. Triển Vân Phi và A Siêu vừa đi, Vũ Quyên liền nhưn lông mi nhìn Vũ Phượng, chớp mắt:

- Vị khách này thật đúng là hào phóng, vừa ra tay đã là hai đồng bạc, chị nói xem, lần sau anh ta lại đến nữa thì có thể lại cho nhiều như vậy hay không, như vậy thì không lâu sau tiền thuốc men của Tiểu Ngưu liền trả hết! - Nàng đang vui vẻ đã thấy Vũ Phượng nhìn chung quanh như đang tìm kiếm cái gì - Haiz, chị đang tìm cái gì vậy?

- Không có gì - Vũ Phượng lắc đầu, không tự giác siết nhanh khăn trong tay, người nọ mới vừa rồi còn bên người, thế nào một chút đã đi rồi?

Đầu này, A Siêu bị thần sắc vội vàng của Triển Vân Phi làm chấn động, không khỏi giương mắt nhìn anh, trong lòng có chút nghi hoặc. Đến khi ra khỏi hậu trường thì bước đi của Triển Vân Phi mới chậm lại. Anh như còn có chút đăm chiêu, đợi đến khi ngồi xuống chỗ trên lầu mới thấp giọng dặn dò:

- A Siêu, người giúp ta điều tra, tra xem Tiêu gia này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn cả.....

A Siêu biết Triển Vân Phi ít khi áp a áp úng, không khỏi nhìn anh. Triển Vân Phi bị hấn nhìn như vậy lại có chút thẹn thùng, cúi đầu ngượng ngùng nói:

- Điều tra Vũ Phượng cô nương có...có hôn phối từ trước hay không.....

A Siêu vừa nghe lời này thì trong nháy mắt hiểu ra, trong lòng hấn thật sự vui mừng quá đỗi, nhin không được nhìn Triển Vân Phi trêu chọc. Tám năm, Ánh Hoa chết đã tám năm, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Triển Vân Phi có năng lực 'động tâm', thật sự không dễ dàng! Nét mặt biểu lộ ý cười, cô nương nhà họ Tiêu này, hấn nhất định vì thiếu gia làm thật thỏa đáng!

14. Chương 14: Trịnh Gia Thành Bắc

Phía bắc Đồng Thành, một tòa dinh thự đẹp đẽ quý phái lẳng lẳng đứng sừng sững, cột cổng cao ngất, hùng vĩ khí phái.

Hai hộ vệ đứng qanh, quần áo đoan chính, tinh thần chấn hưng. Cửa lớn mở một nửa lộ ra sân vật lạ dày như rừng lược, xuyên qua đó người hầu đi tới đi lui không ngừng. Phàm đủ loại đều lộ ra sự giàu có và quyền thế của chủ nhân trong này.

Đêm đã khuya nhưng chính đường trong viện vẫn đèn đuốc sáng trưng. Một vị phụ nhân đoan trang quý khí vuốt ve một quyển tranh, lẳng lẳng nhìn đến xuất thần. Một bóng người lơ đãng tiến vào.

- Tiểu thư - Hai nha hoàn đứng ở sườn cửa phúc lễ với nàng.

Trịnh Phi Yên gật đầu, mỉm cười đi vào chính đường:

- Đại nương.

Phụ nhân ngẩng đầu, thấy nàng liền cười ôn hòa:

- Phi Yên tới hả.

Vị phụ nhân khí chất bất phàm này chính là đương gia chủ mẫu thanh danh hiển hách của Trịnh gia, Cố Vân Nhu.

Trịnh Phi Yên ngồi xuống bên cạnh ghế trên, nhìn bức họa trên tay Vân Nhu:

- Đại nương, đây chính là bức họa năm trước đưa tới?

Mắt Vân Nhu lộ ra từ ái, nhẹ nhàng vuốt ve người trên tập tranh:

- Đúng vậy, đảo mắt lại qua thêm một năm.

Phi Yên cẩn thận nhìn bức họa, người trên tranh hình dáng rõ ràng, mặt mày thanh hoa như mực vẽ, có vài phần giống với đại nương, có lông mày cao ngất là giống phụ thân hơn. Đây là đại ca của nàng, người nối nghiệp duy nhất của Trịnh gia hiện nay.

Huyết mạch của nhà họ Trịnh ở Đồng Thành, từ tổ tông Trịnh Văn Hào phát triển đến nay, bất luận là đường làm quan hay kinh thương đều thông thoáng không bị ngăn trở, thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, phát triển không ngừng, nói đến đây không biết khiến bao nhiêu người cực kỳ hâm mộ. Muốn nói chuyện không sung mãn cũng chỉ có một chút, chính là Trịnh thị một cửa, con nối dõi đơn bạc.

Trịnh gia đến đời của Trịnh Tư Hào đã là ba đời đơn truyền. Nguyên bản xuất phát từ lo lắng về con nối dòng, sau khi Trịnh Tư Hào thành thân cùng chính thất Cố Vân Nhu xong, bởi vì nhiều năm không có con nên đành nạp thêm một vị di thái thái (vợ bé). Vị di thái thái cũng coi như không chịu thua kém, vào cửa không bao lâu liền có tin vui, nhưng vào lúc này chính thất nhiều năm không có bầu cũng lại mang thai. Song hỷ lâm môn tất nhiên khiến Trịnh Tư Hào mừng rỡ. Một năm sau hai người cơ hồ sinh cùng lúc, hơn

nữ hai đứa đều là con trai. Chính thất Vân Nhu sinh ra là trưởng tử, di thái thái sinh ra là thứ tử, sinh nhật hai người con trai chỉ cách nhau mấy ngày.

Điều này khiến chủ mẫu lúc đó của Trịnh gia cao hứng đến hỏng, Trịnh Tư Hào lại tổ chức buổi tiệc lớn, cơ hồ người có uy tín danh dự trong thành đều được mời tới. Qua vài năm, vị di thái thái lại vì Trịnh Tư Hào sinh thêm hai con gái. Từ đó, Trịnh Tư Hào có trai có gái có thể nói là đường làm quan rộng mở, được cho là có công hiến rất lớn trong sự nghiệp luôn không thịnh vượng hưng khởi của Trịnh gia. Chủ mẫu lúc đó của Trịnh gia thấp hương bái phật kính báo gia chủ, tuổi già hưởng niềm vui thiên luân, sau khi bốn cháu nội chậm rãi trưởng thành được vài năm thì rốt cục vui mừng nhắm mắt.

Chỉ là không biết vì cơ gì ba đứa con của Trịnh gia thế nhưng tất cả đều là người yếu nhiều bệnh.

Trưởng tử từ lúc sinh ra thể chất đã không tốt, từ lúc chưa đầy tháng thì chính thất Vân Nhu đã tự mình cho bú, một đường chăm sóc, ngay cả vú em cũng không mời, ngay cả như vậy thì đứa nhỏ vẫn về mặt tái nhợt, đơn bạc không chịu nổi. Mà hai đứa con của di thái thái cũng gặp tai họa không ngừng, thường xuyên phải mời đại phu đến xem, một năm thì phải có hơn nửa năm là nuôi ở ẩm sắc thuốc. Trịnh Tư Hào vì thế cũng tâm phiền ý loạn, không thể thoải mái. Nhưng ai biết, lo lắng ngày đêm như vậy cũng không được an ổn. Trịnh gia nhiều năm quất tháo thương trường, tài sản vô hạn lại liên tiếp gặp phải tai họa bất ngờ.

Đầu tiên là đứa con nhỏ nhất bị bệnh thương hàn, sốt cao không ngừng, hai tuổi liền chết non. Tiếp theo không qua vài năm, thứ tử chưa đầy mười tuổi cũng bệnh nặng không dậy nổi, di thái thái thương tâm muốn chết ngày ngày lấy lệ rửa mặt, Trịnh Tư Hào cơ hồ đã mời đến toàn bộ thầy thuốc ở Đồng Thành, thậm chí ngay cả danh y huyện khác cũng mời đến, nhưng kết quả chẩn đoán đều giống nhau, vốn sinh ra đã kém cõi, ngũ tạng suy kiệt. Ở ngày lập xuân cuối cùng, bất luận Trịnh Tư Hào có năng lực thế nào vẫn chỉ có thể trợ mắt nhìn đứa con thứ hai của mình nhắm mắt rời khỏi thế gian. Di thái thái liên tục thấy cảnh hai con đi trước thì tinh thần suy kiệt, nằm hơn tháng ở trên giường bệnh cũng hương tiêu ngọc vỡ mà đi theo, chỉ còn lại một con gái lớn sáu tuổi oa oa quỳ dưới đất khóc ở trước giường.

Trịnh Tư Hào cơ hồ trong một đêm già đi vài tuổi, ông rưng rưng an bài tang sự. Nhưng ông trời tựa hồ vẫn chưa định buông tha, mấy tháng sau, trưởng tử duy nhất còn sót lại dưới gối của ông cũng nằm trên giường không dậy nổi, sinh mệnh nguy trong sớm tối..... Trịnh Tư Hào dãi nắng dầm mưa hơn nửa cuộc đời, nam tử thiết cốt tranh giành bao lâu nay, giờ phút này cũng không nhịn được mà lệ nóng ngang dọc, chẳng lẽ Trịnh gia đến đời của ông phải tuyệt hậu?

Ngay tại lúc tất cả mọi người bắt đầu tuyệt vọng thì một vị hòa thượng hoá duyên đến cửa Trịnh gia, nghe nói hoàn cảnh của Trịnh gia, lần tràng hạt liên tục, tụng kinh nửa ngày. Miệng nói Trịnh gia mệnh giao lâm, con nối dõi đơn bạc, trưởng tử lại mệnh cách kỳ lạ, ngũ hành đoản khuyết, không phải cứ ăn được thạch là có thể hóa giải. Chỉ có vào núi tu hành, truyền thụ phật lí, đả thông trở mạch thì mới có thể qua được tai họa này, trưởng thành trong nay mai.

Đưa đứa con muôn vàn thương yêu ủng trong lòng bàn tay cho hòa thượng vào miếu chịu khổ, Trịnh Tư Hào tất nhiên vạn phần không muốn trong lòng. Nhưng trong nhà đã mất đi hai đứa con, nếu lại mất đi thêm đứa nhỏ này thì Trịnh Tư Hào về sau cho dù có thể hô phong hoán vũ nữa cũng chỉ sợ không có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông. Do dự mãi, cuối cùng cắn răng rưng rưng đem trưởng tử vừa tròn mười tuổi giao cho hòa thượng hoá duyên, phái hơn mười gia đình hộ tống một đường đến Phật Sơn Đại Phát danh khắp thiên hạ để tu hành, đợi cho đến năm hai mươi tuổi, đắc đạo viên mãn liền hoàn tục xuống núi.

Từ đó Trịnh Tư Hào bị thương nặng liền vùi đầu trong sự nghiệp, ngày ngày sớm đi về muộn, cũng không hỏi chuyện nhà. Vân Nhu ngày đêm tưởng niệm cốt nhục ở Phật Sơn xa xôi, cũng thương tiếc Trịnh Phi Yên còn nhỏ đã mất mẹ, liền mang cô bé theo người mà nuôi nấng thay, cũng coi như tán gẫu để an ủi. Nam vô Phật Sơn, nơi thanh tu, không thể đến quấy rầy, cũng sợ quấy rối đứa nhỏ kia tu hành, Trịnh Tư Hào hạ quyết tâm, ra lệnh cưỡng chế cả nhà không được lên núi thăm. Mỗi năm qua cũng chỉ mấy tháng mới vài lần đưa thư qua lại. Ứng theo yêu cầu của Vân Nhu, mỗi một năm trong miếu sẽ phái người đưa tới Trịnh gia một bức họa vẽ trưởng tử, Vân Nhu hàng năm lại cầm những bức họa cuộn tròn này để tưởng niệm đứa nhỏ của chính mình. Ở trong lòng một lần lại một lần miêu tả từng phân biến hóa của đứa nhỏ, mỗi một điểm trưởng thành, tiếp tục quãng thời gian chờ đợi dài.

Thế thời thay đổi, vật chuyển sao dời. Bẵng một cái đã chờ suốt mười năm.

Nay, rốt cục không cần cầm tiếp bức hoạ cuộn tròn ngày đêm tưởng niệm. Kì hạn mười năm đã hết, Trịnh Tư Hào đã phá gia đình đáng tin nhất đi Phật Sơn đưa đứa nhỏ kia về, tính lộ trình, đã nhiều ngày qua, có thể sắp đến.

Vân Nhu mắt rưng rưng, bà chờ trái chờ phải, đoán dài đoán ngắn, rốt cục cũng đợi được ngày này. Nhưng mà..... ánh mắt buồn bã, một phen bất an khác trong lòng lại lặng yên dâng lên.

15. Chương 15: Thăm Bệnh

Sáng sớm hôm sau, Vũ Phượng và Vũ Quyên mang theo một rổ hoa quả và nước uống đến bệnh viện thăm Tiểu Ngũ, lại phát hiện ra Tiểu Ngũ không thấy đâu, dọa các nàng nhảy dựng, vội vàng hỏi giường bệnh lân cận. Bọn họ nói Tiểu Ngũ ngày hôm qua còn ở đây, hôm nay đột nhiên không thấy đâu, Vũ Phượng và Vũ Quyên nhất thời gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Lúc này một hộ sĩ đi tới nói với các nàng rằng em gái của các nàng đã được chuyển tới phòng bệnh hạng nhất trên lầu. Vũ Phượng và Vũ Quyên liếc nhau, trong lòng đều dâng lên nghi vấn thật lớn, các nàng còn chưa đủ tiền thuốc men, bệnh viện thế nào lại đổi phòng bệnh hạng nhất cho các nàng?

Hai chị em bụng đầy ngờ vực vô căn cứ đi lên lầu, tìm được phòng bệnh số 203, đẩy cửa ra, Tiểu Tam và Tiểu Tứ liền hưng phấn kêu lên với các nàng:

- Chị cả chị hai, phòng này thật tốt! Chúng ta đến phòng đẹp như vậy, buổi tối không bao giờ nghe thấy tiếng kêu vừa ồn vừa nháo của bệnh nhân bên cạnh nữa!

Tiểu Ngũ ngồi ở trên giường, thoát nhìn tinh thần rất tốt, con bé cũng vội vã báo cáo với hai chị gái:

- Chị cả chị hai, hôm nay chị hộ sĩ lại cho bọn em canh gà! Uống rất ngon!

Tiểu Tam cũng hòa cùng:

- Đúng uống rất ngon, em cũng uống một chén!

Tiểu Tứ nói:

- Em cũng vậy em cũng vậy!

Vũ Phượng đặt rổ lên bàn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nàng quay đầu nhìn Vũ Quyên:

- Đây là chuyện gì? Không phải chúng ta còn thiếu bệnh viện rất nhiều viện phí chưa trả sao, sao có thể đổi phòng cho chúng ta, lại còn đưa canh gà?

Vũ Quyên cũng tràn đầy nghi vấn, nàng lắc đầu:

- Thật kỳ quái, nhưng em cảm thấy chuyện này không quá bất lợi.

Hai chị em nhìn nhau. Đúng lúc này, hai người ngoài ý liệu lại đẩy cửa đi vào, chính là Triển Vân Phi và A Siêu, trong tay mang theo tiền túi. Nhìn thấy Vũ Phượng thì tinh thần Triển Vân Phi lập tức liền tốt không thôi. Vũ Quyên kinh ngạc nói:

- Tô công tử, sao anh lại đến nơi này?

Triển Vân Phi lấy lại tinh thần, cười nói:

- Xem ta xem, một chút lại quên mất chính sự - Nói xong liền đưa tiền túi trong tay tới - Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của ta, hy vọng Vũ Phượng tiểu thư đừng làm như người xa lạ, trăm ngàn lần hãy nhận lấy.

Vũ Phượng ngạc nhiên, không biết anh ta có ý gì:

- Anh làm gì vậy?

Triển Vân Phi nói:

- Ta tra được phòng bệnh mà em gái các người ở thật không tốt, đã nghĩ cách đổi cho con bé phòng bệnh tốt chút, cũng nhận trị liệu tốt thật tốt. Bất quá chờ lúc ta đến hỏi thì phát hiện bệnh viện đã giúp con bé đổi phòng. Vũ Phượng tiểu thư, ta biết các người có thể tay làm hàm nhai, nhưng gian này là phòng bệnh

hạng nhất, có chuyên gia chiếu cố cộng thêm công cụ chữa bệnh tiên tiến, giá một tháng cần mười đồng bạc, ta lo..... - Lời anh còn chưa dứt đã dẫn tới một tiếng thét kinh hãi từ mọi người.

Vũ Quyên kêu to:

- Mười đồng! Trời ạ, cứ nhiên cao như vậy!

A Siêu xen mồm:

- Cho nên thiếu gia nhà ta mới cố ý về nhà lấy tiền tới, gian phòng bệnh này trước đó là để tiếp đãi khách quý, nếu trả tiền trễ sẽ lập tức bị đuổi ra.

Vũ Quyên đi đến nói khẽ với Vũ Phượng:

- Chị cùng người này là như thế nào? Ngày hôm qua không phải là lần đầu tiên hai người gặp mặt đúng không?

- Nói gì vậy? - Vũ Phượng quýnh lên - Chị nào có cùng anh ta thế nào? Tối hôm qua lúc anh ta đến, không phải em ở bên cạnh cũng nghe rành mạch sao? Căn bản là không quen biết!

Vũ Quyên không tin nhìn nàng:

- Thế thì cũng quá kỳ quái! Một người mới gặp mặt mà ngày hôm qua cho chúng ta nhiều tiền như vậy, hôm nay còn đuổi tới tận bệnh viện vội đưa chị tiền..... - Nàng lắc đầu, vẻ mặt khả nghi nhìn Vũ Phượng - Chị không gạt em gì chứ?

- Chị nào có gạt em cái gì! - Vũ Phượng nóng nảy - Chị cũng không biết sao anh ta lại thế này? Nhưng mà chị lấy danh dự của cha mẹ thế. Chị thật sự không quen biết bọn họ, đêm qua là lần đầu tiên nhìn thấy người này, ngay cả tên của anh ta chị cũng không biết.....

Vũ Quyên nhìn nàng, một chút cũng không kích động, nàng không cho là đúng nói:

- Kỳ thật em cũng không để ý chị làm gì, chỉ cần tự trong lòng chị rõ ràng chị đang làm gì là được. Nói thật cho chị biết, nếu buổi tối hôm đó không vào Đái Nguyệt Lâu, ta đã tính toán làm chuyện tệ nhất.

Vũ Phượng càng nghe càng thấy không thích hợp:

- Em đang nói tính làm... làm cái gì?

Vũ Quyên nhìn vào mắt của nàng, nói:

- Em tính bán mình, bán cho kẻ có tiền làm nha đầu, làm tiểu thiếp, làm cái gì cũng được, chỉ cần có tiền cho Tiểu Ngũ chữa bệnh.

Vũ Phượng giật mình sửng sốt một lát mới hiểu được ý của Vũ Quyên, không khỏi bị tổn thương:

- Ý của em là, chị đã bán mình cho anh ta! Em cũng không tránh khỏi coi thường chị... hai đồng tiền ngày hôm qua chị vốn muốn trả lại cho người ta, chỉ là nghĩ đến hôm nay phải giao tiền thuốc men nên chị mới.....

- Hốc mắt nàng đỏ lên, cũng sắp khóc - Cha nói rất đúng, là người thì khó trước sau như một, em xem, hiện tại ngay cả em gái ruột cũng khinh thường mình.....

Vũ Quyên hối hận cực độ, nàng hung hăng vỗ đầu mình:

- Vũ Phượng, chị đừng nghĩ loạn, đều là em không tốt, chị biết em không có ý đó, kỳ thật em chỉ muốn biết rõ quan hệ của chị và người này thôi. Em cũng vì tốt cho chị, chị xem Tô tiên sinh này bộ dạng nhả nhận lại rất có tiền, nhưng tuổi của anh ta hình như hơi lớn, trong nhà hẳn đã sớm có lão bà, em đây không phải là sợ chị chịu thiệt sao?

Vũ Phượng dậm chân một cái, quả thực hết đường chối cãi, nàng khí cực độ:

- Em xem em xem, dù sao em cũng đã kết luận chị và người này không rõ không trong sạch! Em..... Em tức chết ta

- Hai vị tiểu thư..... - Triển Vân Phi thấy hai chị em nói nhõ ở một bên, nói đã lâu, anh do dự cắt ngang các nàng, vẫn có chính sự quan trọng hơn.

Vũ Phượng ngậy ra một lúc, nhìn Triển Vân Phi, nhất thời bạo phát:

- Anh...anh vì sao lại đi theo tôi? Vì sao muốn đưa tiền? Vì sao tự ý đi quản chuyện của người khác?

Triển Vân Phi thấy Vũ Phượng kích động thì sợ ngây người, còn không kịp phản ứng thì Vũ Quyên đã chạy như bay tới:

- Tô tiên sinh, anh trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, chị tôi là đang phát giận với tôi! - Liên trừng mắt nói với Vũ Phượng - Em mặc kệ chị và người này có chuyện gì, không được tự nhiên như thế nào, dù sao thì hiện tại Tiểu Ngũ cũng đã chuyển đến phòng này, em tuyệt đối sẽ không để con bé chuyển xuống chỗ bình dân dưới lầu kia!

Vũ Phượng lâm vào chán nản, nhìn tiền túi trong tay Triển Vân Phi lại cảm thấy đặc biệt chói mắt, buồn bực đẩy ra:

- Đa tạ ý tốt của công tử, đây là chuyện của riêng chúng ta, tuy rằng gian phòng bệnh này thực quý, nhưng chỉ cần có lợi đối với bệnh của Tiểu Ngũ thì có phải bỏ nhiều tiền hơn chúng ta cũng nguyện ý.

Triển Vân Phi nhìn vẻ mặt quật cường của Vũ Phượng, tận tình khuyên bảo:

- Vũ Phượng tiểu thư, ta biết người hy vọng bằng chính năng lực của mình mà chiếu cố cho các em, nhưng lượng tiền bệnh này thật sự quá lớn. Người vì sao lại không nguyện ý nhận thiện ý giúp đỡ của một bằng hữu chứ, ta cam tâm tình nguyện mà.

Vũ Phượng nhìn một bộ biểu tình vô cùng hoài nghi của Vũ Quyên thì tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nàng khó thở nói:

- Hiện tại ta phải đi tìm thầy thuốc, ta bàn về Tiểu Ngũ sau đi!

Vũ Phượng nói xong liền mở cửa phòng phóng ra bên ngoài, không ngờ đầu nàng lại đụng vào một người. Nàng ngẩng đầu nhìn, người đụng phải không phải ai khác mà chính là Trịnh Mặc biến mất khó hiểu tối hôm qua.

16. Chương 16: Tình Đầu

- Người không sao chứ? - Tay Trịnh Mặc xoa nhẹ trán Vũ Phượng, vừa rồi nàng đụng mạnh vào đầu vai mình, không biết có bị thương không, xương bả vai thể nhưng thật sự cứng.

Vũ Phượng vốn bị đâm sinh đau, nhưng đột nhiên cảm nhận được động tác “thân mật” của Trịnh Mặc thì không khỏi lui lại một bước, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn cô, chỉ cần nghĩ tới chuyện trong phòng ở của người này thì mặt nàng lại đỏ. Vũ Quyên nghi hoặc nói:

- Mặc đại ca? Sao người lại tới đây?

Trịnh Mặc nói:

- Ta đến giúp Tiểu Ngũ trả phí thủ tục.

Vũ Quyên càng thấy kỳ quái:

- Sao người biết hôm nay Tiểu Ngũ phải giao phí phòng?

Trịnh Mặc có chút ngượng ngùng mím môi:

- Quên không thông báo cho các người, ta cảm thấy cái phòng bệnh Tiểu Ngũ ở lúc đầu thật sự không tốt lắm, cho nên tìm viện trưởng đổi gian phòng, vừa này là đứng suốt ở bàn thủ tục.

- Là người yêu cầu đổi phòng bệnh giúp Tiểu Ngũ? - Mắt Vũ Quyên trừng thật lớn.

- Có gì không đúng sao?

- Nhưng gian phòng này một tháng cần mười đồng!

- Ừ, ta đã trả hết. Sao, các người không thích gian phòng này sao?

Tiểu Tam vừa nghe xong lập tức hoan hô:

- Rất tốt, tiền thuốc men của Tiểu Ngũ, Mặc đại ca trả hết giúp chúng ta, chúng ta có thể tiếp tục ở lại gian phòng thật tốt này!

- Mặc đại ca thật tốt! - Tiểu Ngũ cười kêu, vẻ mặt sùng bái.

Mấy đứa nhỏ trong khoảng thời gian này ngoài hai chị gái của mấy đứa ra thì người tiếp xúc nhiều nhất chính là Trịnh Mặc, đã có vẻ thân thiết.

Trịnh Mặc cười có chút thẹn thùng, bọn nhỏ thẳng thắn khen ngợi khiến cô có chút ngượng ngùng. Vũ Quyên thật sự kinh ngạc, trong mắt nàng tràn đầy vẻ mê đắm đánh giá Trịnh Mặc, Tiểu Ngũ có thể ở lại gian phòng này đương nhiên nàng rất vừa lòng, bất quá, đây vốn là chuyện hai chị em bọn họ phải làm, hiện tại sao.....

Vũ Quyên đang muốn bước qua nói chuyện với Vũ Phượng lại thấy Vũ Phượng đột nhiên bước nhanh về phía cửa, lúc đi qua Trịnh Mặc một phát kéo cánh tay của cô, hai người song song rời khỏi phòng trong nháy mắt.

Vũ Quyên trừng lớn mắt há miệng thở dốc lại chưa kịp hô lên cái gì. Triển Vân Phi cau mày đứng tại chỗ trơ mắt nhìn hai người rời đi, nghĩ đến tối hôm qua cũng là người này thì anh ta không khỏi nổi lên tâm tư, đoán quan hệ giữa người này và Vũ Phượng.

Trịnh Mặc mơ hồ đi theo Vũ Phượng xuống công viên dưới lầu, hai người đều trầm mặc, đi đến bên hồ thì Vũ Phượng đứng lại, cô cũng đứng lại theo. Vũ Phượng đưa lưng về phía cô, Trịnh Mặc không thấy không rõ biểu tình của nàng, không biết người kia muốn làm gì.

Trong lòng Vũ Phượng giờ phút này bốc lên ảo não mãnh liệt mênh mông. Nàng cắn cắn môi, quay đầu nhìn chằm chằm Trịnh Mặc, mở miệng:

- Vì sao người tự quyết mà không được phép đi đổi phòng cho Tiểu Ngũ, người có biết chuyện này sẽ tạo thành phiền phức rất lớn cho ta không, sao người có thể như vậy! - Nhớ tới chuyện ở phòng bệnh bị Vũ Quyên nhìn thấy Tô công tử mặc danh kỳ diệu kia đưa tiền liền nghĩ nàng thành như vậy, nàng thật sự khó thở công tâm, hiện tại biết tất cả chuyện này là từ Trịnh Mặc mà ra, trong lòng vừa tức vừa ủy khuất, nghĩ đến tối hôm qua bởi vì người này đột nhiên biến mất mà không hiểu sao mình rối loạn trong lòng một buổi tối, sáng nay lại như thế, người này...sao có thể khi dễ nàng như vậy?

Trịnh Mặc kinh ngạc nhìn Vũ Phượng, không hiểu vì sao nàng tức giận như vậy, sau không thấy nàng nói chuyện mà cúi đầu, đây là tình huống gì:

- Haiz người..... - Trịnh Mặc cúi đầu sát xuống nhìn mặt của nàng thì phát hiện ra hốc mắt Vũ Phượng đỏ, một giọt lệ vừa rơi xuống trong nháy mắt. Điều này dọa Trịnh Mặc suýt ngã, sao nàng lại khóc?

Cô nhất thời chân tay luống cuống, nhìn nước mắt kia giống hạt châu đứt dây rơi xuống, nửa ngày mới do dự cử động tay, có chút ngốc dùng ngón tay cẩn thận lau mặt Vũ Phượng, tay dựng thẳng một lát thì có chút mệt, liền nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên cẩn thận lau.

Vũ Phượng đang khổ sở muốn chết ở trong lòng liền cảm giác trên mặt truyền đến tiếp xúc ấm áp, mềm nhẹ vỗ về mặt nàng. Biết là tay Trịnh Mặc phủ trên mặt mình, cái này không chỉ là khổ sở mà còn khiến tim nàng đập loạn hoảng hốt không ngừng, muốn ngăn cản nhưng thế nào cũng không mở miệng được. Cằm chậm rãi bị nâng lên, nhìn thấy Trịnh Mặc khiến mặt nàng nhất thời nóng rực một mảnh, ánh mắt gắt gao nhìn xuống, không dám nhìn mặt người nọ.

Trịnh Mặc hết sức chuyên chú lau nước mắt ở trên mặt Vũ Phượng, cảm giác mềm nhẵn như tơ lụa dưới tay khiến cô có chút yêu thích không muốn buông tay, hai tay truyền đến cảm giác nóng lên, ôm trong tay gương mặt bạch bích không tỳ vết kia không biết từ khi nào đã nhiễm hồng, lông mi Vũ Phượng thật dài mang theo chút ướt át, nhẹ nhàng rung rung thật đẹp.

Trịnh Mặc cứ như vậy mà nhìn, thẳng đến khi không còn giọt nước nào chảy xuống khỏi khóe mắt Vũ Phượng. Lúc này mặt hai người rất gần nhau, Vũ Phượng có thể cảm giác được hơi thở nhẹ nhàng của

Trịnh Mặc phủ đầu trên mặt mình. Nàng không nhìn được nhìn lên phía trên, lập tức nhìn thấy một đôi mắt sáng như sao đang chuyên chú nhìn mình, cười đến ôn nhu.....

17. Chương 17: Động Tâm Ý

- Tiên sinh, Vương sư phụ nói lâu vừa đưa tới mấy bản sổ sách, bảo ngài đi qua so sánh một chút - Tiểu Lưu học đồ phòng thu chi thò đầu vào, cười hì hì nói.

Trịnh Mặc rời mắt khỏi sổ sách, cười với cậu ta:

- Biết rồi, ta sẽ đi qua.

- Được rồi! - Tiểu Lưu xoay người chạy ra.

Tiểu Lưu năm nay mười lăm, làm học đồ ở phòng thu chi, cậu ta vốn đi theo Vương sư phụ già nhất để học tính số. Nhưng từ khi tiên sinh trẻ tuổi này đến phòng thu chi thì nhân sinh quan của Tiểu Lưu đều đảo điên. Hắn kinh ngạc phát hiện ra Trịnh Mặc thậm chí không cần bàn tính cũng có thể tính xong phép tính trưởng người bình thường cần ba ngày để tính trong vòng nửa ngày. Ngay cả Vương sư phụ cũng không khỏi khen Trịnh Mặc sáng tạo nhanh nhẹn, tính toán tinh diệu vô song.

Cho nên hiện tại Tiểu Lưu phần nhiều thời gian là đi theo bên người Trịnh Mặc, học phương pháp tính toán kỳ diệu vừa nhanh vừa tiện này của nàng, mỗi lần đều kinh hô phương pháp của Trịnh Mặc thật thần kỳ, ở trong lòng hắn, tiên sinh trẻ tuổi phòng thu chi này đã muốn trở thành người hắn sùng bái nhất.

Trịnh Mặc cũng không biết chuyện này, kỳ thật nàng chỉ dùng bảng cửu chương đơn giản nhất để tính mà thôi, trước đây mù mù luôn buộc nàng học bảng cửu chương này nhuần nhuyễn, lúc tiểu học cơ hồ mỗi ngày đều phải làm đi làm lại một trăm loại đề toán, tính tay, tính nhẩm, tính nhẩm, cho nên thời tiểu học thành tích toán học của nàng cơ hồ đều là tối đa. Cho dù sau này có máy tính cầm tay thì khả năng tính nhẩm và tính tay của nàng cũng vẫn tốt hơn nhiều so với người bình thường.

Trịnh Mặc tính xong sổ sách trong tay liền đứng dậy đi ra khỏi phòng thu chi, đến đại sảnh lấy sổ sách mới đến. Vừa vào đại sảnh thì Tiểu Phạm vội vã đến, chỉ kém nước nghênh diện, cũng may Trịnh Mặc phản ứng nhanh nhẹn, nghiêng người một cái lánh đi. Tiểu Phạm là chạy bàn tiền sảnh của Đái Nguyệt Lâu, là một tiểu tử mười bảy, mười tám tuổi, bình thường làm việc nhanh nhẹn, nói không nhiều, Trịnh Mặc cũng không phải người nói nhiều, có lẽ bởi vì hai người thấy có chút tương tự với nhau, ngẫu nhiên sẽ tán gẫu mấy câu.

Trịnh Mặc thấy hắn nói:

- Tiểu Phạm, có chuyện gì sao, thế nào người vội như vậy?

Tiểu Phạm bưng một đồng dụng cụ trà cố gắng ổn định, vừa thấy Trịnh Mặc đã nghĩ đến chuyện vừa phát sinh ở đại sảnh, hắn biết quan hệ giữa Trịnh Mặc và tỷ muội Tiêu gia không tốt:

- Thật ra không có chuyện gì lớn, bất quá Mặc ca, người có thể tới hậu trường xem một chuyến, tỷ muội Tiêu gia gặp chuyện nhỏ không may.....

Lời chưa dứt đã thấy Trịnh Mặc tiêu thất như một trận gió, Tiểu Phạm gương miệng quay đầu thì đã thấy Trịnh Mặc đã muốn bay nhanh qua quầy tiền, hắn kinh ngạc gãi gãi đầu:

- Mặc ca đi chân trần cư nhiên có thể bay?

Ở hậu trường hoá trang, Triển Vân Phi đang nhìn thật sâu Vũ Phượng, nhìn thấy phân yếu ớt cao ngạo trong mắt nàng thì lòng tràn đầy thương tiếc. Hắn biết lấy sự tự tôn và kiêu ngạo của Vũ Phượng, phải nên giận tiếp khách uống rượu đối với nàng là bao nhiêu tra tấn nhục nhã!

Mặc dù có một bụng lời muốn nói nhưng giờ phút này lại một câu cũng không dám nói, sợ mình nói sai gì lại khiến nàng thêm một loại thương tổn. Đúng lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to “Vũ Phượng”, một người xốc mình lên, Vũ Phượng chấn động, ngẩng đầu rất nhanh thì nhìn thấy Trịnh Mặc đang hùng hục đi tới chỗ nàng.

Đã nhiều ngày Vũ Phượng luôn luôn tránh mặt nàng khiến Trịnh Mặc thực sự không sờ được ý nghĩ, lại vừa lúc gần cuối tháng, lượng giấy tờ kết toán của lâu tăng thêm rất nhiều, nàng ngày ngày đi sớm về muộn, số lần gặp mặt Vũ Phượng càng ít. Trịnh Mặc vốn muốn theo ý của Vũ Phượng, tận lực tránh đụng mặt nàng. Nhưng vừa rồi vừa nghe Tiểu Phạm nói tỷ muội Tiêu gia gặp chuyện không may thì nàng chốc lát liền thay đổi. Cũng không quản chút gì đó giống xấu hổ với Vũ Phượng nhiều ngày nay, thầm nghĩ lập tức tìm Vũ Phượng, xác nhận nàng không có việc gì. Đến giờ đứng trước mặt, Trịnh Mặc vươn tay bắt lấy vai Vũ Phượng, cúi đầu xuống xem mặt rồi lại nhìn trên người, đánh giá từ trên xuống dưới vài lần:

- Người có khỏe không, xảy ra chuyện gì?

Vũ Phượng chợt thấy Trịnh Mặc trước mắt thì trong lòng không hiểu sao đột nhiên đau xót, từ sau ngày ở công viên đã gần một tuần hai người không thấy mặt, giờ đột nhiên thấy Trịnh Mặc thì trong lòng có chút vui mừng lại có chút vô thức. Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng phun ra một câu:

- Ta không sao.

Trịnh Mặc còn muốn hỏi lại, bất đắc dĩ Vũ Phượng lại cúi đầu, vì thế nàng nhìn quanh bốn phía, lại nhìn thấy Triển Vân Phi đứng ở cách đó không xa, mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vũ Phượng, mày nàng bất giác nhíu lại. Nam nhân này nàng đi tới đi lui thấy mặt vài lần, Trịnh Mặc cũng không phải đứa trẻ bảy tám tuổi, tự nhiên là hiểu ý đồ của hắn. Chỉ là hắn xuất hiện mỗi ngày như thuốc cao bôi trên da chó như vậy hay không, chẳng lẽ nam nhân tán gái đều bám dai như vậy? Không hiểu sao nàng đối với Triển Vân Phi có chút không vừa mắt.

Trịnh Mặc đem ánh mắt chuyển tới trên người Vũ Quyên đang ngồi ở một bên, đang muốn xin nàng giúp đỡ thì nghe thấy âm thanh truyền đến từ bên ngoài, tràn ngập tiếp theo đã bắt đầu. Vũ Phượng hơi hơi né tránh, rời khỏi bàn tay của Trịnh Mặc, mặt có chút hồng. Trịnh Mặc quay đầu, khó hiểu nhìn nàng. Vũ Phượng ngẩng đầu liếc nhanh nàng một cái, cái nhìn thoáng qua kia hàm chứa một phân bạc uẩn, hai phân ngưng ngừng, còn lại là bảy phân kiêu mỹ, lơ đãng mang ra một tia mỉa mai câu hồn. Trịnh Mặc mắt nhìn mà choáng váng, chờ nàng phản ứng lại được thì trước mắt sớm đã không còn bóng người.

18. Chương 18: Cả Nhà Đoàn Viên

Từ nửa tháng trước, sau khi gặp được chị em Tiêu gia xinh đẹp động lòng người ở Đái Nguyệt Lâu thì Triển Vân Phi liền thành khách quen của Đái Nguyệt Lâu, hằng đêm anh đều mang theo A Siêu đến Đái Nguyệt Lâu xem Vũ Phượng xướng, cơ hồ chưa từng bỏ qua một hồi diễn nào của nàng. Đồng thời Triển Vân Phi cũng thành khách quen của bệnh viện, Triển Vân Phi mang theo A Siêu đi lại trong bệnh viện, thường xuyên mang chút đồ ăn đồ dùng cho các em của Vũ Phượng, quan tâm bọn nhỏ hết sức. Làm những việc này kỳ thật là vì anh ta có tư tâm, cùng lúc đó bởi vì chuyện của Triển Vân Tường mà trong lòng tràn đầy áy náy đối với Tiêu gia, hy vọng có thể dùng hết sức lực bồi thường cho bọn họ. Về phương diện khác, anh ta cũng rất muốn kéo gần quan hệ với Vũ Phượng.

Triển Vân Phi nay đã ba mươi tuổi, từ sau khi vợ cả chết vì khó sinh vài năm trước thì đối với hôn nhân hay tình yêu đều có kháng cự. Trong nhà thúc giục muốn anh tái hôn, anh không chịu nổi áp lực bèn chạy ra bên ngoài một mình sống dằn dặt đã nhiều năm, nghĩ rằng cuộc đời này sẽ không bao giờ có cảm giác lưu luyến nữa. Thẳng đến khi gặp được Vũ Phượng, anh đối với Vũ Phượng là nhất kiến chung tình, liếc mắt một cái ở Đái Nguyệt Lâu, rung động thật sâu trái tim đã yên lặng nhiều năm. Thiếu nữ này xinh đẹp, thoát tục, còn có phân kiêu ngạo và quật cường khắc vào trong khung đều khiến anh mê muội thật sâu, không thể tự kiềm chế. Anh không khống chế được mình tìm cách tiếp cận nàng, mắt thấy Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ càng ngày càng thân quen với mình thì cao hứng phát ra từ nội tâm. Nhưng mà.....

Triển Vân Phi cùng A Siêu mỗi ngày đến Đái Nguyệt Lâu cổ động, mỗi ngày vây quanh bệnh viện chiếu cố mấy đứa nhỏ Tiêu gia, nên mỗi ngày đều có thể gặp mặt Vũ Phượng. Lòng mày Triển Vân Phi nhả lại, nhưng sự ôn nhu của Vũ Phượng tựa hồ chỉ đối với các em của nàng, đối với anh lại thủy chung khách khí, như thể có một khoảng cách vô hình, thậm chí còn không bằng Vũ Quyên đối với anh.

Mãi cho đến khi Tiểu Ngũ xuất viện, tiến triển giữa anh và Vũ Phượng vẫn dừng lại ở bằng hữu bình thường, anh đã thử tiến gần tới nàng nhưng lại phát hiện ra thực khó khăn, chuyện này khiến anh thực buồn rầu.

Hôm nay là ngày Tiểu Ngũ xuất viện, nhưng Trịnh Mặc bị Vương sư phụ sai đi làm một công tác thống kê báo biểu trọng yếu. Đêm qua Vũ Phượng đã nói cho cô biết Triển Vân Phi xung phong nhận việc, nói sẽ bảo A Siêu tìm xe, hôm nay sẽ đón bọn họ về nhà. Trịnh Mặc nghe xong gạt đầu không nói gì.

Bởi vì hôm nay là ngày vui bọn nhỏ xuất viện về nhà nên Vũ Phượng từng dẫn Trịnh Mặc tận lực về sớm một chút, cùng nhau ăn cơm chiều. Vì thế Trịnh Mặc cố hết sức làm xong công tác trên đầu trước chàng vạng, lúc bước vào hậu viện thì vừa lúc vượt qua Trương đại nương ở phòng bếp đang bưng một mâm đồ ăn phong phú đến phòng nhóm Vũ Phượng để trên bàn tròn lớn. Đồ ăn được đặt lên, Trịnh Mặc cùng năm người nhà Tiêu gia cùng nhau ngồi xuống.

Tiểu Tứ nhìn trên bàn là cá là thịt, thậm chí ngay cả tôm bách hoa hiếm có như vậy cũng có thì không khỏi liếm môi, mắt tỏa sáng:

- Oa, nhiều đồ ăn ngon như vậy, chị cả chị hai, đây đều là cho bọn em ăn sao?

Vũ Quyên giơ tay nhéo nhéo mũi cậu bé, cười nói:

- Đương nhiên là cho mấy đứa ăn, hôm nay là ngày vui một nhà chúng ta đoàn viên, đương nhiên phải có một bữa cơm no đủ!

Tiểu Tam hưng phấn kêu lên:

- Thật tốt quá! Đến đây Tiểu Ngũ, chị gấp cá cho em, em thích nhất ăn cá! - Tiểu Ngũ quệt miệng, cười vui vẻ.

Hành động của Tiểu Tam kéo theo những người khác, Vũ Phượng và Vũ Quyên đều giơ đũa không ngừng thêm rau thêm canh cho các em, nhìn dáng vẻ ăn thoải mái của mấy đứa nhỏ mà trong lòng thật vui mừng.

Trịnh Mặc mỉm cười nhìn người một nhà bọn họ vui vẻ hòa thuận, nghĩ đến ngày mình vừa xuyên đến thế giới này, bọn họ cũng gấp đồ ăn cho lẫn nhau như vậy, vui vẻ ăn cơm. Từ sau khi Kí Ngạo Sơn Trang bị thiêu hủy, người một nhà Tiêu gia rất cục lại lẫn nữa ngồi cùng nhau, một lần nữa nhặt lên khoai hoạt ngày xưa, vui vẻ ăn cơm, vốn là một màn cực bình thường lại khiến Trịnh Mặc dâng lên hoài niệm vô hạn trong lòng.

Trịnh Mặc đang xuất thần thì trong bát đột nhiên có thêm một khối thịt chua ngọt hồng hồng, cô giương mắt nhìn, thấy Vũ Phượng cười ôn nhu nhìn cô:

- Đừng chỉ ăn cơm, cũng ăn nhiều đồ ăn chút.

Trịnh Mặc lúc này mới phát hiện nãy giờ mình xuất thần đã ăn hết cơm trong bát, xấu hổ cười, nghe lời nhắc đũa lên, đem khối thịt kia tới miệng, khước miệng lơ đãng cong lên.

Cơm nước xong, Tiểu Tam Tiểu Tứ chơi đùa ở phòng nhỏ của bọn chúng, Vũ Quyên và Vũ Phượng giúp bọn nhóc chuẩn bị đệm giường. Tiểu Ngũ lấy ra từ trong bao quần áo cây sáo của con bé, ra vẻ thổi thổi. Trịnh Mặc cẩn thận lắng nghe, nhìn ngón tay Tiểu Ngũ ấn liên tục thay đổi trên lỗ sáo thì trong đầu đột nhiên hiện lên một trích đoạn ngắn...Lương đình, mưa phùn, một đôi tay thon dài linh hoạt ấn ngọc tiêu.....

- Được rồi được rồi, giờ không còn sớm, đừng náo loạn. Tiểu Tam Tiểu Tứ tắm sạch liền nhanh đi ngủ, Tiểu Ngũ, đến đây chị hai rửa mặt cho - Đêm đã khuya, phòng Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ rất cục được sửa sang lại thỏa đáng, Vũ Phượng và Vũ Quyên nhẹ nhàng thở ra.

- Không muốn không muốn, chị cả, chị kể chuyện xưa cho em nghe được không, kể xong chuyện xưa lập tức ngủ - Tiểu Ngũ quệt miệng, bổ nhào vào lòng Vũ Phượng giữa mặt làm nũng với nàng.

- Được được được, chị kể cho em - Vũ Phượng sủng nịch sờ sờ đầu Tiểu Ngũ, lại nói về chuyện xưa kể mấy trăm lần Tiểu Ngũ vĩnh viễn nghe không biết mỗi một kia. Chuyện xưa chưa nói xong thì Tiểu Ngũ liền nhắm mắt ngủ. Hôm nay làm âm ỉ một ngày, tinh thần bọn nhỏ rất tốt nhưng thân thể lại sớm đã mệt mỏi.

Vũ Phượng cẩn thận đặt Tiểu Ngũ lên trên giường, đắp chăn cho con bé. Nhìn vẻ an tường ngủ say của các em, trong lòng nàng lại ôn nhu, chỉ cần về sau có thể để Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ sống yên ổn như vậy thì bất luận muốn nàng làm gì, vất vả như thế nào thì Vũ Phượng đều nguyện ý.

Nàng lẳng lẳng ngồi một lát mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng lui ra. Ngoài phòng mơ hồ truyền đến một tiếng tiêu, âm sắc mượt mà, du dương êm tai. Vũ Phượng thích âm nhạc từ nhỏ, lúc này không khỏi bị tiếng tiêu tuyệt vời hấp dẫn. Nàng không tự chủ được đi đến trước cửa, nhẹ nhàng mở một cánh, nhìn thấy Trịnh Mặc một thân bạch sam đứng dưới tàng cây. Mười ngón thon dài linh hoạt của người đó thiển ẩn tế bát ở trên ngọc tiêu dài, đôi môi khê mân, tiếng tiêu du dương truyền ra từ trong miệng. Tiếng tiêu từ uyển chuyển lưỡng lự từng bước tấu tới chỗ cao trào, ngừng ngắt phập phồng, dư âm còn văng vẳng bên tai. Vũ Phượng lẳng lẳng nhìn Trịnh Mặc, nhìn người nọ buông đôi mắt xuống, vẻ mặt chuyên chú, chìm đắm trong tiếng tiêu du dương, bất giác thất thần.....

19. Chương 19: Người Trong Lòng

Giờ Ngọ ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa, vạn dặm không có mây.

Từ ngày Triển Vân Phi và A Siêu đưa năm người nhà Tiêu gia đến tiểu viện liên tục biến thành khách quen của tiểu viện. Triển Vân Phi thường đổi chiêu tán tỉnh, mang đến chút kinh hỉ cho ba đứa nhỏ Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ. Kỳ thật Triển Vân Phi muốn tiếp cận Vũ Phượng hơn, chỉ là vẫn chưa có cơ hội, liền định đường vòng cứu quốc. Hắn biết rõ phân lượng của mấy đứa nhỏ này ở trong lòng Vũ Phượng, vì thế hắn trăm phương nghìn kế chiêu cố mấy đứa nhỏ này, hy vọng dùng chân thành có thể động đến phương tâm Vũ Phượng.

Vũ Quyên mở cửa phòng, thò đầu nhìn ra, quay đầu cười hì hì nói với Vũ Phượng:

- Tô công tử của chị hôm nay lại đến báo danh! Hình như còn mang theo cung tên, anh ta thật sự là chồng chất ý tưởng mới, chiêu tán tỉnh thực không ít!

Vũ Phượng thở dài, lại giải thích:

- Vũ Quyên, anh ta không phải là Tô công tử gì của ta, giữa ta và anh ta thanh trắng sạch bạch, không có chút quan hệ.

Vũ Quyên cười nói:

- Em biết em biết, coi như em nói hươu nói vượn đi.

Vũ Phượng nhìn Tiểu Tứ đang bán tên, không khỏi lo lắng nói:

- Tiểu Tứ tháng tới sẽ đi đọc sách, hiện tại mỗi ngày quán quít lấy A Siêu đòi dạy công phu, thực sợ về sau hồi tâm không trở lại!

Vũ Quyên nghe xong, nhất thời mắt nụ cười, sắc mặt nàng ngưng trọng nói với Vũ Phượng:

- Công phu nhất định là phải học. Tiểu Tứ là nam hài duy nhất trong nhà, từng khắc đều không thể quên huyết hải thâm cừ chúng ta đeo trên lưng.

Vũ Phượng cả kinh:

- Em nói với thằng bé về chuyện báo thù?

Vũ Quyên gật đầu:

- Đúng vậy, mỗi thời mỗi khắc em đều nhắc nhở nó, nó cũng mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở em!

Đúng lúc này thì Tiểu Ngũ đột nhiên kêu to chạy tới:

- Chị cả chị hai! Con thỏ con của em đã trở về! Nó không bị chết cháy, Mộ Bạch đại ca giúp em tìm lại!

Vũ Phượng chạy nhanh tới ngồi xuống bắt được Tiểu Ngũ, nàng vỗ tóc Tiểu Ngũ cho con bé thuận khí, nói:

- Đừng nóng vội đừng nóng vội, chậm rãi nói, cẩn thận đừng để bị ngã!

Nhìn thấy con thỏ Tiểu Ngũ ôm trong lòng thì Vũ Phượng cũng giật mình, nàng đứng lên, bất khả tư nghị nhìn Triển Vân Phi:

- Anh làm như thế nào? Anh biết ma thuật sao?

Triển Vân Phi nhìn nàng, thấp giọng nói:

- Đây không phải là cái ban đầu, bất quá ta tìm được phế tích của con thỏ bị cháy hỏng kia ở Kí Ngạo Sơn Trang, sau đó trở về nhờ bà vú của ta làm giúp ta một cái giống như đúc!

Vũ Phượng bị anh ta làm rung động, nàng chăm chú nhìn Triển Vân Phi, thập phần cảm động nói:

- Anh...anh cứ nhiên làm như vậy! Anh có biết con thỏ con đối Tiểu Ngũ quan trọng... ta...ta thật không biết nên cảm tạ thế nào!

Triển Vân Phi trong lòng xúc động, hiếm khi Vũ Phượng nguyện ý nói nhiều với anh như vậy không khỏi khiến lòng anh tràn đầy vui mừng, hàm chứa thâm tình nhìn Vũ Phượng. Mắt Vũ Phượng phi thường đẹp, trong suốt như một dòng nước mùa thu, Triển Vân Phi nhiệt liệt nhìn nàng, rơi thật sâu vào đôi mắt đẹp của nàng. Anh nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Vũ Phượng, rốt cuộc không kiềm chế được kích động trong lòng mà gơ tay nắm lấy tay nàng.

Tay bị Triển Vân Phi cầm, Vũ Phượng trong một chút cảm động tỉnh táo lại, nhìn thấy Triển Vân Phi gần trong gang tấc thì vội vàng lui lại phía sau một bước. Nàng rút tay ra rất nhanh, sắc mặt không tốt lắm:

- Tô tiên sinh, xin anh tự trọng - Đi thẳng khỏi phòng ở.

Tâm Triển Vân Phi vốn bay tới tận trời đột nhiên té xuống đáy cốc, anh nhắm mắt đuổi theo vài bước, trong lòng tràn ngập khó hiểu.

Trịnh Mặc khó khăn lắm mới đi dạo phố một chuyến, cô lượn mấy cái gần đường, quẹo vào một nhà bán đàn cầm.

- Lão bản, đàn ta đặt hôm nay đến chưa?

- Ôi là vị tiên sinh này, nguyệt cầm ngài đặt vừa xong! Ngài chờ một lát, ta phái người vào lấy ra - Chờ một lát, lão bản chờ cầm ra cũng nhàn rồi, tùy tiện nói chuyện phiếm cùng Trịnh Mặc - Tiên sinh, cầm này của ngài là tự mình dùng?

Trịnh Mặc lắc đầu:

- Không phải, là tặng người.

Mắt lão bản nheo lại, ngữ khí liền có chút trêu ghẹo:

- Tiên sinh là đưa cho cô nương phải không.

Trịnh Mặc gật đầu, nhớ tới Vũ Phượng liền mỉm cười:

- Là muốn đưa cho một cô nương.

Lúc này tiểu nhị đem cầm ra từ buồng trong, Trịnh Mặc cầm ở trong tay nhìn kỹ, thợ khéo cẩn thận, là cầm tốt, quan trọng là có vẻ giống như đúc với nguyệt cầm ở thư phòng nhà Vũ Phượng.

Nhiều ngày nay, Vũ Phượng và Vũ Quyên ban ngày vội vàng bên bếp lửa vì Tiểu Ngũ nằm viện, buổi tối lại hát hí khúc ở Đái Nguyệt Lâu đến đêm khuya. Trịnh Mặc liền đi Khê Khẩu một mình, thăm ông bà Đỗ ở chỗ đó. Trịnh Mặc lấy trước tiền lương của mình ở phòng thu chi trả lại tiền mà Vũ Phượng Vũ Quyên mượn lúc trước cho hai vị lão nhân gia, khấu trừ viện phí của Tiểu Ngũ, đem toàn bộ tiền dư trên người cho bọn họ, chân thành đáp tạ chuyện bọn họ hảo tâm thu lưu cùng chiếu cố năm người nhà Tiêu gia lúc trước.

Bà Đỗ hỏi nàng giờ chị em Tiêu gia sống tốt không, Trịnh Mặc không nói ra cảnh ngộ cụ thể, chỉ nói với bọn họ là càng ngày càng tốt. Bà Đỗ rất cảm khái, nhìn ra được Trịnh Mặc thật tâm quan tâm tới chị em Tiêu gia, trước khi Trịnh Mặc đi thì kéo tay cô nói với cô rằng: “Nếu có thể, tiên sinh, người nghĩ biện pháp mua nguyệt cầm cho Vũ Phượng đi, từ nhỏ cô bé yêu nhất là nguyệt cầm nhà mình, thường hay ôm hát. Đáng tiếc nay đều đã bị lửa lớn thiêu không còn.....”

Lão bản bán cầm nhìn Trịnh Mặc vuốt nguyệt cầm đến xuất thần:

- Tiên sinh, vừa lòng?

Trịnh Mặc phục hồi lại tinh thần, gật đầu:

- Rất vừa lòng, lão bản, đây là tiền đặt cọc, người xem số lượng đủ chưa.

Lão bản bán cầm đếm đếm, sửa lại. Cầm tiền tự nhiên là vui vẻ, ông thấy bộ dạng cẩn thận cầm đàn, vẻ rất quý trọng của Trịnh Mặc, lang lãnh cười nói:

- Tiên sinh cũng thật có tính nhẫn nại, người có biết chuôi nguyệt cầm sản xuất thời Cảnh Đức này không nhiều, người chỗ chúng ta (Khê Khẩu) không bán ra, ngài cố ý khiến chúng ta mang về từ phương Bắc, chờ một lần đã là một tháng, vừa mới đến ngài đã muốn lấy. Nếu ta không đoán sai, người tiên sinh muốn đưa nhất định là người trong lòng đi.

“Người trong lòng”? Trịnh Mặc nghe cái từ kia hơi hơi sững sốt.

Trịnh phủ

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Trịnh Phi Yên như thường lệ ở hoa viên sửa sang vài bồn hoa nàng âu yếm nhất, sửa sang xong rào bước trở lại chính đường, vừa mới tới cửa liền nghe thấy bên trong ầm một tiếng. Nàng sinh nghi liền đi nhanh vài bước vào tiền sảnh. Liếc mắt một cái liền trông thấy chén trà ngọc phụ thân yêu thích nhất tan tác trên mặt đá cẩm thạch, bị đập nát.

Nàng cực kinh hãi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Trịnh Tư Hào xanh mặt, cảm thấy không khỏi chấn động. Miết mắt nhìn lần nữa liền thấy Mã thúc cúi người quỳ trên mặt đất, đầu cơ hồ hoàn toàn áp sát mặt đất.

Nàng cũng không rõ tình trạng ngay lập tức, thấy hốc mắt Trịnh Tư Hào phấp hồng, cổ cũng đỏ lên, nghiễm nhiên giận tím mặt. Trịnh Phi Yên theo bản năng nhẹ gọi:

- Cha.

Trịnh Tư Hào hình như không nghe thấy, một bàn tay chống trên chân, hít thật sâu vài miệng không khí, mới nghiến răng nghiến lợi nói với quản gia cúi đầu đứng bên cạnh:

- Lập tức phái toàn bộ sức người hiện có, cho dù phải lật toàn bộ Thúy Vân Sơn cũng phải tìm được người hoặc tìm được manh mối cho ta - Nói xong, cũng không quay đầu lại bước nhanh ra khỏi đại sảnh, lúc lướt qua bên người Trịnh Phi Yên thì tạo ra một trận gió ngẩn khiến phía cuối làn váy của nàng động lên, cũng không liếc nhìn nàng một cái liền nhanh chóng lao ra ngoài cửa.

Tay Trịnh Phi Yên cương cứng đặt trước người, cảm thấy sau lưng một trận lạnh cả người, qua một hồi lâu mới hồi lại tinh thần. Bình thường phụ thân mặc dù nghiêm khắc nhưng đối với chính mình chiếm đa số vẫn luôn là vẻ mặt ôn hoà. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng thấy vẻ nổi giận đùng đùng như vậy của phụ thân, trong lòng nhất thời sinh ra hoài nghi. Nhìn Mã thúc vẫn luôn trung thành và tận tâm với Trịnh phủ vẫn đang quỳ phục, xưa nay phụ thân tín nhiệm chú ấy nhất, chuyện to chuyện nhỏ trong phủ, ngoài quản gia ra thì cơ hồ đều giao cho Mã thúc đi làm. Nay.....

Tâm tùy ý động, Trịnh Phi Yên dời bước đi đến bên cạnh người đang quỳ:

- Mã thúc, chú biết cha, ông ấy...vì sao thịnh nộ như thế?

Nửa ngày cũng không có phản ứng, hại Trịnh Phi Yên nghĩ rằng Mã thúc đang ngủ hoặc là bị người điếm huyết ngắt đi rồi. Thẳng đến khi nàng dựng gờ tay đẩy nhẹ mới thấy Mã Dững chậm rãi ngẩng đầu lên, biểu tình bại bại như cha mẹ chết khiến nàng kinh ngạc nhảy dựng, mà lời nói kế tiếp của Mã Dững cũng không chỉ khiến nàng kinh ngạc, quả thực là sợ tới mức mất ba hồn bảy vía:

- Đại thiếu gia...một tháng trước ngã xuống vách núi sâu...không rõ tung tích.

20. Chương 20: Tình Lương Duyệt

Trời tối, Vũ Quyên kêu người trong nhà vào ăn cơm. Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ vận động cả ngày đều rất đói bụng, rửa tay sạch liền bỏ nhào lên bàn, bắt đầu như lang thôn hổ yết. Vũ Quyên cười trách:

- Chậm một chút, không ai tranh của mấy đứa!

Trịnh Mặc đeo đàn trên lưng, dọc đường đi không yên lòng, cô cúi đầu bắt tri bắt giác đã đến cửa nhà. Đi vào cửa liền theo thói quen định đi về phía phòng mình, tiếng chén bát va chạm tiếng trẻ con gào to hô hoán

hỗn loạn làm cô không tự giác nhìn về phía âm thanh phát ra. Chỉ thấy cửa phòng năm người nhà Tiêu gia mở lớn, người một nhà đang tụ bên bàn vui vẻ ăn cơm, tiếng cười đùa không ngừng trong không gian tĩnh lặng.

Dừng bước chân, nhìn cảnh tượng trước mắt, Trịnh Mặc đột nhiên hơi ngậy người. Cô nhớ tới trước đây mình đi theo mama đến công xưởng của nhà chơi, chơi mệt lúc phải về, đi qua cửa lớn, vừa vặn thấy một gian phòng nhỏ cạnh cửa, một nhà ba người đang ăn cơm chiều. Cô nhìn thấy thằng bé nhà đó cầm chiếc đũa gấp rong biển trên bàn ăn, một lần lại một lần, ăn đến phòng miệng. Cha mẹ nó vui đầu ăn cơm, thường xuyên gấp cho nó chút đồ ăn.

Rõ ràng là một cảnh tượng rất đơn giản nhưng cố tình làm cô xúc động lúc còn nhỏ. Khi đó cô đã nghĩ, đồ ăn trên bàn kia nhất định rất ngon thì đứa bé kia mới có thể ăn vui vẻ như vậy, từ đó về sau cô bắt đầu thích ăn rong biển, thường đòi mama làm cho cô ăn. Mỗi lần ăn rong biển đều nghĩ đến hình ảnh một nhà ba người ăn cơm kia, trong lòng luôn dâng lên một ít cảm giác ấm áp. Thằng đến khi cô lớn lên mới hiểu được, lúc ấy thứ đã động đến mình kỳ thật là ôn nhu nồng đậm lộ ra trên bàn cơm, loại ấm áp độc nhất vô nhị khi người một nhà quây quần phát ra.....

Nghĩ đến đây, vấn đề vẫn trốn tránh mấy ngày nay đột nhiên trở nên rõ ràng trong tức khắc, rõ ràng khiến người ta sinh ra tuyệt vọng. Cô không thể không thừa nhận, từ lúc bắt đầu xuyên vào thế giới này, cô đã mất đi toàn bộ những thứ đã có, đã không còn sự bảo hộ vĩnh viễn của cha mẹ ở phía sau cô, cũng không còn bạn thân bằng hữu, mờ mịt trong trời đất, từ nay về sau chỉ còn lại một mình cô Bất ngờ không kịp phòng thủ khiến một cỗ cảm xúc ưu thương và cô đơn mãnh liệt đột nhiên đánh úp đầy trời kín đất về phía cô, cơ hồ trong nháy mắt đã bao phủ cô.

Vũ Phượng bưng một đĩa đồ ăn đi ra từ phòng bếp, thấy thân ảnh cương trực của Trịnh Mặc đứng bất động ở trong viện ở xa xa. Nàng hơi nghi hoặc chậm rãi bước đến, nhẹ giọng gọi lại không thấy đáp lại. Vũ Phượng không khỏi bối rối đi đến ngay trước mặt Trịnh Mặc, ngẩng đầu nhìn lại phát hiện sắc mặt Trịnh Mặc trắng bệch, trong mắt không có chút ánh sáng, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự. Một trận bất an nổi lên trong lòng, Vũ Phượng bắt đầu gọi Trịnh Mặc có chút vội vàng nhưng vẫn không chút đáp lại. Không biết cái đĩa trên tay đã rơi xuống đất từ khi nào, bất an dần dần chuyển thành khủng hoảng, Vũ Phượng run run bắt lấy cánh tay gầy yếu của Trịnh Mặc giống như bắt lấy một cây gỗ nổi cuối cùng, nàng vừa lay động vừa lo âu vạn phần gọi tên Trịnh Mặc.

Trịnh Mặc cảm thấy bốn phía đột nhiên tĩnh lặng thần kỳ, cô có thể nghe thấy cả tiếng hít thở nặng nề của chính mình. Cô mờ mịt tròn mắt, không biết từ khi nào tầm mắt đã trở nên mơ hồ không rõ, đầu càng ngày càng nặng, càng ngày càng đau. Ngay tại lúc cô cảm thấy mình sắp té xỉu thì đột nhiên có một lực mơ hồ bắt lấy cô, nắm rất nhanh, rất kiên trì, ý thức lại chậm rãi phục hồi, từng chút từng chút bị lực này kéo lại.

Thân thể chậm rãi khôi phục tri giác, Trịnh Mặc bắt đầu cảm giác được cơn đau truyền đến từ trên cánh tay, càng ngày càng đau, cũng khiến ý thức của cô càng ngày càng rõ ràng. Mơ hồ nghe được vài tiếng nghẹn ngào, Trịnh Mặc theo bản năng cúi đầu thì thấy Vũ Phượng sắc mặt trắng bệch cắn nửa môi, khẩn trương nhìn chính mình. Hai cánh tay mảnh khảnh của nàng gắt gao nắm lấy cánh tay của chính mình, mười ngón tay đều hơi trắng. Trịnh Mặc giật mình nhìn thiếu nữ chỉ tới đầu vai của mình trước mắt, vẻ mặt tràn ngập bối rối cùng vô thố không thể che dấu trên mặt đối phương hấp dẫn cô thật sâu, cô tựa hồ có thể đọc ra tình cảm bốc lên từ đáy mắt Vũ Phượng giờ phút này.

Vũ Phượng...là đang lo lắng cho mình sao?

Ý nghĩ này làm cho tim Trịnh Mặc đột nhiên đập mạnh một chút. Cảm giác bất lực xuất hiện vừa rồi tựa hồ vì người đang nắm lấy hai tay mình lúc này mà mất đi không ít, đồng thời còn sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu.

Trịnh Mặc đứng tại chỗ một cử động cũng không dám, sợ phá hủy giây phút yên ổn này. Gió đêm lành lạnh thổi qua lá cây phát ra thanh âm xào xạc, đồng thời cũng thổi vài sợi tóc dính trên trán Vũ Phượng, vài sợi tóc nhẹ nhàng đong đưa theo gió. Ánh trăng mờ mờ lung lộn lẫn với ánh lửa đuốc chiếu lên làm da thịt của nàng càng thêm trong suốt như phát sáng.

Trịnh Mặc lẳng lặng nhìn Vũ Phượng, nhìn cặp mắt lớn mà xinh đẹp dưới lông mi thật dài của nàng, bên

trong loáng thoáng phản chiếu hình ảnh của chính mình... Không biết trôi qua bao lâu, có lẽ chỉ vài giây, lại như đã đến lúc bạc đầu. Đáy mắt Trịnh Mặc bỗng nhiên hiện lên một chút ôn nhu, sau đó cô chậm rãi nâng tay, không tiếng động cầm lại đôi bàn tay mềm kia.

Chạm nhau trong nháy mắt, cô cảm thấy tay Vũ Phụng hơi hơi run một chút, tiếp theo liền cúi đầu, chỗ bên tai chậm rãi nổi lên màu hồng.

Trịnh Mặc nhìn người giờ phút này nhẹ nhàng buông rủ lông mày, hơi thở hơi phập phồng, hình như có một loại cảm giác dục cự nan cự, dục thuyết nan thuyết (muốn mà khó mở miệng)..... Không biết sao khi nhìn dáng vẻ của Vũ Phụng giờ phút này, Trịnh Mặc đột nhiên muốn gần nàng thêm chút nữa, lồng ngực xẹt qua ham muốn nhè nhẹ khó hiểu.....

21. Chương 21: Triển Vân Tường

Sáng sớm hôm sau, Vũ Phụng và Vũ Quyên thay cho Tiểu Tứ một kiện chế phục hoàn toàn mới, Tiểu Tam và Tiểu Ngũ vây quanh Tiểu Tứ nhìn chế phục đẹp đẽ kia, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Vũ Phụng ngồi xuống nhét một ít tiền lẻ vào tay Tiểu Tứ, ôn nhu nói:

- Mang bên người chút tiền, nếu trên đường đói bụng thì mua chút đồ ăn cho mình.

Tiểu Tứ cầm tiền đưa lại, hiểu chuyện nói:

- Đại tỷ, em không cần có tiền, các chị đã nộp học phí còn làm chế phục mới cho em. Tiền này để lại trong nhà dùng đi.

Vũ Phụng ôn nhu sờ sờ đầu nó:

- Trong trường khả năng phải mua ít vở mới, hoặc là thước đo bút máy, em mang chút tiền bên người, đến lúc đó cần dùng đến cũng có thể mua. Nếu không dùng đến thì mang về, được không?

Tiểu Tứ gật đầu, giờ mới nhận tiền. Người một nhà đưa thằng nhóc đến cửa, vừa mở cửa ra thì nhìn thấy Triển Vân Phi và A Siêu đã đứng ở ngoài. Triển Vân Phi tươi cười nói:

- May mà vừa kịp, đến đây Tiểu Tứ, đây là một bộ văn phòng tứ bảo hoàn toàn mới, em cầm đi, đi học cần dùng - Nói xong liền nhét một cái hộp vào trong bao sách của Tiểu Tứ.

A Siêu ngồi xổm xuống, nắm lấy vai Tiểu Tứ nói:

- Tiểu Tứ, công phu ta dạy cho em còn nhớ không, vạn nhất trong trường có người khi dễ thì em hãy dùng trái phải câu quyền ta dạy, đánh bọn chúng, biết không?

Mặt Vũ Quyên như bị hù dọa:

- A Siêu, anh đừng dạy hư nó được không, đừng chỉ suốt ngày nghĩ đến đánh nhau!

A Siêu biện giải nói:

- Ta đây là bảo nó tự bảo vệ chính mình, đừng để bị bạn học mới khi dễ! - Nói xong A Siêu đứng lên, hần nhìn vào mắt Triển Vân Phi nói - Ta lo lắng, vậy đi, ta đưa Tiểu Tứ đến trường, bảo vệ thằng bé an toàn - Liền lôi kéo Tiểu Tứ xoay người rời khỏi.

Triển Vân Phi nhìn thân ảnh bọn họ biến mất, anh quay đầu nhìn về phía Vũ Phụng, hôm qua chia tay không vui khiến anh vẫn còn do dự, ngữ khí liền mang chút lầy lờn nói:

- Hôm nay thời tiết rất tốt, Vũ Phụng, người muốn đi ra ngoài dạo một chút hay không?

Nếu đổi là bình thường thì khẳng định Vũ Quyên sẽ đẩy Vũ Phụng ra ngoài, sau đó cười nói: “Mau đi đi, thời tiết tốt thế này nên đi ra ngoài dạo một chút giải sầu, đừng cô phụ người ta vừa đưa văn phòng tứ bảo, cũng đừng cô phụ mặt trời tốt thế này!” Nhưng sau khi nhìn thấy một màn tối hôm qua thì nàng có tri độ nữa cũng sẽ không tiếp tục nhất sượng tình nguyện cho rằng Vũ Phụng là do rụt rè thiếu nữ mà lãng tránh vị Tô đại thiếu tốt đẹp này.

Nàng hiện tại hận không thể gõ vào trán của mình, trước kia thế nào lại không phát hiện ra là Vũ Phượng thích Mặc đại ca đây. Tối hôm qua Vũ Phượng xuống phòng bếp lấy thêm đồ ăn lâu vẫn chưa thấy trở về, nàng lo lắng liền ra cửa nhìn xung quanh, nhìn vào trong viện, thấy Trịnh Mặc gắt gao nắm tay chị của nàng, nhìn chị của nàng không chớp mắt. Vũ Phượng cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn, mặt đỏ như mây ráng chiều, dáng vẻ ngượng ngùng giận dữ kia khiến Vũ Quyên chỉ nhìn cũng mặt đỏ tim đập, nếu thế này cũng không nhìn ra Vũ Phượng động tình thì Vũ Quyên cảm thấy chính mình sống uổng phí.

Vũ Quyên vừa nhìn Triển Vân Phi vừa lắc đầu mạnh, vẻ mặt người kia thù hận sâu nặng, tự quả trách chính mình đã sơ ý rất không quan tâm tới Vũ Phượng. Nhìn Vũ Phượng khẽ nhăn mày lại, biết nàng mặt mông ngượng ngùng khó cự tuyệt, liền thực trạng nghĩa đuổi thay nàng. Vũ Quyên lễ phép nói với Triển Vân Phi:

- Tô công tử, ta và Vũ Phượng muốn luyện khúc đối phó với buổi tối, hôm nay có lẽ thật sự không có cách ra khỏi cửa - Biết đối tượng trong lòng Vũ Phượng xong, còn không phải là Triển Vân Phi, không biết tại sao Vũ Quyên đối với Triển Vân Phi đột nhiên trở nên khách khí lên.

Triển Vân Phi nhìn Vũ Phượng trong chốc lát, thấy nàng không ngẩng đầu nhìn mình, cũng không có ý giữ mình lại thì trên mặt không khỏi có chút lụi bại, miễn cưỡng cười nói, ra về rời đi.

Triển Vân Phi vừa đi, Vũ Quyên liền như con bướm bay đến bên người Vũ Phượng, nhướn mi, chớp mắt, vẻ mặt bất quá:

- Vũ Phượng, chị thích Mặc đại ca đúng không?

Góc mặt đột nhiên hiện lên mây đỏ, Vũ Phượng quay mặt đi chỗ khác:

- Em đừng náo loạn, không phải nói muốn luyện khúc sao.

Đêm nay trong Đãi Nguyệt Lâu, ánh đèn huy hoàng, khách quý chật nhà như mọi khi.

Triển Vân Phi và A Siêu, cũng ngồi ở vị trí cũ như mọi khi. Tuy buổi chiều không tốt nhưng Triển Vân Phi vẫn khẩn trương muốn gặp lại Vũ Phượng, anh vừa uống rượu vừa hết sức chăm chú xem hai chị em Tiêu gia biểu diễn. Hôm nay các nàng xướng một khúc mới, xướng phi thường náo nhiệt.

- Người biến thành chuông vạn thọ yên ổn trên gác chuông, ta biến thành chùy đến đánh chung.....

- Đánh canh một đương đương đình.....

- Đánh canh hai leng keng đồng.....

- Đánh canh ba thùng thùng đang.....

- Đánh canh bốn đương đương đồng.....

- Người bên ngoài chỉ cho là gõ mõ cầm canh,

- Ai ngờ là gác chuông hai ta gặp lại!

- Chính mình đánh chuông tự mình nghe.....

- Chính mình nghe tới tự gõ chuông.....

- Người là chuông kia leng keng đồng.....

- Ta là chùy kia thùng thùng đang.....

- Không có chuông chùy không vang.....

- Không có chùy bắt thành chuông.....

Hai người phía dưới không giữ quy tắc xướng lên:

- Leng keng đồng đến thùng thùng đang, thùng thùng đang đắm đương làm đồng, thùng thùng đình đình đang đang làm, đương đương leng keng thùng thùng đồng..... - Càng xướng càng nhanh, càng xướng càng nhanh, một mảnh âm thanh leng keng thùng thùng, thùng thùng đương đương, lượn lờ trong toàn bộ đại sảnh.

Vũ Phượng và Vũ Quyên tạ xong rồi vào, Kim Ngân Hoa trao đổi bằng ánh mắt với hai chị em. Hai chị em hiểu ý, sau khi vào hậu đài thì đi tới bàn đặc biệt của Trịnh lão bản. Bất quá Trịnh lão bản hôm nay không tới, nói chính xác thì đã gần một tháng Trịnh lão bản không xuất hiện ở Đái Nguyệt Lâu. Nghe Kim Ngân Hoa nói Trịnh lão bản gần đây có việc, trong điểm ngoài tiểu nhị chạy bàn thì sức người dư thừa đều bị ông kêu đi hỗ trợ, hình như là đại sự gì đó, bất quá không ai biết là chuyện gì.

Lần này tự nhiên hoàn toàn bất đồng với lần trước, Kim Ngân Hoa đã lén truyền thụ cho hai chị em mấy chiêu chu toàn khách, chỉ cần giả ngu giả câm điếc với bọn họ, bồi thêm một khuôn mặt tươi cười, vô luận bao nhiêu trận thì cơ bản đều có thể đi qua.

Vũ Quyên rót một chén rượu đầy, bưng lên cười nói với tất cả người trên bàn:

- Chén này ta kính mọi người, ta cụng ly, mọi người tùy ý! - Nói xong ngửa đầu một cái liền uống hết rượu trong chén, còn bưng bình úp miệng chén xuống một cái, một giọt cũng không dư. Trần lão bản mập mập gậy khó dễ cho bọn họ ban đầu không khỏi gờn gợn cái lên với Vũ Quyên.

Vũ Quyên đi đến trước mặt ông ta, cười phong tình, sau đó tiến đến trước mặt ông ta xướng lên:

- Phía trước đến một cái hà, bay tới một đôi rõ ràng nga, công ngay tại phía trước đi, mặt sau con đế.....
- Xướng xong nàng cười đến quỵên rũ - Vừa lòng không? Tiếng ca ca ta đã gọi, ông thiếu ta ba ngày tiệc rượu!

Trần lão bản nghe được thì mở cờ trong bụng, ông ta cười ha hả, quay đầu khích lệ Kim Ngân Hoa:

- Kim lão bản, cô dạy dỗ như thế nào, nha đầu kia thật sự là càng ngày càng biết ăn nói! Quả thực đã thành tiểu Kim Ngân Hoa!

Kim Ngân Hoa cười nói:

- Trần lão bản, ông nên cẩn thận! Đóa tiểu Kim Ngân Hoa này thế nhưng mang ý châm biếm còn thêm độc, không cẩn thận bị nàng đâm phải thì ông chỉ có thể thảm lâu!

Toàn bàn khách đều cười rộ âm ỉ lên.

Vũ Phượng tiếp theo rót đầy chén, cười đến tuyệt đẹp diêm dạm, nâng chén với khách toàn bàn:

- Hy vọng hôm nay mọi người uống thống khoái, chơi thống khoái, nghe thống khoái, tán gẫu thống khoái!
- Nàng nhẹ ngửa cổ dốc chén.

- Hay! - Vài lão bản trên bàn đều vỗ tay lớn.

Triển Vân Phi ở lâu hai nhìn mặt Vũ Phượng đã nhanh chóng phiếm hồng, cắn chặt răng, đau lòng không biết làm thế nào mới được. Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này hẳn nên được dưỡng ở khuê phòng, được trượng phu của nàng yêu thương chăm sóc, giúp chồng dạy con, không lo cuộc sống áo cơm. Nay lại không tiến không lùi cho một đồng khách đủ hạng người nhìn ngắm, chịu đựng ánh mắt của các nam nhân, bị người ta xét nét phong thái. Một cỗ ghen tuông nảy lên, Triển Vân Phi cảm thấy phổi mình bị rút hết khí, nếu Vũ Phượng giả cho anh, anh tuyệt đối sẽ không để nàng xuất đầu lộ diện, ngày ngày đi chịu khổ như vậy.

Anh đang thống khổ thì bỗng nhiên một cái bóng che ở trên đỉnh đầu của anh, một giọng nói rất lớn, hưng phấn vang lên:

- Ha ha ha ha, ta còn tưởng Triển đại thiếu gia có bao nhiêu thanh cao, thì ra cũng giống nhau, ngày ngày lưu luyện nơi phong nguyệt!

Triển Vân Phi và A Siêu kinh hãi ngẩng đầu lên. Thấy rõ mặt người tới, Triển Vân Phi khiếp sợ một chút đứng lên, sắc mặt trắng bệch, giọng nói run run:

- Vân Tường! Là người?

22. Chương 22: Long Hồ Đầu

Tiếng cãi nhau ồn ào truyền đến từ lầu hai, Vũ Quyên đã sớm quen chuyện khách say rượu nháo nên cũng không quá để ý. Thẳng đến khi một tiếng rống lớn “Triển Vân Tường!” truyền ra từ trên lầu thì tựa như một tiếng sét đánh nổ tung bên tai nàng. Vũ Quyên bỏ cái chén trong tay xuống, không chút suy nghĩ chạy vội lên lầu hai. Lên đến lầu hai, vừa nhìn thấy Triển Vân Tường thì ánh mắt của nàng liền thẳng.

Vũ Phượng chưa kịp gọi Vũ Quyên lại thì đột nhiên một giọng nói rất quen thuộc truyền đến, nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy rõ ràng Triển Vân Tường đang đứng ở trên lầu! Khuôn mặt kia, đốt thành tro hóa thành bụi, nàng cũng không thể quên! Cơ ác mộng kia lại lần nữa xuất hiện! Nàng quá sợ hãi, cơn chấn động này thật sự quá lớn, cái chén nắm trong tay rơi xuống đất một tiếng vỡ nát.

Kim Ngân Hoa cũng kinh ngạc chạy tới, hét chói tai nói:

- Ôi A Siêu tiểu huynh đệ, cậu không thể đánh khách, nếu cậu dám làm vậy ở chỗ tôi, lần sau đừng nghĩ đến chuyện tiến vào Đái Nguyệt Lâu của tôi nữa!

A Siêu ngại tình thế, đành phải buông lỏng tay đang ở trên cổ Triển Vân Tường. Triển Vân Tường lớn tiếng ho khan, chỉ vào A Siêu tức giận đến cắn răng:

- A Siêu, ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu có một ngày ngươi ở trong tay ta, nhất định cho ngươi chết thể nào ngươi cũng không biết!

Ho khan nửa ngày, hần nâng mắt lên lại nhìn thấy Vũ Quyên vẻ mặt lửa giận trùng mắt với hần, gương mặt phối với một đôi con ngươi mang hỏa cư nhiên khiến Triển Vân Tường có cảm giác kinh diễm. Hần đứng lên rất nhanh, chỉ vào Vũ Quyên cười to nói:

- Đây không phải là nhị cô nương Tiêu gia sao? Đến đây đến đây, tiểu nhị, kê băng ghế cho ta, ta muốn uống chút rượu cùng vị cô nương này!

Lúc này Vũ Phượng cũng chạy vội tới, trừng mắt nhìn thẳng Triển Vân Tường giống hệt Vũ Quyên, đều như trúng tà không hề nhúc nhích.

Triển Vân Phi mở to hai mắt, nhìn hai chị em, nhìn thấy trong mắt các nàng tràn đầy hận ý. Trong khoảng thời gian ngắn kêu khổ không ngừng hết đường chối cãi. Anh vừa sợ vừa vội vừa giận vừa đau trong lòng, chuyện anh sợ hãi nhất rốt cục đã xảy ra. Anh vội vàng nhìn Vũ Phượng, chau mày:

- Vũ Phượng, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện!

Vũ Phượng không nhúc nhích, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Triển Vân Tường.

Triển Vân Tường hưng phấn cực kì, nhìn là đã biết đang được chú ý, quả thực khiến từng lỗ chân lông của hần đều được thư giãn, hần cười đến đắc ý, cẩn thận làm phiên giới thiệu rõ ràng:

- Đi ra ngoài? Đi ra ngoài để làm chi? Anh em trai, chị em gái hiếm khi tề tụ một đường, đương nhiên cũng nên ở nơi này chúc mừng đã chứ! Đúng rồi, để ta tự giới thiệu một chút, tại hạ Triển Vân Tường, còn người kia..... - Hần chỉ chỉ Triển Vân Phi - Triển Vân Phi, là anh em ruột, hần là anh, ta là em, cộng dồn hai người chúng ta là có được sản nghiệp khổng lồ của Triển gia!

Vài khách bên cạnh nghe xong thì sợ hãi than một trận, đều đi lên chào hỏi Triển Vân Tường. Triển Vân Phi nghiêng đầu một chỗ, trên mặt tất cả chỉ có ẩn nhẫn tức giận.

Triển Vân Tường nâng lên một chén rượu, cười hì hì đi đến trước mặt Vũ Quyên:

- Đến đây đến đây, Tiêu nhị cô nương, uống chén rượu này chúng ta liền giảng hòa, thế nào?

Vũ Quyên lại đột nhiên cầm lên một chén rượu trên bàn, hung hăng hất vào mặt Triển Vân Tường. Triển Vân Tường không phòng bị đã bị hất đầy trên mặt dầu cổ, hần lập tức giận tím mặt, giơ tay ra định bắt Vũ Quyên:

- Ngươi lại đây cho ta!

Vũ Quyên lập tức quay người chạy, nàng vừa chạy vừa cầm bát trên bàn ném về phía mặt Triển Vân Tường đang đuổi theo sau. Triển Vân Tường không ngừng né tránh, đáng tiếc động tác của Vũ Quyên quá nhanh nên né không kịp, rất nhanh chóng trên người hắn đều dính nước. Khách chung quanh kêu ca chạy trốn, tình huống nhất thời hỗn loạn không thôi. Kim Ngân Hoa dậm chân hô to:

- Người đâu, người đâu rồi!

Kim Ngân Hoa kêu nửa ngày cũng không có một người đáp, đột nhiên nhớ tới bảo tiêu của Đái Nguyệt Lâu đều đã bị Trịnh lão bản điều đi từ một tháng trước, cả kinh, nhìn tình huống hỗn loạn trước mắt mà nhất thời mồ hôi lạnh ứa ra.

Triển Vân Tường càng đuổi càng gần, Vũ Quyên đang chạy đột nhiên xoay người xô ngã một cái bàn, vừa vịn trúng Triển Vân Tường đang đuổi rất nhanh, Triển Vân Tường nháy mắt nổi giận:

- Dám đánh Triển nhị gia của người, chán sống! - Hắn âm ngoan trừng mắt nhìn Vũ Quyên, hận không thể ăn sống nuốt tươi nàng, quay đầu hô lớn:

- Thiên Nghiêu, người lập tức ra ngoài gọi người, càng nhiều càng tốt! - Thiên Nghiêu tuân lệnh, xoay người đi.

Triển Vân Phi kích động chạy đến bên người Vũ Phượng, gấp đến độ nói năng lộn xộn:

- Vũ Phượng...người...người hãy nghe ta nói.....

Vũ Phượng nhìn Triển Vân Phi, cảnh giác lui lại vài bước, miệng thì thào tự nói:

- Hai anh em..... hai anh em.....

Triển Vân Phi nhìn bộ dáng thất thần của nàng thì lập tức tâm loạn như ma, đang định giải thích thì bên kia đột nhiên truyền đến tiếng Vũ Quyên kinh hô.

- Xem người còn chạy được đi đâu, dám đối nghịch với ta, xem lão tử lột da của người ra! - Triển Vân Tường rất cục bất được Vũ Quyên, trong mắt hắn hiện lên tia hung ác, một tay khóa hai tay Vũ Quyên ở phía sau, một tay gắt gao bóp cổ nàng. Vũ Quyên liều mạng giãy dụa, mặt nhanh chóng nghẹn thành màu xanh.

Vũ Phượng thấy một màn như vậy nhất thời sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, nàng hô to một tiếng

- Không! - Lập tức muốn chạy tới hướng Triển Vân Tường, Triển Vân Phi nhanh chóng giơ tay giữ chặt nàng một phen.

- Người đừng đi tới! Nơi đó nguy hiểm!

Vũ Phượng liều mạng giật tay ra:

- Buông ra, các người là lũ ma quỷ, hại chết cha ta còn chưa đủ, bây giờ còn muốn hại tới em gái ta!

Triển Vân Phi bị ánh mắt cực hận của nàng làm rung động, anh đau xót trong lòng tay liền buông lỏng, Vũ Phượng lập tức bỏ lại anh ta, xoay người lại lập tức bị một đám tay sai đột nhiên vọt vào cản đường.

- Buông ra! Vũ Quyên! - Vũ Phượng nước mắt tràn mi, một tiếng la thê lương vang vọng toàn bộ Đái Nguyệt Lâu.

- Vũ Phượng! - Triển Vân Phi giận dữ không thôi, anh tiến lên muốn gạt tay người đang chặn đứng Vũ Phượng thì lại bị hai tay sai khác bắt, trong nháy mắt một đồng dao sắc bén liền đặt trước mặt hắn.

Từ lúc Triển Vân Tường bóp cổ Vũ Quyên thì A Siêu không thể nhìn được nữa vọt tới, hung hăng bổ một chưởng vào trên cổ Triển Vân Tường, Vũ Quyên ngã xuống từ tay Triển Vân Tường, nằm trên đất không ngừng ho khan. Chờ A Siêu quay đầu lại lần nữa liền nhìn thấy Triển Vân Phi rơi vào tay người khác, lập tức đổ mắt, hắn xoay người một cái liền nhanh chóng chạy trốn qua, bay lên đá một cước ngã một tay sai.

Thiên Nghiêu đi tới hô to:

- Bắt hắn cho ta! - Từ phía sau một đồng người lao ra, trên tay còn cầm gậy gộc, đều đánh tới A Siêu.

A Siêu tả xung hữu đột, đáng ngã không ít người, đáng tiếc hai đấm khó địch bốn chưởng, hấn đả đảo người khác đồng thời trên người cũng trúng không ít quyền cước, đột nhiên Triển Vân Phi quát to một tiếng:

- Cẩn thận!

A Siêu quay đầu liền nhìn thấy một cây côn hung hăng bổ tới trên đầu hấn, mắt thấy sắp có máu tươi. Tay sai cầm côn đột nhiên ăn đau kêu to, gây gộc bay xéo ra ngoài rơi xuống đất. Hoa mắt nhìn, một bóng người thể như sét đánh quật ngã vài tay sai bên cạnh, lúc mọi người còn chưa phục hồi lại tinh thần thì lại có vài người bị quật ngã trên mặt đất.

(Editor: Đọc chap này mới thấy Triển Vân Phi tương đối ích kỉ)

23. Chương 23: Đêm Lưu Ly

Một tiếng kêu rên truyền đến từ bên Vũ Phượng, người đang giữ Vũ Phượng bị ngã sõng xoài trên mặt đất, nằm giữa hướng lên trời đau đến thở hắt. Thất lũng Vũ Phượng bị người ôm lấy rất nhanh, nàng bị ôm một nửa nhanh chóng chuyển qua bên kia.

Trịnh Mặc buông Vũ Phượng ra, hai mắt lướt nhanh nhìn kỹ nàng một lần, xác nhận nàng không bị thương gì xong mới nhẹ nhàng thở ra. Vũ Phượng kinh hồn chưa bình tĩnh, đột nhiên nhìn thấy phía sau có người cầm gậy bổ tới chỗ bọn họ, tức khắc hoảng sợ kêu lên. Trịnh Mặc sớm có cảnh giác, chắn trước nàng, rất nhanh như phản xạ có điều kiện bay lên một cước khiến gậy bị bẻ cong, người cầm côn ăn đau ở tay ngã xuống đất.

Lại có vài người nhanh chóng cầm gậy vọt lại, Trịnh Mặc để Vũ Phượng ở một bên, đánh trúng một tên lại trúng thêm một tên, bay lên một cước chém thẳng xuống đầu tên còn lại. Còn một tên thừa dịp khe hở lọt qua đánh về Vũ Phượng ở phía sau, Trịnh Mặc nhíu mi, thoát một cái nhanh phóng đi qua, giờ tay nắm áo hấn trực tiếp quãng từ cửa sổ lầu hai đi ra ngoài.

Người bị quăng ra bên ngoài gào khóc thảm thiết, cũng coi như vận khí hấn tốt, lúc rơi xuống vừa đúng lúc nện trên trần một cỗ kiệu, lăn mấy vòng mới tới đất, một màn biến động khiến người bên trong kiệu sợ hãi. Người hầu đi theo nhanh chóng nâng người rên rỉ ngã trên đất ra chỗ khác, kích động hỏi vội bên trong kiệu:

- Phu nhân...phu nhân người có sao không?

A Siêu lúc này đã không thể kiềm chế tức giận nữa, hấn tiến lên cùng đánh nhau với tay sai, liên hoàn chưởng lại liên hoàn cước, biến hóa luân phiên. Trịnh Mặc thân thủ nhanh nhẹn, nhưng chiêu thức cũng rất đơn giản, đánh ra là quyền thẳng hoặc đá thẳng, dù như thế thì mấy quyền đánh ra vẫn có thể nhanh chóng quật đổ một người. Khách của Đái Nguyệt Lâu từ lúc trận đánh nhau bắt đầu liền lập tức giải tán. Mấy người chạy bàn Tiểu Phạm, Trần Châu đều trốn vào hậu đường.

Triển Vân Tường mắt thấy một đám người mình mang đến bị đánh ngã thì không khỏi giận dữ, hấn oán hận xoay qua, nhìn thấy Vũ Quyên còn nằm trên đất. Trên mặt nhất thời nổi lên âm ngoan, hấn nhặt lên một cây côn. Vũ Phượng trong hỗn loạn nhìn thấy Triển Vân Tường cầm côn hướng về phía Vũ Quyên đang thử đứng lên thì tim lập tức nhảy tới tận cổ họng, nàng hoảng sợ một phát kéo lại Trịnh Mặc cách nàng không xa, hoảng sợ cực độ:

- Vũ Quyên!

Trịnh Mặc đang đá một người ngã lăn, nhìn theo hướng ngón tay của Vũ Phượng, ánh mắt chợt trầm xuống, cô nhìn khắp nơi, vừa thấy liền nhanh chóng cúi người kéo một cái ghế dựa, dùng hết toàn lực ném về hướng Triển Vân Tường, trúng thẳng vào bả vai hấn. Triển Vân Tường kêu to một tiếng, nhất thời đau đến ngã úp sấp xuống đất.

- Không! - Vũ Phượng quay đầu liền thấy một màn làm tim nàng trong nháy mắt ngừng đập, một cây côn hung hăng đánh về phía gáy Trịnh Mặc, Trịnh Mặc nghe được tiếng kêu kịp thời tránh khỏi nguy hiểm, côn liền đánh đến trên lưng của nàng, trên lưng một trận quặn đau như lửa cháy, khiến cô nhất thời thấy sao trước mắt, ăn đau té ngã.

Cô cắn chặt răng nỗ lực trốn tránh cây côn đuối theo, không ngừng nắm lấy băng ghế bên cạnh ném về hướng nam tử cầm côn, kế tiếp trong lúc lui về phía sau Trịnh Mặc cảm thấy một trận chóng mặt mãnh liệt không ngừng đánh úp đến, thừa dịp cô chống đỡ hết nỗi nhấm mắt lại kiệt sức thì nam tử giờ mạnh côn lên, nhắm thẳng tới mặt Trịnh Mặc. Trịnh Mặc trong lòng cả kinh, đáng tiếc tay chân cô lại như chết, một chút khí lực cũng không có, mắt thấy sắp không tránh kịp. Ngay tại lúc hết sức sợ chỉ treo chuông này thì bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ xa xa kêu lên:

- Mặc nhi.

Sau đó không biết từ nơi nào đột nhiên một đám người xông lên, hai tay đồng loạt đánh lên, một chốc liền bắt lại nam tử kia. Trịnh Mặc nhất thời nhẹ nhàng thở ra, có giọt nước chua chất tiến vào trong mắt, cô xoa trán một chút mới phát hiện không ngờ mình đang đổ mồ hôi lạnh liên tục.

Tim Vũ Phượng từ vừa nãy vẫn mắc ở cổ họng, sắc mặt trắng bệch, mắt thấy côn kia không ngừng chém tới phía người Trịnh Mặc, nàng cảm thấy lòng mình như bị xé rách. Nàng như một khúc gỗ cứng ngắc tại chỗ, thẳng đến khi nam nhân cầm côn bị bắt giữ, Vũ Phượng mới cảm giác mình có khả năng hít thở. Trước mắt sớm đã nhòe một mảnh, nàng cố gắng nhắc chân, bước đi hỗn độn, nghiêng ngã lao đảo hướng tới phía Trịnh Mặc, bất chấp rứt rề nhắc cổ Trịnh Mặc đang thở phì phò lên, mặt đầy nước mắt nhìn Trịnh Mặc, chỉ khóc, ngay cả nói cũng không nói được.

Trịnh Mặc nhìn thấy trên môi Vũ Phượng rỉ máu giống như bị cắn nát, trong lòng đau xót khó hiểu.

Một trận tiếng bước chân dồn dập lung tung hướng tới bên này, một giọng nữ quen thuộc mà lại xa lạ không ngừng kêu “Mặc nhi”, mơ hồ còn khóc nức nở. Tay Trịnh Mặc xoa bả vai run run của Vũ Phượng, gian nan đứng dậy, chưa kịp quay đầu nhìn thì trước mắt đen kịt, thân thể không thể khống chế chậm rãi sụp xuống.

Tay sai của Triển Vân Tường đều bị chế trụ cổ họng.

Từ Đái Nguyệt Lâu truyền ra tiếng kêu sợ hãi tê tâm liệt phế.

Đêm nay, trong phòng nhỏ của Tiêu gia là một mảnh hỗn loạn. Vũ Quyên ở trong phòng, nghiêm trọng cảnh cáo với Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ, Tô Mộ Bạch là một kẻ lừa đảo, hẳn là anh trai của người giết cha, là kẻ thù lớn của mấy đứa, về sau nhìn thấy hẳn tuyệt đối không được để ý đến hắn, phải đối đãi với hắn như kẻ địch.

Vũ Phượng đứng trước cửa sổ ở gian bên ngoài, nhìn phòng của Trịnh Mặc không chớp mắt, giống như một pho tượng. Từ lúc Trịnh Mặc bị một phụ nhân khí phách phi phạm quần áo hoa lệ che chở mang đi xong, nàng tựa như lập tức không còn người để dựa vào, nàng không biết Trịnh Mặc rốt cuộc bị thương nghiêm trọng bao nhiêu, khi rời đi Trịnh Mặc vẫn nhắm mắt, Trịnh Mặc sẽ... sẽ chết sao? Nghĩ đến đây, trong đầu Vũ Phượng liền hỗn độn một mảnh, trong người lại đau tận xương cốt, cả người đều run rẩy, cắn bản bất chấp Vũ Quyên đang làm gì.

Không biết trôi qua bao lâu Vũ Quyên mới đi tới trong tình trạng kiệt sức:

- Ba đứa đều đang ngủ!

Vũ Phượng bất động, cũng không nói gì.

- Em đã nói cho bọn nó biết, về sau nhìn thấy họ Tô kia, không đúng, là Triển hỗn đản, nhất định phải lẩn tránh thật xa, tuyệt đối không được quan tâm đến hắn! Nhưng bọn nó có mấy trăm vấn đề muốn em giải thích, người tưởng rằng là ân nhân cư nhiên là kẻ thù của chúng ta!

Vũ Phượng vẫn không nói lời nào.

- Em sắp nổi điên mất, người thù giết cha ngay trước mắt, em lại thúc thủ vô sách, em thật sự sắp điên mất! Em trai giết người, anh trai lừa sắc, Triển gia này thế nào lại ác độc như vậy! - Vũ Quyên nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai mắt Vũ Phượng vô thần, sắc mặt buồn bã, chỉ yên lặng nhìn bên ngoài cửa sổ. Vũ Quyên cảm thấy không đúng, nàng đi qua, kích động bắt lấy cánh tay Vũ Phượng, lay loạn một trận:

- Sao chị không nói lời nào? Chị nói cho em biết, trong lòng chị nghĩ thế nào...chị...chị chẳng lẽ thích họ Tô kia, không đúng, Triển hỗn đản?

Vũ Phượng bị nàng lay tỉnh, nàng quay đầu nhìn về phía Vũ Quyên, đau khổ nói:

- Em cứ nhiên hỏi ta như vậy! Ta sao có thể thích hắn ta! Ta hận hắn. Ta hận chết người nhà họ Triển, ta hận không thể giết hắn! Ta chưa từng thích hắn, ta.....

Vũ Quyên vỗ ót:

- Là em ăn nói vụng về, bị khí giận lên đầu, sao chị lại thích Triển hỗn đản, chị thích Mặc đại ca mà! Vũ Phượng, em chưa từng cảm thấy may mắn như hiện tại, người chị thích là Mặc đại ca mà không phải tên lừa đảo họ Triển kia!

Vũ Phượng lại đột nhiên nhào vào trong lòng Vũ Quyên, ôm nàng thất thanh khóc rống lên. Vừa khóc vừa nói:

- Làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ? Hắn bị thương, hắn là vì chúng ta mới bị thương! Có thể hắn bị thương rất nghiêm trọng, ta không thấy được hắn, cũng không có cách chiếu cố hắn, ta rất lo lắng cho hắn.....

24. Chương 24: Vũ Phượng Phiền Ngoại

Thời tiết cuối hạ đầu thu oi bức hơn, nhóm tiểu tư của Đãi Nguyệt Lâu không chịu được nóng, đều thay áo choàng.

Tiểu Tứ đi học, Tiểu Tam và Tiểu Ngũ cũng bị Vũ Quyên mang ra ngoài chơi chùa miếu. Vũ Phượng ngồi ở cạnh cửa cầm kim may bộ đồ mới cho Tiểu Ngũ, may được chốc lát vai có chút mỏi, nàng nhẹ nhàng cố đi dạo, khéo mắt phiêu đến một bóng dáng màu trắng ngồi dưới tàng cây. Vũ Phượng cố kiềm hãm trong lòng, ánh mắt không tự giác dừng ở trên người người kia.

Trịnh Mặc mặc một y phục màu trắng, tay áo rộng thùng thình dài xắn cao cao, vắn dài tới chỗ khuỷu tay. Cánh tay lộ ra bên ngoài da trắng nõn nhẵn nhụi giống như mặt của hắn, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn một mình ở dưới đại thụ, cái gì cũng không làm, cứ im lặng ngồi như vậy. Nhìn sườn mặt hắn đậm đậm, dần dần nhắm lại hai mắt, Vũ Phượng tay chống cằm, nhìn chăm chăm nghiêm túc thậm chí có chút mê muội.

Từ lúc quen biết người này đến bây giờ cũng chỉ hơn hai tháng. Nhưng hai tháng này, sợ rằng đã là kí ức sống to lớn nhất trong cuộc đời nàng. Tại đoạn thời gian không lâu này, nàng mất đi nhà, mất đi cha, một đường lang bạc kỳ hồ đến Đồng Thành không quên mất. Trong đoạn cuộc sống gian nan này, Trịnh Mặc một mực yên lặng đi bên chị em các nàng.

Lúc ở bệnh viện là lúc các nàng khó khăn nhất. Ban ngày ra ngoài tìm công việc, tình trạng mệt mỏi kiệt sức, ban đêm Tiểu Ngũ phát sốt lập đi lập lại, thầy thuốc trực phiên của bệnh viện chỉ có vài cái, bệnh nhân lại một đồng lớn, nào có dễ dàng mời đến. Nàng đành phải không ngừng lau bằng khăn mặt lạnh cho Tiểu Ngũ, có đôi khi lau mệt liền ngủ quên. Lúc bình tỉnh thì bình truyền treo trước giường Tiểu Ngũ đã được đổi mới, Vũ Quyên Tiểu Tam Tiểu Tứ đều im lặng ngủ bên cạnh, chỉ có Trịnh Mặc thường xuyên không thấy thân ảnh.

Còn nhớ rõ có ngày sét đánh ban đêm, trời mưa đặc biệt lớn, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ bị một đường sét đánh lớn đánh thức, sợ tới mức đồng loạt run rẩy, nàng và Vũ Quyên đỡ thế nào cũng không được, bệnh tình của Tiểu Ngũ chưa ổn định cần nghỉ ngơi nhiều, nàng gấp đến độ đau đầu đau lòng nhưng không biết phải làm sao. Đến ngày đó nàng mới phát hiện ra Trịnh Mặc luôn trầm mặc ít lời thì ra lại biết kể chuyện xưa, những chuyện xưa hắn kể nàng mới nghe lần đầu, ly kỳ khúc chiết lại luôn có kết thúc có hậu. Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ nghe một đồng chuyện xưa động lòng người xong, cuối cùng lần lượt ngủ, cũng là khi đó, lần đầu tiên nàng thấy được biểu cảm ấm áp trên gương mặt bình thản của Trịnh Mặc.

Lúc trên người bọn họ chỉ còn mấy đồng tiền lẻ, ngay cả mua đồ tiện nghi nhất như bánh bao cũng cần tính toán tỉ mỉ. Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đang lúc lớn tất nhiên không thể bị đói, phân chia tốt, còn lại cũng

chỉ còn ba cái bánh bao, một cái cho Vũ Quyên, một cái khác vốn cho Trịnh Mặc, nhưng nhìn thấy Trịnh Mặc hai má gầy không ít đã nhiều ngày thì trong lòng nàng không hiểu sao có chút đau lòng cho hắn, liền lặng lẽ bẻ một nửa phần của mình đưa cho hắn. Trịnh Mặc nhìn bánh bao mất phần thì ngẩn người, trong lòng Vũ Phượng hơi hơi căng thẳng, nàng biết lấy sức ăn của một nam nhân thì một nửa cái bánh bao sợ là còn lâu mới có thể ăn no, nhưng muốn nhiều nữa nàng cũng không có, đang do dự cho nốt nửa còn lại thì lại trông thấy khóe miệng Trịnh Mặc đột nhiên kéo lên, cười tươi rói với mình. Sống mũi của hắn rất cao, mặt mày giãn ra tạo ra bộ dạng đặc biệt sinh động, ánh mắt sáng như sao, khiến Vũ Phượng nhìn mà trong lòng bị kiềm hãm, hơn nửa ngày suýt đui mù.

May mà ngay tại lúc bọn họ sắp không còn đường sống thì gặp quý nhân phù mệnh, Kim Ngân Hoa.

Có việc trong Đái Nguyệt Lâu, chị em các nàng sau khi trải qua những ngày kinh hồn táng đảm mới xem như chậm rãi ổn định lại.

Ở khi đó mới biết được, Trịnh Mặc vẫn đi theo bên người bọn họ cố ý hay vô tình bảo hộ bọn họ thì ra còn rất có học thức, còn có thể tính sổ. Hắn tựa hồ có rất nhiều mặt, mỗi bước trong quá trình tiếp xúc lại khiến nàng phát hiện thêm một mặt khác.

Làm Vũ Phượng ấn tượng sâu nhất là một lần nàng đi chợ, nhìn thấy Trịnh Mặc giúp vài người già múc nước rửa gạo, nói chuyện nhẹ nhàng cùng bọn họ, khuôn mặt nhu hòa như gió xuân thổi qua. Vài đứa trẻ quần áo thô ráp ở bên cạnh tựa hồ rất thân thuộc với hắn, vui cười lấy chút kẹo trong tay hắn, trên mặt ai cũng sáng lạn vô cùng.

Vũ Phượng nhìn vẻ mặt Trịnh Mặc không giống ngày xưa, trong lòng vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng, còn có cảm động chảy xuôi nhẹ nhàng. Phụ thân từng nói, yêu ông bà mình sẽ yêu ông bà người khác, yêu trẻ nhà mình sẽ yêu trẻ nhà người khác, nam tử có thể làm đến như vậy nhất định là một người thiện lương và có trách nhiệm, là người có thể phó thác cả đời.....

Nghĩ vậy thì trên mặt không khỏi đỏ lên, vụng trộm liếc thấy Trịnh Mặc không phát hiện ra thì Vũ Phượng mới nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ rời đi.

Sớm chiều ở chung, Vũ Phượng cảm giác được sự quan tâm của Trịnh Mặc đối với chị em các nàng, nhưng tựa hồ hắn lại có tâm sự, đối với bọn họ mặc dù có thân cận nhưng luôn duy trì một khoảng cách không xa không gần, không quá rõ ràng, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được. Cảm giác như vậy khiến nàng bất an, cảm thấy Trịnh Mặc có thể tùy lúc rời đi. Nghĩ lại một chút, hắn vốn không thuộc về Tiêu gia, nói trắng ra là mọi người bắt quả chỉ ra bèo nước gặp nhau mà thôi, hắn có nghĩa vụ gì mà ở lại bên người bọn họ, chiếu cố bọn họ đây. Nhưng không biết vì sao, trong lòng Vũ Phượng lại không được tự nhiên.

Từ sau khi sinh ra cảm giác không được tự nhiên xong, Vũ Phượng không hề tự tiện nhận sự giúp đỡ của Trịnh Mặc, nàng nghĩ, nếu không phải là người nhà, lại không quen không có nguyên nhân thì không thể vô duyên vô cớ lấy của người ta, cho dù nàng đã cứu Trịnh Mặc nhưng những thứ hắn cho đi mấy ngày nay cũng đã sớm báo ân xong, năm người nhà Tiêu gia sau này sống như thế nào nên là chuyện nàng và Vũ Quyên phải quan tâm.

Cho nên nàng mới tức giận như vậy với hành động tự tiện đổi phòng cho Tiểu Ngũ của Trịnh Mặc, còn kích động bác bỏ ý làm bậy cùng tự dưng bỏ thí của hắn. Nếu không muốn giao phó tâm, cần gì phải khắp nơi tương trợ? Phân ân tình này, chỉ sợ Tiêu Vũ Phượng nàng trả không nổi. Nhưng hắn tâm lý như vậy lại có thể nào không khiến nàng cảm động, lúc nước mắt rơi xuống đến chính nàng cũng kinh hãi, không nghĩ để người nọ nhìn thấy biết được về yếu ớt này. Nàng muốn quay người đi, ai ngờ hắn đột nhiên làm ra phiến..... phiến hành động 'kính bạc' kia. Trên mặt còn treo nụ cười mềm mại như vậy, khi đó Vũ Phượng chỉ cảm thấy tim đập như nổi trống, bị hắn nhìn mà cả người đều mềm nhũn không có khí lực.

Hình như bắt đầu từ ngày đó, Vũ Phượng liền cảm giác lòng mình bị nhất cử nhất động của Trịnh Mặc khiêu động, chỉ cần hắn ở đây thì chính mình liền trở nên kì kì quái quái, có chút khẩn trương, lại có chút vui mừng. Nàng trở nên không dám nhìn thẳng vào mắt Trịnh Mặc, khi ánh mắt hắn dừng ở trên người chính mình thì nàng lại cảm thấy quần bách khó hiểu, hy vọng hắn dời ánh mắt. Nhưng lúc Trịnh Mặc không chăm chú nhìn chính mình nàng lại cảm thấy mất mát. Tóm lại chính là cảm giác thực phức tạp.

Cũng chỉ ở lúc Trịnh Mặc không nhìn tới của nàng thì Vũ Phượng mới thả lỏng mình, không nhận được tùy

tâm ý vụng trộm liếc mắt nhìn hần. Càng xem lâu nàng lại phát hiện bộ dạng Trịnh Mặc quá tốt, thực thanh tú, mơ hồ mang theo một cỗ anh khí, thực hấp dẫn người khác.

Ngày ấy cấp bách bất đắc dĩ phải cùng Vũ Quyên xuống đài tiếp khách uống rượu là chuyện nàng chưa bao giờ trải qua, khách nam có chút hành động thô lỗ hay lời lẽ trêu chọc khiến nàng xấu hổ vô cùng, trong lòng ghen ủy khuất to lớn. Lúc Kim Ngân Hoa bức nàng và Vũ Quyên bồi rượu giải thích với khách, nàng cảm thấy tôn nghiêm mình sở hữu từ lúc chào đời tới nay đều vô tình bị giẫm lên. Nàng không thể chảy nước mắt trước mặt người khác, vì thế nàng chạy vào hậu trường khóc. Kim Ngân Hoa nói, các nàng hát hí khúc, có nước mắt cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, phải đem cười vui dành cho khách, thống khổ chỉ có thể tự mình khiêng, bởi vì sẽ không ai để ý sự vui mừng hoặc bị thương của người khác, nhưng khi đó não nàng lại chợt hiện lên khuôn mặt Trịnh Mặc, ý cười ôn nhu say lòng người của hần.

Không ngờ ở lúc nàng tưởng niệm cực độ thì người nọ lại thật sự xuất hiện. Nhìn thấy hần hoang mang rối loạn chạy vun vút vào hậu trường, trên mặt hiện rõ lo lắng và vội vàng, ủy khuất và thương tâm trong lòng nàng thể nhưng đột nhiên đều mất đi, thậm chí còn hơi vui mừng. Bắt đầu từ đó, Vũ Phượng liền phát hiện mình đối với người nọ không phải là tâm tình bình thường, mà chính là tâm tư tu nhân, da mặt nàng cực mỏng nên ngay cả Vũ Quyên cũng không nói cho biết, chỉ vừa bất an vừa thẹn thùng lặng lẽ giấu ở đáy lòng.

Trịnh Mặc hình như cũng không phát giác ra cái gì, thản nhiên quan tâm bọn họ y như ngày xưa. Nhưng thật ra sau khi Vũ Phượng có chút hiểu được tâm sự của mình thì lại càng bắt đầu lưu tâm tới chi tiết cuộc sống của hần. Chú ý hơn, nàng phát hiện ra Trịnh Mặc tựa hồ không quá thích làm thân trao đổi với người xung quanh, với ai cũng bảo trì một ít khoảng cách, giống như hần vốn không thuộc về nơi này. Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng hần rời đi, nàng lại cảm thấy có chút tịch liêu cùng bất đắc dĩ khiến trong lòng nàng thỉnh thoảng dâng lên cảm giác đau. Vũ Phượng muốn đi sâu vào hần, quan tâm hần, lại bị chướng ngại vô hình cách trở.

Tình trạng rối rắm không ngừng lại trong một buổi tối bình thản nhưng đặc thù đã vô tình được xoay chuyển. Vũ Phượng không biết buổi tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì với Trịnh Mặc, chỉ thấy hần không hề nhúc nhích đứng ở trong viện, trên mặt là biểu tình yếu ớt thương tâm chưa từng thấy qua, như thể bất kì lúc nào cũng có thể ngã xuống. Vũ Phượng liền cảm thấy trong lòng đau đớn giống như bị kim đâm, nàng bối rối gọi tên hần, hét đến cổ họng đều khản, cũng không biết bản thân mình thế nhưng lại bắt lấy cánh tay hần từ lúc nào. Trong giây phút cảm thấy bàn tay lạnh lẽo của Trịnh Mặc chạm đến đầu ngón tay của mình, thân thể nàng đột nhiên như bị điện giật, trái tim đột nhiên dâng lên một tia rung động khiến cả người nàng đều căng thẳng. Cặp mắt nguyên bản rất sáng của Trịnh Mặc không biết từ khi nào lại sáng ngời nhìn mình, Vũ Phượng chỉ cảm thấy bản thân như bị một lực nắm chặt không thể trốn thoát, mà loại lực này tựa hồ nằm ở trong tay người trước mắt này.

Bắt đầu từ ngày ấy, Trịnh Mặc giống như đổi thành người khác. Cảm giác tịch liêu và cách xa người ngàn dặm trước đây tiêu thất, hần bắt đầu trở nên thích cười, nói chuyện cũng nhiều lên. Còn chuyện làm Vũ Phượng ngưỡng chừng không chịu nổi là, Trịnh Mặc từ sau đêm đó, ánh mắt nhìn nàng giống như xuất hiện một cỗ cảm xúc khác, một khi ánh mắt chạm nhau đều luôn khiến nàng mặt đỏ tai hồng một phen.

Các em đều lớn lên khỏe mạnh hoạt bát, cuộc sống của nàng và Vũ Quyên ở Đái Nguyệt Lâu cũng ổn định dần, nàng cảm thấy cứ sống như vậy thì thật sự tốt. Cũng không nghĩ đến những ngày bình thản khoái hoạt như vậy không tiếp tục được bao lâu liền bị cùng một người quen cũ phá hủy!

25. Chương 25: Huyết Thống

- Tiểu thư, người không thể vào đó.
- Quản gia, đại ca ở ngay bên trong đúng không? Anh ấy bị thương nghiêm trọng không, ta muốn vào nhìn thấy anh ấy!
- Tiểu thư, tôi cũng chỉ phụng lệnh của phu nhân, hiện tại bất luận là ai cũng không thể quấy rầy đại thiếu gia nghỉ ngơi. Huống hồ Lưu đại phu đang ở bên trong xem bệnh cho đại thiếu gia, vẫn xin tiểu thư chờ một chút.

Trịnh Phi Yên cau mày phồng miệng, vòng tới vòng lui ở cửa phòng, gấp đến độ đảo quanh.

Nửa giờ trước, nàng nghe được bảo vệ cửa truyền tin nói rằng đại nương bảo họ khiêng một người trở về, còn nói người khiêng trở về là đại thiếu gia. Nàng gấp đến độ ngay cả nước ô mai ướp lạnh vừa đưa tới cũng chưa uống đã vội vàng chạy tới. Phải biết rằng một tháng trước tin đại ca của nàng vô ý ngã xuống vực, Trịnh phủ cơ hồ ở trạng thái người ngã ngựa đổ, phụ thân nàng dẫn theo một đồng người rời phủ đến nay cũng chưa trở về, vài lão bản tìm tới cửa mới biết đơn đặt hàng từ Trịnh gia đã gác lại lâu mà chưa nhận được, loại chuyện này chưa từng phát sinh. Trịnh Tư Hào trà trộn thương trường nhiều năm như vậy, chú trọng nhất là danh dự, giờ cứ nhiên ngay cả việc làm ăn cũng không quản, có thể thấy được độ nghiêm trọng của sự việc. Trong phủ lòng người kích động kinh hãi run sợ, người không biết chuyện ai ai cũng nguy ngập cảm giác bất an, toàn bộ Trịnh phủ đều là cảnh tượng u buồn thay đổi bất ngờ.

Chuyện đại thiếu gia Trịnh gia gặp nạn tự nhiên là không giấu được chủ nhà Cố Vân Nhu. Trịnh Phi Yên ngày đó khuyên đến mồm mép đều phải rớt xuống, cổ họng cũng muốn rách, đáng tiếc Vân Nhu vẫn không uống một giọt nước, cứng rắn chịu đựng tới đổ bệnh, hiện tại nghĩ lại, đoạn ngày kia thật sự là nghĩ lại mà kinh. Cũng may sau đó nàng từ chỗ quản gia biết được vị hòa thượng từng chỉ điểm cho nhà bọn họ, Vân Nhu mất mát cũng một lòng hướng phật nên mới khuyên bà đi ra cửa cầu phúc cho đại ca, không ngờ quả thực linh nghiệm, thế nhưng trên đường trở về liền cứu được đại ca.

Trong phòng, Lưu lão đại phu cúi người đứng ở một bên, cung kính nói:

- Phu nhân, thiếu gia bị vật cứng đánh lên lưng, nhất thời ý thức không rõ ràng mà té xỉu, may mà cũng không có tổn thương nguy hiểm, hơn nữa thể chất của thiếu gia rất tốt, tiếp tục uống hết mấy đơn thuốc đông y điều trị mấy ngày, sẽ không sao.

Vân Nhu đau lòng vỗ về mặt đứa con ruột, ánh mắt một chút cũng không nở dời đi:

- Ta đã biết, người đi xuống đi. Nên công đạo thế nào liền công đạo như thế, thứ khác người không cần để ý tới.

- Lòng ta đã biết, phu nhân không cần lo lắng.

Cửa đóng lại, Vân Nhu thở dài, trong lòng nhất thời vui buồn lẫn lộn. Đứa nhỏ này từ lúc sinh ra đã đeo trên lưng bí mật quá lớn, mỗi ngày không thể không cẩn thận, mà những thứ này đều là do một tay mẫu thân như bà tạo thành. Nếu không phải trời sinh thân thể yếu ớt, không thể tiếp tục mang thai lần thứ hai, hoặc là năm đó bà không buộc trượng phu ai sinh ra trưởng tôn liền lập người đó làm chính thất, thì Vân Nhu làm sao lại đem con gái mảnh mai từ nhỏ coi làm con trai nuôi nặng đây.

Vô số lần trong cuộc đời, nhìn đứa nhỏ của di thái thái chậm rãi lớn lên, bà có bao nhiêu lần xúc động muốn nói chân tướng cho trượng phu. Dần dần trong thời gian giã dựa ngày đêm, cuối cùng sự do dự của bà trong lúc Trịnh gia đau đớn kịch liệt liên tục chôn con mà hoàn toàn bỏ đi. Nhìn trượng phu ngày càng gầy yếu, thống khổ ruột gan đứt từng khúc, bà sao có thể nhẫn tâm cắt đứt hi vọng cuối cùng của ông ấy đây.

Thế nhưng đứa nhỏ ngày càng lớn lên, bị chú ý càng ngày càng nhiều, bà không khỏi cảm thấy sợ hãi, sợ hãi sẽ có một ngày bí mật này sẽ bị người khác phát hiện. Cho nên năm đó mới có cao tăng chỉ điểm, mới có mười năm vào núi tu hành.

Một giọt lệ rơi trên cổ tay trắng nõn của người trên giường, Vân Nhu rơi nước mắt lã chã, năm đó đứa nhỏ mới mười tuổi đã nghe lời hiểu chuyện, không khóc cũng không nháo, chấp nhận những an bài gần như tàn khốc với chính mình. Bao nhiêu buổi đêm, bà lo lắng và tưởng niệm, lệ ướt áo gối. Thư nhà đến đứt quãng, đứa nhỏ chưa bao giờ nhắc tới cuộc sống gian khổ trong miếu thờ, luôn nói mình học được rất nhiều, có tiến bộ nhảy vọt. Đứa nhỏ này, từ nhỏ đến lớn, đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Nhưng bà làm mẹ sao có thể không đau lòng đứa nhỏ của chính mình đây?

Từ lúc nhận được phong thư nhà cuối cùng, lo lắng trong lòng vốn chưa từng buông lỏng của Vân Nhu đã tới. Bà mỗi ngày bấm ngón tay tính ngày, chờ từng ngày, cơ hồ trông mòn con mắt. Nghĩ rằng rốt cục có thể mẹ con đoàn viên, lại chờ đến tin dữ làm thể xác bà như ngũ lõi oanh đỉnh và tinh thần như diệt: Rơi xuống vực, rơi xuống vực, đứa nhỏ của bà thế nhưng rơi xuống vực. Một khắc đó bà cảm thấy một dây cung trong đáy lòng cuối cùng đứt phụt, hận không thể lập tức đi theo đứa nhỏ này.....

Vân Nhu dùng khăn lau đi nước mắt trên mặt, yêu thương vỗ về mái tóc đen của con, cảm khái vạn phần. Đứa nhỏ của bà vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì, được bà dẫn trở về, từ nay về sau, bà không bao giờ để đứa nhỏ này ăn một chút khổ nào nữa, không khiến cô khó xử, chậm rãi bù lại nhiều năm qua áy náy cùng thiếu khuyết của mình đối với cô.

Lông mi của người trên giường đột nhiên động đậy, tay Vân Nhu run lên, nhìn cặp mắt nhắm kia chậm rãi lặng lẽ mở ra. Vân Nhu kích động cực độ trong lòng, bà run run khẽ gọi:

- Mặc nhi, Mặc nhi, con rốt cục đã tỉnh.

Cặp mắt kia mở ra, từ hỗn độn, mờ mịt, đến chậm rãi sáng rõ.

Trịnh Mặc vất vả lắm mới khôi phục tri giác, lúc này cảm thấy yết hầu đau lợi hại, trên lưng lại đau đớn như lửa đốt không thôi. Trước mắt là một phụ nhân kì quái khuôn mặt đẹp đẽ, đoan trang quý khí, hai mắt hồng hồng về mặt sần nảo nhìn mình. Cô nhìn quét qua vị trí hoàn cảnh, xem qua nơi này thập phần hoa lệ, hiển nhiên không phải là bệnh viện.

Cô ho khan một hơi, hé miệng, theo bản năng cúi đầu mở miệng:

- Xin hỏi, nơi này là chỗ nào, bà là ai?

Giây tiếp theo, chén trà trong tay phụ nhân thẳng tắp rơi xuống, choang một tiếng đập nát. Mà trên mặt bà là kinh hoàng thất thổ không thể bỏ qua, người run run khiến Trịnh Mặc suy yếu vô lực đang nằm không khỏi hoài nghi bà có thể lập tức ngã trên mặt đất hay không.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trịnh Phi Yên bị hạ nhân gọi dậy sớm, rửa mặt và thay đổi xiêm y sạch sẽ, đi tới đại sảnh.

Nắm ống tay áo nhìn quanh một hồi lâu, rốt cục nghe thấy tiếng truyền báo của tiểu tư, sau đó liền nhìn thấy Vân Nhu dáng vẻ đoan trang như thường từ từ đi tới, thi thoảng nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, trên mặt mày đều là vẻ yêu thương.

- Đại nương - Trịnh Phi Yên đi đến trước mặt Vân Nhu thi lễ, ngẩng đầu lên ánh mắt liền nhanh chóng nhìn về phía người bên người Vân Nhu.

Đập vào mắt nàng là tóc ngắn ngang tai chỉnh tề nhẹ nhàng khoan khoái, tóc mái có hơi dài, che đến chỗ lông mi, phía dưới là một đôi mắt thâm thúy dị thường, đặc biệt sáng. Mũi cao thẳng, môi mỏng. Dáng người thon dài cao ngất, áo dài trắng như tuyết xắn tay, đứng tại chỗ chỉ cảm thấy cao vút lỗi lạc, vô cùng phiêu dật tiêu sái.

Trịnh Phi Yên đầu tiên chính mắt nhìn thấy người mình gọi là đại ca, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong như vậy.

Vân Nhu thấy đứa nhỏ này tròn mắt nhìn chằm chằm Mặc nhi, chớp cũng không chớp, khoe miệng cong lên ý cười lắc đầu, giới thiệu:

- Yên nhi, đây là đại ca của con.

Không ngờ Trịnh Phi Yên nghe thấy thì ngẩn ngơ, lập tức chuyển tròn mắt, đột nhiên tiến lên vài bước, một phát túm lấy tay áo màu xanh nước biển của Trịnh Mặc, bước chân của nàng cũng rất nhanh, cơ hồ như nhảy tới, ngửa đầu lên trên mặt là nụ cười toét miệng, lời thốt ra đều có thể nghe ra sự vui sướng rõ ràng:

- Đại ca, anh sinh ra thật tuần tú, so với trên bức họa đẹp hơn, đúng, là đẹp hơn rất nhiều rất nhiều!

Trịnh Mặc kinh ngạc há miệng thở dốc, nhìn nữ hài tử mắt ngọc mày ngài, hoạt bát xinh đẹp trước mắt, đối phương còn đang nhiệt tình lay tay áo mình, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Vì thế lần đầu nhìn thấy người cô gọi là muội muội, Trịnh Mặc là tư thái một bức tượng không nói gì như vậy.

Sau này nhớ lại, Trịnh Mặc còn bị Trịnh Phi Yên giễu cợt không thôi.

Đương nhiên, cái này nói sau.

- Yên nhi, có hạ nhân ở đây, không thể vô lễ - Lời cảnh báo của Vân Nhu vang lên, trong giọng nói lại không có một chút ý tứ cảnh cáo, chỉ có thêm tia sùng nịch và vui mừng. Người làm mẹ nghe có người khen đứa nhỏ của mình, trong lòng luôn vui vẻ.

Trịnh Phi Yên lè lưỡi, lúc này mới buông tay ra. Lấy bộ dạng rất ra vẻ, theo Vân Nhu ngồi vào bàn cơm, ăn uống nhã nhặn, rất có tư thái thiên kim tiểu thư, bất quá trông mắt thì thoảng lại chuyển tới trên người Trịnh Mặc yên lặng nhắm nuốt đối diện. Chỉ thấy Vân Nhu thỉnh thoảng gắp mấy đĩa đồ ăn đưa tới Trịnh Mặc trong bát. Lúc bắt đầu biểu tình của Trịnh Mặc hơi hơi có chút mất tự nhiên, nhẹ nhàng nói cảm ơn, nhìn thấy ánh mắt oán trách của Vân Nhu thì mặt còn hơi hơi đỏ hồng, sau đó đồ ăn trong bát chậm rãi tràn ra miệng bát, cô liền chỉ vùi đầu ăn, một câu cũng không nói. Ăn xong bữa sáng, Vân Nhu kêu quản gia tới, bảo ông dẫn đại thiếu gia đi dạo một chút, làm quen hoàn cảnh. Trịnh Phi Yên liền lén lút đi theo phía sau bọn họ.

Vân Nhu xoay người tới tiền sảnh, có mấy thương khách lại tới thúc giục, bà cần phải ứng phó một chút.

Quản gia đi phía trước dẫn đường, hơi cúi thân giảng giải cho vị đại thiếu gia quý giá vô cùng này biến hóa trong vài năm gần đây trong phủ. Ngày có chút nắng, nhìn Trịnh Mặc bị ánh mặt trời chiếu đến khiến mắt hơi hơi nhú lại, quản gia lập tức tinh ý đưa lời đề nghị đại thiếu gia nghỉ ngơi một chút ở đình trước, ông sai người đi ngâm trà nóng mang điếm tâm đến.

Trịnh Mặc thả lỏng, khoanh tay đứng yên, ngắm nhìn tường cao tầng tầng lớp lớp xa xa, núi giả, cầu đá, sân, chậm rãi thở ra một hơi, cô đột nhiên cảm thấy phim truyền hình đều là giả, đây mới là nhà giàu chân chính. Thật sự là... dốt tiền.

Không đợi cô lén lút cảm thán xong thì một tiếng cười khê ở gần vang lên phía sau:

- Đại ca, anh đang nhìn cái gì?

Trịnh Mặc xoay người lại, đập vào mắt lại là nữ hài tử mặc quần áo màu xanh kia, thần thái sáng láng nhìn mình. Vẻ mặt của nàng nhìn còn có chút non nớt, nếu nhớ không lầm thì nữ hài tử này hẳn là “muội muội” của mình?

- Đang nhìn phong cảnh - Trịnh Mặc mỉm cười nói. Mới đầu cô bị muội muội hoạt bát tự nhiên này dọa, hơn nữa có người mẹ vừa nhận thức đến tiện nghi kia ở bên cạnh, loại khí tràng có mặt trường bối luôn khiến cô có chút không được tự nhiên, cho nên mặt cứng đờ không nói chuyện. Hiện tại chỉ có mình cùng tiểu cô nương thú vị này trong lương đình, thật ra khiến Trịnh Mặc cảm thấy có chút thoải mái, biểu tình trên mặt thư thả không ít.

Trịnh Phi Yên quay cổ cũng nhìn hướng xa xa, phong cảnh sao, không có gì mà. Nàng ở trong này từ nhỏ đã quen, tất nhiên là cảm thấy tầm thường. Nhìn Trịnh Mặc cong khóe miệng, vẻ mặt rong ruổi thư sướng liền cũng không quấy rầy cô nữa, lẳng lặng đứng bên cạnh đón gió trông về phía xa, giống như bị Trịnh Mặc cuốn hút, tâm tình của nàng cũng ngày càng thư sướng lên.

Lúc quản gia bưng đồ ăn tới, nhìn thấy một hình ảnh anh em sóng vai đứng trong đình, ấm áp hòa thuận.

Cảm giác giữa người với người thực kỳ diệu, có người liếc mắt một cái thì trong lòng lập tức cảm thấy thoải mái, cũng bất giác sinh ra cảm giác muốn tới gần. Cảm thấy người đó là đồng bạn của mình, là chỗ dựa ấm áp.

Có lẽ, đây là ma lực của huyết thống.

26. Chương 26: Lại Gặp Lại

Đến thời gian cơm trưa, Trịnh Mặc liền cùng Vân Nhu và Trịnh Phi Yên ăn cùng nhau.

Cơm trưa xong, Vân Nhu phân phó hạ nhân và nha hoàn, ở trong Địch Long Hiên tự mình vẽ loạn thuốc trị thương cho Trịnh Mặc.

Cảm thụ được chỗ bị thương trên lưng được nhẹ nhàng mát xa, Trịnh Mặc chần chừ trong chốc lát, vẫn quyết định mở miệng:

- Cái kia... ta muốn ra ngoài một chuyến - Cô nhất thời còn không quen gọi Vân Nhu là mẹ.

Cảm thấy tay trên lưng dưng một chút rồi lại tiếp tục, giọng nói từ ái ôn hòa vang lên:

- Mặc nhi, trên người con có thương tích, nhiều ngày này vẫn nên ở nhà dưỡng cho tốt.

- Vết thương trên lưng ta cũng không nghiêm trọng như vậy, ta... ta thật sự có việc.

Vân Nhu không nói tiếp, Trịnh Mặc nhất thời cũng không biết nói thêm thế nào. Thẳng đến lúc xát được xong xuôi, quần áo của cô được mặc vào cẩn thận mới nghe Vân Nhu thở dài nói:

- Nếu con nhất định phải ra ngoài, vậy đi đi. Nhưng mẹ sẽ kêu quản gia cho vài gia đình theo con, con mang theo người cũng khiến mẹ yên tâm hơn - Vừa nói vừa để ý chút nếp uốn nhỏ ở vạt áo trước của Trịnh Mặc, ôn nhu dặn dò nói - Đi sớm về sớm, đừng khiến mẹ lo lắng, được không?

Trịnh Mặc nhìn Vân Nhu, thần sắc từ ái, lời nói thân thiết vang bên tai, đột nhiên thấy mũi chua chua. Trong lòng mềm mại đi, cô mỉm cười đáp một tiếng được.

Ra khỏi cửa phòng, dọc theo đường đi không ngừng có nha hoàn và tiểu tư cúi đầu chào hỏi cô. Trịnh Mặc có chút không quen, bất quá vẫn duy trì nụ cười gật đầu đáp lại bọn họ.

Lúc sắp đến cửa, xa xa nhìn thấy quản gia đã chờ tại chỗ.

Trịnh Mặc nhìn đội ngũ khổng lồ gần hai mươi người ba hàng đứng trước mặt, khoe miệng khó được run rẩy. Hiện tại cô mới hiểu được khái niệm mang vài người mà Vân Nhu nói, nhưng mà... thế này cũng không khỏi quá nhiều đi!

Vỗ vỗ trán, đi ra ngoài như vậy có phải quá kiêu ngạo hay không

Đúng lúc này, Trịnh Mặc nhìn thấy có nha hoàn ôm một cái khay đi qua, thứ trên đó khiến cô nhất thời sáng mắt.

Ngăn lại hỏi vài câu, nha hoàn giải thích nói đây là mũ nữ Hoa Đình Trai Tân đưa, lão bản chỗ đó là bằng hữu của lão gia, cố ý đưa tới cho Trịnh gia.

Nếu là đồ của nhà mình thì Trịnh Mặc liền không chút khách khí chọn cái màu trắng, thuận thế đội vào.

Quản gia nhìn cử chỉ của Trịnh Mặc, cảm thấy có chút kỳ quái nhưng cũng không lắm miệng, chỉ nói:

- Thiếu gia bây giờ muốn đi chỗ nào?

- Đãi Nguyệt Lâu - Trịnh Mặc hạ tay từ biệt ông, trước khi đi còn cố ý kéo vành nón xuống.

Đêm nay ở Đãi Nguyệt Lâu, cảnh thái bình ca múa vui vẻ y như thường, giống như thể trò khôi hài hôm qua chưa từng phát sinh, những khách nhân cứ bài bạc uống rượu theo lẽ thường, vào vào ra ra, nổi lên không dứt.

Kim Ngân Hoa uống rượu nói đùa cùng vài lão bản trong chốc lát, đứng dậy đi vào hậu trường.

Vừa tiến vào thì chợt nghe tiếng Vũ Quyên bực mình, nàng đang đứng khoa chân múa tay vui sướng trước mặt Vũ Phượng:

- Tên Triển Vân Phi kia thật sự là tà tâm không chết, sáng nay cư nhiên còn cản đường Tiểu Tứ, muốn ôm cây đợi thỏ ở bên ngoài. Tối hôm qua em mới nói rõ với mấy đứa nhỏ phải cẩn thận đề phòng người Triển gia, không ngờ hôm nay lập tức xảy ra chuyện! Triển hỗn đản kia cư nhiên còn nói muốn gặp chị, hừ, hấn mơ cũng đừng mơ, em tức giận đến cầm đá ép hấn ra ngoài! Nếu không ngại Tiểu Tứ ở bên cạnh thì em nhất định phóng vào bếp lấy cái dao kê cổ hấn, xem hấn sau này còn không dám đến khi dễ người nhà chúng ta hay không!

Vũ Phượng ngồi trước bàn hoá trang, cúi đầu kéo thả ngón tay không ngừng, bắt đắc dĩ thở dài:

- Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, lần này là Triển Vân Phi, lần sau nếu Triển Dạ Kiêu cũng tới đây thì Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ chẳng phải sẽ rất nguy hiểm!

Kim Ngân Hoa đi đến trước mặt hai tỷ muội, trịnh trọng nói với bọn họ:

- Việc này của hai chị em các người, hay là cẩn thận nói chuyện cùng Trịnh lão bản đi. Có lẽ các người không biết, Đồng thành này có hai thế lực lớn, một là Triển gia khổng chế lương thực và ngân hàng tư nhân, một là Trịnh gia kinh doanh tửu quán lữ điếm và quặng thô, bình thường được xưng là “Triển thành nam, Trịnh thành bắc”. Hai nhà vẫn sinh ý nhà ai thì nhà đó làm, bình thường nước giếng không phạm nước sông. Hai các người hiện tại đã là vai chính của Đãi Nguyệt Lâu, Trịnh lão bản cũng sẽ bán cho ta vài phân mặt mũi, chỉ cần ông chắc chắn công đạo xuống bảo hộ các người, chờ khi tiếng gió thổi ra, Triển gia cũng không dám tùy tiện động vào các người!

Vũ Quyên tỏ vẻ hoài nghi:

- Ta cảm thấy Triển Dạ Kiêu kia vô pháp vô thiên, căn bản không để vào mắt bất luận kẻ nào!

Kim Ngân Hoa lắc đầu:

- Người cường thịnh cường đại tới chừng nào cũng không vô pháp vô thiên, cũng sẽ có nhược điểm. Hắn có nhà có cha mẹ, còn có lão bà nũng nịu. Chỉ cần người tìm được nhược điểm của hắn, nói không chừng có thể chính chết hắn.....

Vũ Quyên nghe thế thì mắt không khỏi sáng ngời. Một đêm ngày hôm qua, trong đầu nàng luôn tưởng tượng làm thế nào chính chết Triển Vân Tường.

Đêm qua Vũ Phượng cũng thức trắng đêm. Nàng đứng ở trước cửa sổ, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nàng một lần lại một lần cầu nguyện: Hy vọng Trịnh Mặc không sao, hy vọng hắn mau tốt lên!

Vũ Quyên tràn đầy ý nghĩ làm thế nào phá đổ Triển gia, đối với phân tâm tình thống khổ lo lắng của Vũ Phượng cũng không có sức đi an ủi.

Kim Ngân Hoa lại nói:

- Các người muốn đối phó Triển Dạ Kiêu thế nào ta mặc kệ, nhưng có chút điều các người phải nhớ kỹ, vào Đãi Nguyệt Lâu thì chính là khách của ta, các người ở trên đài biểu diễn thì phải diễn hết mình, tuyệt đối không thể nhìn thấy người Triển gia liền kích động lấy dao lấy thương lao xuống liều mạng với bọn họ, các người không muốn sống thì khách ở Đãi Nguyệt Lâu này của ta còn cần mạng!

Vũ Phượng gật đầu:

- Kim đại tỷ yên tâm, chúng ta sẽ biểu diễn thật tốt, sẽ không gây phiền toái cho Đãi Nguyệt Lâu.

Vũ Quyên bắt chước mắt lim dim:

- Ở Đãi Nguyệt Lâu ta sẽ không động thủ, nhưng ra ngoài Đãi Nguyệt Lâu.....

Kim Ngân Hoa lập tức tiếp lời:

- Ra ngoài Đãi Nguyệt Lâu, người muốn giết người phóng hỏa ta cũng không xen vào!

Vũ Quyên gật gù đầu, trong lòng bắt đầu phác thảo làm thế nào chính chết Triển Dạ Kiêu ở bên ngoài.

Trịnh Mặc bước cực nhanh, một đồng gia đình Trịnh phủ cung kính theo sau. Trên đường đi cô vẫn cúi đầu, bởi vì đã gần chạng vạng nên trên đường ít người đi rất nhiều, cũng không có nhiều người đi đường chú ý tới bọn họ. Rốt cục đến trước Đãi Nguyệt Lâu, Trịnh Mặc xoay người thấp giọng nói với thủ lĩnh:

- Người mang hai ba người vào theo ta, những người khác ở lại bên ngoài là được.

Gia đình Trịnh gia có ai dám ngỗ nghịch chủ tử, gật đầu. Trịnh Mặc bước một bước vào tiền sảnh Đãi Nguyệt Lâu liền có tiểu nhị đến tiếp đón:

- Máy vị tiên sinh, xin hỏi là ăn cơm hay là chơi bạc?

- Tiểu nhị ca đều không cần, ta chỉ tới tìm người, người đi tiếp đón khách khác đi - Trịnh Mặc ôn hòa nói - Sau đó liền quen thuộc đi qua quầy tiền tới đại sảnh. Vài người theo sau Trịnh Mặc trầm mặc không hề rảnh, cung kính theo sau cô vừa cảnh giác đánh giá bốn phía.

Không biết là sao thật sự đứng dịp như vậy, khúc hôm nay Vũ Phượng và Vũ Quyên diễn tấu là bài ‘Đối hoa’ các nàng xuống lần đầu tiên lên đài.

Dưới đài lại lần nữa vang lên tiếng vỗ tay như sấm, một ít khách còn đứng lên trầm trồ khen ngợi.

Trịnh Mặc cong cong khóe miệng, nếu cô nhớ không lầm thì phía dưới nên chuyển nhạc. Tiếp theo, quả nhiên nhìn thấy Vũ Phượng giả vờ thẹn thùng không thuận theo, che mặt bằng tay áo bắt đầu chạy ra đài. Vũ Quyên một bộ tình ý lâu dài, ra đài đuổi theo Vũ Phượng.

Trịnh Mặc đi đến lúc cây cột lúc trước cô hay đứng lẳng lẳng nhìn, khóe miệng mang theo ý cười.

Chuyển nhạc xong, Vũ Phượng, Vũ Quyên tiếp tục xướng.

Vũ Quyên hai mắt nhìn Vũ Phượng, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng xướng:

- Muội muội này..... Nàng là bà mối của hai ta..... Nói dùm đôi ta hôn phối, chọn một ngày để thành đôi!
Nha nha nhi uy, nhi uy, nhi uy.....

Vũ Phượng nhất thời xấu hổ, dùng tay áo che mặt, đang muốn làm bộ vội vàng tiến vào hậu trường, lúc nhất thời ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh màu trắng quen thuộc. Mặt mày thanh tú, ý cười ôn nhu say lòng người, còn cả vẻ mặt chuyên chú nhìn mình kia, Vũ Phượng cảm giác trong lòng xẹt qua một dòng nước siết trong nháy mắt, môi mấp máy run run.

Là hần, thật sự là hần!

Trong khoảnh khắc, tưởng niệm lo lắng thống khổ suốt đêm và vui sướng đột ngột đồng loạt xông lên, khiến Vũ Phượng nhất thời không biết làm thế nào, chỉ đứng không nhúc nhích nhìn người nọ, luyến tiếc dời đi.

27. Chương 27: Ôm

- Vừa rồi trên đài chị làm sao vậy? - Vũ Quyên cởi khăn trùm đầu, kỳ quái nhìn Vũ Phượng. Nếu không phải nàng ở trên đài đẩy Vũ Phượng một phát thì chẳng lẽ Vũ Phượng sẽ tiếp tục ngẩn người.

Mặt Vũ Phượng đỏ lên, đối diện với đôi mắt tròn to nghiêm túc của Vũ Quyên thì cúi đầu nói:

- Chị nhìn thấy

Không đợi nàng nói xong thì bên ngoài có người bước nhanh tiến vào cung kính vén rèm lên, theo sau là một người mặc bạch sam đi đến. Bạch sam kia là chất liệu tơ tằm, liếc mắt một cái là biết có thợ khéo còn là thượng đẳng, riêng bộ xiêm y này chỉ sợ cũng tiêu sạch mấy tháng tiền công của người bình thường.

Vũ Quyên mở to hai mắt, nhìn người nọ từng bước thong thả đi đến trước mặt các nàng, đứng lại, trên mặt mang theo nụ cười quen thuộc, nhìn các nàng không nói lời nào.

Vũ Quyên ngay cả miệng cũng nở rộng ra, nàng quay đầu nhìn Vũ Phượng, dấu chấm hỏi thật to dâng lên đỉnh đầu. Đây là Mặc đại ca?

Mặt Vũ Phượng đỏ hồng, dưới cái nhìn chăm chú liên tục của Trịnh Mặc thì một câu cũng nói không nên lời, tự nhiên không có cách giải đáp nghi hoặc của Vũ Quyên.

Trịnh Mặc nhìn dáng vẻ vò đầu bứt tai của Vũ Quyên thì trong lòng không khỏi nổi nhạc, mới một ngày không thấy là nha đầu này thế nào đã như không quen biết mình, khóe môi cô cong lên, mỉm cười mở miệng gọi Vũ Quyên.

- Ôi, Mặc đại ca, thật sự là người! - Trịnh Mặc mở miệng một tiếng thì tâm thần của Vũ Quyên đã trở lại, trừng mắt đánh giá nàng từ trên xuống dưới, trong lòng có thêm rất nhiều nghi vấn.

Vũ Quyên nhìn không được vươn tay ra muốn bắt lấy quần áo của Trịnh Mặc, nhìn có cảm giác thật sự đặc biệt tốt, không biết sờ lên thì cảm giác gì. Còn chưa đụng tới tay áo thì chợt nghe một tiếng hừ bên cạnh, một người tiến đến ngăn cản nàng.

- Người... - Vũ Quyên kinh ngạc nhìn nam tử tinh tráng che trước mặt, trong mắt lộ ra hung tướng nhìn mình, Vũ Quyên không khỏi lui lại một bước, tự hỏi người này đang làm gì.

- Cái kia..... không sao - Trịnh Mặc gọi thủ hạ lại, lại phát hiện mình còn chưa biết tên bọn họ, đành phải hô kêu bọn họ dừng tay.

- Vâng thiếu gia - Người nợ rất nhanh lui ra, tất cung tất kính cúi đầu với Trịnh Mặc.

Thái độ tương phản quá lớn, biểu tình của Vũ Quyên kinh ngạc cực độ, nàng nghi hoặc nhìn Trịnh Mặc. Thấy vẻ mặt vân đạm phong khinh của đối phương lại cảm thấy người này với trước kia có chút khác biệt.

- Vũ Phượng, đêm nay các người phải xướng mấy tràng? - Trịnh Mặc hỏi.

- Hôm nay khách ít hơn, chỉ dùng hai tràng, à, tràng tiếp theo cũng không lâu nữa phải bắt đầu - Vũ Phượng ngẩng đầu nói, mặt vẫn có chút hồng.

Trịnh Mặc gật gật đầu

- Ta ở bên ngoài chờ người, xướng xong..... ta có lời nói với người.

- Được.

Trịnh Mặc xoay người, người phía sau nhanh chân xốc mành cho cô, Trịnh Mặc cười nhẹ với hắn, nói cảm ơn. Gia đình Trịnh phủ sưng sốt, lập tức cúi đầu khom người, trên mặt hàm chứa chút hân hoan.

Vũ Quyên huých vào cánh tay Vũ Phượng:

- Ôi, Vũ Phượng, chị có cảm thấy có chút kỳ quái không?

Vũ Phượng thu hồi ánh mắt, giận dỗi liếc nàng một cái:

- Kỳ quái cái gì, em đó, vẫn nên nhanh chóng trang điểm đi, tràng tiếp theo lập tức bắt đầu, nếu để muộn để xem Kim đại tỷ nói em thế nào.

Vũ Quyên còn muốn nói gì nhưng Vũ Phượng đã cố tình đi thay quần áo, nàng đành tạm thời áp chế nghĩ vẩn lại.

Vũ Phượng và Vũ Quyên thay đồ cổ trang lên đài, xướng vở 'Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài', lại giành được sự cổ vũ của cả sảnh đường.

Hai chị em cảm ơn tạm biệt trong tiếng ủng hộ.

Trịnh Mặc phân phó thủ hạ, bảo bọn họ ở chỗ này chờ trong chốc lát, cô xử lý xong việc sẽ trở lại. Nhưng lần này thủ lĩnh thế nào cũng không đáp ứng, nói là phụng lệnh của phu nhân, ít nhất cũng phải có hai ba người đi theo bảo hộ bên cạnh thiếu gia.

Trịnh Mặc biết mình vừa mới lãnh thương, khó tránh khỏi khiến người mẹ tiện nghi của cô khẩn trương, đành phải đáp ứng.

Vì thế sau khi Vũ Phượng đi ra, Trịnh Mặc liền sóng vai đi cùng nàng trên đường về hậu viện, ba cái 'bóng đèn' lớn thân cường tráng yên lặng theo sau bọn họ, không khí trở nên thập phần quỷ dị. Vũ Phượng cúi đầu, mắt liếc nhìn người bên cạnh, góc tay áo của Trịnh Mặc thoáng bay bay, ngẫu nhiên bay tới trên tay nàng, có chút ngứa. Một lát sau, độ rộng góc áo kia mở ra, bàn tay thon dài của Trịnh Mặc vươn ra từ trong tay áo, không chút dấu vết đưa lại đột ngột cầm tay nàng.

Vũ Phượng phút chốc hoảng hốt trong lòng, mặt nhất thời đỏ lên. Tay bị cầm dần dần nóng lên, Vũ Phượng không nhận được cẩn thận vụng trộm giương mắt nhìn Trịnh Mặc, đã thấy mặt Trịnh Mặc không chút thay đổi, nghiêm trang nhìn về phía trước như thể mình không làm gì như bình thường. Trong lòng Vũ Phượng ngượng ngùng cực kì, phía sau còn có ba người xa lạ đi theo, trước mặt công chúng...điều này khiến nàng biết cư xử thế nào. Để đỡ thẹn thùng trong lòng, Vũ Phượng thử rút tay ra lại bị Trịnh Mặc nắm càng nhanh, một chút cũng không cho nàng giãy ra.

Vũ Phượng mặt đỏ bừng, gấp đến độ trừng mắt nhìn Trịnh Mặc. Trịnh Mặc biết trong lòng người kia nghĩ gì, thấy lỗ tai nàng đều đỏ, xem ra thật gấp gấp, mới không trêu đùa nàng nữa, nhẹ giọng nói:

- Đẳng sau đã không còn ai.

Vũ Phượng nghe xong tức khắc quay đầu nhìn phía sau mới phát hiện người đi theo bọn họ không biết biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại hai người bọn họ. Ngẩng đầu nhìn Trịnh Mặc liền thấy hắn cười có chút trêu tức, sau đó Trịnh Mặc buông tay nàng ra, nói nhỏ:

- Coi như bọn họ thức thối.

Vũ Phượng bị buông tay thì trong lòng đột nhiên có chút mất mát, lại nghe thấy Trịnh Mặc tự thì thào nhưng không nghe rõ hỏi lại:

- Người nói gì?

- Không có gì - Trịnh Mặc nhìn về phía trước, trong chốc lát dừng bước - Chúng ta đến nơi.

Vũ Phượng quay đầu lại, quả nhiên thấy tiểu viện bọn họ ở đã ở trước mắt. Đây là lần đầu tiên Vũ Phượng cảm thấy đường từ tiền sảnh Đái Nguyệt Lâu tới tiểu viện gần như vậy, một chút đã tới.

- Người ở đây chờ ta một chút - Trịnh Mặc nói với Vũ Phượng liền đi đến phòng của cô, đẩy cửa vào phòng, Trịnh Mặc tinh tế nhìn một lượt phòng cô ở trong ba tháng, trong mắt có chút quyến luyến. Cô thở dài, tay cẩn thận lấy từ trên ngăn tủ cái bao vải bọc đàn nguyệt, xoay người bước ra cửa phòng.

Vũ Phượng đang lẳng lặng đứng dưới tàng cây, mặt nàng tinh thuần ôn nhu, bị ánh trăng chiếu vào có chút mờ lung. Trịnh Mặc từng bước đến gần nàng, thấy nàng nhìn về phía mình, hai tròng mắt như nước, trong suốt, trên mặt không khỏi xuất hiện ý cười.

Trịnh Mặc đi đến trước mặt Vũ Phượng, đưa cằm trong tay cho nàng:

- Tặng cho người.

Vũ Phượng có chút khó tin nhìn Trịnh Mặc, thật cẩn thận tiếp nhận lễ vật. Chỉ khoảng nửa khắc sau trong mắt bắt đầu xuất hiện nồng đậm vẻ vui sướng và cảm động, giống như khoảng khắc hoa quỳnh nở rộ, phong tư sáng chói, diễm lệ mê người, khiến ánh mắt Trịnh Mặc tinh tế đen lại.

Trịnh Mặc không nói lời nào, nhìn kỹ nàng trong chốc lát, thấy Vũ Phượng mặt đỏ cúi đầu thì mới thản nhiên mở miệng nói:

- Vũ Phượng, sau này ta chỉ sợ sẽ không thể tiếp tục ở đây nữa.

Vũ Phượng cả kinh một chút ngẩng đầu lên, trên mặt còn đỏ ửng chưa mất hết, giống như còn đang tiêu hóa câu nói kia, sắc mặt của nàng chậm rãi trắng bệch đi, hơn nửa ngày sau mới run run nói:

- Người... muốn đi rồi sao.....

Trịnh Mặc không gật đầu cũng không lắc đầu, trên mặt là ý cười nhạt:

- Ta tìm được người nhà của ta rồi.

Vũ Phượng cúi thấp đầu, tóc rơi xuống che khuất khuôn mặt tinh xảo của nàng:

- Ta hiểu, tất nhiên người thích đoàn tụ cùng người nhà, đây là chuyện tốt. Người..... - Còn có thể trở về gặp ta không? Vũ Phượng gắt gao nắm lấy ống tay áo của mình, những lời này thủy chung không có dừng khí hỏi ra.

Đang hoảng hốt thì có một bàn tay thon dài đặt trên mặt nàng, chậm rãi nâng cằm nàng lên, bộ dạng Vũ Phượng cắn môi, hai mắt đỏ bừng, ấn nhẫn khổ sở liền thu hết vào đáy mắt. Trịnh Mặc không khỏi đau xót trong lòng, nếu nói đêm đó vì tinh thần hoảng hốt mà không hiểu được ý của Vũ Phượng, vậy thì giờ phút này Vũ Phượng phản ứng rõ ràng như thế, dù là cô trì độn nữa thì dĩ nhiên cũng hiểu được phần tình ý trong lòng của người kia.

Là bắt đầu từ khi nào, cô nương ngốc này thế nhưng lại thật sự thích mình. Nếu nàng biết mình và nàng đều là nữ tử thì sẽ có phản ứng thế nào đây. Trong nháy mắt, Trịnh Mặc cơ hồ có xúc động muốn lập tức nói cho Vũ Phượng biết thân phận chân chính của mình, nhưng lời của Vân Nhu đêm đó khiến Trịnh Mặc không thể không lo lắng vì tình cảnh của mình.

Trịnh Mặc thở dài trong lòng, xúc động là ma quỷ.

Nhìn bộ dáng Vũ Phượng nhu nhược đến cực điểm, rõ ràng ngay lập tức có thể khóc nhưng lại cực lực chịu đựng không rơi lệ, cuối cùng Trịnh Mặc không nhìn được giờ tay ôm nàng vào lòng. Thời khắc ở trên đầu vai Trịnh Mặc, nước mắt Vũ Phượng kiên nhẫn giữ nhiều ngày lập tức không thể không chế nổi nữa mới rơi

xuống, mảnh áo ở đầu vai Trịnh Mặc rất nhanh chóng ướt một mảnh. Vũ Phượng khóc cực độ tan nát cõi lòng, toàn bộ người đều run nhè nhẹ. Cảm thấy cạnh thắt lưng của mình có cánh tay đang căng thẳng, rất lâu, đến lúc nàng khóc đến độ mơ hồ mới nghe được một tiếng thở dài thấp đến không thể nghe thấy của Trịnh Mặc vang lên bên tai:

- Nha đầu ngốc, ta sẽ thường xuyên đến gặp ngươi.

Vũ Phượng hai mắt đăm lệt, run run nâng đầu, còn có chút không tin:

- Thật sự? - Trong giọng nói nồng đậm giọng mũi.

Trịnh Mặc nhanh chóng đau nhức trong lòng, cảm để trên trán nàng, ôn nhu nói:

- Thật sự.

Giây tiếp theo Vũ Phượng liền nhào vào trong lòng cô, cánh tay gầy chỉ gắt gao ôm thắt lưng cô.

Trịnh Mặc kim lòng không đậu ôm lại nàng mà không biết rằng từ một cái ôm này, từ nay về sau đã đưa hai người đang ôm nhau vào một thế giới hoàn toàn khác.

28. Chương 28: Lâm Muội Muội

- Phu nhân, phu nhân! Lão gia đã trở về! - Hạ nhân bên ngoài hô lớn trên đường.

Trong thư phòng, trên mặt quần gia tất cả đều là vui mừng, Vân Nhu nhìn ông một cái, quần gia lập tức lĩnh ngộ, bước nhanh ra khỏi thư phòng, tiến đến nghênh đón lão gia.

- Mặc nhi - Vân Nhu nhìn qua, trong mắt có chút lo lắng.

Trịnh Mặc gật đầu một cái với bà, ý bảo bà yên tâm.

- Được, vậy con liền đi cùng mẹ.

Quần gia, hộ viện, một đám hạ nhân không ngừng nghênh đón Trịnh lão gia nhiều ngày chưa về, nhanh chóng vây quanh hỏi han ân cần, tập trung quan tâm.

Trịnh Tư Hào hoàn toàn không để ý tới bọn họ, gương mặt cứng ngắc khảm trương, bụi sương đầy mặt. Từ lúc ông nhận được tin nói con trai được phu nhân tìm về nửa tháng trước thì cơ hồ ngày đêm chạy về. Nhiều ngày sương gió không ngăn cản được ông nhớ nhung con trai của mình, Trịnh Tư Hào vừa đặt chân vào cửa lớn Trịnh gia thì lập tức phi nước đại đến tiền sảnh, lúc vào cửa cơ hồ suýt té ngã.

Trịnh Tư Hào chống một tay lên cửa, khí huyết còn chưa thuận liền vội vàng nhìn đại sảnh, liếc mắt một cái đã bị một người trẻ tuổi áo trắng dài hấp dẫn ánh mắt. Đánh giá hần từ trên xuống dưới một lần, vẻ cứng ngắc trên mặt Trịnh Tư Hào cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười hiếm có. Bất quá nụ cười kia lại thật sự không được coi là đẹp mặt, Trịnh Tư Hào lúc này mặt một mớ trắng bệch, đôi mắt đỏ trợn ngược, chòm râu không dài còn rung lên khiến cho khuôn mặt vốn đang tươi cười thoạt nhìn giống như đang rút gân mạnh.

Khoảng thời gian qua, mỗi ngày ở thư phòng chịu sự hun đúc của quần gia, Trịnh Mặc kỳ thật cũng rất hiểu kì lão cha tiện nghi của cô là cái dạng gì. Trong truyền thuyết, ông ắt cơ trí vô song, đức cao vọng trọng, khôn khéo sắc sảo..... Đương nhiên cuối cùng là Trịnh Mặc nhìn không ít hồ sơ xử lý của Trịnh lão gia, sau đó tự tổng kết, nói ngắn lại thì ở bên ngoài, Trịnh Tư Hào ở Đồng thành là hình tượng như thần, người người kính ngưỡng.

Trịnh Mặc cho tới giờ nghe nhiều lời đồn bậy không dựa vào logic, nhưng cô thế nào cũng không ngờ được lại kém hơn nhiều so với trong truyền thuyết như vậy!

Cho dù sức tưởng tượng của Trịnh Mặc có phong phú nữa cũng không ngờ đến lão cha anh minh thần võ trong truyền thuyết của mình sẽ là lão già trung niên trước mắt trông như cà tím bị đông lạnh, mặt trắng hột hơi, ấn đường biến thành màu đen, gầy lung lay như sắp đổ. Điều này làm người ta làm sao chịu nổi.

Trịnh Mặc không tự giác đánh giá ở trong lòng, yên lặng vì lão mẹ đoan trang hiền thực của mình, đến nay phong vận do tồn (già vẫn giữ được nét trẻ trung), có thể thấy được năm đó lão mẹ tiện nghi tao nhã vô song đến thế nào, cảm thấy đáng tiếc một phen. Cổ đại, quả nhiên đều là vợ khéo lấy chồng vụng.

Trịnh Mặc không biết hơn hai mươi năm trước, lão cha của cô kỳ thật là một quý công tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, nhiều tiền đa tài đến thế nào, dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói thì phải là một ‘cao phú soái’ điển hình, mê đảo biết bao thiếu nữ tuổi thanh xuân ngây thơ lãng mạn.

Chỉ có thể nói, năm tháng quả thật là con dao vô tình nhất.

Đội Trịnh Tư Hào thuận khí xong, uống trà lạnh mà hạ nhân dâm, khí thế một nhà đứng đầu rất cục cũng thể hiện ra. Ông nhìn quanh bốn phía, đơn giản chỉ có Vân Nhu và Trịnh Phi Yên đứng thẳng ở bên cạnh nói câu tiếp đón. Trịnh lão gia từ lúc bắt đầu vào cửa liền một khắc không rời mắt khỏi đứa con bảo bối mắt đi có lại của ông, cũng đến lúc này mới chú ý tới vợ và con gái.

Trịnh Tư Hào chấp tay sau lưng, chậm rãi thông thả đi đến trước mặt Trịnh Mặc, tỉ mỉ nhìn lại một phen, trong mắt lộ ra vui mừng. Ông vươn tay khoát lên vai Trịnh Mặc, thở dài ra hơi:

- Con à, mấy năm nay vất vả cho con.

Trịnh Mặc cảm nhận được người đối diện này hẳn là người được gọi là ‘phụ thân’ của mình, trong giọng nói lộ ra cảm động và hoài niệm, trong lòng cũng hơi run, cô lắc đầu có chút cứng ngắc, nhưng biểu tình cũng rất nghiêm túc nhìn Trịnh lão gia, nhẹ giọng nói:

- Không vất vả.

Trịnh Tư Hào cười sang sảng, lại nâng tay lên vỗ vỗ thật mạnh vào bả vai của cô, chỉ nói một chữ “Tốt”, như thể thực vừa lòng với câu trả lời của cô.

Vân Nhu nhìn cảnh tượng này thì bất an trong lòng cũng thoáng bình phục lại chút. Thấy sắc mặt trương phu thư thái xuống liền uyển chuyển nói:

- Lão gia, ông bên ba bên ngoài nhiều ngày nhất định thấy mệt mỏi, tôi đã phân phó Từ nương chuẩn bị nước tắm, để ông trừ mệt.

Trịnh Tư Hào gật gật đầu. Vân Nhu tiếp tục nói:

- Tôi đã phân phó phòng bếp chuẩn bị chút rượu và thức ăn, đêm nay đón gió tẩy trần cho lão gia, cũng chúc mừng một chút Mặc nhi trở về.

Lúc này đã thấy Trịnh Tư Hào khoát tay áo, đầu chuyển về phía quản gia hầu ở một bên nói:

- Hứa Trung, ông lập tức đi mời các bằng hữu và bạn làm ăn của ta, cục trưởng Trần, cục trưởng Lâm cục cảnh sát, đội trưởng Mã cũng mời đến hết, còn cả chương quầy tửu lâu tửu quán cũng mời hết cho ta! Nói với bọn họ là buổi tối hôm nay, người nhà họ Trịnh ta muốn mở đại yến mời khách, mừng con trưởng của ta trở về!

- Vâng! - Quản gia vội vàng đáp lời.

Trịnh Mặc bị trận thế này làm kinh ngạc đến nhảy dựng, cô hơi há mồm đã thấy Vân Nhu lặng lẽ xoa tay với mình.

Buổi tối, biệt thự Trịnh gia đầy ắp tân khách. Ai cũng biết Trịnh gia vẫn là lão rỗng đầu lớn của thành bắc, hiện tại Trịnh lão bản giống trống khua chiêng mở yến hội vì con trưởng, có thể thấy được trình độ coi trọng đối với đứa con này. Không nói đến Trịnh Mặc là trưởng tử của Trịnh gia, người này còn là con trai duy nhất của Trịnh gia, chỉ cần nghĩ đến đây, người sáng suốt đều hiểu khổng lồ gia sản của Trịnh gia tương lai nhất định do người kia kế thừa.

Trịnh lão bản tươi cười đầy mặt dẫn theo Trịnh Mặc giới thiệu với hết lão hữu này đến lão hữu khác đây là con trai của ông, trên mặt lộ vẻ như đường làm quan rộng mở. Trịnh Mặc yên lặng theo phía sau cha cô, lúc đầu còn lễ phép cười với một đám thúc thúc bá bá xa lạ, nhưng cô thật sự không liệu được bằng hữu của cha mình cư nhiên lại nhiều như vậy, gặp mãi cũng không hết, sau cười đáp thì khuôn mặt cô đều cười cứng ngắc. Nhưng các thúc thúc bá bá lại thật sự quá nhiệt tình, cho dù Trịnh Mặc đã lắc lắc mặt giả vờ

mặt than thì bọn họ vẫn không ngừng vỗ vai cô, nắm tay cô, liên tục khen cô tuần tú lịch sự, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Trịnh Mặc cảm thấy rất kỳ quái, những người này muốn nịnh bợ người cha tài đại khí thô của cô thì có thể lý giải, nhưng có cần tận hết sức lực đánh thái cực với cô như vậy không. Trịnh Mặc không biết các đại lão bản có uy tín danh dự này đã sớm tính xong ở trong lòng, tuy rằng trước mắt Trịnh Mặc còn là một người mới hai mươi tuổi, nhưng qua thêm vài ba năm nữa, nghiệp lớn thế lớn của Trịnh gia chắc chắn sẽ chuyển tới tay Trịnh Mặc, cái này gọi là vua nào triều thần nấy, hiện tại tạo quan hệ tốt trước, chờ tương lai Trịnh Mặc chấp chưởng quyền to, việc làm ăn của bọn họ mới có thể trước sau như một, tiếp tục phần vinh thịnh vượng.

Trịnh lão gia bên này bị vài cục trưởng kéo lấy, nói chuyện vui vẻ, Trịnh Mặc nhanh chân nhân cơ hội rời khỏi đi hít thở không khí. Đáng tiếc cô vừa mới nhảy ra khỏi một ‘hố lửa’ lại không biết có một ‘hố lửa’ khác đã sớm đợi thật lâu như hổ rình mồi.

Khách lần này tới Trịnh gia chúc mừng phần lớn dẫn theo vợ cả và con gái của mình, cũng đã sớm nói với con gái nhà mình việc hôn nhân với con trai độc nhất của Trịnh gia là trọng yếu như thế nào. Con gái nhà kẻ có tiền, hưởng thụ cuộc sống xa xỉ từ nhỏ, đối với khái niệm môn đăng hộ đối là tuyệt đối thâm căn cố đế, tình tiết cầu huyết gì mà thiên kim tiểu thư bị thư sinh nghèo kiệt xác đả động, sau đó vứt bỏ vinh hoa phú quý trốn tới một thôn nhỏ trên núi linh tinh, hơn phân nửa chỉ có ở kiểu đoạn tình tiết tiểu thuyết, tiểu thuyết này hơn phân nửa là do thư sinh nghèo kiệt xác viết.

Đối với đại bộ phận thiên kim tiểu thư ở Đồng thành mà nói, gả cho một tấm chồng có tiền có thế, bảo trợ cuộc sống ung dung đẹp đẽ quý phái vĩnh viễn mới là hạnh phúc cả đời của các nàng. Vì thế, Trịnh Mặc làm con trai độc nhất của thủ phủ thành bắc đã nhanh như chớp trở thành mục tiêu hàng đầu để đàn thiên kim này cạnh tranh truy đuổi, hơn nữa số đó ở yến hội đêm nay nhìn thấy Trịnh Mặc ngày thường anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, trong giây lát một sọt phương tâm liền ném đến trên người cô.

- Ôi, huynh là công tử Trịnh gia phải không! - Vài nữ nhân trang điểm xinh đẹp nhìn đúng thời cơ thì tất nhiên không ai nhường ai, đột nhiên đồng loạt vây lại, bao quanh Trịnh Mặc.

Mùi son phấn nồng đậm đập vào mặt Trịnh Mặc, khiến cô nghẹn đến lập tức nhắm mi mắt đẹp lại.

- La tỷ tỷ, người dùng son phấn xương nào vậy, sắc mùi như vậy? Người xem kia, sặc sập chết Trịnh công tử của người ta.

- Người...người nói bậy bạ gì đấy, đây là son thượng đẳng người quan ngoại cố ý lấy để hiểu kính với cha ta, sao có thể sặc mùi! Rõ ràng là thứ bột nước thấp kém người dùng nhiều đến Trịnh công tử, lại muốn đổ oan cho ta!

- Người!.....

- Ôi trời, Trịnh công tử, huynh xem kia, trên mặt huynh bị dính ít bụi son, để Liên Dung lau cho huynh nào.

- Ta cũng lau ta cũng lau.....

Vài cái khăn đồng thời mãnh liệt mệnh mông hướng đến mặt Trịnh Mặc lau, Trịnh Mặc sợ tới mức chạy nhanh lui về phía sau, sắp lui lại thêm thì lập tức đụng tới người một nữ tử phía sau, xúc cảm ‘mềm mại’ kia khiến cô lập tức như bị điện giật mà văng ra xa, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, thật sự xấu hổ cực độ.

Đúng lúc này đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc:

- Đại ca, anh ở trong này sao, đại nương gọi anh qua có việc, anh mau đi cùng em.

Trịnh Mặc cho tới thời khắc này đều chưa từng cảm thấy giọng Trịnh Phi Yên dễ nghe như thiên thần như vậy, thấy muội muội của mình đi tới, thoải mái đẩy ra một rừng cánh tay đang chạm vào cô không tốn sức, một lát đã giải cứu cô ra.

Đi khỏi vài bước thì Trịnh Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, cô rất cảm kích nói lời cảm tạ với Trịnh Phi Yên. Trịnh Phi Yên lại nháy mắt, hơi thần bí nói:

- Anh muốn cảm ơn cũng không phải cảm ơn em, muốn cảm ơn cũng nên cảm ơn nàng!

Trịnh Mặc nghi hoặc nhìn theo hướng ngón tay của Trịnh Phi Yên thì có một bóng nam dáng vẻ lưu manh đột ngột cắt đứt tầm mắt của cô:

- Lâm muội muội, thì ra em ở trong này, làm ta tìm mãi!

“Lâm muội muội”? Trịnh Mặc dừng chân một chút, theo bản năng liền xuất hiện một câu trong não: Trên trời rót xuống một em gái Lâm...

29. Chương 29: Gả Cho ‘hắn’ Làm Thê Tử

Nhoáng trong nháy mắt liền thấy một anh công tử mập mạp từ bên cạnh chạy xéo lại, Trịnh Mặc chỉ nhìn thấy bên sườn mặt hắn, cứ nhiên rõ ràng nhìn thấy hắn đang chảy nước miếng. Chỉ thấy hắn quệt đôi môi trâu thật dày, xoay thân đối với người nào đó phía trước khục khặc trong cổ họng nghẹn ra một câu khen tặng tự cho là rất cao minh:

- Lâm muội muội, có câu một ngày không thấy như cách ba thu, lâu như vậy không thấy, em vẫn...vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy!

Vì bị mập mạp ngăn cản nên Trịnh Mặc không nhìn thấy người đối diện hắn, chỉ nghe thấy một giọng nữ ôn nhu không nhanh không chậm vang lên ở phía trước:

- Chu công tử, có khi gặp lại như không thấy, hôm nay vừa thấy, người quả nhiên vẫn bộ mặt dễ ghét như vậy.

Trịnh Phi Yên nghe thấy màn đối thoại thì không nhịn được phụt cười thành tiếng một chút, không ngờ lại bị mập mạp kia nghe được lập tức xoay thân qua, Trịnh Phi Yên vốn cực lực nhịn cười, không kịp đề phòng thì đột ngột thấy người này ngay trước mặt, vừa thấy liền hoàn toàn không hãm được, nàng buông tay đang che miệng mũi chỉ vào người phía trước, cười đến run rẩy cả người, miệng còn mơ hồ không rõ nói “Đầu heo...”

Trịnh Mặc liền đứng ở bên cạnh Trịnh Phi Yên, nghe câu được câu mất, trên mặt cũng có chút không hãm được, cô không khỏi thầm nhận thức quan điểm giống Trịnh Phi Yên trong lòng. Người trước mặt này, mặt trên dài rộng, mắt nhỏ nhỏ híp thành đường khâu, mũi lớn, miệng còn lớn hơn, cằm giống người bình thường cũng có hai cái, đi vài bước lại nhảy trái nhảy phải, xác thực là rất giống mặt đầu heo.

‘Đầu heo’ không nghe thấy Trịnh Phi Yên nói gì, nhưng thấy nàng nhìn thấy mình liền cười đến sắp gặp thất lưng thì nhất thời hiểu được nàng đang giễu cợt bộ dạng của mình, tức khắc giận tím mặt, chỉ vào Trịnh Phi Yên chửi ầm lên:

- Người là tiểu nha đầu lừa đảo nhà ai, dám chê cười Chu đại gia của người! - Nói xong liền hùng hổ muốn xông tới.

Trịnh Phi Yên lúc đầu chê cười ‘Đầu heo’ thật sự là hành động vô tình, ai kêu bộ dạng hắn thật sự rất giống một con heo chứ, lúc này thấy hắn đột nhiên dữ tợn đầy mắt đánh tới hướng mình, thoát nhìn thật hung thần ác sát, nhất thời sợ tới mức dựa vào trên người anh trai.

Trịnh Mặc giơ tay nhẹ nhàng kéo Trịnh Phi Yên ra phía sau, chắn ở phía trước nàng.

‘Đầu heo’ kia một thân toàn thịt, còn lớn theo chiều ngang, đến trước mặt Trịnh Mặc, đỉnh đầu còn không tới cằm Trịnh Mặc, bất lợi chiều cao khiến khí thế của hắn yếu đi một chút, chỉ vào mũi Trịnh Mặc nói:

- Người...người gốc gác thế nào mà cứ nhiên dám chắn bản công tử!

Trịnh Mặc cong khóe miệng, không nói lời nào cứ đứng như vậy, cũng không nhìn hắn.

‘Đầu heo’ vì mình ngày thường béo tốt nên luôn chán ghét thù hận vóc dáng cao gầy, lại vì bộ dạng xấu xí nên càng không muốn gặp công tử tuấn tú bộ dạng đẹp mặt hơn rất nhiều so với mình. Mà tiểu bạch kiểm trước mắt này, xúc phạm đồng thời đến hai đại giới của hắn, hơn nữa Trịnh Mặc còn làm bộ khinh thường

không quan tâm đến bộ dáng của hắn, lúc trước bị Trịnh Phi Yên cười nhạo, hiện tại lại bị Trịnh Mặc coi thường, thù mới thêm hận cũ cùng một chỗ đồng loạt bùng nổ!

‘Đầu heo’ hét lớn một tiếng, cũng không quản đây là yến hội ở nhà người khác, nóng tính lên giơ lên một nắm đấm hướng tới mặt Trịnh Mặc.

Trịnh Mặc lui lại một bước thoải mái né đi, ‘Đầu heo’ vốn uống nhiều rượu, đi đường đã không xong, đánh trượt tức thì lao thẳng tới phía trước, không ngờ lòng bàn chân trơn trượt, nắm đấm đánh ra ngay cả ống tay áo của Trịnh Mặc cũng chưa chạm tới liền ngã thẳng tấp trên mặt đất, thoạt nhìn cho Trịnh Mặc một lễ quỳ lạy thật to.

Trịnh Phi Yên nhìn mập mạp mặt xám mày tro trên đất, muốn đứng lên lại không đứng dậy nổi vẻ buồn cười xuẩn ngốc, tránh ở sau lưng Trịnh Mặc cười trộm, cười đến cơ hồ muốn tặc lưỡi.

- Thiếu gia ngài không sao chứ? - Gia đình tuần tra xung quanh nhìn thấy động tĩnh chỗ Trịnh Mặc thì chạy nhanh tới hộ vệ.

Trịnh Mặc cũng không nhịn được cười nhẹ một chút theo Trịnh Phi Yên phía sau, cô lắc đầu, lại chỉ chỉ mập mạp còn lẫn lộn trên đất, tận lực duy trì giọng vững vàng:

- Ta không sao, bất quá vị Chu công tử này có thể có sao. Các người vẫn nên mau chóng nâng hắn đi, tìm một thầy thuốc chẩn trị đi.

- Vâng - Gia đình nghe cũng không hiểu ra làm sao, bất quá vẫn nghe theo lời Trịnh Mặc phân phó, ba chân bốn cẳng nâng mập mạp lên, tha hắn đi.

Thấy gia đình nâng mập mạp đi rồi Trịnh Mặc mới giơ tay kéo muội muội đang cười đến dựa vào lưng mình đi ra, thấy tóc mái nàng đều đã rối loạn liền thuận tay giúp nàng chải chải, Trịnh Phi Yên vẫn là một người thích cười, còn vì trò khôi hài vừa rồi mà cười ngậy ngô, Trịnh Mặc lắc đầu, nhẹ gõ trán nàng một chút:

- Nha đầu ngốc - Trong giọng nói mang theo tia sủng nịch.

- Trịnh ca ca, đã lâu không thấy - Một giọng nói ôn nhu tinh tế vang lên trước mặt.

Trịnh Mặc quay đầu liền thấy một nữ hài tử xinh đẹp linh lung, liễu yếu trước gió mỉm cười nhìn mình. Ngủ quan thật ra không quá kinh diễm, nhưng lúc cười lộ lên thì mặt mày sinh phong, có một cỗ ý nhị phong lưu khác.

Thấy Trịnh Mặc có chút mê man nhìn mình không nói lời nào thì ánh mắt nàng kia hơi chút âm đạm, rất nhanh khôi phục lại thần thái, vẫn duy trì nụ cười như trước nói:

- Trịnh ca ca đã quên Chúc Nhiên rồi sao?

Trịnh Mặc căng thẳng trong lòng, chuyện cô mất trí nhớ chỉ có lão mẹ tiện nghi của cô biết, hiện tại đối mặt với vị trước mắt này, thực có thể chất vấn chuyện cũ quen biết trước kia, thế thì bảo cô trả lời thế nào, cô xuyên qua đến trong khối thân thể này, tất nhiên không nhớ rõ chuyện trước kia của khối thân thể này, lập tức liền cứng ở tại chỗ.

- Lâm tiểu thư - Trịnh Mặc nhớ tới đầu heo kia gọi nữ hài tử này là Lâm muội muội.

Còn không đợi cô nói xạo gì đã bị đối phương cắt ngang, gương mặt lộ vẻ ai oán, diễm đạm đáng yêu nhìn cô:

- Trịnh ca ca quả thật đã quên rồi sao, trước kia...trước kia huynh đều gọi Chúc Nhiên là Lâm muội muội.

Trịnh Mặc thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, Lâm muội muội, ta có phải là Bảo ca ca đâu.

Trịnh Phi Yên kỳ quái nhìn Trịnh Mặc, nàng nhớ rõ trước đây đại ca đều không quá thân cận cũng những người khác, cũng rất ít khi có đưa nhỏ nhà khác đến nhà bọn họ tìm đại ca chơi cùng, chỉ có duy nhất Chúc Nhiên tỷ tỷ. Khi đó tình cảm giữa hai người thế nhưng rất tốt.

Lâm Chúc Nhiên thất vọng trong lòng, nhưng đợi nhiều năm như vậy được gặp lại Trịnh ca ca lịch sự tao nhã, trong lòng nàng vẫn phần nhiều là hân hoan. Trịnh ca ca tuy rằng đã quên mình, nhưng hắn không gần nữ sắc, điểm này vẫn giống như trước đây, Lâm Chúc Nhiên khẽ mân khóe môi nhớ lại cảnh tượng lần

đầu tiên nhìn thấy Trịnh Mặc. Đó là lúc nàng bảy tuổi, Trịnh bá bá mang theo trường tử Trịnh Mặc tám tuổi đến nhà bọn họ làm khách, vì bình thường rất ít khi nhìn thấy nam hài tử cùng tuổi nên vài tỷ tỷ của nàng đều tò mò vây quanh trêu hấn, hấn lại đỏ cả mặt giống một tiểu đại nhân luôn duy trì khoảng cách một cánh tay với các nàng, còn nói cái gì mà thụ thụ bất thân.

Khi đó trẻ con thèm mà để ý, mặc kệ này nọ, hấn càng trốn mọi người liền càng thích xích đến trước mặt hấn. Tiểu Lâm Chúc Nhiên không xem nổi bộ dáng quẫn bách của hấn, cũng không biết khí lực từ đâu ra, tiến lên đẩy các tỷ tỷ ra, một phát kéo tay hấn chạy như điên, cũng không biết chạy đến trong viện xa lạ của người nào. Sau đó tiểu Lâm Chúc Nhiên không cẩn thận ngã một cái, đầu gối bị rách, đi không được, đau đến khóc nhè. Trịnh Mặc đứng ở bên cạnh hơn nửa ngày cũng không biết đi an ủi nàng, lại đột nhiên ngồi xuống nói “Ta công ngươi”.

Ngày đó, thẳng đến lúc trời tối, nàng mới được Trịnh Mặc công về nhà. Trịnh Mặc vẫn công nàng đi, xung quanh ngay cả dừng cũng không dừng qua, dọc đường đi Trịnh Mặc chảy rất nhiều mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay của Lâm Chúc Nhiên. Lâm Chúc Nhiên nhớ rõ, thời điểm đến trước cổng lớn Lâm gia, lúc Trịnh Mặc thả mình xuống liền hơi chút mềm chân, hai người ngã cùng một chỗ, cái mũi dính đầy bụi. Tiểu Lâm Chúc Nhiên mắt hồng hồng mũi hồng hồng, oa một tiếng bắt đầu khóc. Một bàn tay trắng trắng gầy teo đưa tới, dùng tay áo giúp nàng lau khô nước mắt, nhẹ giọng dỗ nàng “Đừng khóc, khóc sẽ không đẹp”. Lâm Chúc Nhiên ngẩng đầu, liền thấy gương mặt trắng trắng của Trịnh Mặc đã biến thành màu xám bần bần, khóe miệng lại gượng gượng cười, ôn nhu nhìn mình.

Từ đó về sau, Lâm Chúc Nhiên cực ít khi khóc nhè.

Cũng bắt đầu từ đêm đó, nàng liền thường xuyên đòi phụ thân mang nàng đến nhà Trịnh bá bá chơi, mỗi lần đi đều tự đi tìm Trịnh Mặc ở thư phòng. Khi đó Trịnh Mặc thấy nàng sẽ buông bút trong tay, bồi nàng chơi.

Khi đó, nàng gọi hấn là Trịnh ca ca, hấn gọi nàng là Lâm muội muội.

Khi đó nàng liền nghĩ ở trong lòng, chờ trưởng thành phải gả cho Trịnh ca ca, làm thê tử của hấn.

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trịnh Mặc: Vị Lâm muội muội là gì vậy?

Tác giả: Thanh mai trúc mã của cô

Trịnh Mặc:.....Nói rõ chút

Tác giả: Con dâu nuôi từ bé của cô

Trịnh Mặc:.....]

30. Chương 30: Người Nói Nghiệp

Trong thư phòng, Trịnh Mặc chống cằm cẩn thận nhìn một tập giấy đóng quyển dày, nha hoàn lặng lẽ đổi chén trà đã nguội lạnh, bưng một chén trà ấm đặt ở mép bàn. Trịnh Mặc để qua một tờ, nhéo nhéo bả vai chua xót, thay đổi tư thế tiếp tục xem.

Ngoài cửa, quản gia đang cầm một tập giấy đóng quyển tiến vào, ông làm theo lời lão gia phân phó, những ngày này đem giấy tờ và nghiệp vụ trọng yếu trên thương trường vài năm gần đây của Trịnh phủ cầm hết đến cho đại thiếu gia xem qua. Trịnh Mặc nhìn hồ sơ vừa tiêu giảm chút lại bị chồng thành một núi nhỏ thì không khỏi xoa xoa mày, sau khi thân thể cô phục hồi như cũ, Vân Nhu cũng từng bảo quản gia lấy chút sổ sách cho cô xem, nói là để cô quen dần với sản nghiệp nhà mình, chuẩn bị sử dụng sau này. Cô liền nghe lời mỗi ngày ở thư phòng, ước chừng là Vân Nhu cảm thấy Trịnh Mặc đợi ở Phạt Sơn nhiều năm như vậy sẽ có chút hoang phế đối với văn thư nên lượng đưa cô đọc mỗi ngày không quá nhiều, bình thường Trịnh Mặc có thể xem hết sách đưa tới trong ngày vào giờ ngo.

Nhưng từ khi Trịnh lão gia trở về, tình cảnh hoàn toàn khác xa. Từ sau buổi yến long trọng đón gió, ngày hôm sau Trịnh lão gia đã gọi cô vào thư phòng, phân tích một chút cho cô nghe về sản nghiệp lớn nhỏ dưới

cờ Trịnh gia, lời ít mà ý nhiều, sau đó gọi quản gia bảo ông cầm một ít tư liệu trọng điểm cho đại thiếu gia xem qua.

‘Một ít tư liệu trọng điểm’ mà Trịnh lão gia nói là tình hình mua nhập, cơ cấu, mở rộng của các tử quán, cửa hàng, quán trà phố lớn mà Trịnh gia kinh doanh thêm cùng với gần bốn mươi bản sổ sách cuối tháng thật dày... Đương nhiên, lúc bắt đầu Trịnh Mặc còn không biết, cô ngồi ở thư phòng nghiêm túc xem. Trong lòng không khỏi cảm khái, Trịnh gia thật sự là nhà lớn nghiệp lớn, những ngày này cô cũng biết đến vì sao có lời nói ‘Triển thành nam, Trịnh thành bắc’ ở Đồng thành, nhưng trên thực tế, sản nghiệp của Trịnh gia ở Đồng thành bất quá chỉ là một bộ phận mà Trịnh gia đầu tư thôi, đã nhiều ngày cô lật xem mục lục, việc làm ăn của Trịnh gia sớm đã có ở các thành thị trung tâm lớn, thậm chí ngay cả ở quan ngoại cũng có cửa hàng của bọn họ.

Trịnh Mặc đọc sách mười mấy năm, sớm đã luyện đến tâm tính trầm tĩnh vững vàng, mà dù là thế thì Trịnh Mặc vẫn bị lượng công việc quá mức khổng lồ này gây áp lực. Mỗi ngày bắt đầu từ sáng sớm, luôn luôn ngồi ở thư phòng đến lúc đèn sáng mới có thể miễn cưỡng xem hết sổ sách trong tay. Không phải Trịnh Mặc không muốn nhàn hạ mà là Trịnh lão gia cơ hồ cách mấy ngày sẽ gọi cô đến thư phòng, hỏi một chút cách nhìn và tiến triển của cô, mỗi lần Trịnh Mặc nói ra ý nghĩ của mình, Trịnh lão gia đều đan hai bàn tay, nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, Trịnh Mặc biết ông nghe rất nghiêm túc rất cẩn thận.

Bình thường sau khi Trịnh Mặc nói xong, Trịnh lão gia sẽ sắc bén đưa ra mấy điểm không đủ và điểm quên mất, dặn Trịnh Mặc phải ghi nhớ, lần sau lúc làm báo cáo không được xuất hiện điểm sai như vậy nữa. Theo những điểm Trịnh lão gia đề ra, Trịnh Mặc cũng cảm giác được lão cha tiện nghi này phỏng chừng trước đây là một người cuồng công việc, danh nghĩa sản nghiệp ông ấy thật sự rõ như lòng bàn tay. Có sự phụ nghiêm khắc như vậy, đồ đệ tự nhiên chỉ có thể cố gắng thêm cùn cùn thêm mới không còn ai phê bình.

Cứ như vậy qua nửa tháng, trong khoảng thời gian này Trịnh Mặc không ra khỏi cổng lớn Trịnh gia nửa bước, cô thật sự không còn khí lực, mỗi ngày đều nằm xuống liền ngủ. Nửa tháng sau, Trịnh lão gia bắt đầu mang theo Trịnh Mặc đi ra ngoài, chỉ là thực địa coi tình trạng hoạt động của các tử quán khách sạn có tiếng dưới cờ Trịnh gia. Nếu thời gian trước, mỗi ngày ở thư phòng xem sổ sách làm quá tải trí nhớ của Trịnh Mặc, thì thời gian tiêu sái đi cửa hiệu kế tiếp khiến trí nhớ cùng thể lực của cô bị tàn phá nặng nề.

Trịnh lão bản lớn tuổi như vậy, thể lực tất nhiên không thể so với Trịnh Mặc mới hai mươi. Trên thực tế, Trịnh lão bản chỉ tự mình mang theo Trịnh Mặc đi kiểm tra khách sạn Lục gia ở ngày đầu tiên và ngày hôm sau, kế tiếp là chường quầy các phân khu khác nhau dẫn Trịnh Mặc đi xem. Mỗi lần đến một nhà liền mở một hội nghị tức thời, Trịnh Mặc cần ghi nhớ trọng điểm trong hội nghị, bao gồm tình trạng hoạt động của khách sạn này trong quý và sáu tháng cuối năm, cộng thêm cấp bậc của nhân viên chiêu mộ.

Trịnh Mặc mệt mỏi mỗi lần đi đều đến trời tối mới về nhà, cơm cũng không ăn vào bao nhiêu, chỉ uống chút canh cùng mấy miếng thức ăn chay liền trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Vân Nhu xót Trịnh Mặc, thật sự không nhìn được nhưng lại không thể nghịch lại ý Trịnh lão gia. Vân Nhu lo lắng cứ tiếp tục như vậy thì thân thể Trịnh Mặc sẽ ăn không tiêu, vì thế liền sai người làm đủ các loại bảo canh tổ yến bổ thể bổ khí, mỗi ngày mặc kệ Trịnh Mặc mệt thế nào cũng nhất định phải nhìn cô uống xong mới để cô ngủ.

- Được rồi, trước ngày mai chường quầy Lý hãy đem dự toán và sổ sách quý mới đến Vân Thiên Lâu, ba ngày sau ta sẽ phái Trần thúc đem chương trình nghị sự đã nói qua tới đây. Mọi người vất vả rồi, hôm nay đến đây là được rồi, tan họp đi.

Các tổng quản đứng lên thu thập giấy tờ, cúi đầu chào rồi lui ra. Trịnh Mặc gật gật đầu, chờ mọi người rời đi rồi cầm lấy bút, nhìn khoảng trời ngoài cửa sổ thở hắt ra thật dài. Có người gõ cửa, Trịnh Mặc hô tiến vào, liền nhìn thấy Trần thúc cầm mấy bản sổ sách vừa đưa tới đến:

- Thiếu gia, hôm nay chỉ còn lại mấy bản này.

Trịnh Mặc gật gật đầu, cô ra tay lật sổ sách, ở chỗ cảm thấy trọng yếu khoanh vài vòng, Trần thúc cung kính đứng ở bên cạnh. Trần thúc đi theo bên người Trịnh lão gia đã gần mười năm, đặc biệt tinh thông việc vận chuyển buôn bán của khối khách sạn, cũng vì vậy mà Trịnh lão gia bảo đem phần chuyên môn của ông ấy giảng cho Trịnh Mặc, trợ giúp cô tuần tra xem nguyên nhân vận hành của tử quán.

Trịnh Tư Hào là một người làm ăn kiểm chế bản thân rất nghiêm, cùn cùn chuyên nghiệp, phạm là đề nghị

hay phương án phát triển có lợi thì cơ bản ông đều tự mình thẩm tra xử lý, kiểm định dự toán, mở rộng gia nghiệp. Mấy năm trước ngoại trừ ăn ngủ và bữa ăn, hơn phân nửa thời gian ông đều làm việc, thậm chí thường xuyên ngay cả giờ cơm chiều cũng đều tùy tiện giải quyết ở trong phòng làm việc. Cũng nhờ có người như thế nên sản nghiệp của Trịnh gia mới có thể càng ngày càng lớn ở trong tay ông, cơ hồ so với thời của phụ thân ông đã mở rộng gần một phần ba. Gần hai năm nay bởi vì sự nghiệp đã ổn định, Trịnh Tư Hào mới thả lỏng bản thân một chút, thi thoảng đi cùng bằng hữu trong công việc uống chút rượu, nghe chút nhạc, hoặc đánh bài.

Đi theo Trịnh lão gia “cần chính” như thế lâu ngày, Trần thúc lúc bị phái đến bên người Trịnh Mặc liền không tự giác ở trong lòng nâng cao yêu cầu đối với ông chủ nhỏ này. Điều nói giàu không quá ba đời, đó là ám chỉ các thiếu gia tiểu thư vì sinh ra trong giàu có mà kiêu căng ngỗ ngược, lười biếng thành tính khiến gia nghiệp khổng lồ chung quy bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Trần thúc trung thành và tận tâm đối với Trịnh gia, tự nhiên không hy vọng gia nghiệp của Trịnh gia sẽ tổn thương như vậy.

Mấy ngày nay ông cẩn thận quan sát vị ông chủ nhỏ tuổi này, phát hiện hẳn không có một chút thói quen hư hỏng của con nhà giàu bình thường, làm việc nghiêm túc có trách nhiệm, có bài bản, đối với cấp dưới cũng rất lễ phép rất hòa thuận, sầu lo trong lòng liền dần dần thả xuống. Không khỏi cảm thán lão gia phúc đức thâm hậu, thiếu gia tuổi còn trẻ đã có thể có tâm tính trầm ổn như vậy, ngày sau chỉ cần tiếp tục rèn luyện ma sát nhiều hơn, không mất vài năm là có thể nhận việc.

Bên này Trần thúc đang cảm khái trong lòng lại nghe thấy giọng ông chủ nhỏ đột nhiên vang lên:

- Trần thúc, Đãi Nguyệt Lâu cũng là sản nghiệp của Trịnh gia chúng ta sao? - Trịnh Mặc nhìn một quyển sổ sách trước mắt, tiêu đề viết ba chữ ‘Đãi Nguyệt Lâu’ rõ ràng.

Trần thúc gật đầu, cung kính trả lời:

- Đúng vậy thiếu gia.

- Nhưng theo ta được biết thì lão bản của Đãi Nguyệt Lâu là một nữ tử, tên gọi Kim Ngân Hoa.

- Thiếu gia, Đãi Nguyệt Lâu quả thật là tửu lâu của Trịnh gia, vị nữ tử họ Kim chẳng qua là lão bản trên danh nghĩa, lão bản chân chính vẫn là lão gia..... - Nói tới đây Trần thúc dừng lại, ông ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Trịnh Mặc, châm chước không nói thêm gì nữa.

- Thật không - Trịnh Mặc tựa hồ cũng không tính hỏi sâu tiếp, chỉ tiếp lời một tiếng liền tiếp tục xem sổ sách. Trần thúc nhẹ nhàng thở ra trong lòng, trên mặt cũng không có gì khác.

Lại qua thêm trên dưới một giờ, Trịnh Mặc buông bút, xoa bóp cổ, cuối cùng cũng xử lý xong. Cô quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, còn chưa đen hẳn. Vừa rồi lúc nhìn thấy Đãi Nguyệt Lâu, Trịnh Mặc liền nhớ tới Vũ Phượng trong đầu. Đã nhiều ngày cô bận việc, ứng phó với nhiệm vụ mà Trịnh lão gia giao cho, không ngừng đi hiệu hạp, không ý thức được thời gian lại qua nhanh như vậy. Từ lần gặp mặt trước, đã mau qua một tháng.

Khó được hôm nay nhàn hạ chút, Trịnh Mặc suy nghĩ liền đơn giản giao cho Trần thúc một ít chuyện, sau đó dẫn theo vài gia đình rời khỏi Vân Thiên Lâu. Bất quá nàng cũng không đi về phía nhà như thường ngày mà dọc theo hướng ngược lại tới Đãi Nguyệt Lâu.

Đêm nay, Đãi Nguyệt Lâu khách đông như trước, ăn uống linh đình.

Trong thời gian nghỉ ngơi giữa hai tràng biểu diễn, hai chị em theo thường lệ đều đến bàn của Trịnh lão bản ngồi. Trịnh lão bản biến mất mấy ngày, sau khi trở về cũng chỉ đến Đãi Nguyệt Lâu hai lần, chủ yếu là thông báo, về sau các chị em Tiểu gia đã được Trịnh gia bảo hộ, sau khi thả tiếng gió này ra, người Triển gia không còn tiếp tục tới tìm phiền toái, một tháng nay Triển Vân Tường cũng chưa có động tĩnh gì, thậm chí ngay cả Triển Vân Phi cũng chưa đến lại Đãi Nguyệt Lâu.

Dưới sự dọn dẹp của Kim Ngân Hoa, hiện tại Vũ Quyên giao lưu tốt với Trịnh lão bản, đã hợp với nhau rất vui vẻ. Vũ Phượng lại chỉ ở trường hợp bắt buộc mới ngồi cùng một chút cho hợp với tình hình, cho dù ngồi trên bàn rượu nàng cũng yên lặng không nói, Vũ Quyên tất biết tâm tư của Vũ Phượng cho nên có thể cẩn thận thay nàng cẩn hết. Vũ Phượng luôn lo lắng Vũ Quyên cứ như vậy sẽ gặp chuyện không may, bất quá sự thật chứng minh lo lắng của nàng là không cần thiết. Tuy rằng Vũ Quyên là đóa hoa hồng có gai cang

ngày càng diễm lệ, nhưng không biết vì sao mọi người đối với nàng tựa hồ có một ít kiêng kỵ, không động chân động tay giống trước kia.

Hôm nay hiếm khi có được Trịnh lão bản ở lại xem tràng, rượu say cơm no với những người khách của mình, đang chơi bài cừ. Bài vận của Trịnh lão bản rất tốt, đã thắng rất nhiều tiền. Người một bàn này lại là đại lý của ông, Trịnh lão bản tay đã muốn bắt hổ bài, đang vuốt một mặt bài khác, Vũ Quyên tựa trên vai Trịnh lão bản, hưng phấn mà kêu:

- Nhúp tiếp được hổ bài, nhúp tiếp được hổ bài!

Hứa lão bản và Trần lão bản bên kia hô lại:

- Được cái bốn điểm!

- Tất thật! Tất thật! - Khách chơi đồ khác hò hét.

Mọi người thi nhau gào, trong đó tiếng của Vũ Quyên đặc biệt vang, nàng vừa cảm nhận được lạc thú của đánh bạc nên có vẻ càng cao hứng phấn chấn. Kim Ngân Hoa ở bên cạnh thét to trợ giúp.

Bài trên tay Trịnh lão bản bỗng nhiên lật lên, thế nhưng lại thật sự là hổ bài! Ông hạ bài thật mạnh, ngừng đầu cười to nói:

- Quả nhiên là hổ nhỏ đến! Ngại quá, nhà cái ăn thông!

Một vòng người xung quanh đều sợ hãi than thở ra tiếng, vận may của Trịnh lão bản quả thực điên rồi.

Vũ Quyên mặt đỏ bừng, lắc cánh tay Trịnh lão bản:

- Hạ cục lại có thêm cái hoàng đế! Thêm cái hoàng đế!

Trịnh lão bản cười ha ha, cao hứng cực độ, ông vỗ vỗ tay Vũ Quyên, nắm lấy tiền mặt trên bàn nhét vào trong tay nàng, cười nói:

- Người là phúc tinh đêm nay của ta, hoa hồng cho người!

Vũ Quyên cười đắc ý cực kì, nị nị bên người Trịnh lão bản, cười vui vẻ thực sự.

Vũ Phượng cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng ngồi, có chút không yên lòng.

Mọi người lại bắt đầu trộn bài lần nữa, khí thế chơi đồ ngất trời, đột nhiên một âm thanh kiêu ngạo vang lên:

- Tiểu nhị! Lấy cho ta rượu gạo loại tốt nhất, cộng thêm thịt kho, thịt ba chỉ kho tàu, thịt viên sốt tương đỏ, cá rô nấu chặt khúc, ức gà tẩm bột..... Có cái gì ngon đều mang hết lên cho ta! Nhanh một chút!

Tất cả mọi người đều bắt giác quay đầu nhìn, chỉ thấy Triển Vân Tường mang theo vài tùy tùng, to còi chiếm cứ cái bàn lớn, đang la hét ăn uống âm ỉ.

Thất lạng Vũ Quyên bật thảng, động tác của Vũ Phượng cứng ngắc, sắc mặt của hai chị em đều thay đổi trong nháy mắt.

31. Chương 31: Tức Sùi Bọt Mép Vì Hồng Nhan

Kim Ngân Hoa nhìn cánh cáo hai chị em một cái, lập tức đứng lên nghênh đón Triển Vân Tường:

- Ôi! Ngọn gió nào thổi Triển nhị gia tới vậy! - Lại quay đầu gọi - Tiểu Phạm, Trần Châu, Nguyệt Nga, mang đồ ăn lên! Động tác nhanh nhẹn chút, xuống phòng bếp đem rượu tốt nhất đồ ăn tốt nhất bưng hết lên đây!

Triển Vân Tường nhìn Kim Ngân Hoa rồi lại nhìn bàn của Trịnh lão bản, khóe miệng tà tà lớn tiếng nói:

- Không biết có thể mời hai vị Tiêu cô nương đến ngồi bàn này của chúng ta hay không?

Ánh mắt Trịnh lão bản trầm xuống. Ông nhìn Vũ Quyên, Vũ Quyên cho ông một ánh mắt yên tâm, Trịnh lão bản gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Không được gây sự!

Vũ Quyên động thân, Vũ Phượng lập tức đứng dậy theo, nàng lo lắng nói:

- Ta đi cùng người!

Trịnh lão bản quay đầu trao đổi một ánh mắt, từ các góc khác nhau lập tức có mấy hán tử lạng lẽ hướng tới bên này.

Hai chị em đi tới, Vũ Quyên sớm đã để ý tẩy sạch cảm xúc của mình, nàng nhìn có vẻ thần thái sáng láng, tinh thần rất được. Nàng lập tức đi đến trước mặt Triển Vân Tường, cười quyến rũ với hắn:

- Vừa nãy từ rất xa ta chợt nghe gặp thấy tiếng líu ríu, tưởng chim kêu, còn cảm thấy kỳ quái thế nào có thợ săn thú tới nơi này, đến gần mới thấy được, thì ra là người họ Triển nhà người đến! - Lại quét người xung quanh hắn một lần, cười càng thêm phong tình vạn chủng - Các vị nhìn thực quen mắt, mấy tháng trước chúng ta vừa mới gặp mặt phải không, lửa cháy rụi Kí Ngạo Sơn Trang, mọi người đều có một chân! Không biết mấy ngày nay lúc nửa đêm có gặp ác mộng hay không, mơ thấy có người cầm một cây đuốc thiêu cháy phòng ở của các người!

Thiên Nghiêu và vài tùy tùng nhìn nhau, nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Triển Vân Tường lại có ánh hồng trên mặt, hắn thoạt nhìn ngày càng hưng phấn, bộ dạng vừa hung hãn vừa mỉa mai của Vũ Quyên khiến hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú với nàng:

- Ha ha ha! Vừa thấy mặt liền cãi nhau với ta! Thật mười phần mùi thuốc súng! Được lắm, ta thích cá tính ngay thẳng của người, hôm nay ta cố ý đến kết bạn, người bạn như người ta định rồi, đến đây đến đây, chúng ta làm một ly, hóa thù thành bạn, thế nào? - Nói xong mượn lấy cái chén, tự mình xử lý một ly trước.

Vũ Phượng trừng mắt nhìn Triển Vân Tường, tuy rằng cực lực ấn nhẫn nhưng thủy chung vẫn không nhịn được thốt ra:

- Vì sao người không thể ngồi gốc ở trong động, lại muốn đi ra trêu chọc chị em chúng ta! Chẳng lẽ cái này chứng tỏ người rất có tài sao? Rất có tài khi dễ người thấp bé sao? Nhìn người khác thống khổ là sung sướng của người sao?

Triển Vân Tường nhìn Vũ Phượng sinh khí mà mặt càng sinh động mê người thì giật mình, trong lòng không khỏi trộm tán thưởng. Khó trách ngay cả lão đại luôn luôn vờ thanh cao bất cần cũng bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vì nữ nhân xinh đẹp này không tiếc nháo nhiều ngày với lão già ở nhà, còn nói muốn thành thân cho nàng vào cửa, kết quả lại xui xẻo bị cha cấm cửa. Nghĩ đến việc Triển Vân Phi khó sống, Triển Vân Tường cảm thấy quả thực như báo được thù lớn nhiều năm, đột nhiên vui vẻ, đẩy hết thủy đều là công lao của Vũ Phượng!

Triển Vân Tường cười nói khoa trương:

- Ôi, còn tưởng rằng chỉ có em gái miệng lưỡi lợi hại, thì ra chị cũng không kém! - Hắn nhìn quét cao thấp, cười to nói - Người nhìn người xem, có thể hát, có thể nhảy, có thể nói, bộ dạng lại xinh đẹp, đáng người lại tốt, khó trách có thể mê hoặc người thần hồn điên đảo! Kỳ thật, anh em trai cũng không thua kém nhiều lắm! Đùng quá hung dữ với ta, chị dâu! - Hai chữ cuối cùng đặc biệt cao giọng.

Hai chữ 'chị dâu' này vừa ra, hai chị em đều biến sắc. Vũ Phượng còn không kịp nói gì thì Vũ Quyên đã thốt ra:

- Câm mồm!

- Câm mồm! - Có một người khác cũng đồng thời lớn tiếng hô như vậy.

Mọi người không khỏi nhìn theo hướng giọng nói phát ra, chỉ thấy một thanh nên cao gầy áo trắng đang bước dài tới bên này.

Mặt mày tuấn tú, khí thế bất phàm, không phải Trịnh Mặc thì là ai.

Khoảnh khắc Vũ Phượng nhìn thấy Trịnh Mặc thì tim run lên, rốt cục hắn cũng đến đây sao, một tháng bắt vô tin tức, khóe miệng Vũ Phượng cười khổ, nàng còn nghĩ.....

Trịnh Mặc đi cực nhanh tới bàn này, đến gần Vũ Phượng mới phát hiện trên mặt cô giống như phủ một tầng băng mỏng, lạnh lùng dị thường. Trịnh Mặc kỳ thật đã phần nộ lật sóng đảo biển trong lòng, cô lãnh khốc nhìn chằm chằm Triển Vân Tường, nếu ánh mắt có thể giết người thì phỏng chừng Triển Vân Tường đã bị lãng trì. Trịnh Mặc cũng không thể lý giải vì sao cảm xúc của mình lại đột nhiên không khống chế được như thế, chỉ là lúc vào cửa nhìn thấy có một nam nhân thể nhưng to gan nắm lấy cái cằm tinh xảo nhỏ trắng của Vũ Phượng, còn nói ra một từ ‘chị dâu’ như vậy, cô chỉ cảm thấy trong lúc nhất thời như có sét đánh bên tai, trước ngực liền nổi lên một ngọn lửa vô danh, cơ hồ phần nộ đến muốn lập tức vịn cổ nam nhân này, bầm tay của hắn!

Triển Vân Tường nhìn Trịnh Mặc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, cộng thêm một bộ dạng tức sùi bọt mép của cô thì đột nhiên nhớ đến gì đó, hắn có chút hoảng sợ lui lại một bước, lập tức ý thức được mọi người đều đang nhìn mình thì lại tức khắc ổn định lại bước chân. Ánh mắt Triển Vân Tường liếc liếc bốn phía, không ổn, hôm nay mang không nhiều người, nhưng ngấm lại đám đông lớn như vậy người này cũng không thể làm gì mình thì lại bình tĩnh xuống, ung dung nhìn nàng.

Trịnh Mặc cố nén lửa giận, hạ giọng nói:

- Người, lập tức giải thích với Vũ Phượng.

Triển Vân Tường một vẻ như nghe xong chuyện cười, bắt chéo tay, mở miệng khinh bỉ:

- Người là ai, dám bảo Triển nhị gia của người giải thích, chán sống phải không.

Bất thành linh cánh tay đột nhiên bị người kiềm trụ mạnh, trong lúc nhất thời đau đến xương khiến hắn tru lên:

- Ai ui! Thiên Nghiêu, xông lên, tay của ta sắp gãy rồi!

Thiên Nghiêu và thủ hạ vừa định động thủ thì người bên Trịnh Mặc cũng động thủ, hai nhóm người kiềm chế lẫn nhau.

Trịnh Mặc ngày càng kiềm chặt tay của Triển Vân Tường, chỉ cần dùng thêm một chút lực thì cánh tay của Triển Vân Tường thật sự sẽ gãy, Triển Vân Tường đã đau đến mặt tím xanh, sợ tới mức ngay cả kêu rên cũng không được.

Trịnh Mặc lại nói:

- Giải thích - Hai chữ lạnh như băng, giống lưỡi dao.

Vũ Quyên đột nhiên bưng lên một chén rượu, hung hăng hất vào mặt Triển Vân Tường, trên mặt hắn ướt đầm, Triển Vân Tường giận dữ:

- Người! - Tay bị Trịnh Mặc kiềm chế không thể nhúc nhích, hắn quay cổ giống một con gà lang thang đang đứng, chật vật không chịu nổi.

Vũ Quyên nhìn thấy bộ dáng bi thảm của hắn thì trong lòng quả thực thích cực kì, nàng kêu gào:

- Triển Dạ Kiêu ơi là Triển Dạ Kiêu, người cũng có hôm nay, hiện tại người giống một con chó rơi xuống nước, ha ha ha ha!

Triển Vân Tường nổi giận trừng mắt nhìn nàng, nếu không phải bị người kiềm trụ thì hắn hận không thể lập tức tát Vũ Quyên đến nát miệng.

- Mặc nhi - Một giọng nói nghiêm khắc vang lên.

Trịnh Mặc trong lòng hơi chấn động, giương mắt lên liền nhìn thấy Trịnh lão gia không biết đi đến trước mặt cô từ khi nào, ‘cha’ cô sao lại ở đây?

Trịnh lão bản nhìn vào mắt Triển Vân Tường đang thống khổ không chịu nổi, mặt không chút thay đổi nói:

- Còn không mau buông tay.

Trịnh Mặc còn có chút không cam lòng, nhưng bị áp bởi uy của Trịnh lão gia, đành miễn cưỡng thả thủ.

Trịnh Mặc buông tay một phát, Triển Vân Tường bắt đầu giơ chân, hấn vừa xoa khuỷu tay của mình vừa chỉ vào mũi Trịnh Mặc mắng to:

- Hay cho tên tiểu tử quê mùa nhà ngươi, cứ nhiên dám động thủ với Triển nhị gia của ngươi, ngươi chờ đấy, nếu ta tha cho ngươi, về sau ta không phải họ Triển nữa!

Trịnh lão bản vừa nghe lời này thì sắc mặt liền lập tức trở nên rất khó xem, ông trầm giọng nói:

- Triển nhị gia, người này nói thế nào cũng là người nhà họ Trịnh ta, đây không phải thành nam của họ Triển, ngươi nói chuyện tốt nhất nên khách khí chút.

Triển Vân Tường trông mắt tà ác, tức giận khiến mặt hấn đỏ lên trong nháy mắt:

- Trịnh lão bản, không phải Triển Vân Tường ta không cho ngươi mặt mũi, là tiểu tử này thật sự khinh người quá đáng, không phé hấn, ta nuốt không trôi giận trong lòng. Ngươi biết Triển thành nam Trịnh thành bắc chúng ta hướng đến chuyện không tranh đấu, nay ngươi thật sự muốn vì một kẻ nhỏ bé không liên quan mà phá hư hòa khí nhiều năm của hai nhà chúng ta sao? - Giọng hấn cất cao, trong nói rõ ràng mang theo uy hiếp.

Vũ Phượng vừa nghe lời này thì trong lòng lập tức hoảng sợ, nàng nhớ tới Kim Ngân Hoa nói qua với các nàng, thành nam thành bắc luôn luôn không đấu với nhau, Trịnh lão bản vì duy trì thế cân bằng này rất có khả năng sẽ giao Trịnh Mặc ra, nhìn biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi âm ngoan của Triển Vân Tường, nghĩ đến chuyện Trịnh Mặc rơi vào tay hấn có thể sẽ bị tra tấn, mặt nàng nhất thời chuyển trắng, kích động hai tay bắt lấy cánh tay Trịnh Mặc, lo lắng vịn phần nhìn cô, trong lòng run sợ.

Trịnh Mặc trên mặt còn hàn khí và tức giận chưa tan, đột nhiên bị người nắm tay thì nhanh chóng quay đầu nhìn, lại nhìn thấy Vũ Phượng mặt tái nhợt, cắn môi nhìn cô, biểu thương bi thương muốn khóc. Trịnh Mặc bỗng dưng đau xót trong lòng, tức giận lập tức mất đi vô tung vô ảnh, chỉ còn lại đau xót nồng đậm.

Mà Trịnh lão bản nghe đến từ 'phé đi hấn' thì biểu tình trên mặt chợt thay đổi, giờ phút này mặt ông như sương lạnh, cực lãnh khốc tung ra một câu:

- Người ngươi nói nhỏ bé không liên quan này là khuyển tử của Trịnh mỗ - Trong giọng nói rõ ràng đè nén lửa giận.

Ngoài vài lão bản từng tham dự yến hội Trịnh gia thì mọi người ở đây, bao gồm Kim Ngân Hoa, chương quây, khách của Đái Nguyệt Lâu cộng thêm tiểu tư chạy bàn đều bị những lời này làm cho hoảng sợ. Vũ Quyên trừng lớn hai mắt, miệng mở lớn đến có thể nhét một quả trứng. Vũ Phượng cũng ngậy ngấn cả người, tay nàng còn đang gắt gao cầm lấy cánh tay Trịnh Mặc, hình như chưa phục hồi lại tinh thần.

Biểu tình của Triển Vân Tường thì lại phong phú, mặt hấn từ hồng chuyển trắng, tiếp tục từ trắng chuyển xanh.

Trịnh lão bản bước từng bước, cách Triển Vân Tường đang đối mặt gần thêm chút, lạnh lùng mở miệng:

- Vậy nên, Triển nhị gia thật không cho Trịnh mỗ này mặt mũi sao? - Câu này không phải là nghi vấn mà là ngữ khí khẳng định và chất vấn, còn mang theo uy hiếp thật sâu. Đại hấn bên cạnh lúc này đã muốn động thủ, nếu Triển Vân Tường không đáp ứng, chỉ sợ cũng bị trối gô.

Triển Vân Tường cuối cùng phục hồi tinh thần, tim hấn đập mạnh lợi hại, là đập vì sợ hãi. Hấn nhìn ánh mắt chứa đựng tức giận của Trịnh lão bản, nhất thời trở nên lấp bắp, nói chuyện có chút không trôi chảy:

- Tất nhiên...tất nhiên là cho...cho Trịnh lão bản ngươi mặt mũi.

Hấn thu khẩu khí, bầu không khí giương cung bạt kiếm ở hiện trường thật sự khiến hấn hoảng hốt chột dạ, hiện tại hấn hận không thể lập tức trở về Triển gia, giờ phút này nơi này thật sự rất nguy hiểm:

- Trịnh lão bản, một khi đã như vậy, Vân Tường không làm phiền nữa, Thiên Nghiêu, chúng ta đi!

Vừa nói vừa lui lại phía sau, kéo Thiên Nghiêu đi vội ra bên ngoài. Bảo tiêu của Đái Nguyệt Lâu còn kiên trụ thủ hạ của bọn họ, gia đình của Trịnh gia đều bất động nhìn Trịnh lão bản, đến khi Trịnh lão bản gật nhẹ mới thả bọn họ đi.

Kim Ngân Hoa nhanh chóng chạy lên trấn an các khách, nói mọi chuyện đều là hiểu lầm, bảo mọi người tiếp tục uống rượu tiếp tục chơi, sự phụ đàn lại tiếp tục chơi nhạc, hiện trường rất nhanh lại lung lay.

Trịnh lão bản sắc mặt không quá tốt, ông quay đầu nhìn Trịnh Mặc, đã thấy Trịnh Mặc đang hai tay nắm tay Vũ Phượng, hai người đối diện nhau liếc mắt đưa tình, cơ hồ ở trạng thái không coi ai ra gì.

Lông mày ông khẽ nhíu lại, đi qua thấp giọng nói:

- Mặc nhi, con theo cha lại đây, cha có chuyện nói với con.

Trịnh Mặc nhìn Trịnh lão gia một cái, trên mặt hơi do dự, lập tức gật gật đầu. Trịnh Mặc cúi đầu, nhìn thật sâu vào mắt Vũ Phượng, cái nhìn này truyền đi tình ý vô tận. Vũ Phượng đột nhiên đỏ mặt, có chút ngượng ngùng lại có chút lo lắng nhìn cô. Trịnh Mặc nắm nhanh tay nàng một cái rồi buông ra, tiếp tục nhìn Vũ Phượng lần cuối trấn an rồi theo Trịnh lão gia rời đi.

32. Chương 32: Cờ Bạc

- Mặc nhi, hôm nay ở Đãi Nguyệt Lâu có chuyện gì xảy ra vậy? - Trịnh lão gia hỏi.

Trịnh Mặc vừa nghĩ tới việc này thì trong lòng còn có khí:

- Triển Vân Tường này xác thực ăn ở rất không tốt.

Lông mi Trịnh lão gia khẽ nhướn, tựa tiếu phi tiếu nhìn ‘con trai’ của mình:

- Vậy sao? Đừng nói với cha, hôm nay con ra tay như vậy chỉ là bởi vì hắn đùa giỡn một cô nương.

Sắc mặt Trịnh Mặc có chút mất tự nhiên, bực mình nói:

- Vũ Phượng...nàng không phải là cô nương bình thường, nàng.....

Trịnh lão gia khoát tay nói:

- Con không cần nhiều lời, chuyện này qua rồi thì thôi. Con phải nhớ kỹ, về sau nếu gặp lại chuyện như vậy, không thể đường hoàng lớn mật xé rách da mặt như vậy. Đối với Triển gia, không phải chúng ta không thể trêu vào, mà là không cần thiết - Ngữ khí tuy bằng phẳng nhưng chân thật đáng tin.

Nếu đặt ở trước ngày hôm nay, có lẽ Trịnh Mặc sẽ nghe theo lời của Trịnh lão gia, làm chuyện người không đụng ta ta không đụng người. Nhưng hành vi hôm nay của Triển Vân Tường là thật sự phất vào nghịch lân của cô, hơn nữa cô vẫn còn tồn cảm giác áy náy đối với chuyện lúc trước mình trơ mắt nhìn Triển Vân Tường tẩm máu Kí Ngạo Sơn Trang, nhớ tới chị em Tiêu gia một đường ăn khổ, chịu khi dễ, thì sự tức giận ẩn nấp trong lòng cô lâu ngày lại bùng nổ:

- Yêu cầu này con không thể đáp ứng - Cô nhìn chằm chằm vào ánh mắt thâm thúy tìm tòi nghiên cứu của Trịnh lão gia, quyết định báo cáo sự thực - Vũ Phượng nàng...từng đã cứu mạng con.

Trịnh lão bản cả kinh:

- Con nói cái gì?

Trịnh Mặc liền chọn trọng điểm cuộc sống hai tháng qua của mình nói cho Trịnh lão gia biết, đương nhiên bỏ qua đoạn cô mất trí nhớ trong đó.

Trịnh lão gia nghe được chuyện Trịnh Mặc bị thương lúc trước cư nhiên là do Triển Vân Tường xuống tay thì dù ông xưa nay tu dưỡng rất tốt lại trầm khí nhưng cũng không thể không giận dữ.

Sau khi Trịnh Mặc nói xong, Trịnh lão gia sắc mặt âm trầm nửa ngày cũng không nói gì. Ông tự hỏi trong chốc lát mới gần từng tiếng nói:

- Mặc nhi, thù này, cha sẽ báo cho con.

Trịnh Mặc ngẫm nghĩ những lời này lại cảm thấy có chút không đúng, cô muốn hỏi Trịnh lão gia ‘thù’ trong lời này là chỉ thù của Tiêu gia hay là thù Triển Vân Tường đã thương cô, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của cha cô, vô luận thế nào đều sẽ chính Triển Vân Tường.

Nhưng cho dù Trịnh lão gia làm cam đoan thì trong lòng Trịnh Mặc vẫn có chút lo lắng cho Vũ Phụng, tựa hồ...cũng không chỉ là lo lắng. Trịnh Mặc tinh tường cảm giác được khi mình nhìn thấy tay Triển Vân Tường đụng tới mặt Vũ Phụng thì trong lòng đột nhiên toát ra loại cảm giác phần nộ như chính mình bị người khác nhúng chàm. Cô cũng không thể giải thích rõ ràng từ lúc nào thì mình lại sinh ra loại dự cảm độc chiếm kỳ quái này đối với Vũ Phụng, nếu không phải hôm nay bị Triển Vân Tường kích thích thì chỉ sợ đến bây giờ cô cũng không phát hiện ra.

Trịnh Mặc chậm chước nói:

- Cha định làm như thế nào?

Trịnh lão gia vuốt cằm suy nghĩ một lát, khóe miệng ông cong lên nói:

- Mặc nhi, con nên biết Đãi Nguyệt Lâu ngoài uống rượu và nghe hát, còn có một hạng mục trọng yếu. Đầu tiên, cha muốn khiến phá chút tài sản của Triển gia.

Mắt Trịnh Mặc sáng lên, lập tức hiểu được ý tứ của ông - cờ bạc.

- Cha, con muốn xem quà.

Trịnh lão gia gật gật đầu, vốn vì hết giận cho con ông, thì nếu Trịnh Mặc muốn tới xem trận diễn này, tất nhiên không có gì đáng trách.

Trên thực tế, cái Trịnh Mặc muốn nhìn cũng không hẳn là trận diễn này. Triển Vân Tường nháo ra một màn kia khiến trong lòng cô mơ hồ bắt đầu có cảm giác bất an. Cô không thể khống chế mình muốn ở bên bảo hộ Vũ Phụng, cô tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ nếu loại sự tình hôm nay phát sinh thêm lần nữa.

Vì thế nên ngày hôm đó, Trịnh Mặc ban ngày tập trung tinh thần độ cao xử lý xong chuyện trên tay ở Vân Thiên Lâu, vừa đến buổi tối liền mang theo vài tùy tùng đi Đãi Nguyệt Lâu. Trịnh lão bản cũng ngồi trong Đãi Nguyệt Lâu mỗi ngày, Trịnh Mặc đến nơi liền được an bài ngồi ở bàn chuyên dành cho Trịnh lão bản. Lúc bắt đầu Trịnh Mặc chỉ là ngồi uống trà nghe khúc, bất quá sau đó Trịnh lão bản để cô gia nhập ván bài, cũng bắt đầu dạy cô một ít bí quyết làm bài. Triển Vân Tường tựa hồ bị chuyện lần trước dọa đến mất mặt, mấy ngày nay cũng chưa dám quay lại Đãi Nguyệt Lâu. Còn Trịnh Mặc mỗi ngày đúng giờ đến Đãi Nguyệt Lâu, lời nói và việc làm ở trước mặt Trịnh lão bản đều hạ mình mầu mực, học được không ít kĩ xảo đánh bạc. Bất quá cô chỉ là chơi vui cùng vài lão bản cùng bàn, cũng không trầm mê như thế.

Ở thời gian nghỉ ngơi giữa hai tràng biểu diễn, Vũ Phụng và Vũ Quyên như cũ sẽ tới bàn của Trịnh lão bản ngồi, bất quá hiện tại hai chị em so với trước kia thế nhưng lại tích cực hơn. Vũ Quyên do vừa phát hiện ra lạc thú và kích thích của cờ bạc, gần đây đúng là hứng thú dạt dào. Còn Vũ Phụng lại cũng bớt lãnh đạm hơn trước, từ sau khi Trịnh Mặc bắt đầu ngồi ở bàn kia thì sau khi xuống đài nàng sẽ tự giác đi tới bàn của Trịnh lão bản, tốc độ cơ hồ còn nhanh hơn Vũ Quyên.

Mỗi lần Vũ Phụng đến đều ngồi cố định ở vị trí bên cạnh Trịnh Mặc, Trịnh Mặc nhìn thấy nàng đi tới sẽ di ghế dựa đi ra một chút trước, sau đó cười nhìn nàng ngồi xuống, hành động săn sóc này luôn khiến Vũ Phụng cảm thấy ngọt ngào như lau mặt trong lòng. Nàng ngồi bên người Trịnh Mặc, đa phần là nhìn cô mà không phải nhìn bài. Trịnh Mặc tựa hồ cũng biết chuyện ấy, thường xuyên sẽ đùa dai đột nhiên bảo Vũ Phụng ra bài giúp mình, sau đó nhìn mặt nàng hồng lên vẻ quần bách, nên Vũ Phụng đành phải nhập tâm chút đến bài để phòng ngừa Trịnh Mặc đánh bắt ngờ.

Màn tình cảnh này đặt trong mắt Vũ Quyên thì trở thành liếc mắt đưa tình, mặt mày đưa tình trắng trợn. Mỗi khi đến lúc này nàng sẽ có chút âm thầm chỉ chỗ, không có ý tốt nhìn bọn họ, Vũ Phụng phát hiện ra sẽ lườm yêu nàng một cái, Trịnh Mặc lại bình tĩnh hơn rất nhiều, như thể không có việc gì tiếp tục ra bài. Từ khi Trịnh Mặc bắt đầu liên tục đến Đãi Nguyệt Lâu thì Vũ Phụng liền thoát khỏi đoạn thời gian u buồn trước đây, cả người đều biến đổi, nét mặt rạng rỡ, thần thái sáng láng. Nhìn Vũ Phụng hạnh phúc như vậy, trong lòng Vũ Quyên cũng thực sự cao hứng vì chị mình.

Hôm nay bàn của Trịnh lão bản rượu say cơm no xong lại bắt đầu chơi bài cừu. Trịnh Mặc chịu sự chỉ dẫn Trịnh lão bản nhiều ngày qua xong, kĩ thuật đánh bài tiến bộ rất nhanh, vận may cũng càng ngày càng tốt. Trên mặt bàn, Trịnh lão bản thắng rất nhiều tiền, chất thành một đồng lớn ở phía trước, mà trước mặt

Trịnh Mặc cũng không ít, chất thành một đồng nhỏ. Vài lão bản còn lại thì nhú mào liên tục lắc đầu, thàn than hai cha con này hôm nay hợp tác có phải là muốn liên thủ lấy hết tài sản của bọn họ hay không.

Hưng phấn đánh bạc lên cao, Kim Ngân Hoa giống ngày xưa cười tủm tỉm đứng ở một bên, thét to trợ giúp, cộng thêm một đám người vây xem, thập phần náo nhiệt. Vũ Quyên ngồi bên cạnh Trịnh lão bản, nhìn thấy mùi ngon. Vũ Phượng lại ngồi bên cạnh Trịnh Mặc, đầu của hai người dựa vào nhau thật sự gần, cùng nhau tập trung tinh thần nhìn bài trong tay Trịnh Mặc.

Lúc này đột nhiên có người vào nói mấy câu bên tai Trịnh lão bản, Trịnh lão bản liền lập tức dời tầm mắt khỏi bài, ông trao đổi ánh mắt với Trịnh Mặc, Trịnh Mặc nhìn theo tầm mắt ông, nhìn thấy rõ Triển Vân Tường dẫn theo không ít người bước vào Đái Nguyệt Lâu.

Trịnh lão bản lại trao đổi bằng mắt với Kim Ngân Hoa, Kim Ngân Hoa lập tức hiểu ý, lắc mông đi tới bàn Triển Vân Tường vừa ngồi xuống, ngọt giọng cười tủm tỉm nói:

- Ôi chào, đây không phải là Triển nhị gia sao, lâu như vậy chưa tới thăm Đái Nguyệt Lâu chúng ta, hại ta còn tưởng ngài vì chuyện không thoả mái lần trước mà ghi hận, không bao giờ đến đây nữa! - Nói xong còn làm mị nhãn cho Triển Vân Tường.

Triển Vân Tường lập tức hiểu ý, nhìn nhìn xung quanh, rất nhanh chóng đi xuống theo bậc thang Kim Ngân Hoa đưa, hẩn cúi người một cái với Kim Ngân Hoa, cười đầy mặt nói:

- Kim lão bản trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, con người Triển mỗ ta sao có thể tuyệt đối không dám nhìn Đái Nguyệt Lâu, ta đối với Kim Ngân Hoa người, hoặc là Trịnh lão bản, đều là kính trọng từ lâu! Chuyện lần trước trôi qua thì bỏ đi, kỳ thật ta đã sớm muốn kết giao bằng hữu cùng các người!

Kim Ngân Hoa thấy hẩn cười đầy mặt, ngữ khí tường hòa thì an vị trở về.

Vũ Quyên vào lúc này lại đột nhiên đứng lên, phong tình vạn chủng đi tới chỗ Triển Vân Tường, bưng chén rượu nói:

- Triển nhị gia, lần trước thật sự là Vũ Quyên đắc tội, hôm nay ta tự phạt một ly, coi như bồi tội, người nói được không?

Triển Vân Tường chăm chú nhìn nàng, trong lòng rất kinh ngạc, trên miệng hẩn tà tà cười, trong mắt lại mang theo phòng bị:

- Ai cha! Thế nào đột nhiên nói nghe đáng thương như vậy? Người sẽ không kính xong một ly này liền cho ta một bạt tai chứ?

Vũ Quyên lại cười đến quỵến rũ, nàng tiến sát vào thêm chút, cúi đầu nói với Triển Vân Tường:

- Ở Đái Nguyệt Lâu thì sẽ không, ta đã đáp ứng Kim đại tỷ sẽ không gây sự. Ở vùng hoang vu hoang dã, ta sẽ!

Triển Vân Tường vừa nghe xong lập tức nâng lông mi nói:

- Lời này của người nói cho cùng lại kỳ quái, có một tia rất khiêu khích, người sẽ không phải thích đi cùng ta tới vùng hoang vu hoang dã gì đó chứ?

- Người nào dám theo ta đến vùng hoang dã, người không sợ ta tìm người giết người sao? - Vũ Quyên cười đến cực ngọt ngào.

- Ai cha! Người không sợ trước khi người giết ta, ta sẽ giết người trước sao?

Vũ Phượng ở bên cạnh nghe thì kinh hồn bạt vía, định đứng lên thì Trịnh Mặc bên cạnh nhẹ nhàng cầm tay nàng, Vũ Phượng quay đầu lại thấy ánh mắt trấn an của Trịnh Mặc thì trong lòng mới hơi trấn định lại.

Kim Ngân Hoa rất tinh mắt lên tiếng ở phía sau:

- Vũ Phượng Vũ Quyên, các người nên đi thay quần áo, chuẩn bị lên sân khấu!

Vũ Quyên đành phải đứng lên, nàng quay đầu nhìn vào mắt Triển Vân Tường, Triển Vân Tường buông lỏng tay. Ngay tại lúc rút tay về thì Vũ Quyên lại thuận thế nhẹ nhàng sờ một cái trên mu bàn tay của hắn, tiếp theo quyển rũ cười xoay người rời đi.

Triển Vân Tường về mặt si mê vài phần nhìn theo bóng dáng của nàng, hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với Vũ Quyên.

Hai chị em ẩn vào hậu trường, Trịnh lão bản đã đứng trước mặt Triển Vân Tường. Ông cười nói:

- Triển nhị gia, vừa nãy nghe được cậu nói muốn kết giao bằng hữu với ta, ta cũng đang có ý này, thế nào? Đến bàn của ta chơi đi! Có rất nhiều bằng hữu sớm đã muốn quen biết với cậu!

Triển Vân Tường được khen thì trên mặt lập tức cười đến đắc ý, hắn đáp ứng đầy miệng, đứng lên đi tới bàn của Trịnh lão bản. Mặc kệ Thiên Nghiêu nháy mắt thế nào với hắn hắn cũng không để ý tới.

Triển Vân Tường bước đến bàn của Trịnh lão bản, Trịnh lão bản giới thiệu hắn với từng khách trên bàn. Trịnh Mặc mặt bình thản nhìn Triển Vân Tường, khóe miệng cong lên xem như chào hỏi. Các lão bản khác cười hi hi ha ha, tựa hồ rất hoà hợp êm ả. Sau khi Triển Vân Tường ngồi xuống thì Kim Ngân Hoa cũng ngồi xuống, bồi bàn, tiểu tư, toàn bộ Đái Nguyệt Lâu đều vây quanh bàn này, thêm rượu thêm đồ ăn, cảnh tượng nhất thời náo nhiệt không thôi.

Trịnh lão bản lén nhìn Trịnh Mặc, Trịnh Mặc hiểu ý cười, cô biết, trò hay sắp mở màn.

33. Chương 33: Tình Ý Dần Dần Dày

Trịnh Mặc nhìn chăm chăm vào mặt bài, suy tư nên ra thế nào, đúng lúc này giọng hát trong trẻo ôn nhu truyền đến từ trên đài, trong tiếng hát mang theo một cổ ý nhị đặc biệt mê người, Trịnh Mặc nghe thấy thì tim mất nửa nhịp, không khỏi ngẩng đầu nhìn trên đài. Trịnh lão bản và Triển Vân Tường cũng không tự chủ mà dừng chơi bài, nhìn trên đài. Giọng hát của Vũ Quyên uyển chuyển, Vũ Phượng múa nhẹ nhàng, hai người mặt đầy hoa đào, mặt mày ẩn tình, xướng phá lệ thâm tình.

Lúc này bài trong tay Trịnh Mặc đã hoàn toàn được bài trí, cô không hề chớp mắt đuổi theo Vũ Phượng, trong ánh mắt vừa có si mê vừa có mê hoặc, cô cảm thấy giờ phút này Vũ Phượng thực không giống với bình thường, hình như đặc biệt đẹp, cũng đặc biệt..... mỉ hoặc? Giờ tay nhắc chân đều biểu lộ phong thái, đều khiến trái tim Trịnh Mặc không khỏi đập mạnh. Sắc mặt Trịnh Mặc không biết đã ứng hồng một mảnh từ lúc nào, lồng ngực phập phồng, nhìn không chớp mắt, ánh mắt vô ý toát ra một luồng cực nóng.

Xướng xong một đoạn, Vũ Phượng theo thói quen định nhìn về phía Trịnh Mặc. Đối diện với ánh mắt của cô, Vũ Phượng đầu tiên ngẩn ngơ, tiếp theo lập tức đỏ bừng mặt, tim nàng nhất thời đập lung tung không thôi, lời xướng đều đi sạch. Vũ Quyên sắc sắc phát hiện ra chuyện ấy, cũng may khúc này của các nàng lập tức sẽ xong, nàng nhanh chóng tiếp lời của Vũ Phượng, một mạch xướng hết khúc, sau đó kéo tay Vũ Phượng chào cảm ơn.

Dưới đài bộc phát ra tiếng vỗ tay như sấm, tiếp theo Vũ Quyên liền kéo Vũ Phượng tiến vào hậu trường.

Triển Vân Tường lớn tiếng la hét, không nhịn được nuốt nước miếng, thầm nghĩ hai cô nàng này thật sự rất hoạt sắc sinh tiền, nhất là Vũ Phượng, thật sự là câu dẫn người, hắn không khỏi chà xát tay, trên người có chút dục vọng ngứa ngáy.

Bàn Trịnh lão bản tiếp tục đánh bài.

Vận may của Triển Vân Tường tựa hồ thực không tồi, từ lúc bắt đầu hắn liền thắng ngay hai ván, mừng rỡ thoải mái cười to.

Trịnh Mặc bất động thanh sắc, bình tĩnh ra bài.

Khóe mắt nhìn thấy gì đó, Trịnh Mặc dời tầm mắt khỏi bài, ngẩng đầu liền nhìn thấy Vũ Phượng Vũ Quyên đã đổi thường phục thanh nhã đi ra. Trịnh lão bản ngoắc gọi hai người lại đây. Hai chị em liền đi tới bàn của Trịnh lão bản.

Trịnh Mặc theo thói quen dành ra ghế bên cạnh, Vũ Phượng phất làn váy ngồi xuống. Vừa tẩy trang xong, Vũ Phượng trông như hoa sen mới nở, thoát nhìn càng tươi mát thoát tục. Lúc này Vũ Phượng thẳng lưng ngồi ngay ngắn ở một bên, trong đầu Trịnh Mặc còn quanh quẩn phong tình của nàng ở trên đài vừa nãy, hiện tại nhìn nàng gần gũi như vậy, chỉ cảm thấy càng nhìn càng đẹp. Trịnh Mặc lộ ra một nụ cười ngây ngô chưa từng có, nhìn Vũ Phượng không đảo mắt.

Kim Ngân Hoa tinh mắt lợi hại, thấy Trịnh Mặc nhìn chằm chằm Vũ Phượng không chuyển mắt. Cô nương gia mặt mỏng, Trịnh Mặc lại làm ngược, nhìn cô nương nhà người ta đến đỏ mặt còn không biết điều, không nhin được lên tiếng nhắc nhở:

- Trịnh thiếu gia, đến người ra bài.

Trịnh Mặc phục hồi tinh thần nhìn lại, còn chưa tới mình, nghi hoặc nhìn về phía Kim Ngân Hoa, đã thấy nàng ta cười bốn cợt với mình.

Mùi thơm ngát thảo nhiên vờn quanh trong mũi, Trịnh Mặc nghiêng đầu mới phát hiện mình bất giác đã nhích lại gần Vũ Phượng, xấu hổ nhanh chóng ngồi thẳng lại, trên mặt cũng phỉếm hồng nhạt.

Bên kia Vũ Quyên lại đặc biệt chọn một vị trí dựa vào Triển Vân Tường mà ngồi xuống, thuận thế nháy mắt một cái với hắn, Triển Vân Tường nhìn thấy thì ngứa trong lòng, hắn cười ha ha, giơ tay qua ôm thắt lưng của nàng.

Trịnh lão bản bất động thanh sắc tráo bài, cười hỏi Triển Vân Tường:

- Tiếp theo chúng ta chơi đại bài cửu hay là tiểu bài cửu?

Triển Vân Tường có mỹ nữ trong ngực, tâm tình rất tốt, hắn cười hì hì nói:

- Tiểu bài cửu là được rồi! Đại bài cửu phối lên phối xuống, rất phiền toái!

Trịnh lão bản trao đổi ánh mắt với Vũ Quyên, Vũ Quyên hiểu ý đứng dậy đi nhắc một hộp trù mã (thứ dùng thay tiền để đánh bạc) đến, nàng đi đến trước mặt Triển Vân Tường, thảo nhiên cười:

- Triển nhị gia, người định đổi bao nhiêu tiền? Hai trăm đồng? Hay là năm trăm đồng?

Triển Vân Tường giương mắt nhìn nàng, cười đến đắc ý:

- Triển nhị gia của người ra tay sao có thể bình thường như vậy? Lấy một ngàn ra đây!

Trịnh lão bản nhìn Triển Vân Tường cười mà không nói, mí mắt Trịnh Mặc giật giật, không nhin được cúi đầu cong khóe miệng. Lúc này Vũ Phượng đã ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trịnh Mặc cúi đầu cười đến có chút cổ quái thì không khỏi khó hiểu. Trịnh Mặc cảm giác được ánh mắt của Vũ Phượng, quay đầu nhìn nàng một cái, thấy trạng thái của nàng không khác biệt bình thường mấy, một đôi mắt như nước mùa thu khó hiểu nhìn mình, chỉ là trên mặt còn có chút hồng sót lại, không biết bộ dáng xấu hổ sợ hãi của nàng lại như vậy, Trịnh Mặc nhìn mà trong lòng lại động đậy.

Đêm nay Trịnh Mặc vốn đã bị màn biểu diễn trước đó làm xuất hiện không ít gợn sóng, nay lại đã bị màn này vô tình trêu chọc, thật sự không nhin được giơ tay qua, lặng lẽ ôm thắt lưng mảnh khảnh của nàng. Trịnh Mặc kéo Vũ Phượng lại khiến nàng tới gần mình hơn, nói nhỏ vài câu sát bên tai của nàng. Khi môi Trịnh Mặc phun ra khí nóng đến sát tai nàng thì cả người Vũ Phượng đều cứng lại, tay nàng bất giác nắm chặt góc áo, thẳng đến khi Trịnh Mặc rời đi thì thân thể nàng còn thẫm run run một chút. Trịnh Mặc không phát hiện ra, cô tiếp tục nhìn bài nhưng tay ôm eo nhỏ Vũ Phượng chưa thu lại.

Người Vũ Phượng cứng ngắc, cảm thấy các ngón tay Trịnh Mặc ở bên hông nàng giống như lửa hồng đốt người, nhân lúc tráo bài nên buông lỏng từng chút từng chút, trái tim nàng đập loạn. Vũ Phượng cúi đầu thể nghiệm những cảm thụ kỳ quái này, trong lúc nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng mặt, thậm chí ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên. Trịnh Mặc lại vì 'trộm hương thiết ngọc' thành công mà trong lòng cũng thoải mái không ít. Cảm giác được Vũ Phượng mềm mỏng tùy ý mình thì mừng đến lộ ý cười trên mặt.

Cũng may mọi người đều đang chuyên tâm một ý đánh bài nên không có ai chú ý tới động tác nhỏ chỗ họ.

Triển Vân Tường thắng ván đầu tiên, hần rất đắc ý, cười to không ngừng, vợ toàn bộ thể đến trước mặt mình. Ngay sau đó hần lại thắng ván thứ hai, hần lại cười đến bừa bãi, cười cười, vừa nhấc đầu liền nhìn thấy Vũ Phượng đối diện. Hần bỗng nhiên cảm thấy hứng thú đối với Vũ Phượng:

- Vũ Phượng! Người ngồi bên người ta, ta cho người ăn hoa hồng!

Kim Ngân Hoa trừng mắt nhìn Vũ Phượng một cái, ý bảo nàng đi qua, Vũ Phượng mặt như gặp nạn, chỉ cảm thấy cánh tay bên hông mình đột nhiên căng thẳng, nàng nhìn Trịnh Mặc, thấy sắc mặt cô đã âm trầm xuống.

Vũ Phượng nhỏ giọng nói:

- Không được, ta vẫn nên ngồi ở chỗ này đi - Lúc nàng nói chuyện vẫn nhìn Trịnh Mặc, nhìn cũng không nhìn Triển Vân Tường.

Triển Vân Tường bị cự tuyệt thẳng thừng thì sắc mặt lập tức khó coi xuống, tựa hồ lập tức sẽ phát tác. Trịnh Mặc ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hần, tựa tiểu phi tiểu nói:

- Thật không khéo, Vũ Phượng thế nhưng là phúc tinh của ta, hôm nay Triển nhị gia vận may tốt như vậy, hãy thả cho ta một con ngựa đi.

Triển Vân Tường nghe được Trịnh Mặc hiềm có lúc nhượng bộ mà nói thì trong lòng hơi có chút đắc ý. Triển Vân Tường biết nơi này là địa bàn của Trịnh gia, đương nhiên sẽ không ngu đến độ vì một nữ nhân mà đi chọc đại thiếu gia Trịnh gia. Bất quá, hần nhìn thấy Trịnh Mặc đối với Vũ Phượng tựa hồ thực quan tâm, lần trước cũng là vì Vũ Phượng mà thiếu chút nữa bẻ gãy tay hần, trong lòng vẫn hờn dỗi, hần tà tà khoe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Trịnh công tử nói gì vậy, nếu Vũ Phượng là của quý trong lòng Trịnh công tử, Vân Tường tự nhiên là sẽ không vung đao đoạt ái!

Trịnh lão bản nghe xong lời này cũng nhìn qua bên này, mặt Trịnh Mặc biểu cảm gì cũng không có, chỉ lẳng lặng nhìn bài, coi như cam chịu đối với lời của Triển Vân Tường.

Vũ Quyên giương mắt nhìn Vũ Phượng đã thấy nàng cúi đầu, hai gò má hồng lên.

Màn nhạc đệm này trôi qua nhất nhanh, mọi người lại chú ý nhập tâm vào bài.

Trong lúc nói chuyện, Triển Vân Tường lại thắng một phen. Hần quả thực thích thú trong lòng, hần cười lớn nói:

- Mọi người đặt nha! Đặt nhiều một chút! Không cần khách khí!

Trịnh lão bản hạ một đại chú, mấy nhà còn lại theo vào.

Triển Vân Tường cười đầy mặt rút bài chia bài, đêm nay vận may của hần thật sự tốt thần kỳ, vẫn cường tiểu không ngừng. Bài của mấy nhà kia tựa hồ cũng không tốt, Trần lão bản thờ dài, Hứa lão bản lau mồ hôi, bài trong tay Trịnh Mặc cũng không ra sao, Trịnh lão bản chỉ hé ra một chút, trên một mặt cũng chỉ hé ra có hai điểm, Triển Vân Tường thấy mà mừng rỡ.

Giữa đường Triển Vân Tường đi vệ sinh, lúc trở về cố ý nhìn Vũ Quyên một cái, Vũ Quyên cười duyên nhìn lại hần một cái, sau đó Triển Vân Tường lại đắc ý cười to một trận, hai người tựa hồ đã đạt thành chung nhận thức.

Vũ Phượng nhìn vào trong mắt, cho vào trong lòng, không biết tại sao nàng lại mơ hồ có dự cảm xấu.

Kế tiếp một bài trong tay Triển Vân Tường hé ra bốn điểm, đang mở một bài khác.

Vài lão bản đều hét to:

- Tất thập tất thập!

Triển Vân Tường hưng phấn kêu:

- Hồ bài hồ bài!

Triển Vân Tường ôm bài, chậm rãi mở ra.

Tất cả mọi người đều vô cùng khẩn trương, Triển Vân Tường mặt đỏ bừng, liều mạng hô hỏ bài, kết quả mở lên cư nhiên là sáu điểm, hợp lại chính là tất thập, trả hết!

Toàn bộ người ồ lên, Triển Vân Tường tức giận đến mắng to vài câu, nghĩ rằng chỉ là vận xuống một ván, không nghĩ đến bắt đầu từ một ván bài này, hần liền đi xuống một đường.

Thẻ trên bàn trước mặt hần nhanh chóng đổ lên trước mặt người khác, thẻ trước mặt hần nhanh chóng càng ngày càng ít. Thiên Nghiêu ở bên cạnh trừng mắt nhìn bài Triển Vân Tường, không khỏi thở dài tiếc hận thay hần. Kim Ngân Hoa cười đầy mặt, Vũ Quyên tựa vào bên cạnh Trịnh lão bản trợ uy cổ vũ cho ông.

Vũ Phượng lẳng lẳng ngồi, nhìn bài trong tay Trịnh Mặc, ôn nhu không nói chuyện lớn.

Khách trong Đãi Nguyệt Lâu dần dần tán đi, cuối cùng chỉ còn lại một bàn của Trịnh lão bản.

Sau đó vài lão bản cũng đi, trên bàn chỉ còn lại Trịnh lão bản, Trịnh Mặc và Triển Vân Tường.

Triển Vân Tường không ngừng mất đi thẻ, số thẻ này không ngừng tập trung đến trước mặt Trịnh lão bản, trước mặt Trịnh lão bản chất đầy. Trịnh Mặc cũng đã thắng về phần thua trước đó, lúc này trước mặt xếp không ít thẻ, vẻ mặt vân đạm phong khinh. Vũ Phượng và Vũ Quyên nhìn mà không ngừng nhac trong lòng. Bồi bàn và tiểu tư của Đãi Nguyệt Lâu đều đã ngủ gà ngủ gật ở bàn bên cạnh.

Cuối cùng, Triển Vân Tường lại cầm một cái tất thập, rốt cục hần không chịu nổi nữa nhảy dựng lên mắng to:

- Thật sự là gặp quý! Sao có thể thua như vậy! Sao có thể!

Trên mặt Thiên Nghiêu đã toàn là mồ hôi, sắc mặt rất khó coi.

Trịnh Mặc ngáp một cái, Trịnh lão bản thấy cô mệt mỏi liền đẩy bài ra, đứng dậy nói:

- Hôm nay đã trễ! Đã quá giờ Đãi Nguyệt Lâu đóng cửa! Triển nhị gia cậu không cần quá sinh khí, bài vận vốn là như vậy, mười năm chảy đông mười năm chảy tây, nói không chừng ngày mai đến là vận chuyển!

- Được! Ngày mai ta lại đến, chúng ta tiếp tục đánh!

Triển Vân Tường nhìn nhìn thẻ, ngẩng đầu hỏi Kim Ngân Hoa:

- Ta thua bao nhiêu?

Kim Ngân Hoa tính lẩm nhẩm, miệng nhớ kỹ:

- Không đến một ngàn! Tám trăm hai mươi!

Triển Vân Tường thực hào khí cầm sổ sách, ký tên đóng dấu.

Bắt đầu từ đêm đó, Triển Vân Tường liền thay thế Triển Vân Phi trước kia, thành khách quen của Đãi Nguyệt Lâu. Hần không uống rượu không nghe hát, chỉ đánh bài, còn chuyên môn tìm Trịnh lão bản đánh bài. Hần đã lâm vào trong cuồng nhiệt kích thích của cờ bạc, hơn nữa càng lún càng sâu, chơi không biết mệt.

34. Chương 34: Việc Hôn Nhân

Hôm nay Trịnh Mặc đã ăn xong bữa sáng, đang chuẩn bị rời khỏi lại bị Vân Nhu gọi lại. Trịnh Mặc khó hiểu kỳ quái theo Vân Nhu vào thư phòng, vào lúc Vân Nhu thở dài lần thứ ba thì rốt cuộc Trịnh Mặc không nhịn được mở miệng hỏi:

- Mẹ, đến tột cùng là chuyện gì?

Vân Nhu ngẩng đầu nhìn cô, không nhịn được lại thở dài, mới nói:

- Mặc nhi, con phải thành thân.

Mắt Trịnh Mặc phút chốc trừng lớn, cô cau mày nói:

- Mẹ biết thân phận của con, con sao có thể thành thân?

Vân Nhu cúi đầu thở dài:

- Con nay đã hai mươi, không thành thân là không thể. Mẹ biết khổ cho con, con yên tâm, mẹ đã giúp con xem xét tốt người chọn để thành thân, cũng nắm chắc tâm nương tử cho dù sau này phát hiện ra bí mật của con cũng sẽ không tố giác con.

Thấy Trịnh Mặc nghi hoặc nhìn bà, Vân Nhu xoay người lấy ra từ giá sách một tập tranh, đưa cho Trịnh Mặc:

- Đây là người mà mẹ đã chọn, cũng sẽ là thê tử tương lai của con.

Trịnh Mặc cảm thấy bức hoạ cuộn trong tay mình tựa hồ đặc biệt nặng, ép cô tới có điểm khó thở. Cô chậm rãi mở ra, dung nhan một nữ tử hình như đã từng quen biết xuất hiện trước mặt cô, cô cau mày, cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó.

Vân Nhu tiếp tục nói:

- Lâm gia và nhà chúng ta là thế giao, yến hội lần trước lão gia với Lâm bá bá của con hàn huyên một đoạn, Lâm bá bá cũng thực sự tán thành đám hỏi giữa hai nhà. Hôm trước ông ấy đã chiếm được sự cho phép của Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư đồng ý gả cho con.

Trịnh Mặc càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái:

- Mẹ, Lâm tiểu thư tên đầy đủ là gì?

- Lâm Chức Nhiên.

Trịnh Mặc không yên lòng đi trên đường, những lời Vân Nhu nói với cô buổi sáng thỉnh thoảng vang vọng ở bên tai. Cô cúi đầu, suy nghĩ lung tung, bất tri bất giác lại đi tới cửa Đái Nguyệt Lâu. Nhìn bảng tên thiếp vàng ở cửa Đái Nguyệt Lâu lại đột nhiên có chút hoảng hốt. Cô nhớ tới lúc trước tuyệt vọng cùng Vũ Phượng và Vũ Quyên đi đến nơi này, khi nhìn ba chữ ánh vàng óng ánh này, trong lòng mình thâm dâng lên một tia hy vọng, tựa hồ có thể dự cảm được nơi này sẽ mang đến thay đổi cho cuộc sống bọn họ.

Nay Vũ Phượng Vũ Quyên đã là vai chính của Đái Nguyệt Lâu, còn chính mình thành thiếu gia của Trịnh gia, cuộc sống tựa hồ tốt hơn rất nhiều so với trước kia, nhưng mà... vì sao trong lòng cô lại cảm thấy càng ngày càng áp lực đây.

Trịnh Mặc cứ đứng do dự ở cửa Đái Nguyệt Lâu nửa ngày. Tùm tùm phía sau mắt to trừng mắt nhỏ, không biết ông chủ nhỏ đến tốt cùng là vào hay không vào.

Qua một hồi lâu Trịnh Mặc mới động đây, bất quá cô không tiến vào Đái Nguyệt Lâu mà vòng đến hậu viện Đái Nguyệt Lâu. Trịnh Mặc vừa đẩy cửa ra thì một người liền lao vào trong lòng cô, Trịnh Mặc hoảng sợ, theo bản năng giơ tay bình ổn người trong lòng. Chờ đến lúc Trịnh Mặc nhìn rõ người trong lòng dĩ nhiên là Vũ Phượng, còn chưa kịp nói chuyện thì Vũ Phượng đã gắt gao nắm vạt áo của cô, hai mắt vô thần, lo lắng vạn phần nói:

- Mặc, Vũ Quyên đi tìm Triển Vân Tường! Làm sao bây giờ, ta phải làm sao bây giờ!

Trịnh Mặc ngẩn ngơ, nhìn về Vũ Phượng đang thất thần, vừa rồi nàng gọi mình là gì? “Mặc”?

- Làm sao bây giờ, ta phải làm sao bây giờ..... - Vũ Phượng tái nhợt cả mặt, gấp đến độ chân tay luống cuống.

Trịnh Mặc nhanh chóng ôm chặt nàng, nói nhỏ bên tai nàng:

- Vũ Phượng, Vũ Phượng người đừng sốt ruột, người nói cho ta biết Vũ Quyên đi đâu tìm Triển Vân Tường, ta lập tức phái người đi tìm nàng, trước tiên người đừng lo lắng, được không?

Vũ Phượng nghe ngữ khí trấn định của Trịnh Mặc, cảm xúc vội vàng lẫn lộn cũng hơi ổn định xuống, nàng rời khỏi lòng Trịnh Mặc, trong mắt còn mang theo nước mắt, liền xoay người chạy vào trong phòng, nhanh chóng lấy ra một tờ giấy đưa cho Trịnh Mặc.

Trịnh Mặc nhìn nội dung trên tờ giấy, gật gật đầu nói:

- Ta biết nơi này, giờ ta lập tức mang vài người đi đến đó tìm, người ở nhà an tâm chờ ta trở lại, đừng hoảng đừng chạy loạn, biết không?

Trịnh Mặc vỗ về mặt Vũ Phượng, đau lòng lau khô nước mắt của nàng. Vũ Phượng hai mắt đỏ bừng, nhìn gương mặt ôn nhu của Trịnh Mặc, một chút khó kìm lòng liền nhào vào trong lòng cô:

- Mặc, người đáp ứng ta, nhất định phải mang Vũ Quyên hoàn hảo về được không, ta sợ, ta thật sự sợ nó xảy ra chuyện.

Trịnh Mặc gơ tay gắt gao ôm Vũ Phượng:

- Người yên tâm, ta nhất định dùng hết khả năng mang nàng an toàn trở về - Lúc rời đi, Trịnh Mặc khẽ hôn một cái trên trán Vũ Phượng rất nhanh, sau đó phân phó tùy tùng mang theo, liền sải bước đi ra ngoài.

Vũ Phượng ngơ ngác nhìn bóng dáng Trịnh Mặc rời đi, lâu sau nàng mới đỏ bừng mặt nâng tay lên, cẩn thận chạm vào trán chính mình, vừa nãy hình như Trịnh Mặc hôn nàng.....

Trịnh Mặc mang theo một nhóm người ngựa chạy với tốc độ nhanh nhất tới trước miếu, lúc này trời chiều ngã về tây, người đi hội chùa tán đi không ít, sao còn có thân ảnh của Vũ Quyên. Cô nhìn xung quanh, trong lòng có chút vội vàng xao động, phân phó thủ hạ đi tìm kiếm xung quanh, mỗi ngã tư đường quanh đó cũng không bỏ qua.

Trịnh Mặc tự mình dẫn theo bốn năm tùy tùng xoay người lên ngựa, chạy như điên về đường thông hướng ngoại ô duy nhất.

Trịnh Mặc vừa học cưỡi ngựa một tháng trước, còn chưa thực thành thạo, cô gắt gao túm chặt dây cương, tận lực khống chế cân bằng tốt ở trên yên ngựa. Sắc trời bắt đầu hạ xuống, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù cùng tiếng vó ngựa đập đá. Đột nhiên, có người bên người hô lớn:

- Thiếu gia, bên kia hình như có người cưỡi ngựa lại gần!

Trịnh Mặc giương mắt nhìn kỹ, chỉ thấy một thân ảnh màu hồng cưỡi ngựa, càng ngày càng gần bọn họ. Đợi gần hơn chút, rốt cục cô thấy rõ diện mạo của người nọ, trong lòng liền nhảy nhót, là Vũ Quyên!

- Vũ Quyên! - Cô phi nước đại đến hướng nữ tử áo hồng, la lớn.

Vũ Quyên đang bay bổng mơ hồ nghe thấy có người kêu tên nàng, nàng vừa mới thoát khỏi Trấn Vân Tường, trong lòng đang kinh hoảng, đột nhiên nghe thấy tiếng la thì trong lòng bất giác chấn động, thẳng đến khi thấy rõ ràng người gọi nàng là Trịnh Mặc thì nàng vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng quất dây cương dừng ngựa.

- Mặc đại ca, sao anh ở đây? - Vũ Quyên thở hồng hộc, nhưng tâm thần lại yên ổn xuống.

Trịnh Mặc với tay xuống yên ngựa lấy nước cho nàng uống, lại đưa một cái khăn mặt cho nàng:

- Là Vũ Phượng nói cho ta biết, em không sao chứ? - Trịnh Mặc đánh giá Vũ Quyên từ trên xuống dưới, thấy nàng tuy rằng tóc mây tán loạn, nhưng quần áo vẫn chỉnh tề, trên mặt tràn ngập tinh thần phấn chấn như trước, tâm trạng khẩn trương liền thả lỏng rất nhiều.

- Không sao, có việc là Trấn Vân Tường, hôm nay chỉ sợ đến nửa đêm hẳn cũng không trở về Trấn gia! - Vũ Quyên vẻ mặt thần khí, nào có nửa điểm hình dạng người bị hại.

Trịnh Mặc cười không thành tiếng:

- Được rồi, chúng ta nhanh chóng trở về đi, đừng để tỷ tỷ người lo lắng.

- Được!

Vài người cưỡi ngựa, một đường chạy vội về Đồng thành.

Lúc sắp đến Đái Nguyệt Lô thì Trịnh Mặc bị người ngăn lại, là gia đình của Trịnh gia, nói Lâm lão gia đến nhà báỉ phỏng, lão gia bảo cô nhanh về nhà một chuyến, thương thảo hôn sự sắp tới.

Trịnh Mặc đáp ứng, đành phải để thủ hạ hộ tống Vũ Quyên trở về, liền vội vàng mang theo vài người đi trước, sắp khi chia tay, cô không chú ý tới vẻ mặt hồ nghi có chút đăm chiêu của Vũ Quyên.

Vũ Quyên về đến nhà, Vũ Phượng liền lập tức đón:

- Em có thể nào không, Triển Vân Tường kia có khi để em hay không? - Nàng cầm lấy cánh tay Vũ Quyên, vừa tức vừa vội, không ngừng đánh giá nàng từ trên xuống dưới xem vết thương hay không.

Vũ Quyên thực hào khí vung tay lên:

- Không có việc gì.

Vũ Phượng nhìn vẻ không chút để ý của Vũ Quyên, vừa tức vừa vội:

- Em...em quả thực muốn chọc chị tức chết! Em cứ một mình một ngựa đi tìm Triển Vân Tường như vậy, vạn nhất hấn khi dễ em, em bảo chị phải làm sao bây giờ! Em thật sự muốn chọc chị tức chết sao!

Vũ Quyên đẩy tay nàng ra, trấn định nói với Vũ Phượng:

- Chị yên tâm, hấn không chiếm được tiện nghi của em, em rất thông minh.

Vũ Phượng sinh khí nói:

- Em đáp ứng chị, về sau tuyệt đối không được đi mạo hiểm như vậy! Em nói cho chị biết chuyện vừa rồi, chị muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Vũ Quyên lại nhăn mi suy tư về gì đó, nửa ngày sau nàng ngẩng đầu hỏi Vũ Phượng:

- Chị và Mặc đại ca đã xảy ra chuyện gì? Không phải hai người thích nhau sao?

Vũ Phượng bị Vũ Quyên nhắc tới lại đột nhiên nghĩ tới cái hôn khê của Trịnh Mặc, mặt nàng một chút liền đỏ, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, nàng thấp đầu lẩm bẩm nói:

- Em...em hỏi cái này làm gì?

- Chị có biết hấn sắp thành thân sao? - Vũ Quyên nhanh chóng nhìn chằm chằm nàng.

- Em nói cái gì? - Vũ Phượng như bị kinh hách rất lớn, nàng ngẩng đầu, trợn to mắt nhìn Vũ Quyên.

Vũ Quyên chăm chú nhìn Vũ Phượng một hồi lâu, mới nói:

- Vừa rồi người của Trịnh gia chạy tới tìm hấn, em nghe được họ nói là Lâm lão gia nào đó đến nhà, muốn thương thảo việc hôn nhân với hấn.

Vũ Phượng nghe xong lời này thì trong nháy mắt mặt trắng như giấy, nàng hít thở nặng nề:

- Thương thảo việc hôn nhân...thương thảo việc hôn nhân...hấn muốn thành hôn...hấn cứ nhiên muốn thành hôn..... - Nàng thì thào tự nói, cả người đều như mất khí lực giống tờ giấy trắng, thân người lung lay sắp đổ, tựa hồ sắp té xỉu.

Vũ Quyên nhìn đến nàng như vậy thì hoảng sợ, ôm cổ Vũ Phượng đang thất thần:

- Vũ Phượng...chị làm sao vậy...chị đừng làm em sợ...chị trò chuyện với em, được không?

Vũ Phượng lại tựa hồ bị mấy câu nói vừa rồi của nàng khiến xúc động đến hổng, vẻ mặt nàng đau khổ, đau xót đầy cõi lòng, cái gì cũng không nói được, chỉ có nước mắt không ngừng mà rơi xuống.....

35. Chương 35: Rõ Tâm Ý

Trịnh Mặc mang theo vài người vội vàng trở về Trịnh phủ, quản gia sớm đã đứng ở cửa, một mạch dẫn Trịnh Mặc đi tới đại sảnh.

Trịnh Mặc vừa tiến vào thì nhìn thấy Trịnh lão gia và một lão nhân có chút mập mạp ngồi cùng nhau ở vị trí chủ, nhìn thấy cô vào thì Trịnh lão gia ngoắc cô:

- Mặc nhi, mau tới gặp Lâm bá bá của con.

Trịnh Mặc thi lễ với Lâm lão gia kia, Lâm lão gia vuốt râu, nhìn xem Trịnh Mặc từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy thương thức, nói với Trịnh lão gia:

- Lão Trịnh, lệnh lang tuần tú lịch sự, khí độ bất phàm như thế này, ông cũng thật có phúc khí!

Trịnh lão gia cười hiền hòa nói:

- Đối với lệnh thiên kim tôi cũng thực vừa lòng, đã sớm nghe nói con bé có tri thức hiểu lễ nghĩa, châu ngọc đầy bụng, lão Lâm ông bồi dưỡng con gái tốt đấy!

Hai người khen con cái của lẫn nhau, Trịnh Mặc nghe mà không yên lòng, trong chốc lát Lâm lão gia liền muốn cáo từ, cô và Trịnh lão gia cùng đưa ông ấy tới cửa.

Trở lại đại sảnh, Trịnh lão gia vuốt bộ râu không dài, thoạt nhìn tâm tình rất tốt. Trịnh Mặc châm chước mở miệng:

- Cha, chuyện thành thân, con cần cân nhắc thêm một chút.

Trịnh lão gia như không đoán được trước, ông ngẩng đầu nhìn Trịnh Mặc không nói lời nào.

Trịnh Mặc biết ở cổ đại phần lớn là cha mẹ chi mệnh, môi chước chi ngôn (hôn nhân đều do cha mẹ sắp xếp). Nhưng làm một người hiện đại, cô hy vọng việc hôn nhân của chính mình là do chính mình làm chủ.

- Con hiện tại còn có chút chuyện chưa hiểu được hết, con nghĩ con cần càng xác định một chút. Cha, có thể cho con một ít thời gian không?

Trịnh lão gia nhìn cô trong chốc lát, mới trầm tư gật gật đầu:

- Được. Nhưng cùng lắm là qua tháng sau phải cho cha câu trả lời thuyết phục.

Trịnh Mặc nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu.

Sau khi dùng bữa tối, Trịnh Mặc một mình đi đến lương đình, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm. Trong chốc lát phía sau vang lên tiếng bước chân, một bóng người xinh đẹp vọt lại, đột nhiên bịt kín mắt của cô.

- Đoán xem ta là ai?

Trịnh Mặc ngoéo khóe miệng:

- Đương nhiên là muội muội tốt của ta.

Trịnh Phi Yên buông tay ra, nhảy vài bước tới trước mặt Trịnh Mặc, cẩn thận hỏi:

- Ca ca có chuyện phiền lòng?

Trịnh Mặc trầm mặc trong chốc lát, thở dài nói:

- Sao lại hỏi như vậy?

- Nghe nói buổi chiều Lâm bá bá đến, là thảo luận với cha việc hôn nhân của ca ca phải không - Trịnh Phi Yên nhìn Trịnh Mặc bất giác bắt đầu nhăn mày, nháy mắt nói:

- Ca ca có phải không hài lòng đối với cục hôn sự này hay không?

Không hài lòng sao, Trịnh Mặc nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, kỳ thật cũng không phải là hài lòng hay không, thân thể của cô vốn không thích hợp kết hôn. Đoạn hôn nhân này chẳng qua là một cách mẹ cô giúp cô che giấu mà thôi.

Trịnh Phi Yên thấy Trịnh Mặc không nói lời nào liền nghĩ rằng mình đoán đúng rồi, nàng tự nói:

- Trước kia cha cũng đề cập qua với muội mấy cục hôn sự, muội cũng không quá hài lòng, muội nghĩ, nếu thật sự phải gả, cũng phải gả cho người mình thích. Ca ca có người thích, mà người này không phải đối tượng ca ca sẽ thành thân? - Trịnh Phi Yên lớn mật đoán.

Trịnh Mặc bị lời của Trịnh Phi Yên làm kinh ngạc nhảy dựng, “người thích”...trong đầu cô đột nhiên hiện lên khuôn mặt Vũ Phượng. Hồi tưởng khoảng thời gian trước đây, cô đối với Vũ Phượng càng ngày càng để ý cùng chú ý rõ ràng, cảm xúc của bản thân cơ hồ hoàn toàn bị một cái nhăn mày cười, nhất cử nhất động

của nàng giật dấy. Trịnh Mặc nghĩ, bản thân thích Vũ Phượng thật rồi, thậm chí đã là thực thích. Thích đến nỗi mỗi ngày đều muốn nhìn thấy nàng, thích đến không muốn những người khác có được nàng, thích đến muốn khiến gương mặt của nàng, giọng nói của nàng, tiếng cười của nàng, thậm chí cả nước mắt của nàng đều chỉ thuộc về một mình mình.

Trịnh Mặc tựa hồ lập tức bị Trịnh Phi Yên đánh thức, sự buồn bã không thôi, bồi hồi không chừng của cô cả ngày nay rốt cục tìm được nguyên nhân. Trịnh Mặc đột nhiên nở nụ cười, cô quay đầu nghiêm túc nhìn Trịnh Phi Yên, phát ra từ nội tâm nói:

- Yên nhi, cảm ơn muội.

Trịnh Phi Yên nháy mắt mấy cái:

- Ca ca cảm ơn muội cái gì?

Trịnh Mặc mím môi, cười mà không nói.

Sáng sớm hôm nay, Trịnh Mặc không đi Vân Thiên Lâu xử lý sự vụ giống trước, mà thông thả đi tới Đái Nguyệt Lâu.

Trịnh Mặc đẩy cửa hậu viện, vừa vặn gặp Tiểu Tứ đeo túi sách lao tới. Tiểu Tứ nhìn thấy cô, hứng phấn quay đầu kêu:

- Chị cả chị hai, Mặc đại ca đến!

Tiếp theo liền nhìn thấy một người đi ra từ bên trong, là Vũ Quyên. Hôm nay tâm tình của Trịnh Mặc rất tốt, trên mặt vẫn tràn đầy ý cười âm áp, cô làm dáng chào tới phía Vũ Quyên. Vũ Quyên đầu tiên là ngạc nhiên nhìn cô, tiếp theo biểu tình trên mặt bắt đầu có chút trầm. Trịnh Mặc sững sốt, tiếp tục đi về phía trước, đến trước mặt nàng kêu một tiếng:

- Vũ Quyên - Cô nhìn lại phía trong phòng, không thấy Vũ Phượng, trong lòng có chút gấp - Vũ Phượng đâu?

Trịnh Mặc đã tính kĩ trước Vũ Phượng khẳng định ở nhà, cho nên mới tới riêng đây, sao lại hình như không ở?

Vũ Quyên nhìn chằm chằm Trịnh Mặc một hồi lâu, tiếp theo khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Mặc đại ca, ta hỏi ngươi một vấn đề, ngươi phải thành thực trả lời ta.

Trịnh Mặc gật gật đầu.

- Ngươi muốn thành hôn sao?

Biểu tình trên mặt của Trịnh Mặc hơi hơi bị hãm, cô nghĩ nghĩ nói:

- Còn chưa.

Vũ Quyên tiếp tục nói:

- Vậy ngươi có thể thẳng thắn nói cho ta biết, ngươi thích Vũ Phượng không?

Trịnh Mặc vừa mới sáng tỏ tâm ý của mình, chợt nghe thấy Vũ Quyên hỏi thẳng vấn đề như vậy, cho dù cô tiếp tục bình tĩnh không sao cả như cũ thì lúc này cũng không khỏi nóng mặt, cô nhấp môi, nghiêm túc gật đầu:

- Ta thích nàng.

Sắc mặt Vũ Quyên hòa hoãn xuống, đá lớn trong lòng xem như được buông xuống. Trịnh Mặc lại hỏi:

- Vũ Phượng đâu, nàng không ở nhà sao? - Trong giọng rõ ràng lộ ra mất mát.

Vũ Quyên lắc đầu:

- Không, chị ấy ở nhà, ngay trong phòng - Nàng quay đầu nhìn nhìn, nói - Tự ngươi đi vào tìm đi.

Trịnh Mặc gật gật đầu, bước vào. Vào buồng trong, Trịnh Mặc nhìn thấy Tiểu Tam Tiểu Ngũ đang lật mấy quyển sách đọc, Vũ Phượng ngồi ở bên cạnh bàn đưa lưng về phía cô.

- Mặc đại ca! - Tiểu Ngũ ngẩng đầu nhìn thấy Trịnh Mặc đi vào liền hưng phấn kêu to thành tiếng.

Từ sau khi Trịnh Mặc đi về nhà, tuy rằng thường xuyên đi Đái Nguyệt Lâu nhưng cũng rất ít khi tới nơi này. Trong các em của Vũ Phượng, Trịnh Mặc thích nhất Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ bộ dạng rất được, giống một con búp bê sứ tinh xảo, trong năm chị em Tiểu gia, tướng mạo của bé giống Vũ Phượng nhất. Nhìn thấy con bé, Trịnh Mặc lại bất giác suy nghĩ tưởng tượng bộ dạng trước đây của Vũ Phượng, hẳn là giống Tiểu Ngũ như vậy, linh hoạt đáng yêu.

Vũ Phượng nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Ngũ, thân thể chấn động, nhưng không xoay người lại.

Lúc này Vũ Quyên đi đến từ phía sau, nàng đi qua nhìn Vũ Phượng đang ngồi cứng ngắc, một tay kéo Tiểu Tam, một tay kéo Tiểu Ngũ nói:

- Đi, chúng ta đi chơi trong viện, phòng này quá nhỏ, không chứa được nhiều người như chúng ta!

Tiểu Ngũ vừa nghe thấy được đi ra ngoài chơi thì lập tức hưng phấn. Hai đứa bé bị Vũ Quyên kéo ra ngoài, trước khi ra ngoài Vũ Quyên còn cho Trịnh Mặc một ánh mắt lộ vẻ kỳ quái khiến Trịnh Mặc có chút không sờ được ý nghĩ.

Trong phòng hiện tại chỉ còn lại Trịnh Mặc và Vũ Phượng, nhất thời cực kỳ tĩnh lặng. Trịnh Mặc gọi Vũ Phượng, Vũ Phượng không hề động đậy. Trịnh Mặc nảy sinh khả nghi trong lòng, cô chậm rãi đi qua, đi tới trước mặt Vũ Phượng. Vũ Phượng cúi đầu nhìn sần, Trịnh Mặc đành phải ngồi xổm xuống, ngẩng mặt nhìn nàng.

Khi Trịnh Mặc nhìn rõ gương mặt Vũ Phượng đang cố ý cúi thấp, lòng cô liền hưng hăng co rút đau đớn trong nháy mắt.

Mặt Vũ Phượng tái nhợt như trang giấy, cặp mắt lớn mà xinh đẹp kia lúc này sưng như hai quả hạch đào, cánh môi cũng mất độ sáng bóng ngày xưa, đang run run đầy đáng thương, trên mặt nàng còn vết nước mắt chưa khô, cả người thoát nhìn tiêu tụy, đáng thương không chịu nổi.

Trịnh Mặc nhìn mà đau lòng như mất mạng, cô quỳ trên mặt đất, không nhận được một tay kéo Vũ Phượng vào trong lòng mình. Vừa chạm đến lồng ngực của Trịnh Mặc, Vũ Phượng hơi hơi run một chút, vẻ nhu nhược kia khiến Trịnh Mặc tích thêm đau trong lòng.

Trịnh Mặc vừa gắt gao ôm thân thể không xương nhu nhược trong lòng, vừa đau lòng vồ về tóc nàng, cực nhẹ nhàng khẽ hỏi ở bên tai nàng:

- Vũ Phượng, người làm sao vậy?

Vũ Phượng lúc này lại mạnh đẩy Trịnh Mặc ra, nàng ngẩng đầu lên, nước mắt không ngừng tràn ra khỏi mí.

- Người đi!

Trịnh Mặc không đề phòng bị nàng đẩy ngã ngồi trên mặt đất:

- Người nói gì?

Vũ Phượng mở hai tròng mắt sưng đỏ, ánh mắt lộ ra đau thương:

- Người đi! Đi!

Trịnh Mặc nhìn bộ dáng của nàng, nhất thời kinh ngạc, trong lòng phát đau từng trận:

- Người.....

Vũ Phượng nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt:

- Không phải người muốn thành hôn sao? Người đi đi! Đi! - Lần này khẩu khí cường ngạnh, biểu tình quyết tuyệt.

Bên tai rớt cục vang lên tiếng bước chân chậm rãi đi xa. Tiếng bước chân biến mất, trong nháy mắt thân mình Vũ Phượng run mạnh lên, tiếp theo nàng bắt lấy vạt áo trước ngực mình từng chút một, thống khổ nhắm hai tròng mắt lại, rốt cuộc không thể khống chế mà ôm hai đầu gối đau đớn khóc thành tiếng.

Trong lúc khóc, hình như nàng sinh ra ảo giác, tựa hồ lại có tiếng bước chân vang lên, chậm rãi đến gần, cuối cùng ngừng lại ở bên người nàng. Vũ Phượng không dám cử động, thân thể nghẹn ngào run rẩy, thẳng đến khi cảm giác được một bàn tay khoát lên trên bờ vai run run của nàng thì Vũ Phượng cả người run lên, nàng chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mơ hồ, nàng nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ của Trịnh Mặc, hốc mắt phỉếm hồng, đang nhìn mình không chớp mắt. Cho dù tầm mắt mơ hồ nhưng Vũ Phượng vẫn tinh tường nhìn thấy được nét thâm thúy trong ánh mắt kia, thâm tình dày đặc không mất đi đâu được.

Cảm thấy một dây cung phút chốc đứt ở trong lòng, Vũ Phượng rốt cuộc không thể khống chế nhào vào trong lòng cô, khóc thương tâm muốn chết, ruột gan đứt từng khúc.

- Vũ Phượng, ta thích người, ta sẽ không thành thân cùng người khác.

Bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Trịnh Mặc, Vũ Phượng chôn đầu thật sâu ở trong lòng cô, nàng biết chính mình rốt cuộc không thể buông tay khỏi người này.

36. Chương 36: Giao Du

Hôm nay ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, đúng là thời tiết đẹp để đạp thanh.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ vui vẻ chạy trên đường núi nhỏ yên tĩnh, bánh xe cuộn cuộn, thỉnh thoảng bên trong truyền ra chút tiếng cười đùa.

Xe ngựa đầy khí phái này là tài sản của Trịnh gia, thập phần ung dung đẹp đẽ quý giá. Trong xe có một chiếc ghế hoàng gia thật dài, hoa quả ăn vặt đặt trên bàn nhỏ phía trước, còn có bàn chơi cờ và bàn chơi bài, ghế da nhỏ phụ ở hai bên đặt từ đuôi xe tới đầu xe, cho dù nhét mười mấy người vào bên trong vẫn rộng vô cùng.

Trịnh Mặc đẩy nhanh tốc độ hết ngày này qua ngày khác, rốt cục vất vả lắm mới dành ra được một ngày mang theo Vũ Phượng, Vũ Quyên, Tiểu Tam, Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ đi chơi một chuyến xa nhà, đến ngoại ô Đồng thành du ngoạn. Phu xe thành thạo đánh xe ở phía trước, trong xe xa hoa, Trịnh Mặc ngồi bên cạnh Vũ Phượng, trên mặt Vũ Phượng luôn mang theo ý cười vui vẻ, nàng không ngừng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, tạo ra một tầng ánh sáng tự nhiên mê người, Vũ Phượng quay đầu mỉm cười với Trịnh Mặc, hưng phấn mà miêu tả cảnh vật mê người với cô, mang theo nồng đậm sự tán thưởng và vui mừng.

Trịnh Mặc luôn cười cùng nàng, nhìn Vũ Phượng cười khéo, nhìn quanh với vẻ đầy hào hứng thì Trịnh Mặc cảm thấy chuyến giao du mà mình nhịn suốt ba đêm mới mở lời lần này thật đáng giá.

Đến nơi, đoàn người xuống khỏi xe ngựa. Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ nhìn mặt hồ ánh vàng rực rỡ, dương liễu lắc lư nhẹ nhàng theo gió, cộng thêm nhóm nhỏ chim hót líu ríu thì lập tức hưng phấn vui vẻ. Bọn trẻ nhanh chóng dứt khỏi tay các chị, chạy vội đi ôm thiên nhiên xinh đẹp.

Ba đứa nhỏ một chốc đi nhặt hái trái cây, một chốc chạy lên đồi hái hoa, một chốc đuổi theo bướm rừng, tựa như ba chú chim nhỏ hạnh phúc tận tình bay nhảy trong khoảng trời đất này. Vũ Quyên cũng bướng bỉnh, đuổi theo các em chơi đùa khắp núi đồi, trong toàn bộ sơn cốc đều quanh quẩn tiếng cười đùa của bọn họ.

Phong cảnh thiên nhiên như có ma lực thần kỳ nhất, có thể khiến người ta giải phóng bản thân thật sự.

Từ lúc được Trịnh Mặc đỡ xuống xe, ngay cả Vũ Phượng bình thường luôn luôn lạnh nhạt điềm tĩnh dường như cũng thay đổi.

Trịnh Mặc và Vũ Phượng đạp lóp cỏ dày xốp dưới lòng bàn chân, Vũ Phượng bước đi nhẹ nhàng, đột nhiên nhìn thấy phía trước có bụi hoa đẹp, nàng hưng phấn quay đầu cười với Trịnh Mặc:

- Mặc, người nhìn kia! Bên kia có bụi hoa thật đẹp!

Trịnh Mặc bị nàng kéo tay, bước đi không ngừng đi theo nàng, tựa như bị Vũ Phụng kéo đi, Trịnh Mặc nhìn nàng cười:

- Chúng ta đây phải đi tới nhìn xem!

- Được! Người biết không, phía sau núi nhà chúng ta trước kia cũng có một bụi hoa rất đẹp, trước kia ta thường cùng Vũ Quyên, còn cả Tiểu Tam qua bên đó hái rất nhiều hoa rất đẹp, sau đó kết thành vòng hoa đội trên đầu! - Vũ Phụng vừa nói vừa cao hứng phấn chấn làm vòng hoa. Về mặt nàng say mê, ý cười tươi đẹp rực rỡ, dường như nhớ tới khoảng thời gian khoan khoái trước kia.

Vũ Phụng đột nhiên vui sướng kêu to một tiếng, bất giác buông tay Trịnh Mặc, vui vẻ chạy về phía trước, xoay người nhẹ nhàng mơn trớn bông hoa hồng tươi hồng tía, cúi đầu khẽ ngửi, một trận mùi hương nhẹ vờn qua mũi, bướm nhiều màu vờn quanh, bắt đầu múa. Nàng hơi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy như đang đặt mình trong thiên đường. Vũ Phụng nhanh chóng mở mắt ra định đem giờ phút hạnh phúc này nói cho Trịnh Mặc biết, quay người lại nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Trịnh Mặc, chỉ có một màu xanh um tươi tốt của biển hoa.

Vũ Phụng nhất thời hoảng sợ trong lòng, nàng đẩy bụi hoa phía trước ra, đi rất nhanh:

- Mặc.....

- Mặc, người ở đâu.....

Đáp lại nàng chỉ có tiếng bụi hoa bị gió thổi kêu sần sật, Vũ Phụng càng ngày càng hoảng, trên mặt nàng tràn đầy lo âu, rốt cuộc không còn tâm tư thưởng thức biển hoa ở đây.

Đột nhiên eo nhỏ bị người nhẹ nhàng ôm lấy, ngay sau đó lưng liền ngã vào một vòng ôm ấm áp, giọng nói dễ nghe của Trịnh Mặc vang lên bên tai:

- Đứa trẻ ngốc, ta ở chỗ này mà.

Vũ Phụng nhanh chóng quay người lại, liền nhìn thấy Trịnh Mặc mang theo ý cười tươi sáng trên mặt, đôi mắt sáng như sao đang nhìn mình. Vũ Phụng còn tựa nửa người vào lòng người kia, nàng theo bản năng đặt tay lên đầu vai Trịnh Mặc:

- Người đi đâu vậy? - Lời nói ra mềm nhũn vô lực như đang làm nũng.

Ý cười trên mặt Trịnh Mặc ngày càng phát ra sáng lạn:

- Người xem - Một tay của nàng đưa ra từ sau lưng, giống như có ma thuật, trước mắt xuất hiện một cái vòng hoa đủ mọi màu sắc, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh.

- Thích không? - Trịnh Mặc hỏi.

Vũ Phụng bị vòng hoa đủ màu sắc kia làm mù mắt, trong mắt hiện ra ánh nhìn trong suốt, nàng kinh ngạc nhìn Trịnh Mặc, mơ màng ní non:

- Thích.....

Trịnh Mặc cười ôn nhu nhìn Vũ Phụng, sau đó cẩn thận đội vòng hoa lên tóc nàng. “Mặt người và hoa đào cùng tôn màu hồng lên nhau”, Nhìn mặt Vũ Phụng, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên những lời này.

- Rất đẹp..... - Trịnh Mặc kim lòng không đậu nói.

Vũ Phụng cảm giác được Trịnh Mặc đặt hoa trên đầu mình, nháy mắt tim đập thật nhanh, Vũ Phụng mặt đỏ hồng, nàng xấu hổ ngẩng đầu, trông thấy Trịnh Mặc mặt cười nhẹ ôn hòa, trong mắt toát ra nồng đậm tình yêu say đắm, lòng nàng rung động thật sâu.

- Mặc..... - Nàng run rẩy gọi tên cô.

Rất nhiều năm sau, Vũ Phụng vẫn luôn nhớ rõ lúc trong rừng hoa này, về mặt cười ôn nhu của Trịnh Mặc nhìn nàng, giống như với nàng đó là phong cảnh đẹp nhất trên thế giới này.....

Chờ đến lúc hai người đi ra khỏi bụi hoa thì Vũ Quyên cùng Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đang xắn ống quần múc nước chơi bên dòng suối.

- Chị hai! Chị thật hư, lại đánh lén em! - Tiểu Tứ bị tát nước đầy mặt vẫn cười, thằng bé rất nhanh xoay người múc một vốc nước, hắt về hướng Vũ Quyên.

Tiểu Ngũ cao hứng phấn chấn ở phía sau đuổi theo Tiểu Tam, hai người thỉnh thoảng đụng vào nhau, quần áo trên người đều ướt một mảnh.

- Ha ha ha ha, em không bắt được chị, ha ha ha!

Vũ Quyên, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ đều cười thành một đoàn.

Vũ Phượng bị hình ảnh này cảm động thật sâu, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Mặc, Trịnh Mặc nhẹ nhàng cầm tay nàng, nhìn nàng tràn đầy nhu tình. Thời khắc này, Vũ Phượng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới này.

Trịnh Mặc nắm tay Vũ Phượng đi tới bên dòng suối, Vũ Phượng đi qua xoay người lau nước trên mặt cho Tiểu Ngũ, yêu thương dặn con bé đừng để bị cảm, Tiểu Ngũ làm nũng chui vào lòng Vũ Phượng, cười đến cực vui vẻ.

Vũ Phượng thẳng lưng đứng dậy, Tiểu Tứ đột nhiên cười hơi xấu xa, gọi một tiếng chị cả, không đợi Vũ Phượng quay đầu, Tiểu Tứ liền đẩy nàng tới hướng Trịnh Mặc. Vũ Phượng không đề phòng bị đẩy đến lao đảo, suýt nữa ngã xuống nước, Trịnh Mặc cuống quýt đỡ lấy nàng, Vũ Phượng ngẩng đầu nhìn lên, hai người nhìn nhau cười. Vũ Phượng tươi cười sáng lạn như hoa, trên mặt Trịnh Mặc cũng mang theo ý cười, tinh thần lại có chút hoảng hốt.

Mãi cho đến mặt trời lặn qua núi phía tây bọn họ mới trở về trong xe ngựa. Vũ Phượng đổi cho Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ bộ quần áo sạch sẽ, mấy đứa nhỏ chơi cả ngày nhưng vẫn không hết hưng trí, trên đường về lại nháo một trận, tiếng cười không ngừng.

Trịnh Mặc mỉm cười nhìn hình ảnh hạnh phúc này, đầu Vũ Phượng gối lên đầu vai của cô, bàn tay mềm nắm cùng một chỗ với cô, cả người mềm mại vô cùng, nụ cười ngọt ngào vẫn ngưng trên khóe miệng cô.

Trịnh Mặc mở tay Vũ Phượng ra, để tay nàng khớp vào từng kẽ hở trong tay mình, mười ngón đan xen. Cảm giác rung động nhẹ quét qua tim Trịnh Mặc, nhưng khóe miệng của cô lại thâm xuất hiện một tia chua xót. Cảm giác hiện tại càng hạnh phúc, trong lòng cô lại càng giày vò thống khổ. Trịnh Mặc nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn lên lọn tóc lòa xòa của Vũ Phượng, trong lòng hạ quyết định khó khăn, là thời điểm nên nói cho Vũ Phượng biết thân phận chân chính của mình.

37. Chương 37: Nam Bắc Giao Phong

Cuộc giao du ngắn ngủi lần trước tựa như thời gian hạnh phúc trộm đến, trở về Đồng thành, cuộc sống vẫn tiếp tục như cũ.

Trịnh lão bản muốn dần dần giao hết nghiệp vụ xã giao cho Trịnh Mặc đi đánh, nên mỗi ngày Trịnh Mặc đều có rất nhiều chuyện phải xử lý, bận tối mày tối mặt. Hai chị em Vũ Phượng và Vũ Quyên danh tiếng càng ngày càng lớn, hiện tại khách đến Đái Nguyệt Lâu đã không phải vì uống rượu mà phần nhiều là muốn nhìn một lần phong thái của chị em Tiêu gia.

Đêm nay Đái Nguyệt Lâu làm ăn thịnh vượng như trước.

Vũ Phượng và Vũ Quyên đang ở phòng hoá trang, Kim Ngân Hoa đột nhiên vén rèm đi đến. Nàng ta vội vàng hoang mang đi đến trước mặt hai chị em:

- Thật sự khéo, hôm nay Tô công tử đã lâu không đến kia, cũng chính là đại thiếu gia Triển gia, đột nhiên đến đây, mặt khác nhị thiếu gia Triển gia cũng đến đây, có điều hai người một người ngồi bên trái, một người ngồi bên phải, hình như không quan tâm đến nhau - Nàng ta quay đầu nhìn Vũ Quyên, mặt hù dọa - Vũ Quyên, ta cảnh cáo ngươi, hôm nay ngươi không được tiếp tục hắt rượu đánh lộn!

Vũ Quyên hừ một tiếng:

- Chiêu đó đã sớm dùng chán, ta mới không thèm, ta muốn chinh hấn cũng sẽ nghĩ cách khác!

Kim Ngân Hoa trừng mắt nhìn nàng một cái:

- Tóm lại đêm nay người không được gây rối ở lâu của ta, quay đầu ra bên ngoài đi. Ta đi trước tiếp khách, làm ăn hôm nay tốt vô cùng!

Kim Ngân Hoa đi rồi, Vũ Quyên nhìn Vũ Phượng không chớp mắt, Vũ Phượng liếc nàng một cái:

- Nhìn chị như vậy để làm chi?

- Chị nói xem, Triển Vân Phi kia có phải tới vì chị hay không? - Vũ Quyên cười như không cười nói.

Vũ Phượng nói một mạch:

- Em đừng tiếp tục trợn lẩn chị và anh ta, chị là chị, anh ta là anh ta, anh ta vì sao mà đến, một chút quan hệ tới chị cũng không có!

Vũ Quyên nhanh chóng giơ tay đầu hàng:

- Chị xem, em chẳng qua chỉ tùy tiện nói một câu chị liền phản bác nhiều câu như vậy! Chị nghe em nói cho hết lời đã, em đương nhiên biết chị và anh ta không có vấn đề gì, chẳng qua em có chủ ý hay!

Vũ Phượng còn chưa kịp hỏi thì Kim Ngân Hoa đột nhiên lại vọt vào từ bên ngoài, lần này biểu tình trên mặt nàng ta thế nhưng có chút bối rối:

- Đêm nay thật sự là tà môn, cứ nhiên ngay cả Triển Tố Vọng cũng đến đây!

Vũ Quyên trừng lớn hai mắt:

- Triển Tố Vọng? Triển Tố Vọng nào?

- Còn có Triển Tố Vọng nào, Đồng thành này chỉ có một Triển Tố Vọng, Triển thành nam Triển Tố Vọng!

Vũ Phượng Vũ Quyên đồng thời xúc động, các nàng nhìn lẫn nhau. Kim Ngân Hoa tiếp tục nói:

- Triển Tố Vọng gọi hai con trai của ông ta đến ngồi cùng nhau, hiện tại toàn bộ người một nhà bọn họ ngồi ở bàn lớn ngay đầu tiên, ngay bên cạnh bàn của Trịnh lão bản.

Kim Ngân Hoa ngẩng đầu nhìn hai chị em, cau mày:

- Đãi Nguyệt Lâu này của ta mở năm năm, Triển Tố Vọng chưa từng tới, đêm nay lại đột nhiên đến, ta cảm thấy rất có khả năng là đến vì hai chị em các người. Đêm nay các người cẩn thận một chút, trăm ngàn lần đừng phạm lỗi, Triển Tố Vọng này không giống hai đứa con của ông ta, các người tuyệt đối không được trêu vào, ta đi trước nhìn tình hình bên ngoài!

Kim Ngân Hoa lau mồ hôi trên trán, nói xong lại ra ngoài nhanh như chớp. Vũ Phượng Vũ Quyên đều mở to hai mắt, nhất thời đều có chút không yên. Vũ Phượng mở miệng nói:

- Hãy nghe chị nói, chúng ta xướng xong quay vào, đừng đi ra ngoài xã giao.

Vũ Quyên lập tức chớp mi:

- Vì sao không đi xã giao, chẳng lẽ chúng ta lại sợ Triển gia bọn chúng, em càng muốn đi xã giao với bọn chúng, tốt nhất là trực tiếp hất một chén rượu đến mặt Triển Tố Vọng, lẳng nhục Triển gia!..... - Nàng nói còn chưa xong đã thấy Kim Ngân Hoa vén rèm đi vào lần thứ ba, lần này nàng đi nhanh hơn, trên mặt lại xuất hiện rõ ràng sắc mặt vui mừng, người còn chưa tới nơi đã mở miệng:

- Coi như vận khí chị em các người tốt! Hôm nay thật sự khéo, ngay cả Trịnh lão bản cũng đến đây, ông ấy vừa tiếp đón Triển Tố Vọng, tin chắc Triển Tố Vọng tự hiểu trong lòng, đêm nay sẽ không làm ra chuyện gì lớn!

Kim Ngân Hoa lại nhìn về phía Vũ Phượng:

- Vũ Phượng, Trịnh công tử của người cũng đến, cậu ta và Trịnh lão bản đến cùng nhau, hiện tại đang ngồi cùng Trịnh lão bản ở bàn cố định kia.

Vũ Phượng giật mình, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ vui mừng, nàng hơi cúi đầu, bên môi hàm ẩn ý cười nhỏ. Kim Ngân Hoa lại lấy khăn lau lau mặt mình, nói tiếp:

- Trận thế đêm nay ta chưa từng gặp qua, các người biết không, hai cái bàn lớn trước mặt vũ đài kia, một nhà Triển Tổ Vọng ngồi một bàn, Trịnh lão bản và Trịnh thiếu gia ngồi một bàn khác, Triển thành nam và Trịnh thành bắc, địa vị ngang nhau, trái phải đối xứng, bầu không khí có chút khấn trương. Màn biểu diễn kế tiếp của các người nhất định phải để ý, trăm ngàn lần đừng như thiêu thân gì đó, biết không?

Kim Ngân Hoa đi ra ngoài, mắt Vũ Quyên động đậy, bước lại nói với Vũ Phượng:

- Vũ Phượng, chúng ta đối hát đối thơ!

Vũ Phượng ngẩng đầu nói:

- Không phải xướng 'Tiểu phóng ngư' sao?

Mắt Vũ Quyên lóe sáng, khóe miệng cong lên:

- Là 'Tiểu phóng ngư', chẳng qua ca từ phải đối đôi chỗ!

Đêm nay Triển Tổ Vọng đến là vì Triển Vân Phi cãi nhau với ông ta gần một tháng nay, chết sống muốn kết hôn với một cô nương xướng khúc ở Đái Nguyệt Lâu, Triển gia là người nhà giàu, Triển Tổ Vọng không thể dễ dàng tha thứ để con của mình cưới một nữ tử phong trần, trong lúc giận dữ liền ra lệnh chặn cửa Triển Vân Phi. Sau đó Triển Vân Phi thế nhưng không tiếc tuyệt thực để đấu tranh, Triển Tổ Vọng rung động, ông ta không thể không nhìn thẳng vào chuyện này. Cho nên Triển Tổ Vọng quyết định đêm nay đến xem, nếu cô nương này thực sự tốt như Vân Phi nói, có lẽ có thể cân nhắc, không để ý đến thái độ bán tín bán nghi mà bản thân ông ta ôm đến.

Không ngờ lại đây một cái liền nhìn thấy cả hai đứa con của ông ta, Triển Vân Phi hôm nay mới bỏ gác cổng, Triển Vân Tường luôn luôn là con ngựa hoang mất cương, hai anh em thế nhưng lại đều vọt tới đây, trong lòng Triển Tổ Vọng không khỏi hoang mang, hai cô nương này tốt cùng là thần thánh phương nào? Thật sự có lực hấp dẫn lớn như vậy?

Triển Tổ Vọng ngồi ở trong đại sảnh, đánh giá khắp nơi một phen, trong lòng rất kinh ngạc, Đái Nguyệt Lâu này tiếng người ồn ào, nói cười không dứt, làm ăn cư nhiên tốt đến như vậy.

Kim Ngân Hoa đi tới, cười thân thiện với Triển Tổ Vọng:

- Hiếm khi Triển lão gia đại giá quang lâm đến Đái Nguyệt Lâu hôm nay, chúng ta quá nhỏ, không có gì đặc biệt tốt có thể chiêu đãi ngài, cơm rau dưa, nếu có gì không chu toàn, mong ngài trăm ngàn lần tha thứ!

Triển Tổ Vọng hai mắt có thần nhìn một vòng, khách sáo nói:

- Nơi này của các người, làm ăn thật không tồi, kinh doanh không tồi.

- Cám ơn Triển lão gia khách lệ, đây đều là do khách cố động, cũng nhờ phúc của ngài!

Mí mắt Triển lão gia động đậy, cười có lệ:

- Người cứ tự nhiên, không cần tiếp đón chúng ta.

Kim Ngân Hoa rất tinh ý, không hề quấy rầy, nàng đáp lễ, kêu Trần Châu và Nguyệt Nga tiếp đón bàn này hơn chút, liền lắc mông bay tới bàn của Trịnh lão bản, nàng thấp giọng nói vài câu bên tai Trịnh lão bản, Trịnh lão bản gật gật đầu. Kim Ngân Hoa lại chuyển tới bên cạnh Trịnh Mặc, nói nhỏ vài câu với cô, trên mặt Trịnh Mặc lộ ra ý cười.

Triển Tổ Vọng ngồi vô cùng bình ổn, rất có tư thế. Kỹ tổng quản, Thiên Nghiêu, A Siêu, còn cả vài gia đình của Triển gia đều im lặng ngồi bên cạnh. Triển Tổ Vọng đánh giá xung quanh, mắt lơ đãng thoáng nhìn qua bàn Trịnh lão bản bên cạnh. Chỉ thấy Trịnh lão bản ngồi ngay ngắn rất nhàn nhã, trong tay lẫn ngọc châu, đang cười nói với vài lão bản ngồi cùng bàn. Ngồi bên cạnh ông là một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, dáng người cao ngất. Triển lão gia biết người thanh niên này là con trai độc nhất của Trịnh lão

bản, Trịnh Mặc. Tuy rằng Triển lão gia không hề tham gia yến hội của Trịnh gia, nhưng ông ta đã sớm có được tin tức, hôm nay thật ra là lần đầu tiên nhìn thấy người thật.

Nhìn trong chốc lát, ánh mắt Triển Tố Vọng có chút âm đạm, đều cùng là ngồi ở một chỗ, con trai của Trịnh lão bản thoạt nhìn bình thản ung dung, tư thế oai hùng bưng bưng. Mà hai đứa con trai của ông ta thì, quay đầu lại, nhìn thấy Triển Vân Phi mặt tiêu tụy không chịu nổi, đứng ngồi không yên, lại quay đầu nhìn Triển Vân Tường, thấy trên mặt hắn cực đặc ý, một vẻ e sợ thiên hạ không loạn, Triển lão gia thở dài thật lâu trong lòng.

Đột nhiên tiếng nhạc vang lên trên đài, khách chung quanh lập tức vỗ tay to.

Triển Vân Phi rùng mình, toàn thân lập tức trở nên phấn chấn, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm trên đài, ánh mắt Triển Vân Tường cũng trở nên chuyên chú, Triển lão gia nhìn nhìn hai bên, cũng bắt đầu có tinh thần theo mọi người, hết sức chuyên chú chờ.

38. Chương 38: Tức Giận Mắng

Vũ Quyên ra vẻ một tiểu thư sinh, xuất trường đầu tiên, nàng mở chiết phiến, tiếng ca thanh thúy êm tai từ từ phiêu ra theo động tác của nàng, dưới đài lập tức bộc phát một trận vỗ tay.

Vũ Quyên liếc nhìn bàn của Triển gia, vẻ mặt tự nhiên xướng:

- Xuất môn liền mở mắt nhỏ, y hắc y y nha hắc! Dùng mắt nhỏ nhìn một thiếu nữ đẹp bên cạnh, y y nha hắc! Trên đầu cài một cành hoa, trên người mặc áo gấm hoa, thắt lưng gầy gò như dương liễu, bước chân nhỏ nhẹ! Lòng ta muốn nàng, miệng nhớ kỹ nàng, trận bệnh tương tư này liền hại sát người, y y nha hắc! Y y nha hắc!

Tiếp theo liền nhìn thấy Vũ Phượng thân quần lụa mỏng hồng nhạt xuất trường, dáng người nàng thướt tha, eo nhỏ động lòng người trong suốt bó sát. Vũ Phượng nhẹ nhàng vung khăn trên tay, thân mình chuyển tới trong nháy mắt, dưới đài lập tức bộc phát tiếng vỗ tay như sấm.

Chỉ thấy đôi môi nàng hé mở, tiếng ca ôn nhu êm tai liền truyền ra:

- Tháng ba đến hoa đào đỏ, hoa hạnh trắng, hoa mộc vàng, lại thấy thược dược mẫu đơn đồng loạt nở rộ, y y nha hắc!

Xướng xong câu này, ánh mắt Vũ Phượng xẹt qua bàn của Trịnh lão bản, yên lặng dừng một chút trên người Trịnh Mặc, vừa vặn đối mắt với Trịnh Mặc đang mỉm cười ngó nhìn nàng. Vũ Phượng chớp mắt mỉm môi cười, tiếp theo nàng vung trong tay liễu hiệp, nhẹ nhàng chuyển thân, tiếp tục xướng:

- Đi tới trước vùng hoang vu dốc núi, gặp một mục đồng, đầu đội mũ rơm mặc áo tơ, sáo ngọc giắt lưng, cười trên lưng trâu, miệng hát đều là hoa sen bay, y y nha hắc!

Vũ Phượng dáng người xinh đẹp, không ngừng lưu chuyển, tay áo tung bay. Mặt mày động lòng người nhẹ nhàng nâng lên, ngọn đèn đang sáng đánh vào khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân của nàng, trong lúc nhất thời đẹp không giống ở thế gian! Đúng là ngoạn đầu nhìn lại cười một cái mị trăm người, phong tình vạn chủng không cần lên tiếng.

Giây tiếp theo toàn bộ người đều chấn động, khách bắt đầu vỗ tay như điên cuồng, mọi người vỗ tay đến đau, giải quyết xong vẫn không thể thoát ra mà tiếp tục vỗ, kêu to, trong khoảnh khắc tiếng vỗ tay hoan hô như thủy triều cơ hồ muốn phá tan Đãi Nguyệt Lâu. Ánh mắt mọi người đều như si như say chăm chú nhìn trên đài, giống như thời gian tạm thời đình trệ. Vũ Phượng cặp mắt đẹp rung động lòng người, lúc này lại trong suốt dừng trên người một mình Trịnh Mặc, ánh mắt như nước của nàng yên lặng nhìn Trịnh Mặc, bên môi hàm chứa nụ cười ngọt ngào.

Trịnh Mặc vẫn không nhúc nhích, thất thần ngóng nhìn Vũ Phượng, cảm thụ được giờ phút này trái tim bản thân hoàn toàn đập lung tung, trong đầu hình như có một giọng nói, nói cho cô biết nên mang người trước mắt này về nhà, vĩnh viễn giữ bên người mới tốt.

Triển Vân Tường phát hiện ra ánh mắt Vũ Phượng luôn nhìn về phía bàn của Trịnh lão bản, hẳn bưng chén rượu tò mò quay đầu qua, vừa thấy là thiếu chút nữa phun hết rượu vừa uống. Chỉ thấy Trịnh Mặc mắt thẳng tắp nhìn Vũ Phượng, bên miệng mỉm cười, hai người không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình với nhau.

Triển Vân Tường cả kinh trước tiên, đáy lòng nhanh chóng hưng phấn lên, hẳn lập tức quay đầu nhìn Triển Vân Phi, thấy anh ta đang cứng ngắc nhìn chằm chằm Vũ Phượng, một bộ dạng thần hồn điên đảo. Triển Vân Tường như phát hiện ra chuyện cười to lớn, hẳn nịnh nọt nói với Triển Tổ Vọng:

- Cha nhìn thấy không? Kia chính là Tiêu Vũ Phượng cô nương mà lão đại quyết tâm muốn lấy về nhà, lúc này đang ném mị nhãn cho Trịnh thiếu gia ở bàn cách vách đó! - Lời này của Triển Vân Tường tuy là nói với Triển lão gia, nhưng cổ họng hẳn lại hướng vào lão đại, cho nên mọi người trên bàn đều nghe được lời nói của hắn.

Triển Vân Tường như đoán trước được, nhìn thấy Triển Vân Phi quay đầu nhìn về phía bàn của Trịnh lão bản, sau đó sắc mặt anh ta nháy mắt liền khó coi, thấy một màn như vậy khiến Triển Vân Tường thích đến cơ hồ lỗ chân lông toàn thân đều thư giãn.

Triển Vân Tường ghen ghét Triển Vân Phi, hẳn ghen ghét Triển Vân Phi vận tốt tới tận giờ, ghen ghét từ lúc sinh ra Triển Vân Phi đã sở hữu vinh quang, mọi thứ đều quay chung quanh anh ta, ghen ghét Triển lão gia coi trọng anh ta, hạ nhân ủng hộ anh ta, ngay cả thê tử của hắn, Thiên Hồng, lúc còn trẻ cũng thăm mền Triển Vân Phi, thậm chí đến bây giờ còn nhớ mãi không quên. Triển Vân Tường coi Triển Vân Phi là kẻ địch lớn nhất của mình, phàm là Triển Vân Phi có, hẳn đều không tiếc mọi đại giới cướp lấy, nhưng cho dù bị hắn cướp mất thì Triển Vân Phi trong mắt những người khác vẫn trọng yếu hơn hắn, điểm này luôn khiến Triển Vân Tường tức muốn nôn ra máu!

Hiện tại rốt cục có thứ mà Triển Vân Phi cũng không có được! Triển Vân Phi một lòng ái mộ Tiêu Vũ Phượng vô cùng xinh đẹp mà căn bản không nhìn anh ta cái nào, còn ở trước mặt mọi người liếc mắt đưa tình cùng thiếu gia Trịnh thành bắc, nhìn bộ dạng thống khổ của Triển Vân Phi, Triển Vân Tường quả thực không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, vỗ tay vui mừng!

Trên thực tế, quả thật Triển Vân Tường cũng để lọt giọng nói lớn tiếng trầm trồ khen ngợi của hắn, giờ phút này về mặt hắn hồng hào, vỗ tay kịch liệt vang hơn so với tất cả mọi người!

Triển Tổ Vọng trầm mặc không nói, sắc mặt không tốt lắm. Ông ta nhìn Vũ Phượng, nữ tử này quả thực rất đẹp, xương cũng thực không tồi, nhưng một cô nương gia lại xuất đầu lộ diện như thế, chiếm được ưu ái của toàn trường, thủy chung ông ta không thể nhận.

Triển Tổ Vọng lại liếc mắt nhìn bàn Trịnh lão bản, nhìn thấy Trịnh Mặc mắt sáng quắc nhìn chằm chằm trên đài, hiển nhiên cũng động tình. Nhìn lại Triển Vân Phi vẻ mặt bại, còn Triển Vân Tường là vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Từ xưa hồng nhan thường họa thủy - Triển lão gia chau mày.

Trên đài, Vũ Phượng Vũ Quyên bắt đầu hát đối:

- Ai trông Toa La trên trời? Ai mở cửa sông Hoàng Hà? Ai gác cổng Tam Quan? Ai xuất gia không trở về? Y nha hắc! Ai xuất gia không trở về? Y nha hắc! - Vũ Quyên xướng.

- Vương Mẫu Nương Nương trông Toa La trên trời, Lão Long Vương mở cửa sông Hoàng Hà! Dương Lục Lang gác cổng Tam Quan, Hàn Tương Tử xuất gia không trở về! Y nha hắc! Hàn Tương Tử xuất gia không trở về! Y nha hắc! - Vũ Phượng xướng.

- Ai xây cầu đá Triệu Châu? Ai lưu lại lan can ngọc? Ai cười lừa qua cầu? Ai đẩy xe, bánh xe nghiêng thành đường rãnh? Y nha hắc! Ai đẩy xe bánh xe nghiêng thành đường rãnh? - Vũ Quyên xướng.

- Ông lão Lỗ Ban xây cầu đá Triệu Châu, thánh nhân lưu lại lan can ngọc, Trương Quả Lão cười lừa qua cầu, Sài Vương gia đẩy xe, bánh xe nghiêng thành đường rãnh! Y nha hắc! Sài vương gia đẩy xe liền đè ép

một đạo câu! Y nha hắc!

Hai chị em ngón giọng tuyệt hảo, một cái nhăn mày cười đều mang theo phong tình vạn chủng, người đứng người ngồi đầy sợ hãi cảm thán, ngay cả tâm còn khúc mắc như Triển lão gia cũng không ngăn cấm được bị phong thái của các nàng thuyết phục.

Đúng lúc này, hai chị em trao đổi ánh mắt, Vũ Phượng liền quay đầu nhìn thẳng vào bàn của Triển Tổ Vọng, biểu tình từ nhu hòa chuyển thành lạnh như băng, nàng tiếp tục điệu ban đầu, ca từ lại bị bóp méo khéo léo:

- Ai thập phần kiêu ngạo ở Đồng thành? Ai mở miệng hỏa thiêu sơn trang? Ai nửa đêm vươn ma giường? Ai bắt nạt người yếu như hổ lang? Y nha hắc! Ai bắt nạt người yếu như hổ lang? Y nha hắc! - Xướng đến đây nàng chỉ hướng về phía Triển Tổ Vọng.

Triển Tổ Vọng vừa sợ vừa giận, sắc mặt lập tức khó coi cực độ. Bàn của Triển gia gồm A Siêu, Kỷ tổng quản, Thiên Nghiêu, đều nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Sắc mặt Triển Vân Phi trắng bệch, trong mắt tràn đầy nét không thể tin.

Kim Ngân Hoa bị dọa đến chết khiếp, Trịnh lão bản liếc mắt, nhìn thấy Triển Tổ Vọng tức giận đến bốc hơi, lơ đãng cong khóe miệng.

Trịnh Mặc hoàn toàn không thèm để ý đến phản ứng của bàn Triển gia, bên môi cô hàm chứa ý cười, nhìn chị em trên đài, trong ánh mắt thậm chí còn xuất hiện tia sùng bái.

Vũ Quyên nhanh chóng xướng tiếp:

- Triển gia kia thập phần kiêu ngạo ở Đồng thành, họ Triển mở miệng hỏa thiêu sơn trang! Triển Dạ Kiêu nửa đêm vươn ma giường, Triển Vân Tường bắt nạt người yếu như hổ lang! Y nha hắc! Triển Vân Tường bắt nạt người yếu như hổ lang! Y nha hắc! - Mỗi một câu nàng xướng lên, ánh mắt đều phần nộ xẹt qua từng người của Triển gia, xướng đến câu cuối cùng, nàng kiên quyết giơ tay lên giận dữ chỉ vào Triển Vân Tường!

Lúc này sắc mặt Triển Vân Tường đã không thể dùng khó coi để miêu tả nữa, hấn nổi lên gân xanh, nghiến răng nghiến lợi, cả khuôn mặt đều vạn vẹo.

Khách trong đại sảnh tám phần đều là người phương bắc, bọn họ mặc kệ mặt mũi của Triển thành nam, ngược lại tán thưởng hai chị em biểu diễn kiệt xuất, mọi người đều đứng lên bộc phát tiếng quát tháo hoan hô to như sấm, hai chị em chào cảm ơn trong tiếng vỗ tay.

Triển Vân Tường không thể át cơn giận, lập tức vỗ bàn đứng lên, giận dữ nói:

- Nực cười! Quả thực là chán sống! - Nói xong xắn ống tay áo, định xông lên đài.

Ánh mắt Trịnh lão bản lạnh lùng nhìn qua, Thiên Nghiêu và Kỷ tổng quản hợp sức ngăn Triển Vân Tường lại.

Sắc mặt Triển lão gia xanh mét, ông ta bỗng nhiên đứng dậy, cứng rắn bỏ lại một câu:

- Kỷ tổng quản tính tiền, chúng ta đi! - Triển Tổ Vọng sống hơn nửa đời người, chưa từng có ai dám vũ nhục ông ta, hôm nay cư nhiên bị hai nha đầu chỉ thẳng vào mũi mắng, ông ta đè nặng tức giận, các nàng quả thực không biết trời cao đất rộng!

Kim Ngân Hoa chạy vội lại, vừa cúi người vừa cười làm lạnh với ông ta:

- Ôi Triển lão gia, ngài đại nhân đại lượng, trăm ngàn lần đừng so đo cùng hai nha đầu này, ta lập tức đi gọi các nàng tới giải thích với ngài!

Triển lão gia không quay đầu lại, lạnh lùng bỏ lại một câu:

- Không cần! - Định mang theo người nhà rời đi.

Triển Vân Phi lại tiến lên phía trước một bước, chần chừ nói:

- Cha, mọi người về trước, con còn có chút việc.....

Triển lão gia tức giận đến nổ tung phổi, ông ta hung hăng trừng mắt nhìn đứa con trai không chịu thua kém một cái, không nói một lời.

Trịnh lão bản đứng lên, vái chào ông ta từ xa, Triển lão gia cứng ngắc vái chào trở lại rồi liền mang theo người đi, đầu cũng không quay lại.

Trịnh Mặc bình thần nhìn người của Triển gia rời đi, chuyển mắt lại thoáng thấy Triển Vân Phi mang theo A Siêu vội vàng vào hậu trường, sắc mặt cô trầm xuống:

- Cha, con đi xuống hậu trường.

39. Chương 39: Rõ Thân Phận

Trong phòng hoá trang, Vũ Quyên hưng phấn cực độ, nàng cầm tay Vũ Phượng kích động kêu:

- Chị nhìn thấy không? Triển Dạ Kiều mặt đều tái đi, em rốt cục chính được hần!

Vũ Phượng nói:

- Đâu chỉ Triển Dạ Kiều tái mặt, mặt người toàn họ Triển đều tái đi.

Vũ Quyên khoái hoạt cơ hồ muốn khoa chân múa tay vui sướng:

- Quá mức nghiệt! Em cam đoan, một nhà bọn chúng đêm nay tuyệt đối không ngủ được! Ha ha ha.....

Từ cửa truyền đến giọng nói lạnh lùng:

- Cao hứng? Đắc ý? - Hai chị em quay đầu lại liền nhìn thấy Kim Ngân Hoa hồng hển đi tới - Ta nói hai người các người đó, không phá ta thì không sống yên ổn có phải không!

Vũ Phượng có chút chột dạ cúi đầu, Vũ Quyên lại lộn chết không sợ nước sôi chọn mi nói:

- Ta lại không lật bàn, cũng không lấy rượu hất bọn họ!

Kim Ngân Hoa muốn nôn, tức giận đến muốn xì hơi qua tai:

- Người người người..... Nha đầu chết tiệt không biết trời cao đất rộng kia, người chỉ biết vui sướng nhất thời là nhanh! Hiện tại người đắc tội với Triển Tổ Vọng, người không sợ ngày mai hần tìm người đến chính người sao! Người...các người thật sự làm ta tức chết!

Vũ Quyên còn muốn tranh cãi thì một giọng nói đột nhiên vang lên:

- Ta có thể tiến vào không?

Đứng ở cửa rõ ràng là Triển Vân Phi và A Siêu.

Kim Ngân Hoa vừa nhìn thấy Triển Vân Phi thì quả thực như thấy cứu tinh, sắc mặt nàng lập tức thềm chuyển sắc, khuôn mặt tươi cười bước nhanh ra đón:

- Ôi chào Triển đại thiếu gia, ngài tới vừa đúng lúc, thỉnh cầu ngài về khuyên nhủ lão gia tử, hai nha đầu có mắt như mù, bảo lão gia tử trăm ngàn lần đừng chấp nhặt cùng các nàng!

Triển Vân Phi cũng không nhìn nàng, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Vũ Phượng. Anh đi từng bước đến trước mặt Vũ Phượng, trên mặt mang theo vẻ đau kịch liệt cùng ảm nhẫn:

- Vũ Phượng, ta thật không muốn đến mức này, các người cư nhiên phải làm như vậy, người sao có thể làm như vậy đây?

Triển Vân Phi đau lòng nhìn nữ tử anh toàn tâm toàn ý quan tâm ái mộ. Cho tới nay, anh đều vì tội nghiệt mà Triển Vân Tường đã làm mà lòng tràn đầy áy náy, cho nên mỗi thời mỗi khắc anh đều muốn đi bồi thường Tiêu gia, anh muốn giúp Vũ Phượng thoát khỏi cuộc sống 'dựa cửa hát rong' này. Anh còn muốn

lấy nàng, nữ tử này xinh đẹp động lòng người, sự phong tình vạn chủng của nàng, đều chỉ nên thuộc về trượng phu của nàng chứ không phải tùy ý bị người khác mơ ước xết nét.

Đại thiếu nữ của Triển gia, vị trí mà biết bao nữ nhân mơ ước nhiều năm qua, nay Triển Vân Phi muốn đưa nó cho Vũ Phượng, anh hết lòng tin bằng phân này thành ý và địa vị đều là thứ nữ tử hướng tới, không có lý do sẽ cự tuyệt. Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng thì tất cả chuyện đêm nay đã khiến anh trở tay không kịp.

Vũ Phượng ngẩng đầu nhìn Triển Vân Phi tựa hồ vô cùng đau đớn, nàng gục đầu xuống không nói chuyện. Vũ Quyên liền lập tức nhảy ra, nàng xông lên đẩy Triển Vân Phi, cảm tức mắng anh:

- Anh có tư cách gì đến chất vấn chúng ta! Triển Dạ Kiêu làm mọi chuyện xấu, hẳn bị trừng phạt đúng tội!.....

Triển Vân Phi đau kịch liệt nói:

- Đó cũng là chuyện của một mình hắn, nhưng các người lại mắng cả nhà chúng ta, hơn nữa các người còn mắng cha ta! - Anh đột nhiên rùng mình, gần từng tiếng nói - Các người làm như vậy, không nghĩ tới hậu quả sao, không nghĩ tiếp theo ông ấy sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với các người sao?

Triển Vân Phi ngữ khí đầy hàn ý, Kim Ngân Hoa nghe thấy thì lập tức thay đổi sắc mặt, ngay cả Vũ Quyên cũng ngẩn ra. Triển Vân Phi trong ngực phập phồng, cố gắng không chế cảm xúc.

- Thủ đoạn gì? - Một giọng nói lạnh lạnh vang lên ở cửa.

Trịnh Mặc bình tĩnh đi tới, lúc nhìn về phía Triển Vân Phi thì trên mặt tràn lan ra một tầng băng mỏng. Triển Vân Phi nhìn thấy Trịnh Mặc thì sắc mặt lập tức âm trầm xuống. Hai người mặt mang hàn ý trừng mắt nhìn nhau không nói lời nào, không khí chợt ngưng trọng.

Vũ Phượng đi đến bên người Trịnh Mặc, nhẹ nhàng túm ống tay áo của cô, giữa đầu lo lắng nhìn cô. Trịnh Mặc cúi đầu, ánh mắt nhất thời trở nên nhu hòa, cô cho Vũ Phượng một ánh mắt hãy an tâm, giờ tay cầm tay Vũ Phượng. Trịnh Mặc quay đầu, lạnh lùng nhìn Triển Vân Phi:

- Vô luận Triển gia các người dùng thủ đoạn gì, ta đều sẽ tận lực bảo hộ các nàng. Ta khuyên các người, tốt nhất hãy mất ý niệm này trong đầu đi. Nếu các nàng có một chút tổn thương nhỏ nào, ta tuyệt không từ bỏ ý đồ - Một câu cuối cùng, Trịnh Mặc nhìn chằm chằm vào mắt Triển Vân Phi, nói ra từng chữ một.

Mặt Triển Vân Phi nhất thời đỏ bừng, người này rất không coi ai ra gì! Triển Vân Phi hai mắt bốc hỏa trừng mắt nhìn Trịnh Mặc. Ở cái nhìn của anh, Trịnh Mặc chỉ là một thiếu gia phong lưu gặp dịp thì chơi không chịu trách nhiệm mà thôi, thân là đại thiếu gia Trịnh thành bắc, nhiều tiền nhiều quyền, nếu Trịnh Mặc thật sự muốn tốt cho chị em Tiêu gia thì vì sao đến nay vẫn không thể khiến các nàng thoát khỏi Đãi Nguyệt Lâu, không thể cho các nàng sống những ngày an ổn, còn để các nàng sống loại cuộc sống khuất nhục hát rong ngày qua ngày này? Hiện tại đứng ở chỗ này, quang minh đường hoàng nói lời thề son sắt, kỳ thật căn bản là Trịnh Mặc không thật sự đem chị em Tiêu gia để ở trong lòng!

Triển Vân Phi quay đầu nhìn về phía Vũ Phượng, đã thấy nàng mềm mại đứng ở bên người Trịnh Mặc, trong mắt tựa hồ chỉ có một mình Trịnh Mặc. Triển Vân Phi càng tức giận sâu, nhìn xem, bây giờ còn lừa Vũ Phượng xoay quanh, anh giận dữ nắm hai tay, trong lòng đều là bi phẫn và không cam lòng.

A Siêu thấy càng ngày càng nhiều hạ nhân của Trịnh phủ tiến vào từ bên ngoài, tình thế thật không tốt, chạy nhanh lại lay Triển Vân Phi:

- Thiếu gia, chúng ta đi trước đi - Lại cúi đầu nói - Hiện tại bọn họ đều đang nổi nóng, cậu nói gì cũng chỉ sợ là nghe không vào. Cậu vẫn nên nhanh về nhà xử lý vấn đề trong nhà đi!

Triển Vân Phi nghe thấy 'vấn đề trong nhà' thì biến sắc, anh nhìn thật sâu vào mắt Vũ Phượng, đúng vậy, hiện tại quan trọng hơn là phải về nhà ngăn cản cha đi đối phó với các nàng, nhưng mà.....

Triển Vân Phi thù hận nhìn Trịnh Mặc trước mắt, thầm nghĩ trong lòng, đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng người. Hiện tại tuy Vũ Phượng bị người mê hoặc, nhưng sẽ có một ngày nàng sẽ phát hiện ai mới thật tâm đối xử với nàng!

Triển Vân Phi khê cần môi, không nói gì nữa, mang theo A Siêu phát tay áo rời đi.

Triển Vân Phi vừa mới đi, Vũ Quyên liền chạy vội lại, một phát ôm cánh tay của Trịnh Mặc, ngọt ngào kêu:

- Tỷ phu thật tốt!

Tiếng 'tỷ phu' này làm cho Trịnh Mặc ngẩn cả người, giống như một tiếng chuông cảnh cáo lớn nhắc nhở cô. Trịnh Mặc ngây người một lát, cúi đầu nhìn Vũ Phương, Vũ Phương sớm đã cúi mặt, xấu hổ đến không nâng nổi đầu dậy. Trịnh Mặc kêu khổ trong lòng, cô biết có một số việc đã không thể buông bỏ.

- Vũ Phương, ngày mai chúng ta đi ra ngoài một chút đi, ta có lời...muốn nói với người - Trịnh Mặc cố hết sức bình thần mở miệng.

Vũ Phương cũng không chú ý tới một tia chua xót toát ra từ giọng nói của Trịnh Mặc, giờ phút này lòng nàng tràn đầy ngưỡng ngùng, chỉ mãi cúi đầu ừm một tiếng không thể nghe thấy.

Buổi tối hôm đó, Trịnh Mặc cả đêm không ngủ, một mình cô ngồi ở sau khuôn viên trong đình, nhớ lại một lượt từ lúc quen biết Vũ Phương tới nay, suy nghĩ một lần lại một lần. Mỗi một lần nghĩ, cô càng tưởng niệm Vũ Phương sâu thêm một tầng. Khóe miệng Trịnh Mặc khê cong, trong lòng lại lạnh lạnh. Tình cảm bất tri bất giác của bản thân đối với Vũ Phương, thì ra không ngờ lại sâu kinh như vậy. Nhưng tình cảm của cô càng sâu thì đối với chuyện phát sinh ngày mai cũng càng trở nên sợ hãi và kháng cự.....

Ngày hết mặt trời lặn, ngày đêm luân phiên, cũng không vì bất luận tâm tình của người nào mà có chút thay đổi.

Vô luận Trịnh Mặc giằng xé như thế nào, ngày hôm sau gian nan vẫn tới đúng hạn.

Luôn mãi do dự, Trịnh Mặc vẫn ra khỏi cửa.

Trịnh Mặc muốn trì hoãn đến cực điểm, bước chân chậm chạp mất gấp ba lần thời gian so với bình thường mới đi đến Đái Nguyệt Lô, vô luận trước đó trốn tránh không muốn đối mặt thế nào, nhìn thấy bộ dạng lẳng lặng chờ cô của Vũ Phương, Trịnh Mặc vẫn không tự chủ được mà đi về phía nàng, thời khắc nắm bàn tay mềm kia, trong lòng vẫn dâng lên sự rung động và vui mừng quen thuộc.

Trầm mặc suốt đường, rốt cục đi tới một tòa lương đình tĩnh lặng bên hồ, ngồi xuống.

Trịnh Mặc cúi đầu, cẩn thận nhìn Vũ Phương. Hôm nay nàng dùng đồ trang sức thực tình xảo trang nhã, quần áo màu xanh da trời, váy dài, thoát nhìn phá lệ thanh nhã thoát tục. Vũ Phương ôn nhu đứng ở bên người Trịnh Mặc, cả người đều lộ ra một cỗ khí chất nhàn tĩnh dịu dàng khiến người ta mê muội, chọc người ta triu mến.....

Trịnh Mặc nhắm mắt lại, trong lòng đau khổ. Hôm nay Vũ Phương càng đẹp thì trong cô nàng đau khổ càng khắc sâu thêm.

Cô nhớ tới một câu: Có chút chuyện, dù sau này, không thể không lâm vào thống khổ, không bằng chưa bao giờ có được.

Rất nhiều người đều biết đạo lý này. Tiếc là không làm được, tình không biết bắt đầu lúc nào, ngày càng sâu nặng.

Có một số việc dù mình trốn tránh thế nào, nên đến thì trốn không thoát.

Trịnh Mặc mở mắt ra, chậm rãi mở miệng:

- Vũ Phương, hôm nay ta có chuyện rất trọng yếu muốn nói cho người. Trước khi ta nói xong, người đừng ngắt lời ta, được không? - Nhìn Vũ Phương hơi do dự nhẹ gạt đầu, Trịnh Mặc mới gơ tay nắm lấy tay nàng, động tác của Trịnh Mặc cực nhẹ nhàng, giống như thứ nắm trong tay là trân bảo thế gian.

Trịnh Mặc chân thành chuyên chú nhìn nàng, như bắt đầu thề, trịnh trọng thông thả, gần từng tiếng nói:

- Vũ Phương, người là người đầu tiên, cũng là người duy nhất ta thích, mỗi ngày ở cùng một chỗ với người, đều khiến ta sống thật sự hạnh phúc, rất ý nghĩa. Ta muốn nói cho người biết, giờ này khắc này, ở trong lòng ta, người là quan trọng nhất.

Trịnh Mặc khẽ vuốt hai má của Vũ Phượng, nhìn cặp mắt nâu xinh đẹp nghe mình thông báo, chiết xạ ra ánh sáng loá mắt, đáy mắt trong suốt không vẫn đục chứa đựng vô tận lời tình ý, không hề giữ lại gì mà trút, Trịnh Mặc cơ hồ không nhận được muốn lệ nóng đầy mắt..... Cô nhìn thấy, tình cảm mà Vũ Phượng đối với mình, không ít hơn so với mình đối với nàng, thậm chí có thể còn sâu hơn...

Trịnh Mặc cảm thấy hạnh phúc, cùng lúc đó, tim như bị đao cắt.

Cuối cùng chính mình lại đã thương nàng...

Cố nén xúc động ôm Vũ Phượng động tình rơi lệ vào trong lòng, Trịnh Mặc chỉ nhấc rảnh tay, lẳng lẳng đứng tại chỗ, quỳn luyến làm ngưng thanh lệ như mực họa trên khuôn mặt nàng, ở trong lòng thầm nhớ kỹ có lẽ đây là lần cuối cùng nàng vì mình mà tâm động...

Khóe miệng xẹt qua một nụ cười không sâu, tâm lại rơi vào mờ mịt, lạc trong một đại dương mênh mông.

Xa xa hoa đào muôn hồng nghìn tía nở rộ, trong bất giác cũng ánh đỏ hốc mắt của Trịnh Mặc, dù khó mở miệng vẫn đã mở miệng:

- Ta còn muốn nói cho người biết... - Chần chờ một lát, chiến đấu không ngừng, Trịnh Mặc vẫn còn chưa rời khỏi ánh mắt của Vũ Phượng, vài từ kế tiếp, giống như dùng hết khí lực toàn thân của cô - Ta là nữ ...

40. Chương 40: Dày Vò

- Chị hai chị hai! Không tốt!

Vũ Quyên vừa vào cửa liền đụng phải vẻ mặt kinh hoàng của Tiểu Ngũ. Vũ Quyên nhanh chóng ôm bé vào trong lòng:

- Sao vậy, xảy ra chuyện gì?

- Chị cả...chị cả gặp chuyện không may! Từ khi chị ấy trở về từ bên ngoài thì cái gì cũng không nói, cũng không để ý đến em, tự khóa mình ở trong phòng, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn!

Vũ Quyên nhất thời quýnh lên trong lòng, nàng buông Tiểu Ngũ ra, nhanh chạy vội vào trong phòng, liền nhìn thấy Vũ Phượng đang ngồi bó ở trên giường, gất gao tự ôm mình, mặt không có chút máu, trên mặt gấn đầy nước mắt.

- Vũ Phượng! Vũ Phượng, chị sao vậy? - Vũ Quyên hoảng sợ.

Vũ Phượng không có phản ứng, ánh mắt nàng dại ra, giống như hồn lìa khỏi xác. Vũ Quyên đi tới bắt lấy cánh tay của nàng:

-Chị làm sao vậy, nói chuyện với chị đó! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải Triển Dạ Kiêu hù dọa chị không, hay là Triển gia nhà hắn phái người đến quấy rầy chị? - Vũ Phượng không trả lời khiến tâm niệm của Vũ Quyên thay đổi thật nhanh, trong đầu nghĩ tới các loại khả năng.

Vũ Quyên sợ hãi, nàng gất gao nắm chặt bả vai của Vũ Phượng:

- Vũ Phượng, chị đừng làm em sợ, nói cho em biết đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì! - Vũ Quyên nhìn kỹ, trên người Vũ Phượng cũng không có vết thương gì, nàng nhăn mày lại, tựa hồ không quá giống là người nhà Triển gia đến gây phiền toái, vậy sẽ là cái gì đây? Vũ Phượng là người có chuyện gì đều chôn ở trong lòng, hơn nữa tâm sự càng nặng thì nàng lại càng không nói lời nào, đây không phải muốn làm người chết sao!

Đột nhiên, trong đầu Vũ Quyên xẹt qua một đường:

- Có phải là Mặc đại ca hay không? Là hắn sao? - Sáng sớm hôm nay Vũ Phượng đi theo Trịnh Mặc ra cửa, trở về liền biến thành cái dạng này khiến Vũ Quyên buộc lòng phải nghĩ theo phương hướng này.

Nhắc tới Trịnh Mặc, biểu tình của Vũ Phượng quả nhiên đã có biến hóa, nàng nhắm chặt hai tròng mắt, khóe mắt nhanh chóng có nước mắt tràn mi.

Vũ Quyên quả thực khó hiểu cực độ:

- Thật sự là Mặc đại ca? Hấn...hấn làm gì với chị?

Vũ Phượng lại đột nhiên ôm lấy đầu mình, che lỗ tai, biểu tình của nàng trở nên thập phần thống khổ, thảm thống kêu lên:

- Đừng nhắc đến nàng, chị không muốn nghe đến nàng, không muốn nghe đến nàng!

Vũ Quyên kích động kéo tay Vũ Phượng ra, lay loạn nàng một trận:

- Vũ Phượng, chị tỉnh lại đi, rốt cuộc Mặc đại ca làm gì với chị? Chị nói thật cho em biết, có phải...có phải hấn khi dễ chị hay không?

Vũ Phượng bị Vũ Quyên lay tỉnh, đột nhiên nàng lập tức nhào vào trong lòng Vũ Quyên, ôm nàng khóc rống thất thanh:

- Là nàng khi dễ ta! Nàng lừa ta! Nàng lừa ta thật khổ, nàng sao có thể khi dễ ta như vậy!

Vũ Quyên đau lòng ôm lấy Vũ Phượng, Vũ Phượng ở trong lòng nàng khóc đến cả người run rẩy, Vũ Quyên cắn chặt răng, thảm nghĩ:

- Hấn thật sự khi dễ chị sao? Vậy về sau chị không để ý đến hấn là được, Vũ Phượng, nếu hấn thật sự khiến chị thống khổ như vậy, không bằng hai người chia tay đi!

Vũ Phượng vừa nghe đến hai chữ 'chia tay' liền ngẩng mạnh đầu lên, trên mặt còn treo đầy nước mắt, cõi lòng tan nát vô thức lặp lại:

- Chia tay, chia tay..... - Nước mắt nàng chảy càng nhiều, tựa hồ cảm xúc áp lực đang có đều kích nổ trong nháy mắt, nàng khóc đến đứt ruột gan từng khúc:

- Nhưng mà ta yêu nàng! Lúc ta tuyệt vọng nàng giúp ta, lúc ta bất lực nàng quan tâm ta, không có lúc nào là nàng không khiến ta ấm áp, không bảo vệ ta..... Người biết không, lúc nghe thấy nàng nói thích ta, ta rất cao hứng, ta đã sớm yêu nàng, ta yêu nàng, yêu đến tâm đều đau..... Trước kia ta nghĩ rằng nàng là hấn, nhưng hiện tại, ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy.....

Lần đầu tiên Vũ Quyên nghe được Vũ Phượng thông báo như vậy khiến nàng chấn kinh, cảm thụ được Vũ Phượng thống khổ rất sâu thì trong mắt nàng cũng không ngăn nổi lệ. Nhưng Vũ Quyên nghe mà thật hồ đồ:

- Chị đang nói gì vậy, gì mà hấn là hấn, sao em nghe hoàn toàn không hiểu!

Vũ Phượng rốt cuộc không nói được nữa, nàng vùi đầu trên vai của Vũ Quyên, khóc đến cả người run rẩy.

Vũ Quyên đành phải ôm chặt nàng, nhớ tới thù giết cha đến nay chưa báo, vốn điều duy nhất có thể an ủi là Vũ Phượng tìm được người đáng giá để dựa vào, ai ngờ hiện tại lại biến thành cái dạng này! Chẳng lẽ chị em các nàng nhất định đau khổ trong cuộc đời này sao, Vũ Quyên khổ cực độ trong lòng, nàng ngẩng đầu lên, chuyện thương tâm vốn có đều đồng loạt nẩy lên trong lòng, nàng không khỏi cũng rơi nước mắt, khóc cùng Vũ Phượng.

Từ sau ngày cho Vũ Phượng thấy thân phận, cơ hồ Trịnh Mặc mỗi ngày đều là cuộc sống không bình yên. Cô đến Vân Thiên Lâu làm việc, lại căn bản không xem vào nổi công vụ, trong đầu luôn hiện lên vẻ mặt tái nhợt ngưng trệ của Vũ Phượng ngày ấy, khi nghe thấy cô nói mình là nữ, trong mắt Vũ Phượng là đau xót cùng tuyệt vọng, nhìn thấy ghê người. Thế nên nhớ tới một hồi này, Trịnh Mặc liền cảm giác ngực đau từng đợt, đau đến cơ hồ khiến cô muốn ngồi cũng không ngồi được.

Cô không biết những ngày này Vũ Phượng vượt qua như thế nào, có phải cũng chịu đủ dày vò giống cô hay không, có thể nhất thời luẩn quẩn trong lòng hay không...

Mỗi lần nghĩ đến đây, Trịnh Mặc đều hận không thể lập tức chạy vội đi gặp Vũ Phượng, xác nhận nàng vẫn tốt, nhưng loại xúc động này lại ở lúc vừa mới bước ra khỏi Vân Thiên Lâu đã bị một loại cảm xúc sợ hãi

to lớn khác áp chế xuống. Cô không ngừng tự hỏi mình, hiện tại Vũ Phượng sẽ đồng ý nhìn bản thân sao, nàng có lẽ đã chán ghét bản thân, không bao giờ muốn gặp mặt bản thân nữa...

Chỉ cần nghĩ đến có thể bị Vũ Phượng chán ghét thì tim Trịnh Mặc tựa như bị vô số bả đao lăng trì, thống khổ.

Trịnh Mặc ăn không biết vị, đêm ngủ không ngon, chịu đủ dày vò. Cô vốn bộ dạng cao gầy, chịu đê nén như vậy, mới qua mấy ngày mà cả người liền gầy đi rất nhiều.

Biến hóa rõ ràng như vậy, đừng nói đến thương cô vô cùng như Vân Nhu, ngay cả Trịnh lão gia và Trịnh Phi Yên cũng đều nhìn ra.

Lúc ăn tối Trịnh lão gia hỏi qua Trịnh Mặc một hồi, chỉ là Trịnh Mặc hoảng hốt lợi hại, trả lời cũng rất có lễ, Trịnh lão gia không hỏi ra nổi cái gì, đành phải bảo cô mấy ngày tới đừng vội vàng đi cửa hàng, bỏ hết toàn bộ chuyện gia nghiệp trên tay trong đầu, ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian.

Năm đó hai con của Trịnh gia lần lượt bệnh chết để lại cho Trịnh lão gia ám ảnh rất sâu trong lòng. Nhìn vẻ càng ngày càng tiêu tụy của Trịnh Mặc thì trong lòng Trịnh lão gia bắt đầu sốt ruột, rất sợ con trai duy nhất của ông có chuyện gì. Lệnh bên dưới, kêu đầu bếp nấu các thức ăn nhân sâm tẩm thuốc bổ thật nhiều, không ngừng đưa cho Trịnh Mặc uống hết.

Vân Nhu cũng gấp thật sự, bà chỉ có một đứa con là Trịnh Mặc, hiện tại đứa nhỏ này đột nhiên tiêu tụy thành như vậy, bà quả thực đau lòng muốn chết. Làm mẹ luôn phải cẩn thận hơn, Vân Nhu bảo Lưu đại phu kiểm tra thân thể cho Trịnh Mặc, Lưu đại phu nói thân thể cô không có gì đáng lo ngại, chỉ là khí nóng quá nhiều, lo âu quá độ, sợ là trong lòng có tích tụ không giải tỏa được mới như vậy.

Lòng có tích tụ? Vân Nhu cân nhắc nửa ngày, đem chuyện này đặt ở trong lòng.

41. Chương 41: Cảm Động

Triển gia bên kia rất nhanh có hành động, Triển Tổ Vọng hạ nhãn tâm, đem chuyện hai chị em ở Đái Nguyệt Lâu công khai xương mắng ông ta bảm bảo một mạch cho cảnh sát nghe, tố các nàng xương ca vỡ vụn, phỉ báng người khác. Hôm nay, một số lượng lớn cảnh sát hùng hổ đến Đái Nguyệt Lâu, lấy ra bố cáo dán tại cửa, ra lệnh cưỡng chế chị em Tiêu gia ‘đóng băng’, đây hiển nhiên là muốn chặt đứt đường sống của hai chị em. Kim Ngân Hoa khuyên can mãi, nói thẳng nói ám chỉ, đưa tiền tặng lễ đều không có cách dàn xếp.

Vũ Phượng và Vũ Quyên là vai chính của Đái Nguyệt Lâu, không có các nàng thì việc làm ăn của Đái Nguyệt Lâu nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Kim Ngân Hoa không có cách nào, đành phải nhanh chóng phái người đi tìm Trịnh lão bản.

Kim Ngân Hoa lại chạy đến phòng nhỏ của Tiêu gia, nói chuyện này cho hai chị em biết.

Vũ Quyên vừa nghe xong lập tức nổi giận:

- Buồn cười! Miệng sinh ra trên mặt ta, ta nghĩ gì hát đó, Triển gia bọn chúng có quyền gì mà quản! Triển gia này thật sự độc ác xuyên thấu, bọn chúng không đui tận giết tuyệt sẽ không dừng tay phải không!

Kim Ngân Hoa nói:

- Trước tiên người đừng tức giận, việc cấp bách là tìm cách để người của cục cảnh sát mau chóng dỡ bỏ tờ bố cáo. Hiện tại, hai người các người theo ta đi nói với khách quý của Đái Nguyệt Lâu, ta sai người đi tìm Trịnh lão bản, chuyện này vẫn nên nhờ Trịnh lão bản ra mặt hỗ trợ giải quyết!

Ba người đợi thật lâu ở đại sảnh khách quý cũng không thấy Trịnh lão bản, Vũ Phượng im lặng lẳng lặng ngồi bên cạnh bàn, Vũ Quyên nóng vội đi tới đi lui, Kim Ngân Hoa không nhịn được nhíu mày thở dài. Ngay tại lúc Kim Ngân Hoa không chờ được nữa chuẩn bị tiếp tục phái người đi nhờ Trịnh lão bản thì tiểu tư nàng phách ra đi rồi cục dẫn một người vào, người tới không phải Trịnh lão bản mà là Trịnh Mặc.

Tiểu tư kia vốn tới Vân Thiên Lôu tìm Trịnh lão bản, nhưng được báo cho biết hiện tại Trịnh lão bản ở chỗ đại phong môi quảng, trong chốc lát không thể trở về. Vừa vặn đụng phải Trịnh thiếu gia xử lý sự vụ ở Vân Thiên Lôu liền đem chuyện nói cho cô biết. Trịnh Mặc vừa nghe xong, không nói hai lời liền theo hắn đến đây.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Mặc gặp mặt Vũ Phượng từ sau khi làm rõ thân phận ở lương đình. Lúc đến Trịnh Mặc cũng không biết Vũ Phượng ở trong này, Vũ Phượng cũng không ngờ sẽ đụng phải Trịnh Mặc lúc này. Chưa kịp chuẩn bị, hai người nhìn thấy đối phương đều giật mình.

Không biết ngoài cửa nổi lên mưa phùn từ khi nào, Trịnh Mặc đi nhanh đến nên không lo bung dù, lúc vào hơi ẩm đầy người, vài phần mỗi một vài phần chạt vật. Khuôn mặt bị mưa phùn làm ướt, tiến vào bên trong nhà thì khí ẩm bức người, tầm mắt có chút mờ lung. Chờ đến lúc Trịnh Mặc thấy rõ mặt Vũ Phượng thì lòng trong chớp mắt lại đau đớn, mấy ngày nay, tiêu tụy không chịu nổi sao chỉ có một cô.

Sau khi Trịnh Mặc tiến vào vẫn thất thần nhìn Vũ Phượng, hoàn toàn quên mất mục đích mình vội vàng chạy tới nơi này.

Còn Vũ Phượng, trừ bỏ giao mắt với cô ngoài ý muốn lúc đầu thì rất nhanh không ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào góc tường.

Kim Ngân Hoa bên này đã nghe xong tiểu tư nói qua, nàng nhanh chóng tươi cười nghênh đón Trịnh Mặc, tỉ mỉ nói cho cô biết chuyện cục cảnh sát dán bố cáo, hiện tại Trịnh Mặc cũng không còn ở phòng thu chi của Đái Nguyệt Lôu, không phải là thủ hạ của nàng, mà là ông chủ nhỏ của nàng, thái độ của Kim Ngân Hoa đối với vị tiểu lão bản này đã trở nên thập phần cung kính.

Trịnh Mặc tự hỏi xong, nói:

- Cáo trạng này nếu là Triển gia làm, muốn bỏ bố cáo, trước hết phải khiến Triển gia rút đơn kiện mới được.

Kim Ngân Hoa nghe xong gật đầu:

- Cậu nói đúng. Bất quá Triển lão gia kia lần trước tức giận đến như vậy, muốn bọn họ rút đơn kiện chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng.

Trịnh Mặc trầm mặc nửa ngày không nói chuyện. Vũ Quyên không nhịn được liền nhíu mi, ngữ khí có chút khiêu khích nói với Trịnh Mặc:

- Có phải thế lực phương bắc không lớn bằng phía nam không? Cho nên người rất sợ đắc tội với Triển gia bọn chúng?

Sắc mặt Trịnh Mặc khẽ biến, cô nhìn Vũ Quyên, chắc chắn nói:

- Cho tới bây giờ ta chưa từng sợ Triển gia.

Kim Ngân Hoa nhìn Vũ Quyên như khoan, nha đầu kia thật sự e sợ thiên hạ không loạn, chẳng có nhẽ còn muốn khơi mào đại chiến nam bắc? Nhìn ra sắc mặt Trịnh Mặc vì câu này mà không tốt lắm thì Kim Ngân Hoa nhanh chóng khuyên giải:

- Trịnh thiếu gia, cậu đừng nghe nha đầu Vũ Quyên kia nói lung tung. Chúng ta mở từ lâu, thứ dựa vào là bằng hữu, Triển gia lại là nhà giàu ở Đồng thành, việc này vẫn nên không nên làm thương hòa khí tốt đẹp!

Trịnh Mặc gật đầu nói:

- Kim đại tỷ, ý của người ta hiểu được, chuyện này ta đều có đúng mực - Cô nghĩ nghĩ, trầm giọng nói - Để ta bảo người đưa một danh sách tới đây, người phái người đem thiệp mời đưa cho khách trong danh sách, nói nhân dịp Đái Nguyệt Lôu mời khách, mời bọn họ tham gia.

Kim Ngân Hoa trong đầu luân chuyển, lập tức hiểu được ý của Trịnh Mặc:

- Được, ta biết nên làm thế nào!

Trịnh Mặc gật đầu, cô xem về phía Vũ Quyên còn hơi tức giận, hàm ý sâu xa nói:

- Vũ Quyên, người nhớ kỹ những lời này, đường rất dài, chậm rãi đi, đi nóng vội sẽ té nhào. Người yên tâm, thù lần này ta báo cho các người.

Vũ Quyên suy nghĩ qua lại những lời này mấy lần trong đầu, mắt sáng lên, nàng nhìn thật sâu vào mắt Trịnh Mặc, trong lòng có kính nể, trên mặt xuất hiện ý cười sáng tỏ.

- Sắc trời không còn sớm, ta đi ra ngoài chuẩn bị chuyện kế tiếp - Trịnh Mặc nói xong làm bộ phải đi, trước khi đi vẫn không nhin được nhìn thoáng qua hướng Vũ Phượng, Vũ Phượng thủy chung vẫn cúi đầu không nhìn cô.

Ánh mắt Trịnh Mặc âm đạm, khóe miệng không khỏi xuất hiện một tia cười khổ. Trịnh Mặc đi rồi, Kim Ngân Hoa hung hăng quát Vũ Quyên một cái:

- Nha đầu Vũ Quyên, về sau nhất định phải sửa tính cách táo bạo này, bằng không về sau người chịu thiệt cũng chỉ mình người, không phải lần nào cũng may mắn có người giúp người như vậy đâu!

- Đã biết - Vũ Quyên hiếm khi nhu thuận gật gật đầu.

Kim Ngân Hoa muốn đi làm chuyện phát thiệp mời, cũng không có sức ở lại chỗ này, trước khi đi dặn dò hai chị em lần nữa ngày mai nhất định phải cẩn thận, phải giống như trong trạng thái tham dự yến hội buổi tối, bát cơm của các nàng giữ được hay không phải xem đêm mai, nói xong liền lắc mông đi.

Vũ Phượng vẫn kinh ngạc thất thần, lời của Kim Ngân Hoa cũng không biết nàng có nghe vào không. Vũ Quyên không nhìn được nữa, nàng nghĩ nghĩ, đi đến trước mặt Vũ Phượng nói:

- Vũ Phượng, xem ra mấy ngày này chúng ta không thể lên đài được. Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng chúng ta trở về Kí Ngạo Sơn Trang, tế bái cha mẹ đi.

Ngày hôm sau Vũ Phượng Vũ Quyên mang theo Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ cùng đi tới mộ của Tiêu Minh Viễn.

Vũ Phượng và Vũ Quyên đốt hương, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ cùng nhau quỳ gối bên cạnh, thành kính cầu khẩn đối với phần mộ của cha mẹ.

Hai tay Vũ Phượng tạo thành chữ thập, vẻ mặt chuyên chú buồn bã nhìn chăm chú vào bia mộ của cha mẹ, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra nhưng thủy chung không có gì thoát khỏi miệng.

Sau khi tế bái cha mẹ xong, bọn họ đi thăm ông bà Đỗ. Hai vị lão nhân nhìn thấy thì hoàn toàn vui vẻ, chơi đùa với Tiểu Ngũ đều cực cao hứng. Nhìn hai chị em quần áo ngăn nắp là biết các nàng đã tìm được công việc, đều vì vợ chồng Tiêu Minh Viễn đã mất mà cảm thấy cực vui mừng, cảm thán ông trời có mắt. Có lẽ là bị hai vị lão nhân cuốn hút, Vũ Phượng nhìn ánh mắt từ ái của bọn họ thì tâm trạng vẫn ủ dột cũng hơi bình phục chút.

Lúc hai chị em lấy ra túi tiền muốn trả tiền, bà Đỗ lại cười đẩy tay các nàng ra:

- Hai nha đầu này, sao lại trả tiền cho chúng ta đây, các người không phải đã sớm nhờ người đem tiền đến trả lại cho chúng ta rồi sao?

Vũ Phượng dừng một chút, nàng nghi hoặc nói:

- Chúng ta không nhờ người đến đưa tiền mà? Bà Đỗ, bà không phải là nhớ lầm chứ?

Bà Đỗ mặt mày hớn hở, vẻ mặt từ ái, bà cầm tay Vũ Phượng nói:

- Đứa trẻ ngốc, ta sao có thể nhớ lầm đây? Hai tháng trước có vị tiên sinh giúp các người đem tiền trả lại cho hai chúng ta, còn nói các người vì bận rộn, không thể phân thân, bảo chúng ta không cần lo lắng. Người không nhớ rõ sao, chính là...chính là vị tiên sinh ngày cha người hạ táng, cùng các người ở nhà chúng ta.

Vũ Phượng sợ ngây người, nàng khó tin nhìn về phía hai vị lão nhân, kinh ngạc nói không nên lời nói.

Theo chân bọn họ ở nhà bà Đỗ, còn biết các nàng thiếu tiền người ta, trừ bỏ Trịnh Mặc thì còn ai vào đây?

Vũ Phượng cắn môi, hốc mắt có chút hồng. Nàng không nghĩ tới Trịnh Mặc cứ nhiên làm như vậy, sao cô... cho tới giờ không nói cho nàng biết chút đây.

42. Chương 42: Kính Rượu

- Đội trưởng Hoàng, cục trưởng Mã, mời nhanh vào trong! Tiểu Phạm, còn không mau đưa các vị đại nhân vào chỗ ngồi! Trần Châu, Nguyệt Nga đều thông minh chút, hầu hạ cẩn thận!

Trịnh gia không hổ là lão rồng đầu lớn của thành bắc, sáng nay thư mời của Trịnh Mặc đi ra ngoài, đến buổi tối giám đốc, cục trưởng, đội trưởng của các phòng cảnh sát lớn nhỏ cơ hồ toàn bộ đều đồng ý tới Đái Nguyệt Lâu.

Kim Ngân Hoa mặt tươi cười đứng ở cửa đón từng vị quan viên của phòng cảnh sát, cực nhiệt tình.

Sảnh trước Đái Nguyệt Lâu tiếng người ồn ào, đêm nay không có khách bình thường, Đái Nguyệt Lâu đã bị phòng cảnh sát bao hết toàn bộ.

Chân tay của lâu cơ hồ đều hoạt động, chạy bốn phía, ba tiểu nhị, cộng thêm tiểu tư, nha hoàn đều bận rộn xuyên qua giữa lâu, không ngừng bưng trà rót rượu, đưa đồ ăn đưa canh cho khách.

- Giám đốc Lí, chúng ta đã lâu không gặp, đến đây, tôi kính ông một ly - Ngồi ở các bàn trung tâm đều là nhân vật đương nhiệm trong phòng cảnh sát của Đông thành, Trịnh lão bản cười ha ha bưng chén rượu lên, kính giám đốc Lí có chức quan cao nhất trước mặt một ly.

Giám đốc Lí nhanh chóng gơ cái chén trước mặt lên, vẻ mặt cũng tươi cười:

- Trịnh lão bản, ông thật sự quá khách khí! Chỉ bằng giao tình của tôi và ông thì còn phân cái gì kính với bất kính, ông cụng ly trước! - Nói xong sảng khoái ngửa đầu một cái xử lý hết chén rượu.

- Ha ha ha, Lý huynh nói phải, rốt cuộc là tôi khách khí! Đến đây, hai chúng ta lại uống một ly! - Trịnh lão bản cười, cũng uống một ly.

Toàn bộ cục trưởng, phó cục trưởng, đội trưởng, phó đội trưởng thấy giám đốc Lí kính Trịnh lão bản thì đều đứng lên đi kính rượu Trịnh lão bản.

Trịnh lão bản quay đầu trao đổi ánh mắt với Trịnh Mặc, Trịnh Mặc hiểu ý bưng chén rượu đứng lên, cô đi đến trước mặt giám đốc Lí nói:

- Giám đốc Lí, hôm nay ngài đại giá quang lâm tới Đái Nguyệt Lâu, thật làm vẻ vang cho lâu nhỏ của kẻ hèn này, chén này tôi kính ngài!

Giám đốc Lí đánh giá trên dưới Trịnh Mặc, cười như gió xuân quét vào mặt, thực sảng khoái uống một ly, tiếp theo hiền hòa vỗ vỗ bả vai Trịnh Mặc, lại quay đầu nói với Trịnh lão bản:

- Lệnh lang tướng mạo đường hoàng, tuấn tú lịch sự, thật sự là hậu sinh khả ư!

Trịnh lão bản nghe xong thì hiển nhiên rất cao hứng, mặt mày hớn hở lại cụng vài chén với giám đốc Lí.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng người ồn ào, ăn uống linh đình, rất náo nhiệt. Đến lúc không khí vừa đúng lúc, Kim Ngân Hoa mang theo Vũ Phượng Vũ Quyên đã thay trang phục đi tới.

Kim Ngân Hoa kéo hai chị em qua, cười thập phần lấy lòng với các nhân vật lớn trên bàn:

- Các vị đại nhân, hai vị này là vai chính của Đái Nguyệt Lâu ta, vị này là Tiêu Vũ Phượng cô nương, vị này là Tiêu Vũ Quyên cô nương, các nàng là một đôi hoa tỷ muội. Người chẳng những bộ dạng xinh đẹp mà ca hát cũng tốt! - Nói tới đây Kim Ngân Hoa cẩn thận đánh giá sắc mặt mọi người đang ngồi, mới nói tiếp - Hôm nay lấy mặt mũi của Trịnh lão bản mời chư vị đến đây, kỳ thật là vì chuyện lỗ mắng thất lễ trước đây của hai nha đầu, muốn nói lời xin lỗi tới các đại nhân, hy vọng các vị đại nhân niệm tình các nàng trẻ tuổi không hiểu chuyện, để các nàng hầu rượu giải thích, bỏ qua lần này cho các nàng! Hạ bố cáo dán tại cửa, Kim Ngân Hoa đa tạ đại ân chư vị lần này! - Kim Ngân Hoa nói xong, thập phần chân thành cúi lưng.

Biểu cảm của giám đốc Lí trầm xuống không nói gì, quan viên bên cạnh sắc mặt đều có chút biến hóa.

Kỳ thật chuyện ‘đóng băng’ hai chị em lần này, nguyên bản không xem là một án lớn, nếu theo lệ thường thì bị cáo đưa chút tiền hối lộ cảnh cục, lén giải hòa cũng là bình thường.

Vấn đề hiện tại là, đơn kiện này là Triển gia thành nam đệ, Triển gia tài đại khí thô, người trong cục làm việc đã nhận của nhà bọn họ không ít chỗ tốt. Bắt người nương tay, nếu đột nhiên rút đơn kiện, người phòng cảnh sát chỉ sợ có chút không thể giải thích tốt với Triển gia. Đương nhiên những chuyện này bọn họ khẳng định sẽ không nói với người bên ngoài.

Kim Ngân Hoa trao đổi ánh mắt với Vũ Phượng Vũ Quyên, hai chị em biết ý bưng chén rượu đi qua kính rượu. Chén rượu vừa đến trước mặt giám đốc Lí, ông lại giữ tay che cái chén:

- Hai vị cô nương, chén rượu này, chỉ sợ Lí mỗ không thể uống - Ông cười ha ha trên mặt, thái độ cũng chân thật đáng tin.

Không muốn uống rượu, đây là không chịu đỡ bả bả cáo.

Sắc mặt Kim Ngân Hoa lập tức thay đổi, nàng nhìn về phía Trịnh lão bản cầu cứu. Trịnh lão bản trầm ngâm, lắc đầu, tỏ vẻ không thể làm gì.

Giám đốc Lí phân rõ trong lòng, chuyện này nếu thật sự là Trịnh lão bản tự mình ra mặt giải quyết thì cho dù ông đắc tội Triển thành nam cũng không thể không đỡ bả bả cáo. Dù sao thế lực của Trịnh gia cùng với giao tình nhiều năm, đắc tội Trịnh gia là vạn vạn lần không thể.

Nhưng hai nha đầu không quyền không thế trước mắt này, mặt mũi của các nàng còn không lớn đến mức khiến cả phòng cảnh sát đi đắc tội với Triển gia.

Trịnh lão bản là loại người nào, đã sớm nhìn quen việc lớn, nghe lời của cục cảnh sát cũng đã hiểu rõ ràng, thấy giám đốc Lí thái độ kiên quyết, vài cục trưởng và phó cục trưởng cũng đều sắc mặt như gặp nạn miệng không nói gì, trong lòng cũng đã sáng tỏ.

Kỳ thật người có địa vị giống như Trịnh lão bản, chú trọng nhất chính là thân phận và mặt mũi. Việc này cho dù ông có muốn hỗ trợ, nhiều nhất cũng chỉ đến trình độ hiện tại. Mời người tới, cũng ngại mặt mũi mà ngồi xuống, nhưng muốn Trịnh lão bản vì hai nha đầu xướng khúc mà uống rượu bồi tội, chuyện mất thể diện như vậy là không thể. Chỉ sợ giám đốc Lí cũng nắm đúng tâm tư của Trịnh lão bản, cho nên mới dám cự tuyệt như đinh đóng cột.

Giám đốc Lí không uống rượu, cục trưởng và phó cục trưởng dưới ông tự nhiên cũng không quan tâm, mặt Vũ Phượng Vũ Quyên đỏ lên, lại không dám nói lời nào, trong tay các nàng còn bưng chén rượu, cứ cứng ngắc đứng tại chỗ như vậy, không khí lập tức lạnh đến cực điểm. Hai chị em nhìn lẫn nhau, sắc mặt thống khổ. Tay Vũ Phượng run run, trong lòng vừa vội lại vừa ủy khuất, trong mắt đã ánh lệ.

Trịnh Mặc vẫn ngồi bên cạnh trầm mặc không nói lại đột nhiên đứng lên lúc này, cô bưng chén rượu đi đến bên người hai chị em, nói với giám đốc Lí:

- Giám đốc Lí, chuyện này cũng không thể trách Vũ Phượng và Vũ Quyên, các nàng xướng như vậy kỳ thật là đã được tôi cho phép. Nếu muốn bàn về đúng sai, người nên giải thích cũng chỉ có thể là tôi.

Lời này vừa ra, toàn bộ người ồ lên.

Giám đốc Lí kinh ngạc nhìn Trịnh Mặc không nói lời nào, hành động kế tiếp của Trịnh Mặc lại làm tất cả mọi người chấn kinh, cô cúi thất lưng, thân cong thành 90 độ, trình trọng cúi đầu về phía người trên bàn:

- Ta thay mặt hai chị em các nàng giải thích với các vị, hy vọng cảnh cục có thể mở cho một đường, rút bả cáo về. Một ly này, tôi kính ngài - Cô nâng chén đến trước mặt giám đốc Lí.

Giám đốc Lí sợ ngây cả người, ông không ngờ đường đường là đại thiếu gia Trịnh gia cư nhiên sẽ vì hai cô nương xướng khúc mà làm đại lễ với chính mình như vậy, giám đốc Lí khôi phục lại, không thể không đứng dậy chạm cốc cùng Trịnh Mặc, mặt cương nghiêm uống xong chén rượu.

Trịnh Mặc kính xong giám đốc Lí, vòng quanh các bàn, kính toàn bộ cục trưởng, phó cục trưởng, đội trưởng, phó đội trưởng tham dự chuyện này mỗi người một lần. Quan viên chức vị nhỏ hơn so với giám đốc Lí tự nhiên không dám chối từ, đều uống xong chén rượu này.

Trong toàn bộ quá trình, Trịnh lão bản, Kim Ngân Hoa, thậm chí cả Vũ Phượng Vũ Quyên, bọn họ biểu cảm thế nào, phản ứng thế nào, Trịnh Mặc đều không nhìn đến, sau đó là cô căn bản không nhìn rõ.

Kì thật Trịnh Mặc không có tư lượng gì, cô cứng rắn nhịn thở uống hết trong một hơi, không giống người bình thường uống say sẽ mặt đỏ, cô uống say mặt lại trắng bệch. Lúc uống xong một ly cuối cùng, Trịnh Mặc đã chóng mặt đến đứng cũng không đứng yên, trên đầu không ngừng toát mồ hôi lạnh, vị giác thay sông lật biển, ngón tay ngay cả nắm lại cũng không giữ được, vốn định cố chống đi về vị trí của mình, không ngờ vừa nhắc chân lên thì cả người liền mềm nhũn.

Tận lực bởi một trận trời xoay đất chuyển, vô luận Trịnh Mặc nghĩ kiên trì thế nào trong lòng thì thân thể vẫn không thể khống chế ngã xuống, cuối cùng cô thật sự không còn sức lực giãy dụa, mệt mỏi nhắm hai mắt lại..... Tiếng người chung quanh cô đều không cảm thấy gì, trong ý thức mơ hồ, tựa hồ thứ cuối cùng nghênh đón cô không phải là mặt đất lạnh như băng, mà là một cái ôm mềm mại.

43. Chương 43: Ôm Nhau

Trịnh Mặc đột nhiên ngã xuống khiến mọi người nhìn thấy đều ngây ngẩn cả người, ban đầu mọi người còn cảm thấy Trịnh thiếu gia thập phần hào sảng, không ngờ tư lượng của hắn cư nhiên kém như vậy. Trịnh lão bản nhìn Trịnh Mặc say đến không biết gì, cả người đều dựa vào người Vũ Phượng thì mặt một chốc đen đi.

Kim Ngân Hoa nhanh chóng lại giải quyết:

- Vũ Phượng, người mau dẫn Trịnh thiếu gia vào phía sau sảnh nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho ta là được rồi.

Kim Ngân Hoa quay đầu nhìn Trịnh lão bản, Trịnh lão bản thở dài, khoát tay áo nói:

- Vũ Phượng, người dẫn nó đi xuống đi.

Vũ Phượng gật gật đầu, nằng đở mắt nâng Trịnh Mặc dậy muốn dìu cô đi, nhưng Trịnh Mặc thật sự say lợi hại, căn bản không đi nổi, vấp chân một cái, suýt nữa áp đảo cả Vũ Phượng. Vũ Quyên chạy nhanh tới, nâng thân thể đang trượt xuống của Trịnh Mặc, đặt một cánh tay của cô lên người mình, giúp Vũ Phượng đỡ lấy cô.

Hai chị em mỗi người một bên, nghiêng ngả lão đảo, rất vất vả mới dìu Trịnh Mặc đến phòng khách riêng. Lại mất hơn nửa ngày công phu nữa, cuối cùng nâng được Trịnh Mặc lên giường. Vũ Quyên nhìn Trịnh Mặc bất tỉnh nhân sự, nghĩ đến chuyện hắn vừa làm vì chị em các nàng, hốt mắt không khỏi đỏ hồng.

Trầm mặc nhìn trong chốc lát, vẫn là Vũ Phượng phản ứng trước, nàng quay đầu nhanh chóng đi lấy khăn lau mặt, cúi đầu nói:

- Vũ Quyên, em đi ra ngoài lấy chút nước, chị lau mặt cho nàng.

Vũ Quyên ừ một tiếng, quay đầu đi nhanh ra ngoài. Vũ Phượng vừa định đứng dậy rót chén nước cho Trịnh Mặc thì tay lại đột nhiên bị nắm lấy, tiếp theo trên lưng căng thẳng, người đã bị kéo xuống, té vào một bờ ngực mềm mại.

- Vũ Phượng..... Vũ Phượng..... - Hơi thở thật mạnh mang theo khí nóng từng chút từng chút phủ vào mặt Vũ Phượng, biến hóa bất thành linh khiến Vũ Phượng thất thần trong chớp mắt, nhưng rất nhanh chóng mùi rượu đập vào mặt khiến cho nàng bình tĩnh.

Ý thức được chính mình đang bị Trịnh Mặc gắt gao ôm vào ngực thì hơi thở của Vũ Phượng liền rối loạn một chút, hai gò má hồng lên, đang muốn đẩy Trịnh Mặc ra thì một giọt nước ấm đột nhiên rơi xuống mặt nàng, tay Vũ Phượng cứng lại, nàng run rẩy nhìn về phía trước, chỉ thấy Trịnh Mặc chau mày, vẻ mặt ướt mồ hôi, miệng không ngừng kêu tên chính mình. Vũ Phượng cảm thấy ngực đột nhiên căng thẳng, theo đó hung hăng co rút đau đớn một chút.

Lực đạo bên hông chặt hơn chút, Trịnh Mặc nhắm mắt lại, hô hấp hỗn loạn, lặ lại liên tục:

- Vũ Phượng..... tha thứ cho ta.....là ta không tốt.....xin lỗi.....đừng rời khỏi ta..... Vũ Phượng.....

Nhìn Trịnh Mặc vẻ mặt thống khổ, không ngừng nói lầm bầm, khóe mắt Vũ Phượng đau xót, không đủ nhẫn tâm đẩy cô ra nữa. Thuận thể tựa đầu vào trước ngực của cô, một bàn tay bị Trịnh Mặc gắt gao nắm lấy, Vũ Phượng đành phải vươn tay kia ra nhẹ nhàng vỗ vai cô, lẳng lặng trấn an cô.

Cảm xúc của Trịnh Mặc tựa hồ được Vũ Phượng trấn an, chậm rãi trầm ổn lại, tay cô hơi buông lỏng ra chút, đặt cầm ở trên trán Vũ Phượng, miệng thì thào:

- Vũ Phượng, ta thích người, ta thật sự rất thích người.....

- Tha thứ cho ta..... Tha thứ cho ta.....

- Vũ Phượng.....

Một giọt lệ chảy xuống từ trên mặt của Vũ Phượng, nàng cắn môi dưới, cứ như vậy dựa vào lòng Trịnh Mặc, nghe cô kêu tên chính mình đứt quãng, nói xong rồi khóc, cảm thụ được bất đắc dĩ và bi thương trong lòng..... Tay vỗ đầu vai Trịnh Mặc không biết đã ngừng lại từ khi nào, nhẹ nhàng vòng ở trên cổ cô.

Vũ Quyên bưng nước đi vào thấy một màn như vậy thì giật mình, không nói ra tiếng, lui ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, mấy con chim nhỏ líu ríu hót không ngừng, đã là buổi trưa mặt trời cao ba sào. Trịnh Mặc xoa đầu, đầu tranh mở mắt ra, ý thức khôi phục lại, theo sát sau đó là cảm giác đau đầu muốn liệt.

Cổ họng thật khó chịu, Trịnh Mặc ho khan cổ hết sức đứng lên, một chén nước đưa tới trước mặt cô, Trịnh Mặc thuận tay nhận uống ừng ực, uống xong nước mới nghi hoặc ngẩng đầu lên, mắt mơ hồ nhìn người trước mặt.

Vân Nhu nhìn bộ dạng buồn chán héo mòn của cô thì thở dài thật sâu, ngồi xuống bên giường:

- Mặc nhi, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, con còn nhớ rõ không?

Trịnh Mặc đỡ trán, huyết thái dương đột nhiên đau, đầu óc cô hỗn loạn thực sự:

- Tối hôm qua con đến Đái Nguyệt Lâu - Cô suy nghĩ trong chốc lát, miễn cưỡng nhớ lại từng đoạn ngắn - Uống rất nhiều rượu, hình như uống rượu sau đó, không còn ấn tượng gì.....

Trịnh Mặc xoa nhẹ đầu trong chốc lát nói:

- Là mẹ đưa con trở về sao?

Sắc mặt Vân Nhu hơi chần chừ, sau đó ừ một tiếng. Trịnh Mặc đang vực đầu, cũng không chú ý tới biểu tình có chút mất tự nhiên của Vân Nhu.

- Mẹ bảo phòng bếp nấu cháo hạt dẻ thanh đạm, chờ con rửa mặt xong mẹ liền gọi nha hoàn bưng tới cho con, uống xong cháo rồi uống chén trà giải rượu, người sẽ thanh tỉnh hơn.

Trịnh Mặc gật gật đầu. Vân Nhu chờ Trịnh Mặc mặc quần áo, lại uống xong cháo rồi mới ra khỏi gian phòng. Bà đi đến sảnh phụ, kêu Trương Tiền vẫn theo bên người Trịnh Mặc mấy ngày nay vào.

- Thái thái, ngài tìm tôi có việc? - Trương Tiền xoay người cúi đầu, cung kính quỳ trên mặt đất.

- Mấy ngày nay, thiếu gia ngoài Vân Thiên Lâu thì còn đi qua những nơi nào?

- Bẩm thái thái, thiếu gia đi qua Đái Nguyệt Lâu, Tụy Phương Trai, Hào Cảnh Các, mấy hôm trước còn đi phòng cảnh sát.

- Trong những nơi đó, chỗ nào là nơi thiếu gia thường đi nhất?

- Đái Nguyệt Lâu.

Lấy được câu trả lời này xong, Vân Nhu như ngừng lại, chốc lát mới nói:

- Đái Nguyệt Lâu này... có vị...nữ tử tên là Vũ Phượng phải không?

- Bẩm phu nhân, Đãi Nguyệt Lâu xác thực có một đôi chị em xướng khúc. Một vị cô nương trong đó tên là Tiêu Vũ Phượng.

- Được rồi, người đi xuống đi.

- Vâng phu nhân.

Trương Tiền đi xuống xong, một mình Vân Nhu ngồi ở trong phòng một hồi lâu mới gọi một gã tùy tùng đáng tin tiến vào:

- Mấy ngày nay, người đi tra giúp ta một người.

44. Chương 44: Tề Tụ Một Đường

- Cái gì? Giám đốc Lí tự mình dỡ bỏ cáo? - Nghe xong tin tức Kỷ tổng quản đưa đến, Triển Tổ Vọng rung động cực kì.

- Đúng vậy lão gia. Nghe nói buổi tối hôm trước toàn bộ trưởng quan phòng cảnh sát đều được mời đến Đãi Nguyệt Lâu tham gia sự kiện, ngày hôm sau giám đốc Lí liền dỡ bỏ cáo ở cửa.

- Một Đãi Nguyệt Lâu nho nhỏ cư nhiên mời được quan viên của Đồng thành, không có khả năng, điều đó không có khả năng.....

- Lão gia, thiệp mời này là phát ra dưới danh nghĩa của Trịnh gia.

- Trịnh gia? - Triển Tổ Vọng mở to hai mắt nhìn, ông ta vừa sợ vừa nghi - Phía nam chúng ta với phương bắc vẫn hòa bình vô sự, nước giếng không phạm nước sông, Trịnh lão bản thể nhưng lại vì hai cô nương xướng khúc mà động tới nhà chúng ta như vậy!

Triển Vân Tường ở bên cạnh thiếu kiên nhẫn, vội vàng cả giận nói với Triển lão gia:

- Cha, Trịnh gia làm như vậy quả thực không để chúng ta vào mắt! Chúng ta dán bỏ cáo, bọn họ dỡ bỏ cáo! Đây căn bản là tuyên chiến với chúng ta rồi!

Thiên Nghiêu hiền kế nói:

- Lão gia, nếu không chúng ta cũng mở đại yến mời khách? Mời tất cả tỉnh trưởng bộ trưởng gì đó đến hết, xem là thế lực phía nam của chúng ta lớn hay là thế lực phương bắc lớn!

Triển Vân Tường lập tức tiếp lời:

- Đúng vậy cha! Bằng không, chúng ta mở một cái Già Nguyệt Lâu gì đó ngay đối diện Đãi Nguyệt Lâu, trấn áp khí diễm của bọn họ cũng được!

Kỷ tổng quản nói:

- Lão gia xem chúng ta có cần áp dụng hành động gì hay không?

Triển Tổ Vọng đi thong thả vài bước, nửa ngày mới trầm mặt nói:

- Cái gì cũng không phải làm, nhẫn đi!

Triển Vân Tường lập tức kêu lên:

- Cái gì! Vì sao phải nhẫn đi! Như vậy không phải khiến nhà người ta xem thường chúng ta, nghĩ rằng chúng ta dễ khi dễ sao! Hai chị em Tiêu gia kia về sau chẳng phải là càng thần khí rồi sao!

Triển Tổ Vọng cau mày, quay đầu nói với Triển Vân Tường về mặt không phục:

- Chẳng qua chỉ là hai cô nương xướng khúc, thần khí thì cho các nàng thần khí đi! Về sau con tốt nhất phân rõ giới hạn với Đãi Nguyệt Lâu, ít đi trêu chọc chị em kia, nghe rõ không?

Triển Tổ Vọng kỳ thật tức giận đến chết trong lòng, nhưng ông ta tức nữa cũng hiểu được thế lực Trịnh gia to lớn, hai hổ đánh nhau tất có một con bị thương, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì ông ta cũng không muốn xung đột ngoài mặt cùng Trịnh gia.

Tin tức bố cáo của Đãi Nguyệt Lâu bị dỡ nhanh chóng truyền khắp toàn thành, khách nghe thấy đều tới động viên. Đãi Nguyệt Lâu khai trương một lần nữa, chuyện làm ăn chẳng những không bị chút ảnh hưởng, ngược lại thanh danh lan truyền càng thêm mạnh.

Nghe nói ngày phòng cảnh sát bỏ lệnh cấm, toàn bộ Đãi Nguyệt Lâu đều bị bao, Vũ Phụng và Vũ Quyên xướng ba tràng đặc biệt cho quan viên Đồng thành, giành được sự tán thưởng rất lớn của các trưởng quan. Đêm nay là ngày chị em Tiêu gia chính thức nhậm chức lại, trời vừa tối, cửa Đãi Nguyệt Lâu đã là một đám đông mãnh liệt, phàm là người có uy tín danh dự ở thành bắc thì cơ hồ đều đi tới Đãi Nguyệt Lâu đêm nay, đều muốn nhìn thấy phong thái của hai chị em một lần.

Tiểu Phạm không ngừng đưa các khách nối gót nhau tới vào bàn, váng đầu hoa mắt, đầu đầy mồ hôi, thiếu chút nữa đụng phải tiểu nhị chạy bàn. Đêm nay khách thật sự rất nhiều, cơ hồ chật ních tiền sảnh của Đãi Nguyệt Lâu, còn không phải, hấn vừa an bài vài vị khách ngồi xuống thì bên ngoài lập tức lại có người vào. Tiểu Phạm lau mồ hôi, không ngừng đón khách, vừa định mở miệng kêu “tiên sinh” thì lại suýt cắn phải đầu lưỡi, ánh mắt hấn lạng lẽ, thầm kêu! Thật sự đáng ngạc nhiên, đêm nay ngay cả khách nữ cũng đến!

Tiểu Phạm uốn dẻo đầu lưỡi, vội vàng cúi đầu khom lưng tiếp đón hai vị khách nữ:

- Hai vị tiểu thư, xin hỏi là ăn cơm sao?

- Ủ, phiền tiểu nhị ca an bài chỗ ít người một chút, chúng ta thích thanh tĩnh.

- Được rồi! Mời hai vị theo ta! - Tiểu Phạm mang hai vị khách nữ xuyên qua tiền sảnh đi lên lầu hai, đi một mạch tới một chỗ ngồi ở góc lầu hai.

- Nhị vị xem có cái gì muốn ăn, ta đi xong sẽ quay lại! - Tiểu Phạm đưa thực đơn cho hai vị nữ khách rồi lại vội vàng xuống lầu tiếp đón khách.

Lục Ương lấy khăn ra, cẩn thận lau bàn một lần mới đỡ chủ tử bên cạnh ngồi xuống:

- Tiểu thư, Đãi Nguyệt Lâu này thật đúng là náo nhiệt! - Tiểu nha đầu không mấy khi ra cửa nhìn khắp lầu tiếng hoan hô cười nói, trong mắt cực ngạc nhiên.

- Đúng vậy, xác thực thực phồn hoa - Một giọng nói tế nhu đáp lại.

- Hai vị tiên sinh, hôm nay lầu đầy ngập khách, chỉ có thể ủy khuất hai người ngồi ở vị trí nhỏ này, hai ngày nghiên cứu thực đơn trước, có gì cần thì lập tức bảo ta!

- Được tiểu nhị ca, người đi làm việc của người đi, chúng ta sẽ tự tiếp đón chính mình! - Triển Vân Phi gạt gậy đầu về phía tiểu nhị chạy bàn, ngồi xuống cùng A Siêu.

- Thiếu gia cậu xem, cơ hồ có cả cô nương tới chỗ này ăn cơm! - A Siêu đánh giá bốn phía, lập tức ngạc nhiên nói với Triển Vân Phi.

Triển Vân Phi nhìn theo tầm mắt hấn, phát hiện bàn bên cạnh thế nhưng là hai vị nữ tử ngồi, một người trong đó quần áo hoa lệ, nhất cử nhất động đều lộ ra ung dung, thoát nhìn như là tiểu thư con nhà giàu, một người còn lại là vẻ điển hình của nha hoàn, chắc hẳn là một đôi chủ tớ.

Triển Vân Phi đang đoán đã thấy vị tiểu thư kia nhìn qua hướng mình, hiển nhiên là phát hiện ra mình đang đánh giá các nàng. Triển Vân Phi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nở nụ cười thân mật về phía vị tiểu thư kia, trên mặt xuất hiện chút xấu hổ, anh ta ngán nhiên to gan nhìn chằm chằm một vị cô nương như vậy thật sự có chút thất lễ.

Cũng may vị tiểu thư kia cũng là người rộng lượng, gạt đầu với anh ta, không có ý miệt mài theo đuổi. Triển Vân Phi yên tâm, bất quá cũng không có ý đối với bên này, bắt đầu nói chuyện với A Siêu.

- Tiểu thư nói xem đêm nay cô gia có đến không? - Lục Ương nháy mắt hỏi.

- Lục Ương, người lại nói lung tung, Trịnh..... hấn còn chưa phải là vị hôn phu của ta đâu.

- Được rồi tiểu thư, là Lục Ương nhiều miệng nói sai, hẳn phải là cô gia tương lai! - Nhìn chủ tử mặt đều đỏ, Lục Ương lập tức làm bộ cúi đầu, mắt nhìn sòng mũi, một bộ dạng cực nhu thuận.

- Người đó.....

Đôi chủ tử này chính là thiên kim Lâm gia, phú thương thành bắc, Lâm Chúc Nhiên và nha hoàn bên người của nàng, Lục Ương.

Đêm nay Lâm Chúc Nhiên đến Đái Nguyệt Lô, thật ra là vì danh khí của Đái Nguyệt Lô quá lớn, nàng nghe thấy kỳ danh đã lâu, đã sớm nghĩ đến chuyện đi xem. Về phương diện còn lại là không lâu trước đây có nghe phụ thân nhắc tới, Trịnh Mặc tựa hồ cũng thường đến Đái Nguyệt Lô này. Hôn nhân giữa Lâm gia và Trịnh gia cơ hồ đã là chuyện chắc chắn, tuy rằng chưa có tam môi lục phỉnh (nghỉ thức để kết hôn), nhưng ở trong lòng Lâm Chúc Nhiên đã sớm coi Trịnh Mặc là vị hôn phu của chính mình. Từ lần từ biệt trước ở gia yến của Trịnh gia, nàng chưa gặp lại Trịnh Mặc, trong lòng vẫn thập phần nhớ nhung hẳn.

Hiện tại Lâm Chúc Nhiên là một đại cô nương, không thể nhớ Trịnh ca ca liền chạy đến nhà Trịnh bá bá tìm hẳn giống như trước đây, nhưng đều đã qua hai tháng cũng không thấy Trịnh Mặc đến tìm nàng một lần, Lâm Chúc Nhiên ở nhà mỗi ngày đánh đàn vẽ tranh, cho dù tính nàng nhẫn nại tốt thì rốt cục vẫn ngồi không yên. Nếu Trịnh Mặc không đến cửa tìm nàng thì nàng đành phải ra cửa đi tìm hẳn.

A Siêu mắt nhìn sáu hướng, đột nhiên nhìn thấy hai người tiến vào cửa, quay đầu nói với Triển Vân Phi:

- Không tốt rồi! Nhị thiếu gia và Thiên Nghiêu cũng đến đây!

Triển Vân Phi nghe thấy kinh ngạc, vội vàng nhìn phía dưới, quả thật thấy Triển Vân Tường nghênh ngang đi vào, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống.

Ở cửa, Thiên Nghiêu đang túm cánh tay Triển Vân Tường, tận tình khuyên bảo:

- Vân Tường, lão gia đã nói cậu đừng đến Đái Nguyệt Lô, cậu thế nào còn đến?

Triển Vân Tường hừ một tiếng, hẳn nâng ngón tay chỉ chỗ:

- Vì sao không thể tới chứ! Chẳng lẽ bên trong Đái Nguyệt Lô này có hổ ăn thịt ta! - Nói xong liền đi tới chiếu bạc chính giữa của Trịnh lão bản.

Thiên Nghiêu đành phải đi vào theo sau hẳn, tính tình của Triển Vân Tường hẳn rõ ràng nhất, khuyên bảo căn bản là vô dụng.

Kim Ngân Hoa liếc mắt một cái liền nhìn thấy ôn thần Triển Vân Tường lại tới nữa, nghĩ thấy hẳn thật đúng là không biết xấu hổ! Kim Ngân Hoa thập phần không muốn gặp Triển Vân Tường, nhưng trên mặt vẫn sáng lạn như hoa:

- Ôi, là ngọn gió nào thổi Triển nhị gia tới đây, Tiểu Phạm, mau mang ghế cho Triển nhị gia, Trân Châu, Nguyệt Nga mau đem rượu và đồ ăn, hầu hạ cẩn thận! - Nịnh hót vài câu với Triển Vân Tường, Kim Ngân Hoa lại lắc mông đi bàn khác.

Một lát sau, một tiểu tư đột nhiên chạy tới, nói nhỏ vài câu bên tai Kim Ngân Hoa, Kim Ngân Hoa nhanh chóng quay đầu nhìn cửa trước, khi thấy rõ người tới thì mắt nhất thời sáng ngời. Khóe miệng Kim Ngân Hoa cười nhạt, quay đầu tiếp tục nói giỡn vài câu với khách trên bàn liền xoay thất lưng đi ra sau đài.

45. Chương 45: Đau

- Tiểu thư, gà rượu và cá trích hấp ở đây làm cũng được, người muốn ném thử hay không? - Sau khi đồ ăn đi lên thì Lục Ương không ngừng thêm đồ ăn cho tiểu thư nhà mình.

Lâm Chúc Nhiên bưng chén trà uống, ánh mắt quét dưới lầu, cười thuận miệng nói:

- Người đó, là bản thân muốn ăn phải không?

Lục Ương thè lưỡi, đang muốn ngáng đầu biện giải thì đã tiểu thư đột nhiên biến đổi sắc mặt, Lục Ương khó hiểu, theo tầm mắt của nàng nhìn xuống dưới lầu, lập tức kinh hỉ hô thành tiếng:

- Tiểu thư, người xem kia không phải là cô gia..... tương lai sao?

Ánh mắt Lâm Chúc Nhiên tập trung chặt chẽ vào thân ảnh cao ngất màu trắng đang nói kia, trên mặt nàng không nhìn được mà lộ ra nụ cười kích động cùng vui mừng.

Là hần, hần thật sự đến đây!

Lúc này một trận tiếng đàn đột nhiên tấu lên, dưới lầu lập tức bộc phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt, sau đó toàn bộ đều an tĩnh lại.

Lâm Chúc Nhiên kinh ngạc quay đầu, phát hiện cơ hồ tất cả mọi người dán mắt về phía trước, nàng trong lòng đang nghi hoặc thì đã thấy trên đài nhanh chóng xuất hiện bóng áo trắng, nữ tử kia da mịn như son, lông mày liễu liềm, một đôi mắt sáng, trong suốt trơn bóng như mặt nước, chỉ thấy đôi môi nàng hé mở hòa vào giai điệu, một tiếng ca tuyệt vời truyền ra, tiếng ca uyển chuyển ôn nhu đến cực điểm, người nghe thấy một trận tê dại trong lòng.

Đừng nói là nam tử, cho dù là nữ tử như Lâm Chúc Nhiên, lúc này đều xem đến ngây dại, bị vây hãm trong tiếng ca tuyệt vời, nghe mà như si như say.

Thẳng đến khi một giọng nói cao vút thanh lệ vang lên, một tiểu lang quân tay cầm chiết phiến áo xanh bước vào vũ đài thì Lâm Chúc Nhiên mới hồi phục lại tinh thần.

Hoa sen mới nở, xinh đẹp như tiên. Lâm Chúc Nhiên nhìn trên đài chỉ có nữ tử áo trắng đang múa, trong lòng không tự giác đánh giá như vậy.

Lâm Chúc Nhiên nhìn mọi nơi, phát hiện khách nam chung quanh mắt đều cực nóng gắt gao nhìn chăm chăm trên đài, trong đó có đủ dục niệm trắng trợn, trong lòng nàng hơi có khinh bỉ, cảm thấy không quá thoải mái.

- Tiểu...tiểu thư...cô nương này...bộ dạng...bộ dạng thật sự rất đẹp... không lẽ nàng là tiên nữ hạ phàm? - Lục Ương giương miệng, mắt thẳng tắp, cả người đều khiếp sợ, lắp bắp.

Lâm Chúc Nhiên nhìn bộ dạng ngốc của Lục Ương, gơ tay dí dí ót của nàng, cười lắc đầu, nhưng rất nhanh chóng Lâm Chúc Nhiên không cười nổi nữa, bởi vì nàng phát hiện ra Trịnh Mặc thể nhưng cũng không nhúc nhích nhìn chăm chăm trên đài, vẻ mặt thoát nhìn thập phần nhập tâm, Lâm Chúc Nhiên nhất thời dâng lên vài phần không vui trong lòng.

Một khúc chấm dứt, dưới đài nhất thời bộc phát tiếng vỗ tay như sấm, không ít khách thậm chí kích động đứng lên vỗ tay, lớn tiếng hoan hô.

Ở trong tiếng vỗ tay và hoan hô mãnh liệt, Vũ Phượng và Vũ Quyên mỉm cười cúi đầu chào cảm ơn. Kim Ngân Hoa liếc mắt ám hiệu, hai chị em hiểu ý đi xuống đài.

- Vũ Phượng, Vũ Quyên, các người đến bên này - Trịnh lão bản cười ha ha ngoắc các nàng.

Hai chị em thuận theo đi tới bàn của Trịnh lão bản, Trịnh lão bản nhét mấy tờ tiền vào trong tay các nàng, cười nói:

- Xướng thật hay, đến đây, cho các người ăn hoa hồng!

Vũ Quyên cười đầy mặt, phe phẩy cánh tay Trịnh lão bản nửa cung kính nửa làm nũng nói:

- Trịnh lão bản, vận may của ngài vẫn tốt như vậy, đêm nay có phải lại thắng không ít không?

Trịnh lão bản yêu thích nhéo nhéo mũi Vũ Quyên:

- Nha đầu này, thật sự là cực lạnh lợi! Người là phúc tinh của ta, người ngồi bên người ta đi, vận khí của ta sẽ rất tốt!

Vũ Quyên cười đến mềm mại đáng yêu:

- Tốt quá! Người ta thế nhưng thích nhất là xem bài của ngài đấy!

Trịnh lão bản cười đến cực thoải mái, đối với nha đầu Vũ Quyên này ông thật sự là càng ngày càng thích.

Vũ Quyên nhân thể ngồi xuống, nị nị dựa vào Trịnh lão bản, còn thuận tiện đặc ý nháy mắt tới Triển Vân Tường sắc mặt không tốt ở đối diện, cười đến trào phúng:

- Ô Triển nhị gia, ngài tựa hồ lại thua không ít rồi!

Triển Vân Tường vốn bởi vì năm xưa bất lợi, thua đến không hồi được gốc mà lòng tràn đầy tảo bạo, nhận được ánh mắt khiêu khích của Vũ Quyên thì lập tức nổi giận. Hắn vừa định vỗ bàn đứng lên thì lại nhìn chung quanh thấy vài hán tử khoẻ mạnh đang theo dõi hắn như hổ rình mồi, Triển Vân Tường lập tức rút lá gan, hắn thoáng nhìn thấy Vũ Phượng còn đứng ở bên cạnh, lập tức hô về phía nàng:

- Vũ Phượng! Đến đây, người lại đây ngồi cạnh ta! Thắng, ta cho người ăn hoa hồng!

Vũ Phượng tựa hồ không yên lòng, đột nhiên bị Triển Vân Tường lớn giọng gọi thì cả người đều kinh ngạc, nàng nâng mắt gặp phải Kim Ngân Hoa nháy mắt với nàng ở đối diện, ý tứ bảo nàng đi qua. Vũ Phượng cúi đầu bất động, Kim Ngân Hoa bước lại kéo nàng một phen, trừng mắt nhìn nàng một cái. Vũ Phượng bất đắc dĩ đành phải đi về phía trước, được vài bước nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn về một phương hướng, tiếp theo lại bất động.

Triển Vân Tường không kiên nhẫn, nhăn mày căng thẳng, liền rống lên:

- Vũ Phượng, người đây là có ý gì, gọi người lại cả nửa ngày cũng không thấy đến! - Hắn lại quay đầu nói với Kim Ngân Hoa - Kim Ngân Hoa! Người đây là thế nào, Đãi Nguyệt Lâu này là đang xem thường người nhà họ Triển ta phải không!

Tiếp theo Triển Vân Tường đột nhiên đứng lên, thở phì phì bước tới chỗ Vũ Phượng, cầm cổ tay nàng thả lại đây. Lực tay của Triển Vân Tường rất lớn, lại đang tức giận tận trời, Vũ Phượng bị đau kêu lên một tiếng, lại không giãy ra được, đúng lúc này đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ:

- Vân Tường! Dừng tay!

Triển Vân Tường hô to gọi nhỏ với Vũ Phượng ở dưới lầu, Triển Vân Phi đã sớm nhìn mà ngồi không yên ở trên lầu, anh mang theo A Siêu vội vàng lao xuống, thấy được Triển Vân Tường cư nhiên động thủ với Vũ Phượng thì tức giận ngập trời, rít gào lên. A Siêu nhanh một bước nắm lấy cổ tay Triển Vân Tường, Triển Vân Tường bị đau lập tức kêu to:

- A Siêu! Người làm phản sao? Ta tốt xấu gì cũng là chủ tử của người, người dám đối xử với ta như vậy!

Bên kia, Triển Vân Phi đã muốn đoạt lấy tay Vũ Phượng, nhìn thấy cổ tay gầy gò của nàng bị phiếm xanh tím, lập tức cực đau lòng.

- Vũ Phượng, người cảm thấy thế nào, có phải rất đau hay không? - Triển Vân Phi mặt thương tiếc, nói với Vũ Phượng, giọng cực nhu tình.

- Ta..... - Vũ Phượng đang muốn mở miệng liền nhìn thấy Trịnh Mặc không biết đã đứng cách nàng ba bước từ lúc nào, đang lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt tràn đầy lo lắng và đau lòng. Vũ Phượng nhìn mặt Trịnh Mặc ở gần như vậy, trong lòng run lên, các cảm xúc chua xót đột nhiên nẩy lên trong lòng, trong lúc nhất thời lòng trăm chuyển ngàn hồi, chỉ sững sờ tại chỗ.

Trịnh Mặc thấy Vũ Phượng kinh ngạc nhìn mình, vẻ mặt như vui mà lại không vui, lại thấy Triển Vân Phi gắt gao nắm tay nàng, mà Vũ Phượng lại để mặc anh ta nắm, không có một chút ý tứ tránh ra, trái tim còn chưa ổn định lại trầm xuống.

Mấy ngày này Vũ Phượng vẫn đối với mình né tránh không gặp, cô nghĩ rằng Vũ Phượng nhất thời không tiếp thụ được sự chuyển biến thân phận của mình, còn cần thời gian để cân nhắc quan hệ giữa bọn họ, thì ra là tự mình đa tình sao?

Chỉ bởi vì mình không phải là nam nhân, nàng liền dễ dàng tiếp nhận Triển Vân Phi sao?

Trịnh Mặc trong lòng đau xót cực khó chịu, nhất thời tâm niệm thay đổi thật nhanh, các cảm xúc nghi ngờ đổ kỵ đều nẩy lên trong lòng. Cô đỏ mắt nhìn hai bàn tay vẫn gắt gao nắm cùng một chỗ ở trước mặt, ngực

như bị lưỡi dao xẹt qua, đau đến có thể nhỏ máu. Rất cực, cô chịu không nổi mà quay đầu đi, không nhìn được nữa. Cô cúi đầu, gắt gao cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng không để nước mắt trào ra khỏi hốc mắt.

Đột nhiên, một tiếng thét kinh hãi truyền đến. Triển Vân Tường thừa dịp A Siêu chưa chuẩn bị, đột nhiên dùng lực mạnh đẩy hẳn ra, đụng phải một nữ tử bên cạnh. Trịnh Mặc còn chưa kịp ngẩng đầu, khóe mắt liền nhìn thấy một bóng người đang ngã xuống hướng bên cạnh mình, cô theo bản năng vươn tay đỡ lưng áo lung lay sắp đổ của nữ tử kia. Trịnh Mặc cảm thấy sự mềm mại dưới tay, một thân thể thơm ngát ấm áp liền đánh vào lòng chính mình, mà nước mắt nàng vẫn ẩn nhẫn trong hốc mắt cũng bị cái đánh này làm rớt một giọt xuống.

Trịnh Mặc thần trí hoảng hốt, tầm mắt cũng mơ hồ, căn bản không thấy rõ tướng mạo của nữ tử kia. Thẳng đến khi nghe thấy có người cúi đầu gọi mình một tiếng “Trịnh ca ca”, hai tay gầy nhỏ xoa vạt áo trước của mình thì Trịnh Mặc mới hồi phục lại tinh thần. Chỉ thấy nữ tử trong lòng xinh xắn lạnh lợi, hai má ửng đỏ, ôn nhu như nước, mắt hàm đau nhìn chính mình.

Cư nhiên là Lâm Chức Nhiên từng gặp mặt một lần.

Trịnh Mặc nhìn nàng, nhất thời có chút ngây người, nửa ngày sau mới phát giác ra mình thế nhưng còn nửa ôm người ta, nhanh chóng buông tay, vừa buông ra thì thấy Lâm Chức Nhiên nhưn mày, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ. Trịnh Mặc thấy có điều không đúng, thấy nàng đứng thẳng không xong, không nhận được giờ tay đỡ nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Người làm sao vậy?

Lâm Chức Nhiên tựa vào trong lòng Trịnh Mặc cố gắng ổn định thân thể, nàng hơi ủy khuất ngẩng đầu nhìn Trịnh Mặc:

- Chân của ta...hình như bị chẹo...rất đau.

Trịnh Mặc đang muốn nói chuyện thì một tiểu nha đầu lại vội vàng chạy tới, kinh hô lên:

- Tiểu thư, người làm sao vậy!

Tiểu nha đầu lại ngẩng đầu, nhìn thấy Trịnh Mặc thì mắt phút chốc trừng lớn, mắt nàng sáng lên, tựa như thấy đáng cứu thế:

- Cô gia..... tương lai!

Trịnh Mặc bị câu “cô gia tương lai” này làm chấn kinh nói không ra lời.

Trịnh lão bản nhìn cảnh tượng hỗn loạn, vẻ mặt khó hiểu, sao tiểu thư Lâm gia cũng chạy đến nơi này, còn bị thương, ông cau mày, đứng lên nói:

- Mặc nhi, Lâm tiểu thư bị thương, con đưa nàng về trước đi.

Lâm Chức Nhiên cả mắt cả lòng đều bắt ở trên người Trịnh Mặc, lúc này nghe thấy âm thanh mới nhìn thấy Trịnh lão gia cũng ở nơi này, mặt không khỏi đỏ lên, nàng vâng lời kêu một tiếng:

- Trịnh bá bá.

Trịnh lão gia gật gật đầu, sau đó dùng ánh mắt bảo Trịnh Mặc. Trịnh Mặc nhìn Trịnh lão gia, lại nhìn Lâm Chức Nhiên nắm lấy người mình ngay cả đứng cũng không vững, đành phải gật gật đầu. Cô giờ tay nắm lấy vai Lâm Chức Nhiên, giúp nàng chậm rãi đi về phía ngoài cửa. Mọi người vây xem đều không hện mà cùng tránh ra thành một đường để bọn họ đi qua.

Trịnh Mặc cúi đầu, khẽ nghiêng mặt chú ý dưới chân Lâm Chức Nhiên, cẩn thận không để nàng ngã sắp xuống. Toàn bộ quá trình Trịnh Mặc đều không nhìn về hướng Vũ Phượng bên kia dù là một cái, cô không dám, cô sợ lại nhìn thấy hình ảnh làm cô thống khổ kia.....

46. Chương 46: Bất Nhập

- Mặc nhi, con đợi đã - Trịnh Mặc ăn mấy miếng liền thật sự không ăn nổi nữa, đang đứng dậy chuẩn bị rời đi thì lại bị Vân Nhu gọi lại.

- Mẹ, có việc gì? - Trịnh Mặc dừng bước, quay đầu.

Vân Nhu đi đến trước mặt cô, giúp cô sửa sang vạt áo:

- Mấy ngày nay con quá mệt mỏi, hôm nay đừng đi cửa hàng nữa, theo mẹ đi tới Tụy Hiên Phường đi.

Trịnh Mặc chần chờ một chút mới gật gật đầu.

- Trịnh phu nhân đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa không tiếp đón từ xa rồi! - Lão bản Tụy Hiên Phường nghe hạ nhân thông báo xong nhanh chóng đi ra sảnh lớn, liên tục vái chào vị khách hàng lớn ung dung đẹp đẽ quý giá.

- Lục lão bản, không cần khách khí như vậy. Vòng tay phỉ thúy ta đặt thảng trước đã đến chưa?

- Đến rồi đến rồi! Tiểu Lục, nhanh đến tầng cao nhất trên lầu lấy cái hòm màu vàng đến đây - Lão bản phân phó thủ hạ một tiếng, mặt tươi cười nói - Trịnh phu nhân, không phải lão Lục ta nói ngoa đâu, đôi vòng tay này bất luận là chất, màu sắc hay là thợ gia công đều là thượng đẳng nhất trong điểm của chúng ta cho đến nay, ta dám cam đoan, người nhìn thấy nhất định sẽ vừa lòng!

Vân Nhu gật gật đầu, cười nhẹ nói vài câu khách sáo với lão bản, quay đầu nhìn thấy Trịnh Mặc dựa ở ngăn tủ, liền tiếp ngáp dài. Nhìn trên mặt Trịnh Mặc nồng đậm vẻ mệt mỏi thì Vân Nhu thở dài trong lòng.

Mặc nhi thời gian gần đây tâm sự đầy bụng, cả người trì độn, khí sắc thật không tốt.

Mấy ngày nay thế nhưng thật ra có tinh thần chút, nhưng lại bù lu bù loa công việc như trước nay. Mỗi ngày chỉ ăn mấy miếng điểm tâm liền không ăn nữa, vội vàng rời khỏi Vân Thiên Lâu đi làm việc, hơn nữa không đến nửa đêm tuyệt không về nhà. Nếu không phải Vân Nhu mỗi ngày phải quản gia đến Vân Thiên Lâu gọi cô trở về thì có khả năng ngay cả ngủ cô cũng sẽ ngủ ở phòng làm việc trong Vân Thiên Lâu.

- Mặc nhi, nếu con cảm thấy không thú vị thì ra ngoài ngồi uống trà đi, không lâu sau mẹ sẽ xong.

Trịnh Mặc đứng trong này xác thực nhàm chán, gật gật đầu. Lão bản Tụy Hiên Phường thập phần hiểu cách nhìn mặt đoán ý, lập tức tiếp lời:

- Tiểu Hồng, mau đi pha cho Trịnh thiếu gia ấm Bích Loa Xuân tốt nhất.

- Lão bản, tấm này lấy cho ta chín thước! Màu đỏ lấy cho ta sáu thước! - Thừa dịp thời tiết tốt, Vũ Quyên chạy tới một nhà cắt quần áo ở trên chọn lựa mấy tấm vải dệt, nhập thu, thời tiết chuyển lạnh, trong nhà năm người cần chuẩn bị quần áo dày chút.

- Được rồi! - Lão bản vừa giúp Vũ Quyên cắt vải dệt, vừa chỉ vào một đoạn vải dệt khác, không ngừng giới thiệu với nàng - Cô nương, khoản gấm vóc xanh nhạt này mới đến trong điểm của chúng ta, màu sắc tốt, chất liệu cũng tốt, người xem xem, muốn mua một ít không?

Vũ Quyên đi qua, cầm lấy khối gấm vóc xinh đẹp kia sờ sờ, quả nhiên là chất liệu tốt, vừa trơn vừa mát, mặc trên người nhất định rất thoải mái. Nàng cực thích trong lòng, nhưng khi cúi đầu nhìn túi tiền thì lại do dự. Nửa ngày sau nàng thở dài nói:

- Đẹp thì đẹp thật, bắt quá thật sự rất đắt, vẫn nên thôi đi, lấy hai tấm kia đi!

- Lão Ngụy, cho nàng một trượng! Tiền ta trả! - Đằng sau đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Vũ Quyên kinh ngạc xoay người liền nhìn thấy Triển Vân Tường cười hì hì đứng phía sau nàng.

- Ai muốn người trả! Muốn mua ta tự mình mua! - Vũ Quyên vừa nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung thì sắc mặt lập tức khó coi lên.

Triển Vân Tường hí mắt, đắc ý nói:

- Đây là điểm của nhà ta, ta cho người không cần mắt tiền!

Vũ Quyên trừng lớn mắt:

- Điểm nhà người? - Sau đó nàng thở phì phì ném vải dệt xuống, nói về phía lão bản - Vải dệt này bỏ đi, ta không mua nữa! - Nói xong quay đầu bước đi.

Triển Vân Tường đuổi theo từ trong điểm ra, hấn một phát kéo cánh tay Vũ Quyên lại, cợt nhả nói:

- Thế nào, lúc ở Đãi Nguyệt Lâu đối với ta còn nói còn cười, vừa ra khỏi liền gặp mặt cũng không để ý đến ta? Chẳng lẽ người còn mang thù? Khi lúc trước còn chưa tiêu sao?

Vũ Quyên gỡ tay hấn ra, vẻ mặt giận dữ:

- Thù giết cha, cả đời ta cũng sẽ không quên! Khi cũng vĩnh viễn sẽ không tiêu!

Triển Vân Tường tuyệt không tức giận, hấn cười hì hì như cũ, kề sát bên tai Vũ Quyên, nháy mắt nói:

- Đừng quên lúc đó chúng ta còn có loại tình cảm hôn hít! Người có biết đó có nghĩa là gì không?

Vũ Quyên sắc mặt cứng ngắt:

- Có nghĩa là gì? Người sẽ không ngu đến mức cho rằng ta động tâm với người chứ?

Triển Vân Tường cong khóe miệng một cái:

- Người đương nhiên sẽ không động tâm với ta, người là vì báo thù, đây có nghĩa là người hao tổn tâm cơ trên người ta, thậm chí không tiếc dùng mỹ nhân kế câu dẫn ta!

- Người tự biết mình có mấy cân mấy lượng là được rồi, nếu người nghĩ rằng ta coi trọng người thì ta mới buồn nôn đấy! - Vũ Quyên nói xong quay đầu chuẩn bị rời đi, ai ngờ Triển Vân Tường lập tức bước nhanh tới ngăn trước mặt nàng.

- Người làm gì vậy? Ngăn ta làm gì!

Triển Vân Tường cười không có ý tốt:

- Ta đi theo người đã cả buổi, hôm nay ta tìm người chính là muốn chơi nốt trò chơi “dã ngoại vùng hoang vu” mà chúng ta chơi vài ngày trước! Không phải người muốn báo thù sao? Cứ việc đến đây! Chúng ta giờ phải đi tìm một chỗ xa xôi để chơi!

Vũ Quyên nhìn Triển Vân Tường có vẻ không chịu từ bỏ ý đồ, trong lòng bắt đầu sốt ruột, nàng cảnh giác lui lại:

- Hôm nay bốn cô nương không muốn chơi!

- Nhưng mà bốn thiếu gia muốn chơi hôm nay! - Triển Vân Tường vừa nói vừa tới gần nàng.

Vũ Quyên đi bên trái hấn liền đi bên trái, Vũ Quyên hướng phải hấn liền hướng phải, Vũ Quyên phát hiện tình hình không ổn, nàng đột nhiên quay đầu bỏ chạy, ai ngờ tốc độ của Triển Vân Tường nhanh hơn bắt được cánh tay của nàng dùng sức kéo lại, Vũ Quyên liền ngã vào trên người hấn.

- Người! Người buông ra! Người còn như vậy ta sẽ hô lên! - Vũ Quyên liều mạng giãy dụa.

Triển Vân Tường đắc ý cực độ, một tay hấn kiềm giữ Vũ Quyên, một tay sờ lên khuôn mặt của nàng:

- Người kêu đi, trên đường này mọi người đều biết Triển nhị gia ta, ta mới không sợ người! A!..... Đau, đau!

Triển Vân Tường đột nhiên kêu lớn, tiếp theo chân hấn bị người khác đá một cái ngã quỵ trên mặt đất, Vũ Quyên quay đầu lại, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ vui mừng:

- Mặc đại ca! - Nàng không ngừng kêu lên.

Trịnh Mặc vịn khuỷu tay Triển Vân Tường, Triển Vân Tường lập tức kêu to ra tiếng.

- Nếu không buông tay, ta liền phé đi cái tay này của người - Trịnh Mặc mặt lạnh, bình thần phun ra một câu, không giận mà vẫn uy nghiêm.

Triển Vân Tường sợ tới mức lập tức buông tay Vũ Quyên ra:

- Có chuyện...chuyện gì cũng từ từ! A! Đau chết ta, ta buông, người mau thả tay ta ra!

Trịnh Mặc buông cánh tay hẳn ra, dùng lực đẩy, Triển Vân Tường lập tức lão đảo, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất, hẳn tức giận quay đầu lại, vừa nhìn thấy là Trịnh Mặc thì nhất thời kinh ngạc:

- Là người? - Hẳn nhìn nhìn hai bên, xung quanh đều không có thủ hạ của Triển gia thì lập tức có chút kiêng kị - Trên...trên đường cái lớn cứ nhiên cũng đụng phải Trịnh thiếu gia người, ha ha, chúng ta với chị em Tiêu gia thật đúng là có duyên, như vậy cũng có thể đụng mặt nhau! - Hẳn vừa nói vừa lui lại - Bỏ đi, các người đã muốn nói chuyện thì ta đây đi trước thôi! - Triển Vân Tường nói xong, bỏ chạy nhanh như chớp.

Vũ Quyên nhất thời nhẹ thở ra, nàng quay đầu nói với Trịnh Mặc:

- Mặc đại ca, sao người lại ở đây?

- Ta và mẹ mua này nọ ở gần đây, vừa vặn nhìn thấy..... người. Đúng rồi, người đi trên đường muốn mua thứ gì sao?

- Vốn là muốn tới mua mấy mảnh vải, ai ngờ nhà cất quần áo cứ nhiên là điểm của Triển gia, ta tức giận đến ném vải bỏ chạy ra đây!

Trịnh Mặc cười nhẹ nói:

- Vậy người còn muốn mua không? Không bằng chúng ta đi điểm nhà đằng trước xem đi, ta biết điểm đó tuyệt đối không phải của Triển gia.

- Được!

Vì thế Trịnh Mặc liền cùng Vũ Quyên đi tới một nhà tơ lụa khác mua chút vải dệt, chọn nửa ngày mới chọn được, chờ hai người đi ra thì sắc trời đã có chút đen. Trịnh Mặc trong tay cầm giúp một ít vải dệt Vũ Quyên mua, nói với nàng:

- Đã khuya rồi, ta đưa người về, trên đường cũng an toàn hơn.

Vũ Quyên gật gật đầu. Hai người trò chuyện suốt quãng đường tới Đái Nguyệt Lâu.

- Mặc đại ca, mấy ngày nay sao người không đến Đái Nguyệt Lâu? - Vũ Quyên do dự mãi vẫn hỏi ra.

- Ta..... gần đây có hơi bận..... - Sắc mặt Trịnh Mặc hơi có chút mất tự nhiên.

Lúc đến tiểu viện của Tiêu gia, Trịnh Mặc ngừng lại:

- Vũ Quyên, ta còn có việc nên không vào - Cô đưa vải dệt trên tay cho Vũ Quyên, mím môi, ấp úng nói - Người...

Vũ Quyên ngẩng đầu nhìn cô:

- Cái gì?

Trịnh Mặc vẻ mặt khó xử một lát, cuối cùng thở dài nói:

- Không có gì, người chiếu cố bản thân thật tốt, ta.....ta đi trước - Nói xong xoay người định rời đi.

Vũ Quyên giơ tay giữ chặt cánh tay Trịnh Mặc:

- Mặc đại ca, người không vào gặp Vũ Phượng sao?

Trịnh Mặc vừa nghe thấy hai chữ “Vũ Phượng” thì sắc mặt tức thời thay đổi, cô cúi đầu, cười cười có chút chua xót:

- Không cần, ta nghĩ...khả năng nàng cũng không muốn nhìn thấy ta. Ta đi rồi, người bảo trọng! - Nói xong Trịnh Mặc nhanh chóng quay đầu bước đi.

Vũ Quyên miệng hơi mở:

- Haiz! Đây là chuyện gì chứ..... - Nàng gõ gõ đầu mình, xoay người đẩy cửa ra.

Vũ Quyên đi vào thì thấy Vũ Phượng bước nhanh từ bên trong đi ra, nhìn đến nàng thì hình như nhẹ thở ra. Vũ Phượng đi đến trước mặt Vũ Quyên, nhận lấy vải dệt trên tay nàng, nói:

- Sao đi lâu như vậy, hại chị lo lắng gần chết, nghĩ rằng em xảy ra chuyện gì.

Vũ Quyên mặt hù dọa:

- Xuống phố thôi mà, có thể xảy ra chuyện gì được, chỉ là trên đường đụng phải con chó điên, bị dồn rồi cắn mấy nhát thôi.

Vũ Phượng sửa sang lại vải dệt trên tay, khó hiểu nói:

- Chó điên nào, em đang nói gì vậy?

Vũ Quyên nhăn tay nàng một cái, biểu tình nghiêm túc nhìn nàng nói:

- Vũ Phượng, nói trọng điểm, vừa rồi ở trên đường em đụng phải Mặc đại ca, vừa nãy anh ấy đưa em về.

- Cái gì? - Tay Vũ Phượng run lên, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nàng vội vàng quay đầu nhìn phía cửa - Nàng đâu? Nàng... sao chưa đi vào?

- Lúc anh ấy đưa em đến cửa thì đột nhiên nói mình còn có việc, bảo em đi vào một mình. Anh ấy vừa mới đi..... - Vũ Quyên còn chưa nói xong thì vải dệt trên tay Vũ Phượng liền rơi phịch xuống đất một tiếng, nàng xoay người chạy vội ra ngoài cửa.

Hoàng hôn mờ lung, một thân ảnh nho nhỏ màu trắng càng lúc càng xa, Vũ Phượng cắn môi, cảm thấy trái tim mình có chút vặn vẹo, đột nhiên thân người nàng run mạnh lên, hướng về phía người nọ đuổi theo. Nhưng chung quy vẫn là chậm. Trong chớp mắt, thân ảnh kia rẽ vào góc, rốt cuộc không nhìn thấy nữa.....

Vũ Phượng đi một chút liền dừng lại, như đột nhiên mất toàn bộ khí lực, thất tha thất thểu. Nàng nặng nề thở phì phò, chỉ gặt gao bám vào khung cửa để miễn cưỡng đứng thẳng người. Đứng thẳng bất động nhìn cái góc kia hồi lâu, nàng mới vô lực cúi đầu.

Vài giọt nước rơi xuống mặt đất, để lại mấy chấm vết ẩm.

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh, thân ảnh đơn bạc của Vũ Phượng có vẻ thập phần nhu nhược, nàng cúi đầu, trong lòng đau đớn khó chịu, chỉ có thể để mặc nước mắt vô thanh vô tức xẹt qua hai má.....

Mặc, nếu đã đến cửa thì vì sao không chịu tiến vào đây?

47. Chương 47: Hôn

Nửa đêm canh ba, Vũ Quyên đang mơ màng ngủ, nàng chuyển người quay về phía Vũ Phượng bên cạnh, theo bản năng giơ tay sờ sờ gối đầu lại sờ thấy không rỗng, Vũ Quyên nhướn mày, nhanh chóng mở mắt ra. Nàng đứng lên khấn hương bốn phía xung quanh, thẳng đến khi nhìn thấy Vũ Phượng đứng ở bên cửa sổ mới nhẹ nhàng thở ra. Vũ Quyên thở dài, ngồi xuống:

- Chị lại làm sao vậy? Gần đây thường xuyên như vậy - Nàng xoa xoa đầu - Mỗi lần em tỉnh lại, phát hiện ra chị không có trên giường đều bị dọa chết khiếp, đi ngủ đi, không nên suy nghĩ bậy bạ!

Vũ Phượng quay đầu, thấp giọng nói:

- Em ngủ đi, chị không ngủ được - Nàng lại quay đầu đi - Chị ở đây nhìn ánh trăng.

Vũ Quyên mặt mày căng thẳng:

- Ánh trăng thì có gì đẹp? - Vũ Quyên xoay người xuống giường, cầm theo áo khoác của Vũ Phượng ở đầu giường đi qua, khoác vào người Vũ Phượng - Chị xem chị này, mặc ít như vậy, lại cả đêm không ngủ được, vạn nhất khiến mình sinh bệnh thì làm sao bây giờ?

Vũ Phượng nhìn về phía trước, muốn nói lại thôi:

- Em nói xem.....nàng còn có thể tới không?

- Hấn? Hấn nào? - Vũ Quyên nghĩ nghĩ - Chị đang nói Mặc đại ca sao?

Vũ Phượng không trả lời, lại nói tiếp:

- Đã nửa tháng nàng chưa tới lại Đái Nguyệt Lâu, cũng không tới chỗ này, em nói xem..... có phải..... có phải nàng đã quên chị rồi hay không?

- Chị rất muốn hấn sao? - Vũ Quyên nói.

Vũ Phượng cúi đầu, đi phía trước vài bước, tựa lấy khung cửa sổ:

- Chị nhớ nàng, rất muốn nàng... - Biểu tình của nàng rối rắm, giọng nói rất nhẹ.

Vũ Quyên khó hiểu nói:

- Nếu chị nhớ hấn, vậy chị có thể đi tìm hấn.

- Nhưng mà... - Vũ Phượng quay đầu, do dự - Chị không biết nàng nghĩ thế nào, nàng... - Vũ Phượng đột nhiên không nói được nữa, lại ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, dùng hai tay bao bọc lấy mình - Kim Ngân Hoa hôm nay nói với chị, gần đây hình như nàng bề bộn nhiều việc, còn thường xuyên đi... - Về sau Vũ Phượng nói không nên lời.

Vũ Quyên truy vấn:

- Đi đâu?

Vũ Phượng giăng co mười ngón tay một hồi, chầm chước tìm từ, hơn nửa ngày mới nói:

- Đi..... thanh lâu bàn chuyện làm ăn.

- Cái gì? Thanh lâu, cũng chính là kỹ viện? - Vũ Quyên kinh ngạc trừng mắt - Bàn chuyện làm ăn cần đi loại địa phương này sao?

Vũ Phượng buông ngón tay, lại nắm chặt khung cửa sổ:

- Kim Ngân Hoa nói, người bình thường trong lòng không thoải mái mới có thể đi chỗ đó bàn chuyện làm ăn.

Vũ Quyên nắm lấy vai Vũ Phượng, thực nghiêm túc nói:

- Kim Ngân Hoa kia có nói gì chuyện hấn đi chỗ đó chỉ để nói chuyện làm ăn hay còn làm chút chuyện khác không?

- Làm chút chuyện khác? - Vũ Phượng chần chờ một chút, lập tức lĩnh hội ý tứ của Vũ Quyên, mặt nàng đỏ lên - Em đang nói cái gì vậy, nàng...nàng sao lại làm chút chuyện khác..... Nàng rõ ràng là.....

Vũ Quyên mặt hung dữ:

- Có gì không thể, em nghe cha nói qua, chỉ cần là nam nhân thì đều không đáng tin cậy. Huống hồ Mặc đại ca không phải đoạn tụ, cũng không phải có bệnh gì không tiện nói ra, nếu hấn có thể thích chị thì đương nhiên cũng có khả năng sẽ thích nữ nhân khác!

Vũ Phượng thân mình run lên, sắc mặt tức khắc thay đổi, ban đầu Kim Ngân Hoa nói với nàng chuyện Trịnh Mặc đi thanh lâu, Vũ Phượng còn tưởng rằng nàng đi chỗ đó không tốt, lo lắng cho sự an toàn của nàng, còn chưa từng lo lắng đến chuyện Trịnh Mặc sẽ cùng những yên hoa nữ tử này dây dưa gì, bởi vì Trịnh Mặc tự mình nói nàng là một nữ tử. Nhưng mà Vũ Phượng đột nhiên được Vũ Quyên đánh thức, đúng vậy, Trịnh Mặc là nữ tử, nhưng nàng lại thích chính mình, nói cách khác, nàng cũng có thể sẽ thích nữ tử khác.

Vũ Phượng đột nhiên nhớ tới ngày đó ở Đái Nguyệt Lâu, Trịnh Mặc ôm một cô nương vào trong ngực, lúc ấy vẻ mặt cô nương kia nhìn Trịnh Mặc làm cho Vũ Phượng thực không thoải mái trong lòng, khi đó nàng cũng không thể lý giải vì sao không thoải mái, hiện tại nàng đột nhiên hiểu được, đó là vì ánh mắt cô nương kia nhìn Trịnh Mặc hàm chứa đầy tình ý, nàng ấy..... nàng ấy hình như thực thích Trịnh Mặc.....

Còn Trịnh Mặc, nàng có thể cũng thích..... cô nương khác hay không?

Vũ Phượng lui lại một bước, sắc mặt nhanh chóng chuyển trắng.

Sáng sớm hôm sau, Vũ Quyên đang ở trong nhà thu thập đồ thì chợt nghe thấy từng đợt gõ cửa ở bên ngoài. Nàng đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy lập tức định đóng lại.

- Vũ Quyên cô nương, người đừng đóng cửa, người để chúng ta vào đi, có chuyện gì từ từ nói! - A Siêu nhanh chóng lấy tay giữ lấy cửa, mấy ngày nay Triển Vân Phi mang hấn tới đây, đã ăn vài canh giờ đóng cửa. Chỉ cần Vũ Quyên mở cửa thì bọn họ chắc chắn bị ngăn ở ngoài.

Vũ Quyên không đóng được cửa thì tức giận:

- Các người rốt cuộc có thể để yên không hả! Hai ba ngày lại chạy đến nhà chúng ta, cho rằng chúng ta dễ khi dễ sao!

Triển Vân Phi đi tới:

- Vũ Quyên, Vũ Phượng ở nhà không? Người để ta vào nói với nàng mấy câu, ta cam đoan chỉ vài câu thôi, được không?

- Không được! Người nghe rõ cho ta, người họ Triển, là người của Triển gia - Nàng chỉ chính mình - Là kẻ thù của chúng ta! Nhà chúng ta không chào đón các người, các người đừng tiếp tục đến đây nữa!

A Siêu thừa dịp Vũ Quyên nói chuyện xuất hiện lỗ hổng thì nhanh chân tiến vào, Vũ Quyên tức giận đến muốn chết:

- Các người! Các người là cường đạo sao! Xâm nhập vào nhà dân, ta muốn báo quan bắt các người lại!

Triển Vân Phi nhanh chóng chen vào, ánh mắt hấn nhìn xung quanh:

- Vũ Phượng đâu?

Vũ Quyên chống thất lưng, hừ một tiếng:

- Vũ Phượng ra ngoài, không ở nhà! Các người có thể biến! Không tiến!

Triển Vân Phi trên mặt cả kinh:

- Không ở nhà? Sớm như vậy nàng đã ra ngoài? Nàng..... đi đâu vậy?

Vũ Phượng theo địa chỉ Vũ Quyên nói, chậm rãi đi tới Vân Thiên Lâu ở phố Hoài Hưng, ngẩng đầu nhìn lầu lớn cùng ba chữ "Vân Thiên Lâu" ánh vàng lấp lánh đẹp đẽ quý giá vô cùng trước mắt, bước chân đi về phía trước lại do dự.

Trong lòng Vũ Phượng chao đảo không ngừng, nàng đi qua đi lại ở đầu tư tử đầu cạnh cửa chính, do dự nửa ngày vẫn quyết định ở xa xa nhìn nàng một cái thì được rồi.

Cửa hàng mặt tiền của Vân Thiên Lâu thập phần khí phái, người ra ra vào vào không xuể, không giàu mà quý.

Vũ Phượng đứng ở cửa, nghĩ Trịnh Mặc giờ khả năng ở ngay bên trong, chỗ rất gần chính mình thì đột nhiên cảm thấy một trận an tâm, trên mặt cũng có ý cười thanh thản.

- Tiểu thư! Sao ngài đến đây? - Trần thúc được hạ nhân thông báo thì vội vàng đi ra, quả nhiên nhìn thấy Trịnh Phi Yên đứng ở cửa Vân Thiên Lâu, nhanh chóng cúi đầu thở dài.

- Trần thúc, hiện tại là giờ cơm trưa! - Ngón tay Trịnh Phi Yên chỉ lên trời, cười khê nói - Thúc nói với đại ca ta chờ ở cửa, ngày hôm qua đại ca đã đồng ý đem ta tới Xuân Hương Các ăn cơm trưa!

- Được được! Ta đi báo với thiếu gia, tiểu thư chờ một chút - Trần thúc cúi đầu một cái, quay đầu đi vào bên trong.

Trịnh Phi Yên chấp tay sau lưng đứng tại chỗ, trên mặt tràn đầy tươi cười, hưng trí đánh giá sự việc trên ngã tư đường, lập tức nhìn thấy một người đi ra từ bên trong.

Trịnh Phi Yên quay đầu lại, cười ngọt ngào với người tới, không đợi hắn đến gần liền nhảy từng bước tới:

- Đại ca thật chậm, người ta chờ đến chết đói!

Trịnh Mặc nhìn phía sau nàng, nghiêm mặt:

- Em ra ngoài sao không mang theo đến một người, vạn nhất xảy ra chuyện gì.....

Trịnh Mặc còn chưa nói xong Trịnh Phi Yên liền cắt lời cô:

- Được rồi được rồi! Em hiện tại không phải đang tốt đẹp đứng trước mặt anh sao? - Nàng vô cùng thân thiết nắm lấy cánh tay Trịnh Mặc, cười đến sáng lạn - Hơn nữa hiện tại có anh ở bên cạnh, nào có ai dám đến khi dễ em chứ!

Trịnh Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, giơ tay nhéo nhéo mũi Trịnh Phi Yên, cười đến sùng sục:

- Thực không có biện pháp với em..... - Trịnh Mặc thở dài trong lòng, cũng chỉ khi đối mặt với người em gái bướng bỉnh này thì cô mới có thể hơi thả lỏng, đây cũng là nguyên nhân mẹ luôn bảo Trịnh Phi Yên đến tìm cô ăn cơm.

Trịnh Mặc đang chuẩn bị cất bước thì cánh tay lại căng ra, cô nghi hoặc nhìn về phía Trịnh Phi Yên:

- Sao vậy?

- Anh, bên kia hình như có một cô nương vẫn nhìn anh, hình như quen biết anh..... - Trịnh Phi Yên chần chừ nói.

Trịnh Mặc nhìn theo phương hướng của nàng, trong nháy mắt cô ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới gọi ra một tiếng:

- Vũ Phụng.....

Trịnh Mặc nhanh chóng mím môi, trong lòng bối rối vô cùng, hoàn toàn bất động bên cạnh Trịnh Phi Yên, tức khắc nhanh chóng bước tới hướng Vũ Phụng sắc mặt trắng bệch.

Không ngờ cô vừa cất bước thì Vũ Phụng lại đột nhiên xoay người bắt đầu bỏ chạy.

Trịnh Mặc chạy nhanh đuổi theo phía sau, vừa đuổi vừa kêu tên Vũ Phụng nhưng Vũ Phụng lại như không nghe thấy, ngược lại càng chạy càng nhanh.

Hai người cứ như vậy chạy ở trên đường, người đuổi người chạy, vài lần thiếu chút nữa đâm phải người qua đường.

Trịnh Mặc nóng vội muốn chết trong lòng, cô liều mạng chạy, thẳng đến khi đuổi đến một ngõ nhỏ không người mới rốt cục vượt qua được Vũ Phụng. Đúng lúc này các nàng chạy tới một ngã tư đường, đột nhiên một chiếc xe ngựa chạy đến. Mắt thấy xe ngựa sắp lao vào Vũ Phụng thì Trịnh Mặc sợ tới mức mắt ba hồn bảy vía, cô dùng hết toàn lực thả người nhảy đến, xoay người một cái ôm lấy Vũ Phụng, ôm nàng nhanh chóng lui lại phía sau, suýt soát thoát hiểm khỏi vó ngựa, còn tạo nên một lớp bụi đất.

Xe ngựa đi xa, Trịnh Mặc vẫn ôm gắt gao Vũ Phụng, biểu tình cứng ngắc trên mặt vẫn không nhúc nhích. Hơn nửa ngày cô mới điều hòa được nhịp thở, cô xoay Vũ Phụng ở trong lòng lại, khẩn trương đánh giá trên dưới người kia:

- Vũ Phụng, người thế nào rồi, có bị thương làm sao hay không, có đau làm sao hay không?

Vũ Phụng nhắm chặt hai mắt, nước mắt không ngừng xẹt qua hai má, không trả lời, cả người đều đang run rẩy.

Trịnh Mặc khổ sở cực độ trong lòng, cô giơ tay lau nước mắt trên mặt Vũ Phượng, hốc mắt cũng đỏ lên, Trịnh Mặc ôm Vũ Phượng gắt gao vào trong ngực, cảm tựa trên trán nàng, nỗi tưởng niệm, giằng xé, mâu thuẫn, thống khổ nhiều ngày qua cộng với khủng hoảng và kinh hách vừa rồi lập tức bùng nổ hết, Trịnh Mặc run giọng, mắt cũng chảy ra nước mắt:

- Vũ Phượng, người trò chuyện với ta được không, người đừng làm ta sợ, ta thật sự sợ mất đi người, ta không thể thiếu người.....

Hai người cứ ôm nhau mà khóc như vậy, Trịnh Mặc càng ôm càng chặt, cơ hồ muốn đem thiên hạ trong lòng khảm vào thân thể mình. Thẳng đến khi Vũ Phượng đột nhiên giãy một chút thì Trịnh Mặc mới nhanh chóng buông nàng ra, cúi đầu khấn trương hỏi:

- Sao vậy, người không thoải mái sao?

Vũ Phượng mặt đỏ bừng, thở hổn hển nửa ngày mới nói:

- Người..... người ôm ta chặt quá, ta không thở được.....

Trịnh Mặc sửng sốt, sắc mặt thẹn thùng, hai tay cô đỡ lấy vai Vũ Phượng, ôn nhu hỏi:

- Người còn có gì không thoải mái không?

Vũ Phượng hai mắt đăm lẹ mơ hồ nhìn Trịnh Mặc, nhìn cặp mắt sáng như sao khấn trương lo lắng nhìn chính mình thì trong lòng đau xót, một giọt lệ nhanh chóng trào ra từ hốc mắt, nàng cắn môi nói:

- Có, ta không thoải mái, không hề thoải mái, toàn thân cũng không thoải mái, toàn thân đều đau muốn chết! - Nàng chỉ vào những chỗ cao thấp không giống nhau ở toàn thân.

Trịnh Mặc sợ tới mức mặt trắng bệch, lông mày cô nhíu chặt:

- Sao lại nhiều chỗ không thoải mái như vậy? Người...người bị thương ở chỗ nào, ta giúp người nhìn xem trước!

Vũ Phượng cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta bị thương ở trong lòng, người cũng có thể xem sao?

Trịnh Mặc kinh ngạc nhìn Vũ Phượng hai má càng ngày càng hồng, giọng cô run run:

- Người..... người nói là.....

Vũ Phượng hơi ngẩng đầu lên, cắn môi, vẻ đau xót nhìn cô:

- Người nói với ta, người chỉ thích một mình ta..... Nhưng mà người..... người hiện tại..... - Nàng không nói được nữa, quay đầu đi, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Trịnh Mặc ôm mặt nàng:

- Ta bây giờ vẫn chỉ thích một mình người, trong mắt ta, trong lòng ta đều chỉ có một mình người..

Vũ Phượng nhìn cô, trong đôi mắt đẹp lấp lánh ánh nhìn ấm áp, trong suốt, miệng nàng run rẩy:

- Người nói...thật sao?

- Thật, từ đầu tới cuối ta đều chỉ thích một mình người, không ai có thể thay thế được vị trí của người trong lòng ta - Trịnh Mặc động tình nói, sau đó cô cắn môi, nói rất chậm - Vậy còn người, người..... có thích ta không?

Trịnh Mặc hỏi xong những lời này liền khấn trương nhìn Vũ Phượng, chỉ thấy đôi mắt nàng buông xuống, hai gò má hồng lên, lông mi không ngừng rung động, lâu sau, lâu đến nỗi Trịnh Mặc đã có chút tuyệt vọng, mới nghe được giọng nói rất mềm nhẹ vang lên:

- Thích..... - Mặt Vũ Phượng trong lòng bàn tay của Trịnh Mặc thoáng run lên, tiếp theo Vũ Phượng ngẩng đầu, ôn nhu nhìn vào mắt cô - Ta thích người.....

Trong mắt Trịnh Mặc chảy ra một giọt lệ, giây tiếp theo, rốt cuộc không thể khống chế mà nâng cằm Vũ Phượng lên, cúi người hôn lên môi nàng. Chạm nhau trong nháy mắt, hai người không hẹn mà cùng run rẩy một chút. Cảm xúc trong nháy mắt bùng nổ rất kịch liệt, Trịnh Mặc không kiên nhẫn nhẹ liếm đôi môi mềm mại kia, đầu lưỡi nhanh chóng cạnh mở hàm răng của nàng tham nhập vào trong, chậm rãi ôm lấy cái lưỡi mềm đang né tránh, cùng nó cuốn chung một chỗ, quấn quanh, cùng múa.....

Dần dần hơi thở trong mũi trở nên nặng nhọc, cánh tay ôm thắt lưng gầy nhỏ của Vũ Phượng của Trịnh Mặc cứng ngắc một chút, Vũ Phượng ôn nhu dựa trong lòng cô, tay đã không tự giác vòng ở cổ cô, hai gò má xấu hổ đến hồng.....

(Editor: Những tháng ngày ngược tâm đã hết ^^)

48. Chương 48: Vua Của Mọi May Mắn

Vũ Quyên mở cửa ra, cười thuận túy:

- Mặc đại ca!

Trịnh Mặc mỉm cười:

- Nghe Vũ Phượng nói, gần đây Tiểu Ngũ bị cảm, lại không thích uống thuốc đông y đáng muốn đòi mạng, ta nhờ thầy thuốc ở Đồng Nhân Đường lấy ra ít thảo dược, đây là thuốc viên và thuốc pha nước uống, một chút cũng không đắng. Lượng dùng đều dựa theo liều của trẻ con, thầy thuốc nói, một ngày uống hai lần, trong vòng ba ngày sẽ thấy hiệu quả - Cô cầm gói to trong tay đưa cho Vũ Quyên.

Vũ Quyên vội vàng nhận lấy:

- Oa, nhiều như vậy, ủa, đây là cái gì? - Vũ Quyên cầm lên một bao giấy dai rục rờ màu sắc.

Trịnh Mặc cười:

- Đây là đường thông hộng, hương vị giống kẹo nhưng thành phần lại có chút dược liệu, trẻ con bình thường đều thích ăn.

Vũ Quyên vui mừng nhìn Trịnh Mặc, Tiểu Ngũ đang ở bên trong chạy ra, Vũ Quyên ngồi xổm ôm lấy bé, đưa gì đó cho Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ giơ tay cầm lấy cái hộp nhỏ bên trong, tò mò hỏi:

- Đây là cái gì đây là cái gì?

- Đây đều là tân dược mà Mặc đại ca mua cho người, đây là thuốc nuốt, đây là thuốc pha nước rồi uống, còn thuốc này, ăn ngon giống kẹo, một chút cũng không đắng! - Vũ Quyên nhìn chử trên mặt trên, không ngừng giải thích cho con bé.

- Thật sao! Thuốc giống kẹo không đắng? Oa! Thật tốt quá! - Tiểu Ngũ hưng phấn kêu to, giữa đầu cười ngọt ngào với Trịnh Mặc - Mặc đại ca thật tốt!

Trịnh Mặc cũng tươi cười, giơ tay vô cùng thân thiết sờ sờ đầu Tiểu Ngũ. Vũ Phượng đi ra từ bên trong, Trịnh Mặc ngẩng đầu nhìn về phía nàng, ý cười càng sâu. Nhìn Vũ Phượng đi tới trước mặt, ánh mắt Trịnh Mặc liền hoàn toàn chăm chú vào nàng, trong mắt nồng đậm ôn nhu.

- Tiểu Ngũ, chúng ta qua bên kia chơi một lát! Cửa nhiều người lắm, vào không được! - Vũ Quyên mắt nhìn bọn họ, kéo Tiểu Ngũ đi cười trộm tránh ra.

Vũ Phượng thấy Vũ Quyên đi khẩn cấp như vậy thì mặt cười không khỏi đỏ lên, nàng quay đầu lại thấy ánh mắt chứa đầy nhu tình của Trịnh Mặc thì mặt càng đỏ hơn.

Trịnh Mặc cầm bàn tay mềm của Vũ Phượng, nhìn nàng cười không nói lời nào. Vũ Phượng mặc cô nắm tay mình:

- Hôm nay công việc không bận sao?

- Bạn, nhưng bạn nữa ta cũng muốn đến gặp người - Trịnh Mặc cúi đầu ôn nhu nhìn nàng, trong cánh mũi nhẹ ngửi thấy mùi thơm ngát trên người Vũ Phượng - Người đẹp hơn công tác.

- Miệng lưỡi trơn tru... - Vũ Phượng ngượng ngùng xoa xoa mặt, trong lòng lại vì những lời này mà dâng lên một tia cảm giác ngọt ngào.

Lúc này Tiểu Tứ lưng đeo túi sách vào từ bên ngoài:

- Chị cả, Mặc đại ca! - Cậu ngẩng đầu hô to.

Phía sau vào theo là một người, dĩ nhiên là A Siêu, hần đi theo Tiểu Tứ ồn ào phía sau:

- Tiểu Tứ, người đừng mặc kệ bọn chúng, như vậy người khác sẽ nghĩ người là loại yếu, tiếp tục khi dễ người! Người chỉ để ý đánh bọn chúng, đánh không lại ta giúp người!

Vũ Quyên nghe thấy A Siêu lớn giọng thì nhanh chóng lao ra từ bên trong:

- A Siêu, sao người cả ngày dạy Tiểu Tứ đánh nhau cùng người khác! Chúng ta đưa nó đến trường học là đi học bài, không phải đi đánh nhau! Người đừng dạy hư nó! - Vũ Quyên luôn tức giận tăng nhanh đối với Triển Vân Phi, nhưng đối với A Siêu thì thật ra không gay gắt như vậy, đại khái là vì hần không phải họ Triển, hơn nữa hần đối xử với Tiểu Tứ mười phần chiếu cố.

A Siêu lập tức tức giận nói:

- Nhưng bạn học khi dễ Tiểu Tứ! Không đánh không được!

Vũ Quyên kinh ngạc, nàng kéo Tiểu Tứ lại:

- Sao lại thế, trường học có người khi dễ em?

Tiểu Tứ mặt hung dữ, vừa đấu tranh vừa che dấu:

- Không có!

Vũ Phượng cũng nóng nảy, nàng cúi gập thắt lưng truy vấn:

- Bạn học khi dễ em? Sao lại khi dễ em? Bọn họ đánh em?

- Không có! Em nói không có là không có, nữ nhân các chị dong dài!

Vũ Quyên nhướn mày:

- Em nói dối, chị không tin. Nhất định là có người khi dễ em! - Nhìn Tiểu Tứ vẻ mặt bị đè nén thì Vũ Quyên khẳng định.

A Siêu cũng nhìn Tiểu Tứ, không nói lời nào. Tiểu Tứ thấy không qua được thì dậm chân một cái:

- Chỉ là có mấy bạn học, vẫn nói.....nói.....

- Nói gì? - Vũ Quyên truy vấn.

Tiểu Tứ nâng mắt nhìn các nàng một cái:

- Nói các chị nói bậy..... bọn nó nói..... nói..... - Cậu cắn răng một cái, chau mày - Nói cô nương hát khúc đều không sạch sẽ.....

- Cái gì! - Vũ Quyên một chốc đã tức cực độ, nàng giữ chặt cánh tay của Tiểu Tứ - Đi, chị theo em đến trường học, tìm bọn nó lý luận!

Tiểu Tứ nhanh chóng gạt Vũ Quyên ra, mặt không tự nhiên nói:

- Chị đừng đi! Em có thể đối phó với bọn nó! Nếu chị đi em còn không bị người khác cười chết sao! - Nói xong bỏ chạy vào trong phòng.

Vũ Quyên dậm chân một cái, tức giận cùng cực. Vũ Phượng cúi đầu, sắc mặt tiêu điều. Trịnh Mặc nắm tay nàng thật chặt:

- Vũ Phượng, người không cần bị những lời này ảnh hưởng, ta vẫn biết người là một cô gái tốt bằng thanh ngọc khiết, giữ mình trong sạch.

Vũ Phượng vẫn cúi đầu, nàng nhẹ giọng nói:

- Nhưng người khác cũng không nghĩ như vậy, bọn họ..... Có lẽ giống như bạn học của Tiểu Tú, đã sớm cho rằng chúng ta như vậy rồi..... - Nàng rút tay ra, cô đơn đi vào trong nhà.

Trịnh Mặc cau mày, đứng nguyên tại chỗ. Một lát sau Vũ Phượng lại đi ra, trong tay bê cái bồn gỗ, thấy Trịnh Mặc còn đứng bất động thì ngăn người. Trịnh Mặc đi đến trước mặt nàng, ôn nhu hỏi:

- Muốn đi giặt quần áo sao? - Vũ Phượng gật gật đầu - Ta đi cùng người.

Trịnh Mặc và Vũ Phượng đi đến chỗ giếng nước ở sân bên ngoài, bên cạnh có một băng ghế nhỏ, Vũ Phượng ngồi xuống, buông bồn gỗ, đổ nước trong chậu nước vào bồn gỗ, bắt đầu giặt quần áo. Trịnh Mặc ngồi yên, cứ như vậy nhìn nàng.

- Người ngồi như vậy không thấy phiền lụy sao? - Vũ Phượng nhẹ giọng nói.

- Nhìn người ta sẽ không mệt mỏi - Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu vào gương mặt ôn nhu của Vũ Phượng sáng bóng, trải lên nàng một tầng ánh sáng tự nhiên, Trịnh Mặc chăm chú nhìn nàng ở khoảng cách gần, kìm lòng không đậu nói - Thật đẹp.

Vũ Phượng đỏ mặt cúi đầu, lông mi rung động. Đột nhiên Trịnh Mặc đưa tay vào bồn gỗ:

- Ta giúp người giặt.

- Không không! Người đừng động vào! - Vũ Phượng một chốc liền nóng nảy, cuống quýt nắm tay Trịnh Mặc lên, muốn cô rời khỏi bồn gỗ, không ngờ Trịnh Mặc lại đổi chiều cầm lấy tay nàng, nắm chặt.

Vũ Phượng ngẩng đầu lên thấy Trịnh Mặc yên lặng nhìn nàng, ánh mắt mang theo thương tiếc, tràn đầy nhu tình. Tim Vũ Phượng lập tức đập lung tung, nàng nhìn Trịnh Mặc, đau lòng nói:

- Người sao có thể làm loại chuyện giặt quần áo này đây?

Trịnh Mặc nghiêm túc nhìn nàng:

- Vũ Phượng, mặc kệ người làm gì ta đều nguyện ý chia sẻ cùng người - Trịnh Mặc áp tay Vũ Phượng trong lòng bàn tay - Ta tôn trọng người, cũng tôn trọng nghề nghiệp của người. Ta chưa bao giờ cho rằng lên đài xướng khúc là chuyện gì đáng xấu hổ, ta cảm thấy người thực vĩ đại. Người có biết người ở trên đài đẹp biết bao nhiêu không? - Trịnh Mặc ôn nhu nhìn nàng - Người đẹp đến khiến mọi thứ chung quanh đều ảm đạm thất sắc, tựa như một mảnh ánh rạng đông thuần khiết chiếu sáng mặt đất đen tối.

- Mặc kệ người khác dùng loại ánh mắt gì đối xử với nghề nghiệp của người, ở trong lòng ta, người vĩnh viễn đều xinh đẹp thánh khiết không chút nhiễm bụi trần - Trịnh Mặc đặt tay Vũ Phượng ở trước ngực mình, thành kính nói - Người là thiên sứ trời xanh ban cho ta.

Một giọt lệ xẹt qua má Vũ Phượng, nàng kinh ngạc nhìn Trịnh Mặc, nói không ra lời. Trịnh Mặc dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, sau đó kéo nàng vào trong lòng.

- Hứa với ta, về sau đừng vì lời nói của người khác mà đi nghi ngờ chính bản thân người, được không?

Vũ Phượng chôn mặt ở đầu vai Trịnh Mặc, nhẹ nhàng gật đầu, nửa ngày sau nàng nghẹn ngào nói:

- Mặc, những lời này của người làm cho ta rất cảm động, có đôi khi ta cảm thấy, suy nghĩ của người luôn không giống người thường.....

Vũ Phượng rời khỏi cái ôm của Trịnh Mặc, tay nắm lấy đầu vai cô, ngẩng đầu, đầu ngón tay tinh tế sờ trớn từng phân khuôn mặt của Trịnh Mặc, ánh mắt quỳn luyến, lấp lánh vô số ánh sao:

- Cảm tạ trời xanh để ta gặp được người.....

49. Chương 49: Giúp Nàng Đoạt Lại Từng Chút Từng Chút Một

Triển Vân Tường mặt đỏ vì rượu, lắc lư đi vào sân nhà Triển gia, đi vài bước lại lảo đảo vài bước, Thiên Nghiêu ở bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy hắn, khẩu khí trầm oán:

- Cậu sao lại thế này! Trịnh lão bản kia chơi bài cứu đã có tiếng chơi mười thắng chín, nghe nói Hứa lão bản kia một nửa gia sản đều bại bởi ông ta, cậu vì sao còn mỗi ngày tìm ông ta chơi!

Triển Vân Tường phẩy tay, đầu óc choáng váng lè nhè:

- Người có hiểu...bài bạc chính là như vậy, mười năm chảy hướng Đông mười năm chảy hướng Tây, ta chẳng qua chỉ thua mấy vạn khối, người đã ở một bên la lối dong dài, có phiền hay không! Chờ ngày mai ta lại đi đổ, nói không chừng có thể hòa vốn!

Thiên Nghiêu giận trừng hai mắt, cơ hồ muốn phun ra lửa:

- Chẳng qua chỉ mấy vạn khối? Cậu có biết không, tiền lương một tháng của gia đình bình thường cũng không quá được hai ba khối! Cậu thua mấy vạn khối một lúc, cư nhiên còn muốn đi đổ! - Hai tay hắn nắm lấy vạt áo Triển Vân Tường - Thiên Hồng hiện tại đang mang thai, cậu không ở nhà theo giúp nó, ngược lại mỗi ngày đi ra ngoài đánh bạc! Nếu không phải cha ta luôn luôn nghĩ cách liều mạng giúp cậu bổ sung thiếu hụt thì chuyện cậu thua tiền đã sớm không giấu được lão gia! Cậu còn không thu tay lại, cậu thật sự muốn đem gia sản của Triển gia tiêu sạch sẽ sao!

Triển Vân Tường đẩy Thiên Nghiêu đang muốn nói tiếp, lại nhìn thấy Triển Vân Phi vẻ mặt u sầu đi tới, Triển Vân Phi nhìn thấy Triển Vân Tường ban ngày ban mặt say khướt thì ghét cùng cực, định làm bộ như không thấy hắn.

Triển Vân Tường cũng không tính bỏ qua cho Triển Vân Phi, hắn vốn mắt say lơ đãng nhập nhèm lúc này lại giống như trích máu gà, cả người đều phấn chấn lên:

- Ái chà! Đây không phải là đại thiếu gia Triển gia sao? Sao vẻ mặt suy khí thế, có phải lại bị hai chị em Tiêu gia chọc tức hay không?

Triển Vân Phi nhìn Triển Vân Tường cười đến vui sướng khi người gặp họa thì nhất thời tức giận tận trời. Vô luận Triển Vân Tường bình thường châm chọc khiêu khích thế nào, anh cũng có thể hết sức nhẫn nhịn, duy độc nhắc tới chị em Tiêu gia thì tựa như vuốt vào nghịch lân của Triển Vân Phi, khiến anh hoàn toàn không áp chế được cảm xúc của chính mình.

Triển Vân Phi nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Triển Vân Tường:

- Người còn dám nói! Nếu không phải người phóng hỏa đốt nhà của người ta, còn hại chết cha của người ta thì ta sẽ bị các nàng coi kẻ địch để báo thù sao! - Triển Vân Phi nhìn bộ dạng say như chết của Triển Vân Tường thì đột nhiên thốt ra bi từ - Ta thật sự rất thống khổ! Thất bại lớn nhất cả đời của ta chính là làm anh em ruột thịt với người như người! Vĩnh viễn bị liên lụy bởi tội nghiệt người phạm phải! Bị người khác xa lánh, bị người khác khinh thường!

Triển Vân Tường sớm đã giận tím mặt:

- Người bị ta làm mệt mỏi, thống khổ? Người là ngụy quân tử, mỗi ngày tự quảng cáo mình rùm beng có bao nhiêu thanh cao, còn không phải ngầm ham sắc đẹp hai chị em kia sao, hiện tại tài nghệ của người không bằng người khác, không tranh được nữ nhân lại còn đổ lên trên đầu ta! Người! Người vô liêm sỉ! Muốn chết! - Nói xong gờ nắm đấm định xông lên đánh nhau với Triển Vân Phi.

Thiên Nghiêu nhanh chóng giữ chặt hắn lại, nói với Triển Vân Phi:

- Vân Phi, cậu nhanh đi đi, hắn say rượu, căn bản không biết chính mình đang làm gì!

Triển Vân Phi trên mặt lạnh lẽo, hung hăng trừng mắt nhìn Triển Vân Tường một cái, bực mình tránh ra.

Vân Thiên Lâu.

- Thiếu gia, Kỹ tiên sinh đến.

- Mời hẳn vào đi.

Trần thúc đẩy cửa ra, Kỹ tổng quản đi đến, nhìn thấy Trịnh Mặc thì cảm thấy thập phần ngoài ý muốn, ông ta quay đầu nhìn Trần thúc, thấy đối phương cung kính cúi đầu không nói. Kỹ tổng quản xem như đã nhìn quen việc lớn, ông ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại cười ha ha:

- Không biết Trịnh thiếu gia tìm tôi có chuyện gì?

Trịnh Mặc gơ tay làm tư thế mời:

- Kỹ tiên sinh, ta phát hiện gần đây ông giúp Triển gia chuyển nhượng mấy cửa hàng, ta xem qua các điểm này, thực không tồi, cố ý muốn mua vào.

Kỹ tổng quản sắc mặt hơi biến, có chút kinh ngạc:

- Đó chỉ là mấy điểm nhỏ mà thôi, Trịnh gia nhà lớn nghiệp lớn, không ngờ Trịnh thiếu gia ngài cũng sẽ chú ý đến mấy sinh ý nhỏ này.

- Ha ha, không thể nói như vậy, việc buôn bán cần chú ý nhất chính là thương cơ. Vài cửa hàng ông muốn sang tay kia tuy rằng quy mô không lớn, nhưng lợi nhuận vẫn thực không tồi, ta nghĩ đây đều là vì Kỹ tiên sinh ngày thường quản lý đúng cách thì sinh ý mới có thể thịnh vượng như vậy.

- Trịnh thiếu gia quá khen - Lời khích lệ ai cũng thích nghe, Kỹ tổng quản nghe xong lời này thì trong lòng không khỏi có chút đắc ý. Ông ta làm quản gia ở Triển gia gần ba mươi năm, đối với sản nghiệp kinh doanh của Triển gia cơ hồ nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí so với chủ nhà hiện tại là Triển Tổ Vọng cũng không kém hơn - Trịnh thiếu gia đã cố ý muốn mua, không biết phương diện giá cả.....

Trịnh Mặc cười nhẹ:

- Về giá cả thì để tiên sinh ra giá đi. Hơn nữa ta còn tự nguyện trên cơ sở này thêm vào một phần mười làm tiền boa cho Kỹ tiên sinh.

- Cái này.....Trịnh thiếu gia, không có công không nhận lộc, ngài tự nguyện ra giá cao như vậy, thế nhưng là có điều kiện khác gì? - Kỹ tổng quản hí mắt, thiên hạ này không có chuyện ăn cơm không phải trả tiền.

- Kỹ tiên sinh quả nhiên là người hiểu biết, ta xác thực có một điều kiện - Trịnh Mặc gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn, chậm rãi nói - Ta muốn khôi đất Khê Khẩu của Triển gia.

Kỹ tổng quản không nói gì, ông ta yên lặng tính toán trong lòng, khối đất Khê Khẩu kia, nói lớn cũng không tính là lớn, nhưng đó là khối mà Triển Vân Tường tìm mất hai năm, đuổi đi mấy chục hộ gia đình ở Khê Khẩu mới lấy được, nguyên bản Triển gia tính ở đó xây xưởng dệt, đáng tiếc khởi công chưa được bao lâu lại bị Triển Vân Phi nghiêm khắc ngăn lại, sau đó Triển Vân Phi đi tìm Triển lão gia nói muốn khôi này, Triển Vân Tường chết sống không cho, hai anh em từng vì chuyện này mà túi bụi. Triển lão gia vì tránh bọn họ làm loạn nên cuối cùng chưa cho ai, nhưng thật ra vừa vịn dưng ở trên tay mình.

Nhớ tới Triển Vân Tường thì Kỹ tổng quản trong lòng nhất thời buồn phiền cực. Nếu không phải Triển Vân Tường cả ngày ra ngoài ăn chơi đàn đúm, còn dần dần thua nhiều tiền như vậy thì ông ta cũng không phải mỗi ngày sút đầu mẻ trán nghĩ làm thế nào gạt Triển Tổ Vọng bổ sung thiếu hụt.

Ngẩng đầu nhìn Trịnh Mặc đối diện, Kỹ tổng quản đột nhiên hồi hận trong chớp mắt. Lúc trước ông ta khăng khăng gả con gái của mình cho Triển Vân Tường chính là vì nhìn ra Triển Vân Tường tuy không có nhiều bản sự, ăn chơi trác táng nhưng tương lai Triển Tổ Vọng một mạng quy thiên thì gia sản khổng lồ của Triển gia sẽ rơi vào trong tay nhị thế tử, thế chẳng khác nào ở hết trong tay cha vợ là ông ta. Nhưng ông ta không nghĩ tới Triển Vân Phi vẫn bật vô tin tức lại đột nhiên trở về. Mắt nhìn gia sản Triển gia từ một phân thành hai, Triển Vân Tường lại trở nên càng ngày càng vô liêm sỉ, trong lòng Kỹ tổng quản càng ngày càng bất an.

Kỹ tổng quản thở dài trong lòng, nếu biết Trịnh thành bắc còn có con trai như vậy sớm một chút thì lúc trước có thể ông ta sẽ không vì vinh hoa phú quý mà đến Triển gia, đem con gái của mình gả cho Triển Vân Tường không nên thân kia. Trịnh gia vô luận là tài lực hay là thế lực, so với Triển gia đều chỉ hơn mà

không kém. Là trọng yếu nhất là Triển gia có hai con trai tranh nhau gia sản, mà Trịnh gia lại chỉ có một con trai độc nhất, không cần nói cũng biết chênh lệch thật lớn trong đó. Nhưng hiện tại, ông ta cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, ông ta làm trâu làm ngựa cho Triển gia nhiều năm như vậy, chẳng phân biệt nổi một ly canh cam tâm như thế nào, ngấm ngấm, ông ta đã bắt đầu an bài đường lui cho chính mình.

Kỷ tổng quản suy nghĩ sâu xa một lát, nói:

- Trịnh thiếu gia, khối đất Khê Khẩu này, tuy rằng không tính là đặc biệt lớn nhưng là chỗ hiểm yếu, lúc trước chúng ta cũng mất rất nhiều sức lực mới lấy được..... - Ngụ ý chính là muốn nâng giá lên.

Trịnh Mặc không chút do dự gật đầu một cái:

- Ta biết Kỷ tiên sinh cần nhiều tiền để lưu động tài chính, giá cả nhất định sẽ không làm tiên sinh chịu thiệt. Ta chỉ có một yêu cầu, chính là mau. Sinh ý của Trịnh gia rất nhiều, ta không hy vọng hao phí quá nhiều thời gian vào một việc...

Thấy Trịnh Mặc sáng khoái như vậy thì Kỷ tổng quản nhất thời mừng rỡ, ông ta đứng dậy xoay nửa người, vươn tay:

- Đó là tất nhiên! Việc buôn bán phải mau phải chuẩn, Trịnh thiếu gia hào sảng như vậy, tin chắc chuyện hợp tác của chúng ta nhất định sẽ thực sảng khoái!

Trịnh Mặc gơ tay bắt tay ông ta, âm thầm nhếch mép một cái. Sau khi Kỷ tổng quản đi, Trịnh Mặc gọi Trần thúc tiến vào:

- Trần thúc, ta nghĩ ông ta sẽ nhanh chóng đến đàm giá với chúng ta, thúc nhớ kỹ, vô luận ông ta ra bao nhiêu thúc đều phải mua.

- Vâng thiếu gia.

Trịnh Mặc đứng lên, nhìn thời gian rồi nói:

- Tốt lắm, công việc hôm nay đến đây thôi, ta muốn đi trước. Nếu có gì đặc biệt quan trọng thì thúc phái người đến Đái Nguyệt Lâu tìm ta.

- Vâng thưa thiếu gia.

Trịnh Mặc mang theo vài tùy tùng nhẹ nhàng đi đến cửa tiểu viện của Tiêu gia, vài nhân viên của Đái Nguyệt Lâu mới vừa đi ra, trong khoảng thời gian này Trịnh Mặc đến thập phần cẩn mẫn, mọi người đều nhận ra cô, biết cô tới tìm chị em Tiêu gia, cười để cửa cho cô. Trịnh Mặc gật đầu tạ bọn họ, thuận thế đi vào.

Trịnh Mặc vào trong viện nhưng không nhìn thấy Vũ Phượng và Vũ Quyên, đang có chút nghi hoặc thì lại nghe thấy từ trong vườn phía sau truyền ra một trận tiếng hát tuyệt vời. Trịnh Mặc không tự chủ được đi theo tiếng hát, càng đến gần thì tiếng hát càng rõ ràng, cũng càng thêm dễ nghe êm tai.

- Hối mảy, vì sao người lưu lạc. Hối mảy, vì sao người phiêu dăng. Hối mảy, người tới từ nơi nào. Hối mảy, người đi hướng nào.....

Rẽ qua vòng cua hành lang, rốt cuộc Trịnh Mặc cũng tìm được nguồn gốc của tiếng ca, nhìn cảnh trước mắt mà cô không khỏi kinh ngạc dừng bước.

Chỉ thấy Vũ Phượng đang ôm nguyệt cầm mà mình đưa nàng, ngồi trên ghế đá, ngón tay trắng khê gầy, khi thì nhắm mắt ngâm xướng, khi thì nâng mi cười nhẹ. Tiểu Tam ngồi ở một bên, cầm cây hồ cầm mỉm cười kéo kéo, Tiểu Ngũ đứng ở bên kia, trên tay nắm cầm sáo trúc thật dài thổi, say mê lắc lư.

Mùa thu, sau giờ Ngọ, ánh sáng chiếu khắp, gió lạnh phơ phất bên tai, trong tiểu viện, ba chị em đều tự tay cầm các nhạc cụ khác nhau, đón gió ca hát, cấu thành một hình ảnh xinh đẹp rung động lòng người, khắc thật sâu ở trong đầu Trịnh Mặc.

Trịnh Mặc lẳng lặng đứng tại chỗ, tùy tùng phía sau cô cũng duy trì như thế, không hề nhúc nhích. Một bức vẽ nhân gian đẹp như vậy, chỉ sợ không ai lại nhẫn tâm phá vỡ.

- Lúc chàng trèo đèo lội suối, có khắc nào từng nhớ đến ta không. Lúc người phiêu lưu trở về, xin đem nhu tình của ta đưa đến chàng. Nói cho chàng, nói cho chàng, chỉ có nơi chàng dừng lại, mới là thiên đường của ta. Chỉ có nơi chàng dừng lại, mới là thiên đường của ta. Thiên đường.....

Một khúc chấm dứt, Tiểu Ngũ buông cây sáo, hưng phấn nói với Vũ Phụng:

- Chị cả, em thổi được phải không? Chị cả, em một âm cũng chưa thổi sai, có phải không?

Vũ Phụng vỗ về đầu của con bé, cười ôn nhu:

- Ủ, Tiểu Ngũ càng ngày càng thông minh! - Nàng quay đầu lại - Tiểu Tam cũng rất có khả năng, cư nhiên có thể kéo hồ cầm! - Vũ Phụng hơi cúi đầu, xúc động nói - Nếu cha nhìn thấy chúng ta như thế này, không biết sẽ rất cao hứng không!

Tiểu Tam buông hồ cầm, đi đến trước mặt Vũ Phụng nói:

- Chị cả, chỉ nói xem cha mẹ có thể ở trên trời nhìn thấy chúng ta, nghe thấy chúng ta hay không?

Vũ Phụng ngẩng đầu lên, im lặng nhìn bầu trời, nhẹ nhàng nói:

- Có thể, chị nghĩ hai người chẳng những sẽ nhìn thấy chúng ta, nghe thấy chúng ta, còn có thể giúp đỡ chúng ta.....

Tiểu Tam và Tiểu Ngũ cũng nhìn theo ánh mắt của nàng, nhìn ra hướng xa xa, tựa hồ có thể nhìn thấy ở chân trời cha mẹ đã mất của mấy đứa.

- A! Mặc đại ca! - Tiểu Ngũ liếc một cái lập tức hưng phấn kêu to.

Vũ Phụng quay đầu nhìn thấy Trịnh Mặc đang lẳng lặng đứng cách đó không xa, ôn nhu nhìn nàng. Nhìn Trịnh Mặc bước từng bước chậm rãi tới chỗ nàng, Vũ Phụng không tự chủ đứng lên, yên lặng nhìn Trịnh Mặc, ánh mắt lấp lánh, nụ cười bên môi. Trịnh Mặc đi đến trước mặt Vũ Phụng, vươn tay ra, kim lòng không đập áp nàng vào trong lòng.

Tiểu Tam và Tiểu Ngũ thấy được thì lập tức che hai mắt mình, vừa cười vừa chạy:

- Xấu hổ xấu hổ xấu hổ! Chúng ta nhanh đi! Ở đây nhiều người lắm! Không đứng được! - Đây là lời ngoài miệng mà Vũ Quyên thường nói với bọn trẻ.

Mặt Vũ Phụng nhất thời hồng lên, nàng cắn môi nhìn hai đứa em gái chạy như bay, vừa ngượng vừa giận khẽ thúc nhẹ Trịnh Mặc một chút, thẹn thùng nói:

- Em gái còn ở đây, người thế nào..... như vậy.....

Trịnh Mặc đem mặt chôn ở trong mái tóc của nàng, hít thật sâu hương trên người Vũ Phụng, mặc kệ nàng nhẹ nhàng giãy dụa trong ngực, nói nhỏ bên tai nàng:

- Nếu đã bị nhìn thấy, cô nương vẫn nên ngoan ngoãn theo bổn thiếu gia đi.

Vũ Phụng nghe cô nửa nghiêm túc nửa vui đùa thì mặt càng đỏ, trong lòng lại có ngọt ngào phất qua nhẹ nhẹ, nàng nâng tay vòng qua lưng áo Trịnh Mặc, mềm mại rúc vào trong lòng cô, cười nhẹ nhắm hai mắt lại.

Trịnh Mặc lẳng lặng ôm Vũ Phụng, nghiêng mặt lẳng lẽ hôn lên trán nàng, khi Vũ Phụng nhấc tới cha mẹ, biểu tình cô đơn chợt lóe mà qua không qua được ánh mắt của cô. Trịnh Mặc tự nói với mình trong lòng, nữ tử trong lòng này đáng giá để mình dùng hết tâm lực bảo vệ, những thứ mà nàng từng mất đi, chính mình sẽ giúp nàng đoạt lại từng chút từng chút một.....

50. Chương 50: Chị Dâu Tương Lai

- Cút ngay! Mắt ngươi mù phải không, dám chắn lão tử! - Triển Vân Tường xô đẩy hạ nhân đứng dịp đi qua chắn hắt ở cửa Triển gia, nổi giận ùng ùng thóa mạ. Hắt đi một đường tới sảnh, về mặt giận dữ. Chỉ cần nghĩ tới câu nói móc trào phúng của Tiêu Vũ Quyên vừa nãy thì hắt liền nổi giận muốn đánh người.

“Toàn bộ Đồng Thành ai chẳng biết chuyện xưa của Triển nhị gia ngươi chứ, ai chẳng biết ngươi cưới em gái của Kỹ Thiên Nghiêu, nhưng mà trong lòng ngươi em gái này lại thích anh trai, cũng là đại thiếu gia Triển gia!”

- Vô liêm sỉ! Nói hươu nói vượn! - Triển Vân Tường vừa đi vừa mắng, đi đến đoạn rẽ hành lang lầu hai, đang muốn trở về phòng thì đột nhiên thấy Thiên Hồng và Triển Vân Phi đang ngồi đối diện nhau ở dưới đình lầu, cứ chỉ vô cùng thân thiết, vừa nói vừa cười. Hai mắt Triển Vân Tường trợn trừng, quả thực muốn bốc ra lửa! Hắt giận dữ siết chặt khớp hàm, vung tay áo xoay người phóng xuống dưới lầu.

Triển Vân Tường càng đến gần càng cảm thấy ý cười ‘đáng khinh’ trên mặt Triển Vân Phi chói mắt, khá lắm tên ngụy quân tử, cư nhiên dám cười như vậy với lão bà hắt, làm người ta buồn nôn!

- Thiên Hồng, tựa như ngôi sao đầy ra mây mù, con bướm phá kén mà ra, rất khá, thật sự rất khá! - Trong đình, Triển Vân Phi nói với Thiên Hồng đối diện, Thiên Hồng nghe xong thì trong lòng thật cao hứng, đang muốn nói cảm tạ anh thì một tiếng hô thô liệt đột ngột phá vỡ giờ phút yên tĩnh này.

- Sao cái gì, con bướm cái gì! Xinh đẹp với không xinh đẹp cái gì! Ta nghe được hết rồi! - Triển Vân Tường hai mắt bốc lửa chỉ vào Triển Vân Phi rít gào - Tên ngụy quân tử! Cư nhiên chạy tới nói với lão bà của ta những câu ghê tởm trắng trợn này, ngươi dám đến câu dẫn lão bà của ta! Ngươi quả thực ti bỉ hạ lưu vô sỉ!

Triển Vân Phi tức giận đến đứng lên:

- Không phải cái ngươi đang nghĩ, ta và Thiên Hồng đang nói đùa nhỏ!

Triển Vân Tường nghe xong càng tức:

- Con của ta cần ngươi tới bàn luận? Ngươi có tư cách gì đến nói! - Hắt đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt chợt biến đổi, tiến tới nắm cổ áo Triển Vân Phi, nghiến răng nghiến lợi nói - Các ngươi đến tột cùng làm cái gì? Làm cái gì sau lưng ta!

Triển Vân Phi một phát đẩy hắt ra:

- Ngươi phát điên cái gì, nói những lời khó hiểu! Cái dạng như ngươi, căn bản không xứng với Thiên Hồng!

Triển Vân Tường tức giận đến vắn vẹo mặt:

- Ta không xứng với Thiên Hồng, ngươi xứng phải không! Ngươi muốn nàng đã sớm có thể! Ngươi cố tình không, hiện tại nàng đã là lão bà của ta, ngươi lại đến trêu chọc nàng! Ngươi! Ngươi là tên sắc lang, ta muốn giết ngươi! - Triển Vân Tường nói xong tung một đấm.

Thiên Hồng nghiêng ngã lão đảo chạy tới, ôm cổ tay Triển Vân Tường, vội vàng nói:

- Vân Tường, chàng hiểu lầm rồi, không phải như chàng nghĩ đâu! Chàng đừng như vậy, có gì cần nói chúng ta trở về phòng rồi nói!

Triển Vân Tường đã sớm giận đỏ mắt, hắt dùng lực đẩy Thiên Hồng ra:

- Nàng tránh ra cho ta!

Thiên Hồng chịu không nổi lực, vừa vắn ngã về hướng Triển Vân Phi, Triển Vân Phi nhanh chóng đỡ lấy nàng, Triển Vân Tường thấy được lại giận đến không thể khống chế, chỉ vào Triển Vân Phi:

- Ngươi! Ngươi cư nhiên còn dám ôm nàng! - Hắt nhìn Thiên Hồng bị Triển Vân Phi ôm trước người, ôm ấp áp áp, tức giận đến cả người run run - Các ngươi đôi gian phu dâm phụ!

Ánh mắt Triển Vân Tường đột nhiên hung ác, xông lên cầm tay Thiên Hồng:

- Người là nữ nhân không biết xấu hổ! Ban ngày ban mặt liền biến ta thành đứa có vợ ngoại tình! Chẳng trách ta đã thành trò cười ở Đồng thành! Người! Người quả thực là nỗi nhục của ta! Ta muốn đánh chết người! - Hấn hung hăng vung một cái tát vào mặt Thiên Hồng, Thiên Hồng thét chói tai đau đến cả người đều run rẩy.

Triển Vân Tường lại tung một quyền tới Thiên Hồng, Triển Vân Phi xông lên kéo cánh tay Triển Vân Tường, la lên với Thiên Hồng:

- Thiên Hồng! Hấn điên rồi! Người chạy mau!

Trịnh phủ.

- Chào thiếu gia! - Nha hoàn và hạ nhân nhìn thấy Trịnh Mặc rảo bước tiến ra cửa, đều vội vàng cúi đầu hành lễ với cô.

Trịnh Mặc gật gật đầu, bước nhanh tới sảnh, một đường đi tới tiền sảnh, đi tới chỗ một nha hoàn thường theo bên người Trịnh Phi Yên:

- Người đi báo với nhị tiểu thư là ta đã trở về, bảo nó nửa giờ sau ở cửa chờ ta.

Công đạo xong Trịnh Mặc cũng cất bước đi đến phòng của mình. Ngày hôm qua Trịnh Mặc đã hẹn mấy người Vũ Phượng đêm nay đi Xuân Hương Các ăn tối, vì thế Vũ Phượng còn báo riêng với Kim Ngân Hoa trước đó, không ngờ sáng nay Trịnh lão gia đột nhiên nói muốn dẫn cô đi chỗ đại phong môi quặng, Trịnh Mặc ở đó coi tiến độ công nhân lấy quặng, trong lúc đó còn xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn, cũng may không có thương vong.

Đại phong môi quặng ở đỉnh núi xa xôi, Trịnh Mặc xong việc cũng không chờ Trịnh lão gia, một đường cưỡi ngựa thẳng về nhà, quần áo trên người cô đầy bụi quặng dơ, cộng thêm cát bụi trên đường, trên mặt toàn là mồ hôi, Trịnh Mặc nhanh chóng trở về tắm rửa một cái, thay quần áo sạch sẽ, tóc còn chưa khô đã hùng hực đi tới cửa lớn.

Trịnh Phi Yên được nha hoàn thông báo, buông hoa cỏ đã sửa không sai biệt lắm đi tới cửa Trịnh phủ ung dung chờ Trịnh Mặc. Xa xa nhìn thấy Trịnh Mặc đi như cưỡi Phong Hỏa Luân, bước đi như bay tới chỗ nàng. Trịnh Mặc đến trước mặt Trịnh Phi Yên, thở gấp nói:

- Yên nhi, bây giờ mấy giờ?

- Năm giờ một khắc.

Trịnh Mặc nhất thời nhẹ nhàng thở phào:

- Hoàn hảo, cuối cùng đã vượt qua, chúng ta ra ngoài thôi.

Trịnh Mặc và Trịnh Phi Yên sóng vai đi trên ngã tư đường, phía sau có năm sáu tùy tùng đi theo. Trịnh Phi Yên quay đầu nói với Trịnh Mặc:

- Đại ca, hôm nay người anh muốn dẫn em đi gặp, chính là người anh thích sao?

Trịnh Mặc cười gật đầu:

- Đúng vậy, nàng tên là Tiêu Vũ Phượng. Yên nhi, nàng là một cô gái rất thiện lương rất mỹ lệ..... - Cô nghiêng mặt, trên đường đi nói giã lược tình cảm giữa mình và Vũ Phượng cho Trịnh Phi Yên biết.

Trịnh Phi Yên nghe xong, tròn mắt chuyển động:

- Ca ca, nhìn anh thích vị Tiêu tỷ tỷ này như vậy, nàng sẽ trở thành chị dâu của em sao?

Mặt Trịnh Mặc đỏ lên, đột nhiên ấp úng:

- Chuyện này...chuyện này ta..... ta còn chưa từng đề cập với nàng.....

- Vì sao vậy?

Trịnh Mặc cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, nửa ngày sau mới nói:

- Ta..... ta không nắm chắc nàng có thể đáp ứng ta hay không.....

Trịnh Phi Yên kinh ngạc một chút, vốn định thốt ra là ở Đồng thành có cô nương nào không muốn gả cho đại thiếu gia Trịnh gia có tiền có thế, bộ dạng lại ngọc thụ lâm phong, lời đến bên miệng lại nhịn xuống, nhìn bộ dạng rồi rấm hiêm có của Trịnh Mặc thì Trịnh Phi Yên cong khóe miệng:

- Vậy đêm nay để em giúp đại ca quan sát kĩ càng, thế nào?

Trịnh Mặc liếc mắt nhìn nàng:

- Cái này cũng có thể quan sát ra?

Trịnh Phi Yên một bộ hết thấy đều nắm giữ trong tay:

- Bao ở trên người ta (ý nói rất tự tin).

Hai người nói xong cũng vừa lúc tới tiểu viện Tiêu gia, trên đường Trịnh Phi Yên còn kêu Trịnh Mặc mua một đôi vòng tai thủy tinh gắn trên châu ở Hoa Đình Trai, nói đây là chuyện cô nương gia khẳng định sẽ thích. Trịnh Mặc vốn muốn nói Vũ Phượng khí chất tươi mát thoát tục, không cần trang sức làm đẹp cũng đủ làm người ta kinh diễm, nhưng cuối cùng cô vẫn mua. Bởi vì ở thời khắc đầu tiên nhìn thấy đôi vòng tai này, cô liền cảm thấy thật sự rất xứng đôi với khí chất của Vũ Phượng.

Trịnh Mặc quen đường đi đến cửa tiểu viện của Tiêu gia, ra mở cửa là Tiểu Tam. Tiểu Tam vừa thấy Trịnh Mặc liền vui sướng hô lớn:

- Mặc đại ca! - Quay đầu kêu vào trong phòng - Chị cả, Mặc đại ca đến!

Vũ Phượng nhanh chóng đi ra từ trong phòng:

- Mặc..... - Nàng cười nhu tĩnh nhìn Trịnh Mặc, đang muốn ra đón lại nhìn phía sau Trịnh Mặc, một cô gái xinh đẹp tiến vào theo, nhất thời có chút nghi hoặc sững sờ tại chỗ.

Trịnh Phi Yên vừa đến liền nhìn thẳng vào Vũ Phượng, nàng đứng ở trước mặt Vũ Phượng, nhìn vẻ mình diễm chiếu nhân của nàng thì trong lòng liền đoán được nàng có thể là người trong lòng của anh trai. Quả nhiên tiếp theo nghe thấy Trịnh Mặc giới thiệu:

- Vũ Phượng, đây là em gái của ta, Phi Yên. Phi Yên, đây là Vũ Phượng.

Trịnh Phi Yên nhìn Vũ Phượng không chớp mắt, trong lòng không khỏi cảm thán ca ca quả nhiên có ánh mắt tốt, chị dâu tương lai này bộ dạng thật sự cực xinh đẹp, khí chất cũng tốt. Trịnh Phi Yên quay đầu nhìn Trịnh Mặc, trong lòng thầm nghĩ, đúng, với ca ca quá xứng. Trịnh Phi Yên tự nhiên hào phóng, cười hì hì kêu:

- Chào Tiêu tỷ tỷ!

51. Chương 51: Trong Lòng Vẫn Nhớ Người

Một tiếng tỷ tỷ trong nháy mắt liền kéo gần khoảng cách giữa hai người, cũng khiến Vũ Phượng bối rối an lòng xuống, đây vẫn là lần đầu tiên Vũ Phượng gặp mặt người trong nhà của Trịnh Mặc.

Tiếp theo Vũ Phượng liền vội vàng nghênh Trịnh Phi Yên vào trong phòng, vội vàng đi châm trà đổ nước, nàng đổ trà cho Trịnh Phi Yên rồi đem đĩa hạt dưa đặt lên bàn Trịnh Mặc và Trịnh Phi Yên ngồi, có chút khẩn trương cười nói:

- Trong nhà không có gì tốt để mời khách, em đừng lấy làm phiền lòng.

Trịnh Mặc thấy bộ dạng Vũ Phượng rất là co quắp, bèn giữ chặt tay nàng, đưa nàng tới trước người, ôn nhu trấn an nàng:

- Vũ Phượng, người không cần khách khí như vậy, Yên nhi là em gái ta, là người một nhà, không cần khách khí như vậy.

Vũ Phượng còn chưa kịp trả lời thì Trịnh Phi Yên liền thuận thế sáp lại nói:

- Đúng vậy Tiêu tỷ tỷ, chị nhìn xem ca ca đều đau lòng muốn chết, chị trăm ngàn lần đừng khách khí như vậy, về sau đều là ‘người trong nhà’ mà! - Ba chữ người trong nhà, Trịnh Phi Yên dụng tâm kín đáo nói đặc biệt chậm.

Nghe xong lời của Trịnh Phi Yên thì mặt Vũ Phượng đột nhiên đỏ, nàng nhìn nhanh qua Trịnh Mặc, liền ngượng ngùng không thôi cúi thấp đầu xuống. Trịnh Phi Yên thấy rõ, trên mặt nở nụ cười, trong lòng dĩ nhiên có khẳng định. Trịnh Mặc lại tựa hồ không ý thức được Trịnh Phi Yên vừa giúp cô ‘thử xuống nước’, cô cười nói với Tiểu Tam và Tiểu Ngũ vây quanh bên cạnh đang có chút câu nệ:

- Buổi tối chúng ta đi ăn vịt nướng, thịt đông pha, tôm tẩm bách hợp, xôi ngọt thập cẩm..... được không?

- Được được được! Xôi ngọt thập cẩm, em thích nhất ăn xôi ngọt thập cẩm! - Tiểu Tam Tiểu Ngũ hưng phấn kêu lên.

Trẻ con chính là dễ dàng dời đi sự chú ý, nghe được ăn lập tức liền quăng người xa lạ qua một bên. Tiểu Tứ đang viết chữ cũng vui vẻ quay đầu kêu:

- Thật tốt quá, em đói bụng sắp chết, nhất định có thể ăn sạch toàn bộ một con vịt nướng!

Trịnh Mặc cười nói:

- Được được, vậy giờ chúng ta phải đi thôi.

Cô đang chuẩn bị đứng lên lại nghe Vũ Phượng nói:

- Mặc, Vũ Quyên còn chưa trở về.

Trịnh Mặc giờ mới chú ý tới, trong nhà thiếu bóng dáng của Vũ Quyên:

- Vũ Quyên đi đâu vậy?

- Buổi chiều nó đi ra chợ, đã qua ba giờ đồng hồ - Vũ Phượng có chút lo lắng nói.

Trịnh Mặc cầm tay nàng:

- Đừng lo lắng, như vậy đi, ta phái người ra ngoài tìm nàng..... - Lời còn chưa dứt thì chợt nghe tiếng gõ cửa truyền đến. Tiếng của Vũ Quyên vội vàng vang lên cách cửa.

- Vũ Phượng, mau mở cửa, là em!

Vũ Phượng nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa, cửa vừa mở ra, chỉ thấy Vũ Quyên thở phì phò bước nhanh tiến vào, thoạt nhìn có chút kinh hồn. Vũ Phượng ngạc nhiên hỏi:

- Em làm sao vậy?

Vũ Quyên muốn nói lại thôi, Trịnh Mặc lúc này cũng đi ra:

- Vũ Quyên, có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Vũ Quyên nhìn thấy Trịnh Mặc ở chỗ này thì cảm xúc lập tức trấn định rất nhiều, nàng lắc đầu nói:

- Không có việc gì, Mặc đại ca!

Trịnh Mặc hơi nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá cũng không tiếp tục hỏi. Buổi tối, Trịnh Mặc mang theo năm người nhà Tiêu gia và Trịnh Phi Yên đi tới tửu lầu nổi danh nhất Đồng thành, Xuân Hương Các. Trong gian phòng tiếng cười nói không ngừng, cuối cùng, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ ăn đến cái bụng đều tròn xoe, không đứng dậy được.

Một bữa cơm ăn xong, Trịnh Phi Yên nói ngọt không sợ ngán sớm đã tiêu trừ khoảng cách ban đầu với Vũ Phượng, nàng một câu lại một câu thân thiết kêu “Tiêu tỷ tỷ”. Đối với em gái hoạt bát đáng yêu này của Trịnh Mặc, Vũ Phượng cũng rất có hảo cảm, hơn nữa bộ dạng của nàng cùng Trịnh Mặc có chút giống

nhau, nên đối với nàng lại càng yêu thích, trong khi ăn còn gấp giúp nàng vài món. Trịnh Phi Yên trong lòng không ngừng cho Vũ Phượng thêm điểm, xinh đẹp hào phóng, ôn nhu săn sóc, lại chiếu cố với một ‘em gái chồng’ như vậy, chị dâu tốt như vậy đi đâu mà tìm?

Vốn Trịnh Mặc nghĩ rằng y theo tính cách của Trịnh Phi Yên, hẳn sẽ quán quyết lấy Vũ Quyên cùng dạng hoạt bát sáng sủa mới phải, không ngờ Trịnh Phi Yên với Vũ Quyên lại không nói chuyện nhiều, Trịnh Phi Yên thế nhưng lại quán quyết lấy Vũ Phượng, lúu rúu nói không ngừng, rất có một bộ gặp-nhau-quá-trễ.

Trịnh Mặc không biết Trịnh Phi Yên mất mẹ từ nhỏ, sau đó tuy rằng vẫn theo bên người Vân Nhu nhưng rất cuộc vẫn thiếu mất chút tình thương của mẹ. Điều nói trường tẩu như mẹ, Vũ Phượng tính văn văn lẳng lẳng, ôn nhu như nước, lại là chị cả trong nhà, chiếu cố các em đã sớm thành thói quen, Trịnh Phi Yên so với Vũ Quyên nhỏ hơn hai tuổi, ở trong lòng Vũ Phượng đã sớm đem nàng thành em gái của chính mình, đối với nàng càng thêm chiếu cố.

Bữa cơm này ăn suốt ba giờ đồng hồ mới chấm dứt, bởi vì Vũ Phượng bị Trịnh Phi Yên lôi kéo nói chuyện không ngừng, Trịnh Mặc cũng không thể không biết xấu hổ mà cắt ngang, đành phải tiếp nhận chức trách của Vũ Phượng, không ngừng bóc tôm, gỡ xương cá, cắt vịt nướng.... cho Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ. Kết quả cả bữa cơm, Trịnh Mặc cũng không nói được mấy câu với Vũ Phượng, nhìn quan hệ giữa em gái mình và Vũ Phượng tốt như vậy, cô tự nhiên cao hứng trong lòng, nhưng mà.....

- Yên nhi, ta và Vũ Phượng còn có mấy câu muốn nói, người ra trước chờ ta đi - Đưa mấy người Vũ Phượng đến cửa tiểu viện của Tiêu gia, Trịnh Mặc nói với Trịnh Phi Yên đang định rời đi cùng mình.

Trịnh Phi Yên nhìn Trịnh Mặc có chút khó hiểu, bất quá vẫn gật đầu đồng ý, mang theo vài tùy tùng đi ra trước. Vũ Phượng đưa Trịnh Mặc đến cửa, ngẩng đầu có chút lo lắng nhìn cô:

- Mặc..... người làm sao vậy, hình như có chút mất hứng?

Trịnh Mặc cầm tay Vũ Phượng đang vỗ về hai má mình, mặt đỏ hồng, có chút mất tự nhiên nhẹ nhàng nói:

- Toàn bộ buổi tối ta cũng chưa nói được với người mấy câu.....

Vũ Phượng nhìn Trịnh Mặc bĩu môi có chút trẻ con, phản ứng lại, nàng nhịn không được bật cười:

- Người nha..... Thế nào còn như trẻ con!

Thấy Trịnh Mặc vẫn làm mặt tổn thương, Vũ Phượng yên lặng xem cô trong chốc lát, sau đó ôn nhu dựa vào trong lòng Trịnh Mặc, tay đặt lên vai cô, nhẹ nhàng nói:

- Tuy rằng không nói với người, nhưng trong lòng luôn luôn nhớ người mà.....

Trịnh Mặc không trả lời, nhưng Vũ Phượng lại nghe thấy bên tai truyền đến tiếng tim đập như nổi trống, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng vang, nàng ngẩn ra, rời khỏi cái ôm của Trịnh Mặc, vừa mới ngẩng đầu nhìn Trịnh Mặc liền cảm giác được một mảnh ấm nóng mềm áp trên môi chính mình.....

Trịnh Phi Yên đứng ở cạnh cửa ước chừng nửa giờ mới nhìn thấy Trịnh Mặc đi ra. Trên đường trở về, Trịnh Mặc vẻ mặt thần thái sáng láng, cả người rất có tinh thần. Trịnh Phi Yên nhìn Trịnh Mặc bên miệng thỉnh thoảng hiện lên nụ cười, thật sự không nhịn được hỏi cô:

- Đại ca, đã xảy ra việc gì vui vậy?

Trịnh Mặc nghiêng đầu, khóe mắt lông mày đều là ý cười, không sao cả nói:

- Ha ha, không có gì.

Rất khẩu thị tâm phi! - Trịnh Phi Yên. Đi tiếp một đoạn Trịnh Phi Yên tùy ý nói ra một câu:

- Đại ca, đôi vòng tai kia anh đưa cho Tiêu tỷ tỷ chưa?

Người bên cạnh đột nhiên dừng lại, Trịnh Phi Yên đi vài bước mới giật mình thấy bên cạnh không có người, quay đầu lại thấy Trịnh Mặc vẻ mặt cứng ngắt gãi gãi đầu nói:

- Ta quên rồi.....

- - Trịnh Phi Yên.

- Ngày mai ta đưa cho nàng! Ừ! Sáng mai sẽ đưa cho nàng! - Trịnh Mặc tự nhủ nói mấy câu, sải bước hướng tới cửa lớn của Trịnh phủ, Trịnh Phi Yên ở phía sau lắc đầu, người đang yêu.....

52. Chương 52: Dạ Kiêu Tới Cửa

Mới sáng sớm Triển Vân Tường đã bị Thiên Nghiêu túm ra kéo thẳng tới sau hoa viên, Kỷ tổng quản đang đứng ở hoa viên, vẻ mặt tức giận. Triển Vân Tường nhìn Kỷ tổng quản và Thiên Nghiêu sắc mặt đều thập phần khó coi, biết bọn họ là vì chuyện ngày hôm qua mình đánh Thiên Hồng mà khúc mắc, trong lòng đột nhiên còn có chút bực, hấn đại khái qua loa khoát tay nói:

- Ôi trời, hai vợ chồng giận dỗi thôi, có cái gì lớn lắm đâu, các người đừng có chuyện bé xé ra to được không, chẳng lẽ còn muốn thẩm vấn ta?

Lời chưa dứt thì Thiên Nghiêu liền hét lớn một tiếng:

- Không phải thẩm vấn người, là muốn đánh người! - Tiếp theo một quyền hung hăng đánh vào mặt Triển Vân Tường, Triển Vân Tường bị đánh cho lảo đảo, hấn khiếp sợ hô to.

- Thiên Nghiêu! Người phản sao! Dám đánh ta!

Thiên Nghiêu vẻ mặt giận dữ chỉ vào Triển Vân Tường, đi từng bước về phía hấn:

- Ta đã sớm muốn đánh người! Người là đồ hỗn đản không có lương tâm, không có đạo nghĩa, tự phụ vô tâm! Người một nhà chúng ta thật sự là bị mù! Bán mạng cho người liều mạng cho người, thực không đáng!
- Hấn hung hăng tung một cước vào bụng Triển Vân Tường khiến Triển Vân Tường ngã trên mặt đất, Triển Vân Tường còn chưa đứng lên thì Thiên Nghiêu đã đi lên tung một trận quyền cước.

Triển Vân Tường liều mạng tránh né, hô to:

- Thiên Nghiêu, người điên rồi sao! Nào có người một nhà đánh người một nhà! Người thật sự không biết rõ tình huống!

Thiên Nghiêu một phen nắm cổ hấn, lại một cước đánh hấn quỳ trên mặt đất, Triển Vân Tường bị hấn bóp cổ đến vẻ mặt xanh tím, hô hấp không được. Kỷ tổng quản đi đến trước mặt Triển Vân Tường, nắm lấy mặt hấn, hung hăng nói với hấn:

- Hôm nay ta nể mặt mũi của Thiên Hồng, thả cho người một con ngựa. Người trở về suy ngẫm lại thật kĩ cho ra! Nếu lần sau lại bị ta phát hiện người đổ oan cho Thiên Hồng đánh Thiên Hồng, ta sẽ lấy mạng của người! Nghe không!

Thiên Nghiêu càng dùng sức bóp cổ Triển Vân Tường, Triển Vân Tường sau một hồi không thể thở được, tôn nghiêm gì cũng không quan tâm nữa, mắt hấn trợn trắng, gật đầu như già tới:

- Đã nghe đã nghe.....

Kỷ tổng quản nhìn bộ dạng như chó của hấn, khinh bỉ nói:

- Gần đây người làm chuyện hoang đường còn chưa đủ sao? Thua mất ba điểm, còn đặt mông trái phải chờ ta đi thu dọn! Người ở bên ngoài gặp rắc rối gây rắc rối, ta suốt ngày liều mạng giúp người che giúp người bỏ khuyết! Nếu ta đem chuyện người tiêu xài vào bài bạc nói cho cha người thì địa vị của người và Vân Phi đã sớm xa như trên trời dưới đất! Người lại còn không biết nặng nhẹ, không biết hối cải! Người thật sự muốn ồn ào đến bạn bè xa lánh người mới cam tâm phải không? Ta nói cho người biết! Nếu người không cho chúng ta sống yên ổn, ta cũng sẽ không cho người sống tốt!

Triển Vân Tường cả người đều run rẩy, hấn trợn trắng mắt, cầu xin tha dứt quãng:

- Đâu..... đâu có...có chuyện..... đâu có.....

Kỷ tổng quản ra hiệu cho Thiên Nghiêu, Thiên Nghiêu mới buông Triển Vân Tường ra, Thiên Nghiêu vừa buông tay ra, Triển Vân Tường lập tức nằm úp sấp trên đất ho khan không ngừng.

- Ta đã nói hết lời. Thiên Hồng về sau sẽ ở chỗ ta, chờ người nói xin lỗi, chờ Thiên Hồng tha thứ cho người, mới cho người mang về! Nếu Thiên Hồng không tha thứ cho người! Ta và Thiên Nghiêu cũng sẽ không tha thứ cho người! Chúng ta không giúp người, cuộc sống của người sẽ khổ sở như thế nào, chính người rõ ràng trong lòng!

Sau khi Kỷ tổng quản và Thiên Nghiêu rời đi, Triển Vân Tường mới khó khăn đứng lên, hần thở phì phò liều mạng xoa cổ mình, chờ đến lúc có thể nói, hần liền hướng về phía hai cha con vừa rời đi mà cắn giận máng to:

- Con mẹ nó! Toàn thế giới cánh tay đều chĩa ra ngoài! Có ý tứ gì chứ! - Hần còn thở phì phò, đột nhiên nghĩ lại, cả người liền trở nên như bị thần kinh, hần tự nhủ nói - Đây hết thảy đều do nguy quân tử Triển Vân Phi kia gây ra họa, tên vô liêm sỉ, câu dẫn lão bà của ta, biến ta thành có vợ ngoại tình, hiện tại hại ta bị bạn bè xa lánh! - Triển Vân Tường càng nghĩ càng giận, hai mắt trừng trừng, hận không thể bóc da ăn thịt Triển Vân Phi! Đột nhiên hần dang hai cánh tay, ngửa đầu lên trời rít gào - Triển Vân Phi, người đồ vô liêm sỉ! Triển Vân Tường ta với người không đội trời chung! Không đội trời chung!

Triển Vân Tường sắc mặt xanh đáng sợ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, trong mắt hần hiện lên một tia âm ngoan, xoay người xông ra ngoài như gió.

Cửa tiểu viện Tiêu gia, Tiểu Tứ lưng đeo túi sách đi ra, Vũ Quyên đuổi theo gọi cậu bé từ phía sau, ngồi xổm nhét vào trong tay cậu bé một cái bọc nhỏ:

- Đây là bánh thủ trái em thích ăn nhất! Tối hôm qua mang về từ tửu lâu, em đến trường học, đói bụng có thể ăn!

Tiểu Tứ đẩy trở lại:

- Để lại cho Tiểu Ngũ ăn đi, trường học có cơm trưa, hơn nữa bánh thủ trái lạnh cũng không thể làm nóng lại, ăn sẽ không ngon!

Vũ Quyên lắc đầu cười nói:

- Tiểu Ngũ có xôi ngọt thập cẩm con bé thích ăn nhất, cái này em mang đi học đi, trường học có mỗi một chén cơm, luôn không đủ ăn no!

Tiểu Tứ do dự mãi mới cầm:

- Được rồi. Em đi học đây!

Vũ Quyên phát tay cười tạm biệt nó, lúc này vài nhân viên của Đái Nguyệt Lâu, Trần Châu, Nguyệt Nga và Tiểu Phạm đi ra. Trần Châu cười nói với Vũ Quyên:

- Thật là hâm mộ chị em các người, ban ngày có thể nghỉ ngơi, chúng ta đều phải làm từ sáng sớm đến tối muộn, đêm hôm khuya khoắt mới đóng cửa, mệt mỏi hết sức!

Vũ Quyên còn chưa trả lời thì Nguyệt Nga ngay bên cạnh cười nói:

- Nếu người có thể xứng khúc giống các nàng thì Kim Ngân Hoa cũng sẽ cho người ba phần!

- Còn phải xinh đẹp như vậy mới được! - Trần Châu lắc đầu.

- Còn phải thông minh như vậy mới được! - Nguyệt Nga lại bổ sung.

Vũ Quyên bị hai người nói đùa mà cười:

- Hy vọng buổi tối hôm nay Triển Dạ Kiêu không xuất hiện, như vậy các người sẽ không cần tăng ca!

Tiểu Phạm xen mồm nói:

- Cái này khả năng rất không dễ dàng! Đó thế nhưng là 'dạ kiêu'!

Vũ Quyên cười đến vẻ mặt sáng lạn:

- Hần đến đưa tiền, mọi người có thể chia hoa hồng, cũng không tồi! Ha ha! Triển Dạ Kiêu hiện tại đã muốn biến thành 'Thua dạ kiêu'!

Vài người ồn ào cười ha hả. Trân Châu, Nguyệt Nga, Tiểu Phạm phát tay cáo biệt Vũ Quyên, đi về phía Đái Nguyệt Lâu. Vũ Quyên cười trở về tiểu viện Tiêu gia, rảo bước vào cửa đang chuẩn bị xoay người đóng cửa thì cửa lại đột nhiên cách một tiếng bị mở ra, Vũ Quyên kinh ngạc nhấc đầu lên, nhìn thấy rõ Triển Vân Tường đằng đằng sát khí vọt vào. Vũ Quyên nhất thời sợ hãi, nhanh chóng muốn ngăn cản, làm sao còn kịp, Triển Vân Tường một phát đẩy nàng ra, quay lại nhanh chóng khóa cửa lớn, sau đó dùng lực mạnh nắm lấy cánh tay Vũ Quyên. Vũ Quyên khấn trương cực độ trong lòng, nàng vừa giãy dụa vừa lớn tiếng kêu:

- Triển Dạ Kiêu! Người tới làm gì!

Triển Vân Tường phẫn nộ đến mặt gần như vặn vẹo, lập tức tới gần nàng:

- Ta đến nói cho người biết! Dạ Kiêu cũng có thể hoạt động ban ngày!

Sự phản kháng của Vũ Quyên đối với Triển Vân Tường đang nổi giận giờ phút này hoàn toàn không có tác dụng, Triển Vân Tường kiềm trụ cổ Vũ Quyên, lôi túm Vũ Quyên một phen vào nhà. Vũ Phượng, Tiểu Tam và Tiểu Ngũ đang ở bên trong ăn sáng, Tiểu Tam nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, đứng lên nói:

- Hình như có người đến.

Tiểu Ngũ lập tức vui vẻ kêu:

- Có phải Mặc đại ca đến không! - Tiểu Tam bưng bát đi ra phía cửa, còn chưa tới cửa đã bị Vũ Quyên đang bị đẩy vào xô ngã, bát cơm trong tay cô bé trong nháy mắt bay ra ngoài đập vào tường choang một tiếng vỡ nát. Vũ Quyên nghiêng ngã lão đảo, cuối cùng ngã trên bàn, cái bàn cũng bị đè gãy. Bát chén trên bàn trong khoảnh khắc đều bị rơi xuống, trong lúc nhất thời, trên mặt đất toàn là bát chén gốm sứ vỡ vụn.

Tiểu Ngũ sợ ngây người, lập tức oa oa khóc lớn, Tiểu Tam đứng lên khỏi mặt đất, chạy nhanh tới ôm con bé vào lòng:

- Tiểu Ngũ đừng sợ.....

Vũ Phượng nhìn thấy Triển Vân Tường vẻ mặt hung thần ác sát đi vào thì có chút hoảng sợ liền đứng lên, nàng nhanh đến đỡ lấy Vũ Quyên, quay đầu về phía Triển Vân Tường, tận lực trấn định giận nói:

- Có chuyện gì từ từ nói, người đây là muốn làm gì?

Vũ Quyên đứng vững người, lập tức hét về phía Triển Vân Tường:

- Triển Vân Tường, người là người hay là quỷ! Mới sáng sớm đã giống con chó điên chạy đến nhà người ta hù dọa mấy cô nương gia! Người còn là một nam nhân không!

Triển Vân Tường híp mắt nhìn Vũ Quyên, cười âm trầm nói:

- Ta không phải nam nhân? Người muốn thử không? Thử rồi người sẽ biết! - Hấn đi từng bước tới chỗ Vũ Quyên - Ta rất nhanh sẽ cho người biết, thế nào mới là nam nhân chân chính!

Vũ Phượng đột nhiên xông lên chặn trước hấn, vội quát:

- Không được vô lễ! Đồng thành tốt xấu gì còn có vương pháp, người xâm phạm nhà dân không sợ chúng ta báo quan bắt người sao? - Nàng chỉ vào cửa - Người đi ra ngoài! Lập tức đi ra ngoài!

Biểu cảm trên mặt Triển Vân Tường cực cổ quái, hấn kỳ quái nói:

- Báo quan bắt ta? Ha, ta sợ quá! Ta sợ tới mức hồn bay phách tán! - Đột nhiên, Triển Vân Tường một bước dài xông lên trước, nắm lấy cổ Vũ Phượng, nhìn chăm chăm nàng, ra vẻ thờ dài lắc đầu:

- Thật xinh đẹp, nhìn mà ta cũng luyện tiếc xuống tay!

Vũ Quyên nhìn thấy Triển Vân Tường động chân động tay với Vũ Phượng thì tức giận đến đòi mạng, nàng nhìn khắp nơi, cầm lấy một bình hoa ném thẳng tới Triển Vân Tường, không ngờ Triển Vân Tường sớm có phòng bị, đầu hấn chột nghiêng liền tránh được. Triển Vân Tường dùng sức hất Vũ Phượng, Vũ Phượng lập tức bay rơi trên đất. Vũ Quyên đang muốn lấy thứ khác ném Triển Vân Tường, lại bị hấn dùng lực bắt được cánh tay, một phen ôm vào trong lòng, Triển Vân Tường cười lạnh nói với Vũ Quyên:

- Tiêu Vũ Quyên! Chúng ta ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn! Hôm nay làm xong xuôi chuyện ngày đó thôi! - Roẹt một tiếng, áo khoác trên người Vũ Quyên cùng nội y bị rách một mảng lớn, cái yếm bên trong lập tức bại lộ trong không khí!

- Không được! - Vũ Phượng sợ đến hồn lìa khỏi xác, đau đớn kêu lên chạy tới, tay nàng bắt lấy nghiến mực bằng đá, hung hăng ném tới lưng Triển Vân Tường.

Triển Vân Tường ăn đau thét lớn một tiếng, càng thêm hung bạo, hấn quay lại đập cho Vũ Phượng một cước, Vũ Phượng nặng nề té trên mặt đất. Vừa lúc ngã vào chỗ đồng bát chén vỡ, tay trái của nàng bị cắt vào xuất hiện một vết xước, máu tươi lập tức dồn dập tràn ra.

Vũ Quyên nhìn thấy Vũ Phượng bị thương thì lập tức hai mắt đỏ lên:

- Triển Dạ Kiêu! Người là ma quỷ! Ta muốn đánh chết người! - Nàng phẫn nộ tung một quyền về phía Triển Vân Tường lại bị Triển Vân Tường nắm lấy cổ tay, tung lại một quyền hung hăng đánh trúng mặt nàng, Vũ Quyên bị đánh bay ra ngoài, ngã lăn trên đất, đầu đụng vào góc bàn cộp một tiếng nặng nề, trước mắt nàng đen lại, lập tức ngất đi.

- Chị hai! - Tiểu Tam điên cuồng xông lên phía trước, cắn một phát vào tay Triển Vân Tường, Triển Vân Tường ăn đau hét lớn một tiếng, hai cánh mũi hấn phun lửa giận, nắm lấy cổ Tiểu Tam, bóp đến lúc Tiểu Tam hôn mê mới thôi.

Tiểu Ngũ oa oa khóc lớn, chỉ vào Triển Vân Tường hô to:

- Ma quỷ! Ma quỷ! Chị cả..... chị cả cứu em!

Triển Vân Tường quay đầu, đi nhanh tới chỗ Tiểu Ngũ, nắm con bé lên như bắt con gà con, đem con bé không thể giãy dụa ném ra ngoài! Tiếp theo Triển Vân Tường đóng cửa phòng rầm một tiếng, thở hổn hển xoay người lại hípc mắt nhìn Vũ Phượng đang khó khăn đứng lên.

53. Chương 53: Đoạt Mệnh Chạy Như Điên

Vũ Phượng đầu váng mắt hoa, khó khăn đứng lên, mở mắt liền nhìn thấy Triển Vân Tường đang nhìn nàng chằm chằm, đi từng bước một tới chỗ nàng, vừa đi còn vừa cởi nút quần áo của chính mình, Vũ Phượng ôm vết thương trên cổ tay, nhìn hấn về mặt âm ngoan ,cảm thấy một nỗi sợ hãi khó hiểu, nàng không ngừng lui về phía sau, run rẩy nói:

- Người...người muốn làm gì?

Triển Vân Tường xấu xa nhìn nàng:

- Người hỏi ta muốn làm gì? - Hấn nheo mắt lại, đột nhiên cười âm trầm rộ lên - Ta muốn giữ lấy người! - Trong mắt Triển Vân Tường nhảy lên loại hưng phấn khi nhìn thấy con mèo trần truồng trước miệng - Biết vì sao ta muốn làm như vậy không? - Triển Vân Tường tới gần Vũ Phượng, nhìn nàng liều mạng lui về phía sau, co rúm sợ hãi thì càng trở nên hưng phấn thêm - Ta muốn chứng minh ta mạnh hơn Vân Phi, ta muốn chứng minh thứ hấn không chiếm được nhưng ta lại có thể có được, hấn dám câu dẫn lão bà của ta, cho ta thành có vợ ngoại tình, ta sẽ hủy đi nữ nhân hấn thích, làm cho hấn thống khổ!

Nói tới đây, Triển Vân Tường liền dồn sức đánh tới hướng Vũ Phượng, Vũ Phượng nhất thời sợ tới mức hồn bay phách tán, hô to chạy trốn:

- Đứng..... - Nàng tránh được hai cánh tay Triển Vân Tường ôm tới trong nguy hiểm, chạy hướng tới cửa, nhin đau hô - Cứu mạng..... cứu mạng..... - Còn không chạy được vài bước đã bị Triển Vân Tường túm lấy quần áo của nàng từ phía sau, Triển Vân Tường dùng lực kéo một cái liền kéo cả người Vũ Phượng lại, tiếp theo một bàn tay của Triển Vân Tường hung hăng tát vào mặt nàng.

Vũ Phượng đau á một tiếng, da thịt mỏng mềm trên mặt nhất thời xuất hiện dấu tay năm ngón màu đỏ, trước mắt nàng toàn sao, đau đến xém ngắt xiu, Triển Vân Tường nắm áo Vũ Phượng, dùng sức vung, nặng nề vút Vũ Phượng lên giường.

Va đập mạnh khiến Vũ Phượng nhất thời tỉnh táo lại, nhìn Triển Vân Tường đã cởi áo khoác của chính mình, bắt đầu cởi bỏ y phục duy nhất bên trong, cho dù Vũ Phượng không từng trải qua việc này nhưng cũng biết đây là cánh cửa cuối cùng, Vũ Phượng sợ tới mức can đảm câu liệt, nằng nắm chặt vạt áo trước của mình, liều mạng lắc đầu lui lại, đầu đốn kêu:

- Không được..... không được..... Chỉ cần ngươi vẫn là người thì không thể làm ra loại chuyện không bằng cảm thú này được!

- Nhờ công đức mà chị em các ngươi ca tụng, ta đã sớm không phải là người rồi, không phải sao? Ta là Dạ Kiêu! Ta là ma quỷ! Hôm nay ta cho ngươi biết, cái gì mới là Dạ Kiêu chân chính, ma quỷ chân chính! - Triển Vân Tường cười lớn kéo rơi áo đơn, ánh mắt hằn trở nên hung ác, mạnh mẽ bỏ nhào lên giường, bắt đầu xuống tay xé rách nham nhở quần áo của Vũ Phượng.

Nỗi sợ hãi quá mức mãnh liệt cơ hồ trong chớp mắt đã đoạt đi hơi thở của Vũ Phượng, nằng thê lương kêu to:

- Không..... không được..... buông..... buông..... cứu mạng..... cứu mạng!

Vũ Phượng sợ tới mức thần chí không rõ, tay chân nằng đều sử dụng đến, đánh kịch liệt, giãy dụa, nằng xưa nay nhu nhược vô lực cơ hồ dùng khí lực toàn thân để bảo vệ trinh tiết của mình. Triển Vân Tường dùng hai tay vẫn không áp được nằng, trên mặt còn bị Vũ Phượng quơ quào lung tung cào cho vài đường. Triển Vân Tường bạo phát, hấn vung một cái tát xuống mặt Vũ Phượng, tiếp theo tay dùng sức kéo roạt một tiếng, áo Vũ Phượng đã bị xé rách, một bên vai trắng nõn hơn tuyết ngọc lộ ra. Vũ Phượng đã sớm nước mắt rơi như mưa, thống khổ gào thét điên cuồng khàn cả giọng:

- Cha..... Cha..... cứu con..... cứu con.....

Triển Vân Tường tiếp tục ra sức cởi quần áo Vũ Phượng, mắt hấn miệng hấn, cả người đều bừng cháy lên. Đột nhiên trên lưng truyền đến một trận đau nhức, tay Triển Vân Tường run lên một chút, hấn cắn răng quay đầu nhìn thấy Vũ Quyên đang giơ nghiên mực cứng ném tới phía hấn:

- Đi chết đi! Triển Dạ Kiêu!

Triển Vân Tường sợ tới mức chết khiếp, hấn vội vàng nhảy dựng lên, nhanh chóng tránh đi, Vũ Quyên tiếp tục cầm lên nghiên mực ném hấn, Triển Vân Tường lúc này lại sớm chuẩn bị, hấn lắc mình một cái liền lén đến phía sau Vũ Quyên, bay lên hung hăng đá một cước vào lưng Vũ Quyên. Vũ Quyên lập tức đau á một tiếng, nằng vốn vừa mới tỉnh lại, cả người còn lảo đảo, vừa rồi liều mạng sống chết ném Triển Vân Tường, giờ bị Triển Vân Tường dùng lực đá trúng nơi dễ bị tổn thương thì lập tức lao ngã trên mặt đất, cầm Vũ Quyên đập thật mạnh xuống, lập tức sứt ra một mảnh đầu máu.

Lúc này Vũ Phượng không biết rút ra một thanh chủ thủ từ chỗ nào, nằng xuất hết toàn lực, điên cuồng đâm tới hướng Triển Vân Tường, Triển Vân Tường quay đầu bắt ngờ không kịp phòng bị đã bị nằng cắt vào cánh tay, một vệt máu lập tức đi ra. Triển Vân Tường đau đến kêu to, nhanh chóng trốn tránh. Triển Vân Tường nhảy lên khỏi mặt đất, vừa mới lên được cái bàn thì Vũ Phượng lại cắt một đường qua ống quần hấn, Triển Vân Tường đau kêu một tiếng lại nhảy xuống đất, hấn nổi giận chỉ vào Vũ Phượng:

- Đùng để cho ta bắt được ngươi! Ta nhất định giết chết ngươi!

Vũ Phượng lúc này đã sớm thần trí hỗn loạn, nằng đỏ mắt kêu to, không quan tâm vung chủ thủ đâm tới Triển Vân Tường, đuổi theo Triển Vân Tường khắp phòng chạy như điên, lúc này Vũ Phượng không cần thận giãm phải mảnh sứ vỡ dưới chân, mảnh sứ lập tức cắt vào lòng bàn chân của nằng, cả người Vũ Phượng nhất thời giật một chút. Triển Vân Tường thấy đúng thời cơ, đang chuẩn bị vỗ đến, lại bị Vũ Quyên bên chân ôm lá ống quần, Vũ Quyên không đứng dậy nổi, dùng đầu ghì chân hấn. Triển Vân Tường nhất thời mất lực, ngã xuống, hấn quỳ rạp trên mặt đất hung hăng đạp Vũ Quyên vài cước, rốt cục tách được khỏi Vũ Quyên.

Triển Vân Tường loạn choạng đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi đang muốn đánh về phía Vũ Phượng đang cuộn mình, cửa lúc này bị phá rầm một tiếng, Trịnh Mặc vọt vào, vừa thấy tình trạng bên trong thì lập tức mất đồ lên, cô không thể át giận kêu to một tiếng về phía Triển Vân Tường:

- Ta muốn giết ngươi!

Triển Vân Tường nhìn thấy Trịnh Mặc tức sùi bọt mép đi về hướng hắt thì nhất thời sợ tới mức ôm đầu chạy như điên, hắt không đoán được tốc độ của Trịnh Mặc cứ nhiên nhanh như vậy, trong chớp mắt hắt đã bị một cước phía sau đá bay. Triển Vân Tường nặng nề ngã xuống đất, không đợi hắt đứng lên Trịnh Mặc đã xông lên nắm lấy áo hắt, trong khoảnh khắc vô số quyền nhanh như sao chổi không ngừng đánh lên người hắt, Triển Vân Tường nhất thời kêu thảm thiết liên tục.

Triển Vân Tường bị Trịnh Mặc đánh cho trước mắt toàn sao, đầu óc choáng váng, ngay cả đứng đều không vững. Đột nhiên, Trịnh Mặc áp chế Triển Vân Tường, dùng đầu gối hung hăng húc vào bụng trên của hắt, Triển Vân Tường lập tức phun ra một ngụm nước. Triển Vân Tường trợn trắng mắt, đau đến toàn thân run rẩy, Trịnh Mặc lại nắm áo Triển Vân Tường, lại một quyền mang theo tiếng gió đổ ập xuống, một quyền này có thể nói cực cương mãnh, Triển Vân Tường cả người đều bị đánh bay ra ngoài, Trịnh Mặc đang muốn tiến lên tiếp tục đánh thì nghe thấy Tiểu Ngũ hét một tiếng chói tai:

- Chị cả! Chị hai!

Trịnh Mặc quay đầu, nhìn thấy Vũ Phượng ngã quỵ trên mặt đất lạnh, run rẩy, cô lập tức cảm thấy đau đớn, cũng không quản Triển Vân Tường nữa, vội vàng chạy đến bên người Vũ Phượng muốn nâng nàng dậy, ai ngờ cô vừa đụng tới vai Vũ Phượng thì Vũ Phượng liền lập tức giãy dụa, nàng hét chói tai vung chủy thủ liền cắt qua cánh tay Trịnh Mặc, Trịnh Mặc hét lớn một tiếng:

- Vũ Phượng, là ta..... người đừng sợ, đừng sợ.....

Trịnh Mặc gắt gao ôm Vũ Phượng vào trong lòng, không ngừng run giọng trấn an nàng, Vũ Phượng thần trí tan rã, không ngừng vung chủy thủ, nhanh chóng tạo thành vài vết trên người Trịnh Mặc. Trịnh Mặc cắn răng nhịn đau, vẫn gắt gao ôm nàng, không ngừng gọi nàng trấn an nàng. Không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy cạnh một tiếng, chủy thủ trên tay Vũ Phượng rơi xuống đất, người cũng mềm nhũn xuống. Trịnh Mặc cúi đầu nhìn lại, phát hiện Vũ Phượng đã nhắm mắt hôn mê.

Trịnh Mặc nhìn Vũ Phượng khuôn mặt tái nhợt, nước mắt giàn giụa, cả người tựa như trải qua một hồi luyện ngục, tiêu tụy không chịu nổi, nhất thời tim như bị đao cắt. Cô gắt gao ôm thân thể đơn bạc gầy yếu của Vũ Phượng vào trong lòng mình, mũi chua xót, đau lòng cực độ, cô cắn môi, nước mắt không thể khống chế từng giọt rơi xuống. Nếu...nếu cô chậm thêm một bước.....

Tiểu Ngũ ngồi xổm bên cạnh khóc không ngừng, miệng không ngừng nỉ non gọi “chị cả, chị hai”.....

Triển Vân Tường đã sớm thừa lúc Trịnh Mặc ôm Vũ Phượng mà tông cửa chạy như điên ra khỏi tiểu viện Tiêu gia. Trên tay trên đùi Triển Vân Tường bị chủy thủ của Vũ Phượng cắt vài đường, sau đó lại bị Trịnh Mặc đánh cho mặt mũi bầm dập, toàn thân hắt cao thấp đều trải rộng vết thương to nhỏ. Hắt tựa như người gặp phải dã thú, muốn sống mà chạy như điên, một hơi chạy tới cửa Triển gia, Triển Vân Tường rốt cuộc không chạy nổi nữa, hắt ngã bịch xuống ôm chân thổ hổn hển, khàn giọng kêu:

- Người đâu..... mau tới đây!

Hạ nhân của Triển gia chạy ra cửa, nhìn thấy Triển Vân Tường quần áo rách nát, toàn thân bị thương, trên chân có vết rách đang chập vật thì đều sợ chết khiếp, nhanh chóng ba chân bốn cẳng đỡ hắt vào. Kỷ tổng quản và Thiên Nghiêu thu được tin đầu tiên, vội vã chạy tới phòng Triển Vân Tường. Hai cha con vừa nhìn thấy vẻ ‘thương vong thảm trọng’ của Triển Vân Tường thì đều dọa rất lớn đến nhảy dựng.

Thiên Nghiêu ra tay kiểm tra thương thế của Triển Vân Tường, Triển Vân Tường đau đến kêu oai oái, Kỷ tổng quản kinh ngạc trừng mắt nhìn hắt, chau mày:

- Vết thương trên người người là xảy ra chuyện gì? Người nào có lá gan lớn như vậy, dám đánh người?

- Các người...các người lần này nhất định phải cứu ta! Trịnh Mặc...Trịnh Mặc hắt muốn giết ta! - Triển Vân Tường dù ngồi trên giường, cả người vẫn kinh hồn không chừng, hắt nhớ tới dáng vẻ giống cha ma vương vừa rồi của Trịnh Mặc thì nhất thời kinh hồn mất mật, cơ hồ sợ đến ngồi cũng không ngồi được, không ngừng nhìn hướng cửa, sợ Trịnh Mặc đến nhà giết hắt.

- Trịnh thiếu gia? Là hắt đánh người? - Kỷ tổng quản biến sắc - Người rốt cuộc gây ra họa gì? Nói mau!

- Ta..... Ta..... - Triền Vân Tường áp úng , thu được ánh mắt sắc như dao ngoan lệ của Kỳ tổng quản thì biết là không giấu nổi nữa, đành phải hợp tác khai ra - Ta.....ta bị hấn bắt được..... trên giường của Vũ Phượng!

Thiên Nghiêu tức khắc kinh hãi kêu thành tiếng:

- Cái gì!

Kỳ tổng quản mở to hai mắt, ông ta quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

54. Chương 54: Lệ Chua Xót

- Anh ăn chút gì đi, anh còn như vậy nữa, thân thể sẽ không chịu nổi - Trịnh Phi Yên đặt tay lên đầu vai Trịnh Mặc, tận tình khuyên bảo.

Nửa ngày sau mới có tiếng vang lên:

- Ta ăn không vào.....

- Nhưng trên tay anh còn bị thương, đại phu nói anh cần nghỉ ngơi, bằng không miệng vết thương có thể nhiễm trùng.....

- Ta không sao..... - Không đợi Trịnh Phi Yên nói xong, Trịnh Mặc liền cắt lời nàng.

Trịnh Phi Yên muốn nói lại thôi, nhìn Vũ Phượng tái nhợt ngủ không an ổn, lại nhìn Trịnh Mặc mắt đầy tơ máu, cuối cùng nàng không mở miệng khuyên Trịnh Mặc tiếp, chỉ có thể nặng nề thở dài trong lòng.

Ngày hôm qua sau khi Trịnh Mặc ra khỏi phủ thì cả ngày đều không xuất hiện ở Vân Thiên Lô, thậm chí đến đêm khuya cũng không về nhà, Trịnh lão gia và Vân Nhu ở nhà đều lo lắng muốn chết. Trịnh Phi Yên nhớ tới Trịnh Mặc từng nói qua sáng sớm sẽ đi đến tiểu viện Tiêu gia trước tiên, vì thế Trịnh Phi Yên phái người suốt đêm chạy tới tiểu viện Tiêu gia mới phát hiện ra tiểu viện Tiêu gia không có một bóng người. Cũng may Trịnh Mặc để lại một đám bảo tiêu ở đó Trịnh Phi Yên mới có thể tìm được phía bọn họ đi.

Trong ngày ngày hôm qua, chị em Tiêu gia đã được Trịnh Mặc đặc biệt hộ tống một đường đời khỏi chỗ ở, tạm thời an bài họ ở khách sạn Tề Thịnh, là khách sạn lớn nhất, có độ an toàn cao nhất dưới cờ Trịnh gia. Trịnh Mặc bao toàn bộ ba tầng phòng cao nhất, bảo tiêu trong lầu canh giữ 24h ngoài cửa đợi lệnh, toàn bộ hạ nhân, nha hoàn đều chọn người tốt nhất, không phân biệt ngày đêm hầu hạ chăm sóc Vũ Quyên, Tiểu Tam, Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ.

Trịnh Mặc tự mình ở phòng của Vũ Phượng, không ngủ không nghỉ, không ăn không uống canh giữ nàng một ngày một đêm. Vô luận Trịnh Phi Yên tới sau đó khuyên thế nào, Trịnh Mặc cũng thủy chung không đồng ý rời khỏi giường Vũ Phượng nửa bước. Nếu không phải chính tai nghe được Trịnh Mặc nói ra chuyện đã xảy ra thì Trịnh Phi Yên vô luận thế nào cũng không thể tin nổi, ban ngày ban mặt, thế nhưng có người to gan lớn mật đến trình độ này.

Ngoài phòng bóng đêm phủ kín, phủ lên phong cách cổ xưa hoa lệ bên trong, lại phủ lên vẻ thê lương vốn có. Trịnh Phi Yên và Trịnh Mặc lặng lẽ ngồi một lát, ánh mắt có chút ảm đạm. Nàng thở dài đứng dậy, gài vai Trịnh Mặc, nhẹ giọng nói:

- Anh, em đến cách vách nhìn Vũ Quyên bọn họ.....

Không biết qua bao lâu, Trịnh Mặc giống như nghe được tiếng của Vũ Phượng, cả người cô chấn động, lập tức mở mắt, phát hiện ra chính mình không biết đang ngủ từ lúc nào. Trịnh Mặc ngẩng đầu liền nhìn thấy Vũ Phượng gắt gao cau mày, tay nắm chặt vạt áo của chính mình, miệng không ngừng kêu nhỏ thốt thốt khổ:

- Không được..... không được đụng vào ta..... cứu mạng..... cứu mạng.....

Trịnh Mặc đau lòng cực độ nhanh chóng cầm tay Vũ Phượng, nhẹ giọng trấn an nàng. Tiếp theo Vũ Phượng chậm rãi mở mắt ra, thời điểm thấy rõ người ngồi ở trước giường là Trịnh Mặc, thì nàng lập tức an vị lại, tay cũng rút ra khỏi tay Trịnh Mặc, sau đó cúi đầu bối rối lui lại, nắm chặt vạt áo trước của mình.

- Vũ Phượng, người đừng sợ, đừng sợ, là ta..... - Trịnh Mặc đau lòng nhìn Vũ Phượng - Không sao, không sao rồi, ta đã đem các người đến tửu lầu của nhà ta, Vũ Quyên và Tiểu Tam Tiểu Ngũ đều ở trong phòng

cách vách, ta cũng đã phái người đi đón Tiểu Tứ về, ta thề, không ai có thể thương tổn các người nữa, Vũ Phượng.....

Trịnh Mặc giơ tay qua, vừa mới đụng tới vai Vũ Phượng thì nàng liền run lên một chút, không ngừng lui lại, Trịnh Mặc nhanh chóng thu hồi tay, cô khẩn trương nói:

- Có phải ta làm đau người không? Vũ Phượng, trên người người bị thương rất nhiều, có vết cắt cũng có vết bầm, đại phu đã giúp người tiêu viêm chăm sóc qua, hiện tại người cảm thấy thế nào, có phải còn rất đau hay không, còn có chỗ nào không thoải mái không?

Vũ Phượng cúi đầu không nhìn cô, gắt gao ôm đầu gối chính mình, kinh ngạc thất thần. Trịnh Mặc nói xong đôi mắt liền đỏ:

- Xin lỗi, là ta không tốt, đều do ta không ý thức được nguy cơ, hiện tại mới khiến các người chịu thương tổn lớn như vậy. Ta nên sớm phái người đi bảo vệ các người, ta thế nào lại ngu như vậy, tất cả những điều này, đều là lỗi của ta, đều là lỗi của ta..... - Trịnh Mặc gõ đầu, không ngừng lẩm bẩm lầu bầu.

Trịnh Mặc tựa hồ lâm vào trong cảm xúc mãnh liệt áy náy, không thể tự kiềm chế, cô thống khổ ôm lấy đầu chính mình, bả vai cực lực ấn nhẫn mà run nhè nhẹ. Không biết qua bao lâu, cảm giác được có bàn tay lạnh lẽo khê đặt ở trên đầu mình Trịnh Mặc mới ngẩng đầu, Vũ Phượng lập tức rút tay về, nàng cắn môi không nhìn Trịnh Mặc, trên mặt lại tràn đầy nước mắt.....

Trịnh Phi Yên hỏi đại phu về tình trạng của Vũ Quyên và Tiểu Tam Tiểu Ngũ, ở cửa nói với ông ấy:

- Đại phu, miệng vết thương của bọn họ mấy ngày nay đều cần được tẩy trừ đổi thuốc, còn phải thường xuyên chăm sóc, ông xem mấy ngày này có thể lưu lại coi chừng bọn họ hay không?

- Trịnh tiểu thư, chuyện này ngài không cần lo lắng. Trịnh thiếu gia đã thanh toán cho ta một tháng tiền chẩn bệnh, những ngày này ta sẽ vẫn ở lại đây quản lý mấy vị cô nương này, thẳng đến khi các nàng bình phục.

Trịnh Phi Yên gật gù đầu, nàng đi vào trong phòng, nhìn Vũ Quyên trên đầu và cánh tay đều quấn băng gạc, người thoát nhìn tinh thần hoàn hảo, chỉ là cau mày có chút xuất thần. Vài nha hoàn đang lau tay cho Tiểu Tam Tiểu Ngũ, rửa sạch giãn lược.

Trịnh Phi Yên đi đến bên người Vũ Quyên rồi ngồi xuống, nắm tay nàng ấm giọng nói:

- Vũ Quyên tỷ tỷ, hiện tại chị cảm thấy thế nào, đầu còn đau không?

- Phi Yên, cảm ơn em, chị tốt hơn nhiều rồi, đầu đã không còn đau - Vũ Quyên nhanh chóng phục hồi tinh thần, cảm kích nói với Trịnh Phi Yên.

Tiểu Ngũ ngồi ở trên giường, tay được nha hoàn nhẹ nhàng lau, biết nghiêm mặt quệt mũi nói:

- Phi Yên tỷ tỷ, bọn em có phải lại không có nhà hay không? Vì sao bọn em phải đến nơi này? Em rất muốn về nhà, em muốn về Kí Ngạo Sơn Trang, em muốn cha.....

Tiểu Tam ôm Tiểu Ngũ vào trong lòng, nước mắt cũng rơi xuống, Vũ Quyên vẻ mặt buồn bã cực độ. Lời Tiểu Ngũ nói, nói ra đau đớn mà mọi người trong Tiêu gia chôn dấu dưới đáy lòng.

Trịnh Phi Yên nhìn vẻ khổ sở của các nàng, trong lòng cũng đau xót khó hiểu, nhưng vấn đề này nàng cũng không biết trả lời như thế nào.

Tiểu Tứ đi tới đi lui trong phòng rộng thùng thình, vẻ mặt tức giận, cậu bé đột nhiên đi đến trước mặt Vũ Quyên nói:

- Chị hai, Triển Dạ Kiêu này thật sự rất đáng giận ! Em..... em.....

Vũ Quyên đọc được biểu tình của Tiểu Tứ, nàng giơ tay đặt lên vai Tiểu Tứ:

- Tiểu Tứ, chị biết chị hiểu, thù này chúng ta nhất định sẽ báo!

- Đúng vậy, thù này chúng ta nhất định phải báo! - Trịnh Mặc từ bên ngoài đi vào, sắc mặt âm trầm, cô nhìn chị em Tiêu gia - Các người yên tâm, sẽ không phải chờ lâu đâu, ta sẽ làm cho Triển Dạ Kiều trả giá đến đại giới ứng với tội ác hấn gây ra.

Trịnh Mặc cúi thắt lưng, khoát lên vai Vũ Quyên và Tiểu Tứ, gằn từng tiếng nói:

- Ta cam đoan với các người, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho những thứ Triển gia cướp đi trên người các người, đòi lại gấp mười gấp trăm lần.

- Ta tin người, Mặc đại ca! - Vũ Quyên hốt mắt phiếm hồng, Triển gia tuy rằng tội ác chồng chất nhưng thực lực hùng hậu, chỉ bằng vài chị em Tiêu gia các nàng, nói báo thù cơ hồ là người si nói mộng. Nhưng hiện tại có Trịnh Mặc chính mồm hứa hẹn, Vũ Quyên rốt cục thấy được hi vọng báo thù.

- Em cũng tin anh, Mặc đại ca! Đến lúc đó anh nhất định phải thêm em vào! - Tiểu Tứ nói.

Trịnh Mặc gật đầu, trán khí mẫn thù nhìn bọn họ, nhưng nhanh chóng trên mặt cô lại xuất hiện ưu sầu:

- Chẳng qua hiện tại các người trước tiên theo ta sang phòng Vũ Phượng bên kia.

Vũ Quyên cả kinh nói:

- Vũ Phượng, chị ấy làm sao vậy?

- Từ lúc nàng tỉnh lại, vẫn không muốn nói chuyện với ta.....

Vũ Phượng ngơ ngác ngồi một mình trên giường thất thần, đột nhiên cửa mở ra, nàng lập tức hoảng sợ co rụt lại. Vũ Quyên dẫn đầu chạy vào:

- Vũ Phượng! Chị tỉnh rồi, thật tốt quá! Chị biết không, em rất bội phục chị! Chị thật dũng cảm, thật sự dùng chủy thủ kia đâm tên ma quỷ kia! Nếu không có chị thì có thể chúng ta đều bị hấn hại chết! Vũ Phượng! - Vũ Quyên kích động nói xong liền tiến lên ôm lấy Vũ Phượng, Vũ Phượng bỗng nhiên kêu la một phen đẩy nàng ra, liều mạng lui lại.

- Vũ Phượng, chị làm sao vậy? Vũ Phượng..... - Vũ Quyên muốn đến ôm nàng thì Vũ Phượng lại liên tục lui về phía sau, hai tay gắt gao ôm chính mình, cả người đều cuộn mình lại, Vũ Quyên kinh hoàng nhìn vẻ thống khổ của Vũ Phượng, tỷ muội liên tâm, nàng rất nhanh chóng hiểu được - Vũ Phượng, em biết chị rất khó vượt qua, em biết chuyện này đối với chị mà nói có bao nhiêu nhục nhã, chị giữ mình trong sạch như vậy, ngay cả người khác nắm tay chị cũng khiến chị khổ sở nửa ngày! Vũ Phượng, em hiểu được, những điều này em đều hiểu được! - Vũ Quyên nói xong trong mắt liền rơi lệ.

Vũ Phượng sớm đã nước mắt rơi như mưa, nàng nắm chặt vạt áo chính mình, khóc đến cả người không ngừng run rẩy.

- Chị cả! Chị vẫn đau phải không, em giúp chị thổi, em giúp chị thổi sẽ không đau - Tiểu Ngũ cũng chạy đến bên giường, con bé cầm tay Vũ Phượng, giúp nàng không ngừng thổi khí. Tay Vũ Phượng run lên, vẫn nhanh chóng rút về.

Tiểu Tam và Tiểu Tứ cũng chạy tới trước giường, Tiểu Tam khóc lay lay Vũ Phượng:

- Chị cả, chị thật sự rất vĩ đại, nhờ có chị mà năm người chúng ta mới có thể sống sót, không phải chị nói chỉ cần năm chúng ta ở cùng một chỗ thì thế nào cũng được sao? Van cầu chị trò chuyện với bọn em đi.

Tiểu Tứ cũng lau lệ, cậu bé nói với Vũ Phượng:

- Chị cả! Mặc đại ca nói, hiện tại chúng ta ở trong chỗ an toàn nhất Đồng thành, không ai dám đến hại chúng ta, chị không cần lo lắng nữa! Về phần chuyện báo thù, liền giao cho chúng ta làm đi!

Trịnh Mặc đi lên phía trước, ngồi xổm xuống nhìn Vũ Phượng:

- Vũ Phượng, ta đáp ứng người, từ giờ khắc này trở đi, ta sẽ dùng tất cả khả năng ta có để bảo hộ các người, sẽ không để bất luận kẻ nào xúc phạm tới các người nữa! Xin người, cho chính người, cũng cho chúng ta một cơ hội được không? Để chúng ta quên đi đau đớn này, bắt đầu một lần nữa được không?

Vũ Phượng về mặt nước mắt nhìn Trịnh Mặc, nhìn em trai em gái vây quanh người nàng khóc, nàng khẽ há mồm, cuối cùng vẫn không nói gì, nàng ôm lấy đầu gối chính mình, chôn đầu thật sâu trong khuỷu tay, khóc thương tâm muốn chết.

Trịnh Phi Yên đứng ở cửa nhìn một màn trước mắt, mũi nàng chua xót, không nhìn được cũng rơi nước mắt.

55. Chương 55: Ôm Nhau Trong Mưa

- Thiếu gia, cậu nói xem, chuyện nhị thiếu gia bị đánh có phải có chút rất kỳ quái không? - A Siêu vừa đi vừa nói với Triển Vân Phi.

- Đúng vậy, ta cũng thấy được - Triển Vân Phi nhíu mày - Vân Tường bình thường ương ngạnh ngang ngược như vậy, muốn làm gì thì làm, ta thật sự không nghĩ ở Đồng thành có thể có người đả thương nó, lại còn khiến nó không dám nói ra. Chuyện này xác thực có chút kỳ quái, bất quá chuyện của nó, ta cũng không có nhiều tâm tư đi quan tâm.

A Siêu hiểu được tâm sự của Triển Vân Phi, hần do dự mãi mới nói:

- Thiếu gia, có chuyện tôi vẫn quên nói cho cậu biết. Tháng trước bởi vì thái thái bệnh mà cậu không ra ngoài, chỉ phái ta đi Tiêu gia, vài lần ta ở Tiêu gia đều gặp vị Trịnh thiếu gia kia.....

- Người nói Trịnh Mặc vẫn xuất hiện ở Tiêu gia? Vì sao người không nói sớm cho ta biết? - Triển Vân Phi vừa nghe đến tên Trịnh Mặc thì cả người lập tức khẩn trương lên.

A Siêu không rõ trong lòng Triển Vân Phi nóng như lửa đốt:

- Đoạn thời gian đó cậu vẫn vì chuyện của thái thái mà lo lắng, cho nên ta.....

Triển Vân Phi thở hổn hển lắc đầu:

- A Siêu, người không hiểu loại chuyện tình cảm này! Ta...ta thật sự bị người làm tức chết rồi!

Triển Vân Phi và A Siêu đi nhanh thẳng tới cửa tiểu viện Tiêu gia, gõ cửa nửa ngày cũng không có người đáp, Triển Vân Phi cảm thấy thập phần kỳ quái, bình thường lúc này Vũ Phượng và Vũ Quyên đều ở nhà mới phải, gõ cửa nửa ngày, còn gọi một trận vẫn không có người đáp lại, Triển Vân Phi đành phải mang theo A Siêu đến Đái Nguyệt Lâu tìm Kim Ngân Hoa hỏi.

- Chị em Tiêu gia? - Kim Ngân Hoa cau mày - Các nàng đã ba ngày không lên đài, cũng không ở trong tiểu viện, thật giống như đột nhiên toàn thể chuyển nhà.

- Vậy cô có biết các nàng chuyển đi nơi nào không? - Triển Vân Phi vội vàng hỏi.

Kim Ngân Hoa lắc đầu:

- Xin lỗi Triển đại gia, chuyện này ta thật sự không rõ.

- Thiếu gia, chúng ta tới chỗ này làm gì? - A Siêu nhìn biển vàng 'Vân Thiên Lâu' huy hoàng trước mặt, khó hiểu hỏi.

Triển Vân Phi không đáp, anh thở ra hơi, đi lên bậc thang.

- Xin hỏi vị tiên sinh này có chuyện gì? - Vài bảo vệ cửa ngăn Triển Vân Phi và A Siêu.

- Vị đại ca, xin người thông báo một tiếng với Trịnh thiếu gia, nói Triển Vân Phi muốn gặp mặt hắn.

Bảo vệ cửa đi vào thông báo, Triển Vân Phi và A Siêu ở bên ngoài đợi nửa ngày mới thấy bảo vệ cửa đi ra:

- Thiếu gia của chúng ta không ở đây.

- Không ở đây? - Triển Vân Phi chau mày, hần thật sự hoàn toàn rối loạn.

Tề Thịnh từ lâu.

- Anh, em đã nói với cha và đại nương về tình huống của anh, cha vẫn kiên trì yêu cầu anh về nhà một chuyến - Trịnh Phi Yên nói.

Trịnh Mặc lắc đầu:

- Yên nhi, tình trạng hiện tại của Vũ Phượng em cũng thấy đấy. Ngày hôm qua Vũ Quyên và Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đều quỳ xuống cầu xin nàng, nàng cũng không đồng ý uống thuốc, cũng không chịu ăn gì. Ta không thể ở lúc này rời khỏi nàng, ta nhất định phải ở bên cạnh nàng mới yên tâm.

Trịnh Phi Yên thở dài:

- Em đã hiểu, đại ca. Cha bên kia, em sẽ giúp anh thuyết phục.

Trịnh Mặc đẩy cửa đi vào phòng, Vũ Phượng đang nhắm mắt ngủ, Trịnh Mặc ngồi dựa vào bên giường, lẳng lặng nhìn nàng.

- Vũ Phượng, người biết không, nguyên bản ta cũng không thuộc về thế giới này, không biết vì nguyên nhân gì ta tới nơi này, người đầu tiên gặp gỡ, chính là người - Tại một đêm yên tĩnh cùng tuyệt vọng, Trịnh Mặc đột nhiên muốn nói hết thấy những điều mình chôn giấu dưới đáy lòng cho người mình âu yếm nhất nghe.

Vũ Phượng không đáp lại cô, Trịnh Mặc cầm tay Vũ Phượng ở trong lòng bàn tay mình, đầu dựa vào song giường, ánh mắt xa xăm:

- Lúc bắt đầu, ta thực kháng cự tất cả mọi thứ ở nơi này. Ta nhớ cha mẹ, người thân và cả bạn bè của ta, ban ngày và ban đêm, với ta mà nói căn bản không hề khác nhau. Ta không cảm thụ được độ ấm chung quanh, ở trong lòng ta chỉ có vô tận cô độc, bất lực, tuyệt vọng.....

- Là vì sự kiên cường, vì cuộc sống mà đi liều mạng cố gắng, ý chí chiến đấu đi tranh giành một tương lai của người đã đả động ta, mới khiến ta có cái nhìn khác với phần sinh mệnh mới được cho này. Là người dùng hai tay của người khiến ta có thêm dũng khí, nguyện ý thử đi nhận thế giới mới này.

- Vũ Phượng, người cho ta dũng khí sinh tồn lần thứ hai, xin đừng khiến ta còn không kịp yêu thương quý trọng, người liền chọn phong bế chính mình, rời xa những người thân người luôn quan tâm trân trọng, được không..... Như vậy, với ta mà nói, thật sự quá mức tàn nhẫn. Vũ Phượng, đồng ý với ta, nhanh khỏe lên, được không?

Một giọt lệ lặng yên rơi xuống gối, Trịnh Mặc sờ soạng mặt mình mới phát hiện mình đã bất tri bất giác khóc.

Thời gian không biết qua bao lâu, trời chậm rãi sáng.

Vũ Phượng chậm rãi mở to mắt liền nhìn thấy Trịnh Mặc nằm ngủ ở trước giường nàng, Vũ Phượng nhìn Trịnh Mặc, có hoảng hốt trong thoáng chốc, tối hôm qua nàng mơ thấy Trịnh Mặc nói rất nhiều với chính mình, hình như sau đó còn khóc. Trong mộng, Trịnh Mặc lo lắng vậy, thống khổ như vậy, hết thấy đều là vì chính mình. Vũ Phượng cảm thấy tim rất đau, nàng rất muốn an ủi Trịnh Mặc, nhưng vô luận nàng gọi thế nào kêu thế nào, Trịnh Mặc như đều không nghe được.....

Cánh tay bị đè tới tê liệt, Trịnh Mặc vì cơn đau trong bụng mà tỉnh lại. Cô theo bản năng lắc lắc cánh tay, lúc đầu óc tỉnh táo lại, Trịnh Mặc lập tức ngẩng đầu nhìn Vũ Phượng, phát hiện Vũ Phượng muốn mở mắt, đang xuất thần nhìn chính mình.

- Vũ Phượng..... - Trịnh Mặc cầm bàn tay lộ ở bên ngoài của nàng - Người có gì muốn nói với ta sao? - Trịnh Mặc cảm giác được giờ phút này Vũ Phượng tựa hồ có chút khác biệt.

Vũ Phượng không nói chuyện, ánh mắt của nàng chậm rãi chuyển hướng ra ngoài, ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi tí tách, giọt mưa không ngừng đánh vào cánh cửa sổ, Vũ Phượng kinh ngạc phun ra một chữ:

- Mưa.....

Vũ Phượng nói rất nhỏ, Trịnh Mặc không nghe ra:

- Vũ Phượng, người nói cái gì?

- Mưa.....

Lần này Trịnh Mặc đã nghe rõ:

- Mưa? - Cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ nói - Đúng vậy, bên ngoài trời đang mưa, mưa thật sự lớn - Thấy ánh mắt Vũ Phương vẫn nhìn ngoài cửa sổ, Trịnh Mặc ngẫm nghĩ nói - Người muốn nhìn mưa?

Vũ Phương gật gật đầu. Trịnh Mặc vội vàng đứng lên, đi đẩy cửa sổ ra lớn nhất có thể. Nàng xoay người trở lại, lại phát hiện ra Vũ Phương đang xúc chần lên, gắng gượng ngồi dậy, Trịnh Mặc cuống quýt chạy về đỡ lấy nàng:

- Vũ Phương, người muốn đứng lên? - Trịnh Mặc nhìn ánh mắt Vũ Phương vẫn nhìn chăm chú vào ngoài cửa sổ - Người muốn đi xem mưa? Người muốn đi ra trước cửa sổ xem mưa?

Vũ Phương gật gật đầu, Trịnh Mặc nâng nàng dậy:

- Được, ta giúp người, chúng ta đi ra trước cửa sổ xem mưa.

Trịnh Mặc giúp Vũ Phương đi đến trước cửa sổ, Vũ Phương vẻ mặt hui quạnh nhìn mưa không ngừng rơi xuống, giống như nhớ lại gì đó, nàng chậm rãi nói:

- Cha nói, lúc ta sinh ra, trời đang mưa, cho nên tên của ta là Vũ Phương. Cha nói, mưa là nước mắt ông trời rơi, bởi vì trong cuộc sống có rất nhiều bất hạnh, cho nên ông trời cũng không nhìn được mà khóc vì bọn họ.....

Nói tới đây, Vũ Phương đột nhiên cử động, nàng lao đảo đi đến phía cửa, nhưng chưa đi được mấy bước đã suýt té, Trịnh Mặc nhanh chóng đỡ lấy nàng:

- Vũ Phương, người muốn làm gì? - Thấy Vũ Phương vẫn nhìn ra ngoài, Trịnh Mặc hỏi - Người muốn ra ngoài? Người muốn ra bên ngoài xem mưa?

Vũ Phương gật đầu, Trịnh Mặc nhìn mưa to rào rào bên ngoài:

- Được. Nhưng thân thể người rất yếu, chỗ này tầng trệt rất cao, ta ôm người đi xuống được không?

Vũ Phương lẳng lặng nhìn Trịnh Mặc, Trịnh Mặc không hề do dự cẩn thận ôm lấy nàng ra cửa, bước từng bước xuống lầu.

Trịnh Mặc ôm Vũ Phương đến hoa viên dưới lầu, Vũ Phương giãy dụa muốn đứng xuống, Trịnh Mặc đành phải buông ra. Vũ Phương kinh ngạc nhìn cơn mưa bụi, đột nhiên vọt vào trong mưa.

Trịnh Mặc sợ hãi, ngay cả ô cũng không kịp lấy liền theo sau nàng vọt vào mưa. Vũ Phương chạy đến chính giữa hoa viên giang hai cánh tay, nàng chậm rãi quay một vòng, nhanh chóng chống đỡ không được mà quỳ trên đất, Trịnh Mặc đã chạy tới ngồi xổm bên người nàng, vội vàng muốn ôm lấy nàng:

- Vũ Phương, thân thể người còn rất suy yếu, không thể gặp mưa, đến đây, ta đỡ người đi vào.

Vũ Phương lại liều mạng lắc đầu không muốn đứng lên. Mặt Vũ Phương hướng lên trời, để mưa rơi ở trên mặt nàng, thì thào nói:

- Cha còn nói, mưa là thứ nước sạch sẽ nhất trên thế giới, bởi vì nó rơi xuống từ trên trời.....

Tay Trịnh Mặc chậm rãi buông lỏng, nàng đã hiểu:

- Đúng vậy Vũ Phương, mưa là thứ nước sạch sẽ nhất trên thế giới, nó có thể rửa sạch hết mọi dơ bẩn trên thế gian, mang đi mọi thứ không vui!

Vũ Phương chảy nước mắt, cùng mưa chảy xuống, nàng nhìn Trịnh Mặc, không ngừng gật đầu. Trịnh Mặc khẽ lau nước trên lông mi Vũ Phương:

- Vũ Phương, ta cùng người tắm mưa. Chúng ta cùng nhau quên những điều không thoải mái, bắt đầu một lần nữa được không!

Vũ Phương khóc gật đầu, nàng nhào vào trong lòng Trịnh Mặc, gắt gao níu lấy thắt lưng Trịnh Mặc, áp lực nhiều ngày rốt cục khóc thút thanh lên.

Hai người gắt gao ôm nhau ở trong mưa. Không biết qua bao lâu, đột nhiên vang lên tiếng Vũ Quyên:

- Vũ Phượng! Chị đang làm gì vậy! Mau vào đây!

- Chị cả! Trên người chị nhiều vết thương như vậy, sao có thể gặp mưa, như vậy sẽ càng nghiêm trọng!

- Chị cả mau vào nhà! Chị cả!

Vũ Quyên cùng Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đi vào phòng Vũ Phượng lại phát hiện không có người, bọn họ gấp đến độ tìm khắp nơi, tìm nửa ngày mới tìm được Vũ Phượng đang tắm mưa ở hoa viên, nhưng vô luận bọn họ kêu thế nào thì Vũ Phượng cũng không đáp lại.

Vũ Quyên gấp đến độ không còn cách, nằng phẩn đấu quên mình vọt vào mưa:

- Vũ Phượng! Chị không đi vào em liền tắm mưa cùng chị!

Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ cũng cùng nhau vọt tới. Tiểu Ngũ bỏ nhào vào bên người Vũ Phượng, khóc kêu:

- Chị cả muốn tắm mưa, chúng ta đều cùng nhau tắm mưa!

Vũ Phượng rời khỏi lòng Trịnh Mặc, ôm lấy Tiểu Ngũ, nằng vừa khóc vừa nói:

- Tiểu Ngũ, xin lỗi, chị từng đáp ứng cha sẽ chiếu cố tốt các em, nhưng vẫn để các em sinh hoạt trong mưa gió, ta thật sự rất xin lỗi các em! Chị.....

Vũ Phượng không nói được nữa, Tiểu Tam giữ chặt tay Vũ Phượng:

- Chị cả, vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần năm chúng ta ở cùng một chỗ, cái gì cũng tốt!

Vũ Quyên ôm lấy Vũ Phượng, nói với nằng:

- Tiểu Tam nói đúng, chỉ cần năm chúng ta ở cùng một chỗ, cái gì cũng tốt!

Vũ Phượng liềm mạng gặt đầu, tất cả mọi người quỳ gối trên cỏ ôm nhau mặc mưa đánh vào trên người, trên mặt lại đều mang theo ý cười.

Trịnh Mặc cười ngửa đầu hướng lên trời, trong lòng trấn an không thôi, cô biết năm người Tiêu gia rốt cục đã vượt qua trận kiếp nạn này.

56. Chương 56: Sẽ Có Người Thu Thập Hẳn

Trịnh Mặc bưng chén thuốc, múc một thìa, nhẹ nhàng thổi, cẩn thận đưa đến bên miệng Vũ Phượng, Vũ Phượng mắt trong suốt nhìn cô, khe khẽ cánh môi uống xuống.

- Chị cả uống! Chị cả uống! - Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ ở bên cạnh hưng phấn kêu lên, Vũ Quyên vuốt đầu các em, mặt mày cũng hồng hởi.

Vũ Phượng nhìn vẻ vui vẻ của các em thì trong lòng tràn đầy cảm động, nằng ôm lấy Tiểu Ngũ gần nhất vào trong lòng, xúc động nói:

- Cảm ơn! Cảm ơn các em yêu chị như vậy, giúp chị như vậy, cho chị động lực sinh tồn! Những ngày này, lời các em nói chị đều nghe được, xin lỗi, chị khiến các em thật khổ sở, chị..... chị bị tức đến hồ đồ, tức giận đến ngay cả nói cũng không được..... chị.....

Vũ Quyên ôm lấy Vũ Phượng, thực nghiêm túc thành kính nói:

- Vũ Phượng, để chúng ta cùng nhau làm lại!

Vũ Phượng nhìn kiên định trong mắt Vũ Quyên kiên định, nặng nề gặt đầu. Tiểu Tam, Tiểu Ngũ cũng vây lại, năm người Tiêu ôm chặt nhau.

Vũ Phượng trong mắt chứa đầy lệ nóng, ôm các em, ngực nằng tràn đầy cảm động vì tình thân. Ôm nhau trong chốc lát, nằng nhớ tới cái gì liền ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra Trịnh Mặc đã không còn ở bên trong, Vũ Phượng không khỏi bị kim lại, sương mù trong mắt xuất hiện tia nghi hoặc, còn có nét mắt mắt nhỏ.

- Lão gia, thiếu gia đến.

Chương quỳ Tề Thịnh cung kính cúi chào Trịnh lão bản, thấy được ám hiệu bằng mắt của Trịnh lão bản thì rất tinh ý lui ra ngoài. Trịnh Mặc đi đến trước bàn, quy củ gọi một tiếng:

- Cha.

Trịnh lão bản nâng nâng mí mắt, sắc mặt hơi có chút không tốt:

- Máy ngày nay con đang làm gì?

- Chiếu cổ Vũ Phượng và người nhà của nàng.

- Mặc nhi, ngay từ đầu cha đã công đạo với con cách xử sự của con người, vĩnh viễn phải phân nặng nhẹ, phải phân rõ thứ chính và thứ phụ. Máy tháng qua con làm việc vẫn rất đúng mực, cũng khiến cha thực yên tâm. Nhưng lúc này đây, hành vi của con thật sự quá mức qua loa. Con hoàn toàn không để ý đến cục diện, ba ngày qua nếu không phải cha ra mặt thì con có biết Trịnh gia chúng ta đã đắc tội bao nhiêu khách không.....

Trịnh Mặc cúi đầu, rung mi không nói lời nào. Trịnh lão bản lẳng lặng nhìn cô, giống như đang trầm tư:

- Cha cần một lời giải thích hợp lý.

Trịnh Mặc ngẩng đầu, đối diện với Trịnh lão gia:

- Con bỏ công việc ba ngày qua là vì Vũ Phượng đã bị tổn thương, con cần chiếu cổ nàng, bảo vệ nàng, một bước cũng không thể rời khỏi.

Trịnh lão bản sắc mặt thay đổi, ông bình tĩnh chậm rãi nói:

- Con đang nói cho cha biết, con bỏ sự nghiệp không thềm để ý đến là vì một cô nương?

Trịnh Mặc cười nhẹ:

- Con từng nói với ngài, Vũ Phượng không phải cô nương bình thường - Bình tĩnh đón nhận ánh mắt sắc bén của Trịnh lão gia, Trịnh Mặc ánh mắt kiên định, trịnh trọng mở miệng - Nàng là người con quyết định muốn sống cùng cả đời. Con thích nàng, con muốn cưới nàng!

Đêm lạnh như nước.

Vũ Phượng ngồi dựa trên giường, nhìn trần nhà thất thần. Đột nhiên cửa mở ra, Vũ Phượng lập tức lấy lại tinh thần nhìn ngoài cửa, chỉ thấy một thân ảnh cao gầy tiến vào.

- Thế nào, không biết ta? - Trịnh Mặc đi đến trước giường, thấy Vũ Phượng kinh ngạc nhìn chính mình không nói lời nào thì buồn cười mở miệng.

Vũ Phượng rũ đôi mắt xuống, miễn cưỡng dời tầm mắt khỏi người Trịnh Mặc. Trịnh Mặc ngồi lên mép giường, vươn tay khẽ nắm cằm Vũ Phượng, đem đầu nàng chuyển hướng về mình, ánh mắt sáng rực nhìn nàng không nói lời nào, khóe môi cong lên một chút độ cong đẹp mặt. Vũ Phượng bị cô nhìn yêu thì mặt hồng lên, đành phải cắn môi mở miệng:

- Người..... mới đi làm sao?

Trịnh Mặc dừng lại, cười nhẹ:

- Làm việc, chuyện quan trọng hơn.

- Vậy sao.....

- Muộn như vậy người chưa ngủ, là đang chờ ta sao?

Vũ Phượng nghe thấy ừ một tiếng, nàng yên lặng nhìn Trịnh Mặc:

- Mặc, xin lỗi..... máy ngày nay..... ta..... ta.....

Trịnh Mặc thấy nàng có chút vội thì cầm tay nàng:

- Đừng nóng vội, muốn nói gì chậm rãi nói, ta đều nghe.

Vũ Phượng nói chậm lại:

- Mấy ngày nay, kỳ thật ta, vẫn bị hãm trong một cảm xúc rất thống khổ mâu thuẫn. Người biết không, người ta muốn nhìn thấy nhất là người, người sợ hãi nhìn thấy nhất, cũng là người..... - Vũ Phượng mặt mày ủ dột, nhìn tay nắm cùng một chỗ với Trịnh Mặc mà một giọt lệ rớt xuống.

- Vũ Phượng..... - Trịnh Mặc nóng nảy, đang muốn ra tay sát nước mắt hộ thì Vũ Phượng lại gắt gao nắm lấy tay cô, Vũ Phượng ngẩng đầu, hai mắt đăm lệ mông lung nhìn Trịnh Mặc:

- Người đừng động đây, hãy nghe ta nói xong được không?

Vũ Phượng nâng tay lên, nhẹ vỗ về khuôn mặt trắng nõn của Trịnh Mặc, xúc động nói:

- Ta từng thề ở trong lòng, nếu có một ngày giao chính mình cho người, nhất định sẽ là một thân thể bạch bích không tỳ vết..... - Nàng lại rơi xuống một giọt lệ - Nhưng mà thiếu chút nữa ta..... Xin lỗi Mặc..... Xin lỗi!

Trịnh Mặc ôm Vũ Phượng vào trong lòng, mặt không ngừng vuốt ve trán nàng:

- Đồ ngốc, là ta nên nói với người mới đúng. Nếu ta đuổi tới sớm một chút, nếu ta phái người bảo vệ các người sớm một chút, thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy - Trịnh Mặc lau nước mắt trên mặt Vũ Phượng, đau lòng nói - Là ta nên cảm ơn người, là người liều mạng bảo vệ trong sạch của chính mình mới không khiến ta vì áy náy mà thương tiếc cả đời. Đồng ý với ta, về sau đừng vì sự kiện này mà cảm thấy khổ sở, được không?

Vũ Phượng không ngừng gật đầu ở trong lòng Trịnh Mặc, hai tay gầy nhỏ gắt gao nắm vạt áo trước của Trịnh Mặc, ôn nhu dựa sát vào cô. Trịnh Mặc vỗ nhẹ lưng Vũ Phượng, hai người cứ lẳng lẳng ôm nhau ở trên giường một hồi lâu.

- Vũ Phượng, đã khuya rồi, nếu người không ngủ thì ngày mai sẽ mệt chết - Trịnh Mặc nói.

Vũ Phượng nhẹ nhàng đồng ý, tay lại nắm áo Trịnh Mặc không buông. Trịnh Mặc hôn trán nàng, lại gắt gao ôm nàng:

- Ta ở ngay tại trước giường người, chờ người ngủ mới đi, được không?

Lại ôm một lát mới nghe Vũ Phượng ừ một tiếng. Trịnh Mặc chậm rãi buông cái ôm, đỡ Vũ Phượng nằm trên giường, cẩn thận giúp nàng đắp chăn, toàn bộ quá trình Vũ Phượng vẫn không chuyển mắt nhìn cô, bộ dáng nhu thuận cực kỳ.

Trịnh Mặc không nhịn được cúi thất lưng hôn mắt của nàng, lại hôn một cái trên gương mặt nàng, mới ngồi xuống nhẹ giọng nói:

- Ngủ đi, ta canh cho người.....

Vũ Phượng yên lặng nhìn cô, tay đặt ở trong bàn tay Trịnh Mặc, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vân Thiên Lâu.

- Trần thúc, thứ ta muốn, đã làm tốt chưa? - Trịnh Mặc đi vào văn phòng ngồi xuống.

- Thiếu gia, đã làm tốt. Bên trái là ghi chép việc làm ăn qua tay Triển gia năm nay, bên trong trình bày đầy đủ loại chuyện Triển gia ức hiếp dân chúng địa phương mấy năm nay, thời gian, địa điểm đều rất rõ ràng. Bên phải chính là danh sách gia phổ của Triển gia, cộng thêm danh lục hạ nhân, nha hoàn hiện có.

Trịnh Mặc cẩn thận lật xem, gật gật đầu:

- Làm tốt lắm, thúc vất vả rồi.

Trần thúc cung kính đứng ở bên cạnh:

- Khôi Khê Khẩu kia và bốn cửa hàng của Triển gia đều đã thu mua thành công, giá so với thị trường cao hơn hai phần.

- Ủ.

- Vài ngày trước Triển Vân Phi tới tìm ngài, nói có việc trò chuyện với nhau.

Trịnh Mặc sắc mặt ngưng trệ, xem xong danh lục và tư liệu mới lạnh lùng nói:

- Về sau phàm là người họ Triển đến, đều đuổi ra ngoài cho ta.

- Vâng.

Trịnh Mặc lấy bút, khoanh vòng trên danh lục Triển gia:

- Gần đây Triển Dạ Kiêu có động tĩnh gì không?

- Theo tin tức vừa đến sáng sớm hôm nay, mấy ngày nay Triển Dạ Kiêu một bước cũng không ra khỏi phủ, vẫn rịt đầu ở nhà.

- Tiếp tục phái người canh giữ ở cửa, chỉ cần hắn vừa ra liền trối lại giải tới đây.

- Vâng thiếu gia.

Trịnh Mặc xem kỹ một vòng danh lục rồi giao cho Trần thúc:

- Tên mà ta đánh dấu ở trên, thúc lập tức phái người đến đó để ý, nhớ kỹ, chuyện này nhất định phải rất kín đáo, tuyệt đối không thể để người Triển gia phát hiện.

Trần thúc nhận lại danh lục:

- Tôi biết, thiếu gia yên tâm.

Trịnh Mặc gật gù đầu, cô lại đưa qua một phần danh sách đã liệt tốt:

- Thúc giúp ta an bài gặp mặt cùng vài lão bản này, càng nhanh càng tốt.

Trịnh Mặc ngồi ở ghế dài quá khổ, cẩn thận xem tình trạng điền sản, cửa cải, cộng thêm mua nhập ngân hàng tư nhân, tiền lời vài năm qua của Triển gia, xoa mày trầm tư một lát. Cuối cùng đặt bút đánh dấu ở điền sản.

Trịnh Mặc đi ra khỏi văn phòng, gọi quản sự các phân khu phương diện điền sản của Trịnh gia, thêm vài bảo tiêu và tùy tùng, chậm rãi ra khỏi Vân Thiên Lâu. Mới vừa đi xuống bậc thang của Vân Thiên Lâu thì có người đột nhiên chạy tới bên cạnh:

- Trịnh thiếu gia, xin dừng bước.

Trịnh Mặc vừa quay đầu, mặt liền nhất thời trầm xuống.

Triển Vân Phi mấy ngày nay vẫn hàng ngày không ổn, tìm rất nhiều chỗ nhưng thế nào cũng không thu thập được gì về tin tức của chị em Tiêu gia, trực giác nói với hắn ở chỗ Trịnh Mặc sẽ có manh mối. Triển Vân Phi mang theo A Siêu cố thủ ở cửa Vân Thiên Lâu đã hai ngày.

- Trịnh thiếu gia, người biết người của Tiêu gia hiện tại ở đâu không?

Trịnh Mặc căn bản lười nói với hắn, xoay người muốn đi. A Siêu tiến lên ngăn Trịnh Mặc lại, bảo tiêu bên cạnh Trịnh Mặc tức khắc kiểm trụ A Siêu, Triển Vân Phi vội hỏi:

- Trịnh thiếu gia, chuyện gì cũng từ từ, chúng ta không phải đến làm loạn. Trịnh thiếu gia, ta chỉ muốn hỏi người một câu, chị em Tiêu gia có phải đã xảy ra chuyện hay không?

Trịnh Mặc quay đầu, lạnh lùng nhìn hắn:

- Trở về nói với Triển Dạ Kiêu, trời tạo nghiệt có thể sống, tự tạo nghiệt không thể sống. Trời không thu hắn, có người sẽ thu thập hắn. Còn nữa, tốt nhất người đừng xuất hiện trước mặt ta nữa - Trịnh Mặc lạnh lùng nhìn A Siêu bị bắt trụ - Lần sau còn đụng vào, tuyệt sẽ không khách khí như vậy.

A Siêu xoa cánh tay cứng ngắc đứng thẳng bên người Triển Vân Phi:

- Thiếu gia, hẳn nói như vậy là ý gì?

Triển Vân Phi nhìn đoàn người Trịnh Mặc đi xa, sắc mặt không ngừng thay đổi, nửa ngày sau anh cắn chặt răng nói:

- A Siêu, chúng ta đi.

- Đến chỗ nào?

Triển Vân Phi xanh cả mặt, hai đấm nắm chặt:

- Về Triển gia!

57. Chương 57: Gả Cho Ta

- Oa! Phòng ở thật khá! Chị cả chị hai, đây thật là cho chúng ta ở sao? - Tiểu Ngũ trong mắt tràn đầy vui vẻ, hưng phấn kêu về hướng Vũ Phượng Vũ Quyên.

Vũ Quyên cười sờ đầu con bé:

- Là thật! Tiểu Ngũ, Mặc đại ca nói nơi này rất an toàn, về sau tất cả chúng ta liền ở đây!

Tiểu Tứ hướng bốn phía, đi tới nói với Tiểu Ngũ:

- Tiểu Ngũ em xem, phòng này bên ngoài có rất nhiều người canh, em không bao giờ cần lo lắng nửa đêm có người xấu chạy vào nữa!

Tiểu Tam nhìn nha hoàn hạ nhân đứng hầu ở một bên, vẻ mặt tươi cười nói:

- Nơi này thật nhiều người thật náo nhiệt, người xấu nhất định không dám đến đây, chúng ta không bao giờ cần sợ hãi nữa!

Vũ Phượng nhìn vẻ hân hoan vô cùng của các em thì trong lòng cảm động cực kì, nàng ngẩng đầu nhìn Trịnh Mặc, phát hiện Trịnh Mặc đang ôn nhu nhìn nàng cười, trong lòng Vũ Phượng liền tự nhiên dâng lên một cảm giác hạnh phúc.

Trịnh Mặc nói với vài hạ nhân nói:

- Bảo phòng bếp, có thể chuẩn bị ngọc thiện - Lại quay đầu nói với vài nha hoàn - Các người mang các vị tiểu thư thiếu gia đi dạo ở đây, chiếu cố cẩn thận.

- Vâng đại thiếu gia - Các hạ nhân và nha hoàn có thói quen nghe theo mệnh lệnh, vừa rồi đứng hầu ở một bên chân tay luống cuống, hiện tại được ra lệnh thì lập tức tay chân nhanh nhẹn.

- Thiếu gia, các tiểu thư, mời đi bên này.

- Mặc, người không đi cùng chúng ta sao? - Vũ Phượng thấy Trịnh Mặc đứng bất động thì kinh ngạc hỏi.

- Ta còn có một số việc cần xử lý nhanh chóng - Trịnh Mặc cầm tay Vũ Phượng, âm giọng nói:

- Người với Vũ Quyên, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ trước hết làm quen với nơi này, buổi tối ta trở về gặp người, được không?

- Được..... buổi tối người có thể về sớm ăn cơm chiều không? - Vũ Phượng ngẩng đầu nhìn cô, ngữ khí có chút khẩn cầu.

Trịnh Mặc sửng sốt, sau đó cười cười:

- Đương nhiên, hôm nay là ngày đầu tiên các người vào ở, đương nhiên ta phải về sớm giúp các người đón gió tẩy trần. Vậy ta đi trước.

Trịnh Mặc xoay người muốn đi lại bị Vũ Phượng kéo lại, Trịnh Mặc nghi hoặc quay đầu lại:

- Sao vậy?

Vũ Phượng giơ tay nhẹ nhàng vòng qua cổ cô, cẩn thận giúp cô vuốt phẳng chút nếp nhăn ở cổ áo, ôn nhu nói:

- Cổ áo của người nhăn.

Nâng mắt nhìn về phía Trịnh Mặc, thấy cô nhìn mình chằm chằm, trên mặt Vũ Phượng dần dần đỏ ửng lên, nàng ngượng ngùng mở mắt:

- Nhớ về sớm một chút.....

Lúc Trịnh Mặc cưỡi ngựa mang theo một đám tùy tùng mệt mỏi về tới Vân Thiên Lâu thì đã gần giữa trưa. Trịnh Mặc bước vào đại sảnh, Trần thúc đã đứng hầu ở đó.

- Thiếu gia, Hứa lão bản điểm tơ lụa, Trương lão bản xướng lương thực và Cao lão bản điểm trang sức đều ở phòng họp, đã đợi ước chừng mười phút.

- Ủ. Mấy hôm trước ta bảo thúc sửa sang lại chương trình nghị sự, thúc đã làm xong chưa? - Trịnh Mặc vừa đi vừa nói chuyện.

- Xong rồi, thiếu gia. Ba phần chương trình nghị sự đều đặt ở trên bàn phòng họp.

- Được - Trịnh Mặc gật gật đầu, không bao lâu sau cô bước đến cửa phòng hội nghị. Trịnh Mặc vừa đi vào, vài lão bản bên trong liền lập tức đứng lên:

- Trịnh thiếu gia.

Trịnh Mặc giơ tay qua bắt tay mỗi người một cái, mời bọn họ ngồi xuống. Thu được ánh mắt Trịnh Mặc truyền đạt, Trần thúc hiểu ý nhanh chóng đóng cửa. Hai giờ sau, cửa phòng hội nghị mở, vài lão bản tươi cười đầy mặt bắt tay Trịnh Mặc ở cửa:

- Trịnh thiếu gia, tin rằng chúng ta hợp tác nhất định chỉ có vui vẻ.

Trịnh Mặc mỉm cười:

- Nhất định. Các vị mời đi thông thả.

Vài lão bản rời khỏi, Trần thúc đi theo phía sau Trịnh Mặc, Trịnh Mặc vừa đi vừa nói:

- Trần thúc, chuyện kế tiếp để cho Lí quản sự phụ trách, có vấn đề gì tùy thời báo cho ta.

- Vâng thiếu gia.

Trịnh Mặc đi vào văn phòng ngồi xuống, khuỷu tay cô chống trên bàn, mười ngón đan chéo, trầm thấp nói:

- Mấy ngày nay hành động của chúng ta rất lớn, theo lý thuyết thì lão hồ ly Triển Tổ Vọng nên sớm phát hiện ra. Theo tình báo đưa đến, Triển gia ngoài ngân hàng tư nhân thì các cửa hàng còn lại đã xuất hiện trạng thái lỗ vốn liên tục, hơn nữa mức lỗ đều đang không ngừng tích lũy tăng theo ngày, ta cảm thấy kỳ quái, đối mặt với thiếu hụt lợi hại như vậy, Triển Tổ Vọng thế nào lại hoàn toàn không có động tĩnh.....

- Thiếu gia, chỉ sợ gia nghiệp Triển Tổ Vọng thế nhưng sẽ thua ở trên người hai đứa con trai của ông ta.

Trịnh Mặc khó hiểu nhìn ông, Trần thúc rút ra một phần văn kiện đang cầm trong tay đưa cho cô. Trịnh Mặc mở văn kiện ra, xem xong sắc mặt khê biến:

- Triển Dạ Kiêu chém Triển Vân Phi một đao?

Trần thúc gật đầu:

- Nghe nói Triển Tổ Vọng bị tức đến đột nhiên bệnh nặng, mấy ngày nay vẫn nằm trên giường không dậy nổi. Triển Vân Phi bị đưa đến bệnh viện, Triển Dạ Kiêu bị Triển Tổ Vọng hạ lệnh nhốt trong phòng, hiện tại việc làm ăn của Triển gia đều do họ Kỷ kia quản.

Trịnh Mặc rung rung mi, mở một phần văn kiện khác ra nhìn một lát, nói:

- Kỵ Kỷ này là nhạc phụ của Triển Dạ Kiêu, cũng chính là thông gia của Triển Tổ Vọng. Triển Tổ Vọng đem giao hết gia sản của mình cho họ Kỷ, có thể thấy được ông ta thập phần tín nhiệm người này. Nhưng

hiện tại người này làm như không thấy mức thiếu hụt lớn như vậy của Triển gia, đây rõ ràng là muốn chôn sống Triển gia.

Trịnh Mặc suy nghĩ một lát:

- Trần thúc, thúc phái người đi thăm dò tra kỹ họ Kỷ, chú ý chặt chẽ hành động mấy ngày nay của ông ta, tùy thời trở về báo cáo cho ta.

- Vâng thiếu gia.

Trịnh Mặc buông tư liệu của Triển gia, lại tiếp tục xử lý công việc tồn đọng mấy ngày nay, không biết qua bao lâu thì có người tới gõ cửa, Trịnh Mặc mời vào, người tới đi tới trước mặt cô nhưng không lên tiếng. Trịnh Mặc cảm thấy có chút kỳ quái, ngẩng đầu liền thấy Vân Nhu đang đứng đối diện cô.

- Mẹ, sao mẹ lại tới đây? - Trịnh Mặc nhanh chóng đứng lên, kéo bà ngồi vào ghế dài bên cạnh.

- Cái đứa nhỏ này, mấy ngày trước luôn luôn ở bên ngoài, cũng không biết đường về nhà gặp mẹ, đây là muốn khiến mẹ gặp chết sao? - Vân Nhu nắm tay Trịnh Mặc, vẻ hỏn hển hiém có.

Trịnh Mặc còn chưa đáp lời thì Vân Nhu lại nói tiếp:

- Con nói với lão gia con thích một người tên là Vũ Phượng cô nương, còn muốn cưới nàng, những điều này đều là thật chẳng?

- Là thật.

Vân Nhu trên mặt có chút bối rối:

- Con...con thật sự thích cô nương kia? Nhưng con...con..... ôi - Vân Nhu nói đến đây thì dừng lại, nửa ngày sau bà thở dài nói - Nghe nói thời gian trước con thường xuyên đến Đái Nguyệt Lâu xem một đôi chị em diễn, mẹ nghĩ là con chỉ tùy tiện chơi đùa, Mặc nhi, lần này con thật sự nghiêm túc? Con thật sự thích.....?

- Mẹ, con thích nàng - Trịnh Mặc nhìn vào mắt Vân Nhu, nghiêm túc nói.

Vân Nhu trầm mặc một hồi lâu lại nói:

- Cô nương kia, biết thân phận của con không?

- Nàng biết.

Hào Viên Cư.

Trên ngã tư đường tĩnh lặng vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, một đội người ngựa đang chạy nhanh hướng tới một tòa nhà hoa lệ bên hồ.

Vừa đến trước cửa, Trịnh Mặc liền phi thân nhảy xuống, đưa roi ngựa cho bảo vệ cửa, cũng không chào hỏi gì liền bước nhanh vào trong. Trịnh Mặc đi qua tiền sảnh, đi một mạch tới chỗ đèn đuốc sáng trưng trong đại sảnh, xa xa thấy có người đi ra từ bên trong, trong hoàng hôn, thân ảnh lả lướt kia càng không ngừng nhìn quay quắt xung quanh.

Trên mặt Trịnh Mặc xuất hiện ý cười, bước đi càng thêm nhanh. Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, Vũ Phượng không tự chủ được đi về phía trước vài bước, trong mắt tràn đầy ôn nhu. Trịnh Mặc đi lên vươn tay kéo nàng vào lòng:

- Chờ rất lâu sao?

Vũ Phượng ôm thắt lưng Trịnh Mặc, dính trong lòng cô, uyển nhu cực độ:

- Không quá lâu, người trở về vừa đúng lúc.....

- Chúng ta vào đi thôi.

- Được.

Bữa cơm tối này thập phần phong phú, thịt gà vịt bò, sơn trân hải sản, hoa quả bốn mùa, ngọt phẩm trà ấm, mọi thứ ăn xong, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ hoa cả mắt, ăn xong ai cũng bụng tròn xoe, cuối cùng không chống đỡ được đều rời bàn đi dạo trong viện sau bữa ăn.

- Mặc, người ăn nhiều một chút, đừng chỉ ăn cơm..... - Vũ Phượng gấp chút đồ ăn vào bát Trịnh Mặc - Cá cũng nhiều ăn chút - Lại gấp cá, bỏ xương để qua bát cô.

Trịnh Mặc nắm tay Vũ Phượng:

- Người thế nào lại giống mẹ ta, thích gấp cho ta nhiều đồ ăn như vậy.

Vũ Phượng dừng một chút, liếc cô một cái, Trịnh Mặc gơ tay:

- Ta dùng bữa, không nói nữa - Cô cúi đầu ăn mấy miếng, lại quay đầu cười với Vũ Phượng:

- Vũ Phượng, ta phát hiện đồ ăn người gấp đặc biệt ngon, nếu không về sau ta đều ăn đồ ăn người gấp?

Vũ Phượng trên mặt xuất hiện mây đỏ mờ ám, cúi đầu không nói, Vũ Quyên ở đối diện trông mắt nhích tới nhích lui, bưng bát không ngừng cười trộm.

Sau khi cơm chiều kết thúc, Trịnh Mặc nắm tay Vũ Phượng tản bộ ở hoa viên. Tối nay đầy sao, ánh trăng mờ mờ lung, đúng là đẹp không sao tả xiết. Đi trong chốc lát, Trịnh Mặc chậm rãi dừng bước, cô gơ tay khoác qua vai mềm không xương của Vũ Phượng, chần chừ nói:

- Vũ Phượng, nếu ta nói, ta hy vọng sau này người đừng đi Đái Nguyệt Lâu làm việc..... Người có đồng ý không?

Vũ Phượng dừng bước, ngẩng đầu yên lặng nhìn nàng trong chốc lát, ôn nhu nói:

- Không làm việc, sao kiếm tiền nuôi gia đình đây?

Trịnh Mặc mím môi, nhìn thẳng vào cặp mắt như nước thu kia:

- Ta có thể nuôi người.....

Thân thể Vũ Phượng hơi hơi run run, nàng cắn cánh môi, ánh sáng trong mắt thay đổi, mây đỏ đầy mặt, trước lửa cháy trong mắt Trịnh Mặc mà chậm rãi cúi mặt. Nhẹ nhàng nâng cằm người ngừng, Trịnh Mặc yêu thương say đắm nhìn nàng, lời tập luyện vô số lần trong lòng rốt cục run run nói ra miệng:

- Gả cho ta, được không?

58. Chương 58: Thừa Diạ Người Bệnh, Muốn Mạng Người

Trịnh phủ.

- Đại ca, anh thật sự muốn thành thân cùng Tiêu tỷ tỷ sao? - Trịnh Phi Yên vui vẻ nói to.

Trịnh Mặc gật gật đầu, trên mặt lộ ý cười ám áp đến cực điểm:

- Yên nhi, em sẽ sớm có chị dâu!

- Thật tốt quá! - Trịnh Phi Yên cao hứng cơ hồ muốn khoa chân múa tay sung sướng - Vậy hai người định ra ngày chưa?

- Còn chưa, lần này về chính là muốn thương nghị cùng cha mẹ chuyện này.

Thư phòng.

Trịnh lão gia ngồi ở ghế quá khổ, trầm tư nửa ngày:

- Con đã nghĩ kĩ? Con thật sự muốn cưới Vũ Phượng?

Trịnh Mặc nghiêm túc nhìn ông:

- Đúng vậy.

Thấy ông không nói lời nào, Trịnh Mặc lại nói:

- Con định ra hiệp nghị với ngài, ta sẽ nhanh chóng cho cha một câu trả lời thuyết phục khiến cha vừa lòng.

- Con nhất định cưới nàng?

- Vâng.

Trịnh lão gia nhìn Trịnh Mặc một trận, rốt cục ông đứng lên, chậm rãi thông thả đi đến bên người Trịnh Mặc:

- Nếu con thật sự có thể lấy lại tổn thất chúng ta mất đi do đám hỏi với Lâm gia - Trịnh lão gia gật đầu, chụp vai Trịnh Mặc - Như vậy thì cha đồng ý.

Triển gia.

Tâm tình của Triển Vân Tường thật sự là cực buồn bực, Triển Tổ Vọng hạ lệnh nhốt hẳn trong phòng đóng cửa tự hồi, mỗi ngày hẳn đi tới đi lui ở chỗ lớn bằng bàn tay này, đến mức quả thực sắp điên rồi.

Hôm nay hẳn ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy, lau mặt ăn vài thứ lại bắt đầu nhàm chán muốn chết, Triển Vân Tường xác thực không chịu nổi, hẳn nổi giận đùng đùng mở cửa phòng chuẩn bị đi ra cửa, còn chưa được hai bước đã bị hạ nhân ngăn lại:

- Nhị thiếu gia, ngài không thể ra!

Triển Vân Tường trừng mắt:

- Ta chỉ đi một chút trong sân, không ra cửa lớn!

- Nhị thiếu gia, ngài vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi! Lão gia đã nói, ngài không thể bước ra cửa phòng.

Triển Vân Tường tức đến dậm chân nhìn một đám gia đình đứng trước mặt, đành phải oán hận xoay người trở về phòng, chửi thầm lên:

- Nhà lớn cái gì chứ, tức chết ta!

Triển Vân Tường đặt mông ngồi vào ghế, bắt chéo chân, giận hờn to gọi nhỏ:

- Thiên Hồng! Thiên Hồng! Chết ở chỗ nào vậy!

Lúc này ngoài cửa có một nha hoàn lặng lẽ đi vào nói:

- Nhị thiếu gia, nhị thiếu nữ nãi nãi và đại thái thái đã đi ra ngoài.

Triển Vân Tường vừa nghe đến đại thái thái liền phiền lòng, Thiên Hồng này luôn không phân rõ ai mới là mẹ chồng của nàng:

- Bọn họ đi đâu?

- Cái này ta cũng không biết. Nhưng mà nhị thiếu gia, có chuyện ta không biết nên nói hay không.

- Chuyện gì mà lén lút như vậy, muốn nói thì nói đi! - Triển Vân Tường vẻ mặt không kiên nhẫn.

Nha hoàn đưa bọc nặng trên tay cho Triển Vân Tường, vẻ mặt lấy lòng nói:

- Lúc ta ở phòng đại thiếu gia phát hiện cái này ở trong góc.

- Cái gì vậy? - Triển Vân Tường có chút sinh khả nghi.

Nha hoàn mở bọc ra:

- Áo choàng của nhị thiếu nữ nãi nãi.

Triển Vân Tường đứng lên, hẳn đoạt lấy cái áo choàng kia, mắt trừng như sắp rớt ra:

- Áo choàng của Thiên Hồng! Áo choàng của Thiên Hồng cư nhiên ở chỗ Vân Phi! - Hấn đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng.

Nha hoàn sợ tới mức liên tục lui về phía sau, nhanh chóng xoay người chạy ra khỏi phòng nhanh như chớp.

Lần này Thiên Hồng ra ngoài cùng đại thái thái kỳ thật là lừa Triển Vân Tường để đến bệnh viện gặp Triển Vân Phi, lúc về nhà, trong lòng nàng còn tràn ngập lo lắng và áy náy với thương thế của Triển Vân Phi, hoàn toàn không biết đang có một trận tai họa đáng sợ chờ nàng.

Thiên Hồng đột nhiên giật mình khi rảo bước tiến vào trong phòng, đang từ từ đi vào phòng trong thì nghe thấy cửa đột nhiên cách một tiếng đóng mạnh lại. Thiên Hồng nhất thời hoảng sợ, nàng quay đầu lại nhìn thấy Triển Vân Tường âm u đi tới chỗ nàng, hai mắt tàn nhẫn độc ác như phải đánh chết nàng, Thiên Hồng bị ánh mắt hấn khiến cho lui lại, kích động nói:

- Vân Tường, chàng muốn làm gì?

Hai mắt Triển Vân Tường nhìn chăm chăm vào nàng, âm trầm nói:

- Ta muốn làm gì? Người nên hỏi chính mình, đến tột cùng làm cái gì!

Áo choàng đỏ lửa bị Triển Vân Tường hung hăng ném trên đất, hấn chỉ vào Thiên Hồng gào lớn:

- Người là nữ nhân không biết xấu hổ! Cư nhiên thật sự ở cùng một chỗ với lão đại ở sau lưng ta! Các người là đôi gian phu dâm phụ! Gian phu dâm phụ! - Triển Vân Tường vừa gào lớn vừa phẫn nộ xé rách cái áo choàng kia, roẹt vài tiếng, cái áo choàng thượng đẳng tinh xảo vô song đã bị hấn xé thành mảnh nhỏ.

Thiên Hồng nhìn vẻ gần như phát điên của Triển Vân Tường thì hoảng sợ liên tục lui về phía sau, gương mặt nhìn thấy Triển Vân Tường bỏ xuống mảnh vải trong tay, lửa giận tận trời đi tới chỗ mình, Thiên Hồng sợ hãi cực độ, nàng hét lên một tiếng rồi xoay người chạy ra bên ngoài. Nhưng đã chậm, hai tay Triển Vân Tường giống như ma quỷ, khoảng khắc nàng xoay người đã hung hăng bắt được bả vai nàng. Trên mặt bị quăng một cái tát mạnh, Thiên Hồng nhất thời trước mắt đầy sao, lão đảo gục trên mặt đất.

Thiên Hồng run run đứng lên, gương mặt liền nhìn thấy Triển Vân Tường hai mắt đỏ tươi cầm lấy một cái ghế, giống như ma quỷ đến từ địa ngục, đằng đằng sát khí bước từng bước về phía nàng.

- Đứng! Cha! Cha! Cứu mạng!

- Thiên Hồng! Thiên Hồng! - Lúc cha con Kỹ gia nhận được hạ nhân báo tin vội vàng chạy tới thì phòng Triển Vân Tường đã thành đồng hỗn độn, nhìn thấy Thiên Hồng khắp người là máu té trên mặt đất, Kỹ tổng quản chân mềm nhũn tức khắc quỳ gối xuống đất, ông ta bò tới ôm lấy con gái đang hấp hối, không nhận được nước mắt tung hoành - Thiên Hồng! Con mở mắt ra nhìn cha đi! Con nhìn cha có được không.....

Mí mắt Thiên Hồng động vài cái, mặt nàng trắng bệch, cả người tựa như con búp bê vải, nàng gương miệng, hơi thở mong manh, đứt quãng nói:

- Đứa nhỏ, đứa nhỏ không còn..... Cha, cứu con..... - Tiếp theo cả người đột nhiên run rẩy một chút, cổ liền vẹo qua một bên.

- Thiên Hồng! Thiên Hồng!..... - Trong phòng truyền ra tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế.

Triển Tổ Vọng được hạ nhân đỡ đứng ở cửa, nhìn một màn cực kỳ bi thảm này mà trước mắt tối đen thiếu chút nữa té ngã:

- Đi..... đi đem..... đem nhị thiếu gia..... bắt trở về cho ta.....

- Thiếu gia, Kỹ tiên sinh đã ở phòng khách chờ ngài - Trịnh Mặc nhận được tin của Trần thúc, liền lập tức chạy tới Văn Thiên Lô.

- Thiếu gia, họ Kỹ kia cảm xúc tựa hồ có chút..... không bình thường, chúng ta đã phái người ở cạnh cửa hậu, để ngừa vạn nhất.....

- Không bình thường? - Trịnh Mặc nhíu mi - Lí quản sự nói qua với ông ta chưa, trên tay hắn có bao nhiêu thứ?

Trần thúc nhìn bốn phía, thấp giọng nói:

- Mua bán lớn, hơn mười cửa hàng bạc, ngân hàng tư nhân, hai mươi cửa hàng gia sản..... của Triển gia.

- Thúc nói cái gì? - Trịnh Mặc dừng bước, trong mắt có vẻ khó hiểu, cô nhíu mi ở trong lòng - Ông ta muốn qua tay toàn bộ?

- Vâng, hơn nữa còn là lập tức qua tay, muốn tất cả ngân phiếu ngay bây giờ.

Trịnh Mặc càng nghĩ càng không đúng:

- Trước tiên thúc để Lí quản sự ứng phó với ông ta, gọi A Bưu tới, ta có chuyện hỏi hắn.

- Thiếu gia - A Bưu vội vã chạy tới văn phòng.

Trịnh Mặc chỉ bên cạnh:

- Ngồi đi, mấy ngày nay Triển gia có chuyện gì?

A Bưu nào còn có thể ngồi xuống, hắn đem tờ giấy vừa mới lấy được từ chỗ thủ hạ đẩy tới, Trịnh Mặc nhìn xong sững sốt nửa ngày mới gọi Trần thúc vào:

- Trần thúc, thúc bảo Lí quản sự đem giá của họ Kỷ đến cho ta xem.

Trần thúc lui ra ngoài, không bao lâu sau liền ôm một xấp văn kiện lại, Trịnh Mặc nhận lấy, nhìn kỹ ba bốn phân, đem mấy chục phân còn lại để sang một bên:

- Đem những thứ này giao cho quản sự tài vụ, bảo ông ấy nội trong một giờ dự toán giao cho ta, nhớ kỹ, tính toán lấy một phần giá.

- Một phần? - Trần thúc mở to hai mắt nhìn - Thiếu gia, làm ăn thâm hụt như vậy, họ Kỷ kia sẽ đồng ý sao?

Trịnh Mặc gõ mặt bàn một lát, sau đó đứng lên thong thả bước đến bên cửa sổ, nhìn đèn đuốc vạn nhà ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

- Ông ta sẽ đồng ý. Triển Dạ Kiều tự tay giết tôn tử chưa sinh ra của ông ta, hại chết con gái của ông ta, hoàn toàn đưa ông ta vào đường cùng. Họ Kỷ hiện tại đi vào ngõ cụt, chó cùng rứt giậu, muốn cuốn gói trốn chạy. Gia sản khổng lồ như vậy, trừ bỏ Trịnh gia chúng ta, Đồng thành này không thể tìm thấy nhà thứ hai có thể tiếp nhận ngay lập tức.

Trịnh Mặc xoay người, vẻ mặt lạnh lùng:

- Thúc bảo Lí quản sự làm theo lời ta nói, không cần để ý tới yêu cầu của họ Kỷ, chỉ trả một phần giá, nếu không không bàn nữa.

- Thiếu gia, nhưng mà..... - Trần thúc muốn nói lại thôi.

- Làm như ta nói.

- Vâng.

Một giờ sau, dự toán của tài vụ đưa đến văn phòng của Trịnh Mặc. Trịnh Mặc lấy ra từ ngăn kéo ngân phiếu biên lai của Trịnh gia, từng tập chính hợp nhanh chóng, trên trán dần dần toát ra một ít mồ hôi.

Ba giờ sau, Trần thúc lau mồ hôi đẩy cửa đến, vẻ mặt đỏ hồng, vẻ mặt kích động thật sự:

- Thiếu gia, họ Kỷ đồng ý, ông ta cư nhiên thật sự đồng ý bán cho chúng ta một phần giá!

Trịnh Mặc đứng lên, Trong mắt cô lóe lên tia lãnh liệt, môi mím thành một đường:

- Dẫn ta đi qua, ký tên giao nhận.

Trịnh Mặc chưa bao giờ là một người tâm ngoan thủ lạt, nhưng đối mặt với Triển gia tự làm tự chịu, dần bị tuyệt diệt, cô lại chỉ có một ý tưởng, là ‘Thừa dịp người bệnh, muốn mạng người’.

59. Chương 59: Thành Nam Bị Diệt

- Lão gia! Lão gia! Không tốt! Có chuyện lớn! - Lão La mang theo vài chưởng quầy cửa hàng bạc, hoang mang rối loạn một đường hô lớn chạy vội tới đại viện Triển gia.

Triển Tổ Vọng đi ra từ trong đại sảnh, sắc mặt có chút không tốt lắm, nhỏ giọng trách mắng:

- Sáng sớm nhao nhao ồn ào cái gì! Xảy ra chuyện gì?

- Lão gia, Kỹ tổng quản và Thiên Nghiêu chạy trốn!

- Người nói cái gì? - Triển Tổ Vọng quá sợ hãi.

Lão La đầu đầy mồ hôi nói:

- Vừa rồi bọn Lí chưởng quầy đến tìm Kỹ tổng quản, nói là tất cả năm cửa hàng bạc: Tiệm Long Hưng, tiệm Phúc Hưng, tiệm Hợp Hưng, tiệm Lương Hưng, tiệm Gia Hưng của nhà chúng ta đều đã đổi chủ, mọi người chạy tới muốn nghe Kỹ tổng quản nói một câu, tôi mang bọn họ đi vào viện của Kỹ tổng quản phát hiện ra phòng của Kỹ tổng quản đều bàn không, hai cha con bọn họ cũng không thấy! Trên bàn chỉ còn lại sổ sách này cùng một phong thư!

Lão La đưa sổ sách và thư trong tay cho Triển Tổ Vọng, Triển Tổ Vọng vội vàng xé mở phong thư liền nhìn thấy mấy chữ rồng bay phượng múa viết bên trong.

”Tổ Vọng, tôi vì Triển gia làm trâu làm ngựa ba mươi lăm năm, Thiên Nghiêu từ nhỏ đến lớn giúp đỡ Vân Tường, bảo vệ Vân Tường, cha con chúng tôi hao hết tâm lực, kết quả lại không đổi được một chút đại giới, cuối cùng còn phải bù vào sinh mệnh của Thiên Hồng hai mươi tư tuổi.

Chúng tôi đối với Triển gia đã chết tâm, chúng tôi đi, cầm theo thù lao mấy năm nay, đây là thứ chúng tôi nên được! Về phần trang tơ lụa, điểm lương thực, còn cả cửa hàng túi phở, đã sớm bị Vân Tường đổ bại bởi Trịnh gia!

Ông muốn trách thì trách đứa con lương tri tan hết, tâm ngoan thủ lạt của ông đi! Là hấn khiến chúng tôi đi đến đường cùng! Về phần Triển gia đến tột cùng đã tổn thất bao nhiêu, tôi để lại một quyển sổ sách, tự ông xem đi!”

Triển Tổ Vọng xem xong mấy câu đó thì hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên ghế, ông ta bối rối lật xem bản sổ sách kia, sắc mặt càng ngày càng khó coi, trên đầu bắt giác chảy ròng ròng mồ hôi lạnh:

- Không thể nào! Không thể nào!

Vài chưởng quầy bên cạnh đi lên:

- Lão gia, mấy người chúng ta về sau có phải cần đổi lão bản hay không? Trịnh lão bản nói để chúng ta tiếp tục làm. Lão gia, ý của ngài là gì?

- Trịnh lão bản? Trịnh lão bản? - Triển Tổ Vọng vẻ mặt khiếp sợ.

- Đúng vậy, nghe nói hiện tại trừ bỏ năm cửa hàng bạc chúng ta thì La Thúy Phở, Võ Xương Phở còn cả tám ngân hàng tư nhân Thông Thiên Hạng đều đã bị Trịnh lão bản thu mua, đây rốt cuộc có phải sự thật hay không?

Triển Tổ Vọng kinh sợ, ông ta quả thực không thể tin được mọi thứ trước mắt, thủ hạ trước mặt không ngừng chất vấn, căn bản không nói gì chống đỡ. Triển Tổ Vọng không ngừng hỏi chính mình trong lòng, tại sao có thể như vậy? Sao có thể biến thành như vậy?

Đột nhiên ông ta bóp nát tờ giấy trong tay, bi thống đến cực điểm cắn răng gào to:

- Vân Tường! Vân Tường!

Triển Tổ Vọng lửa giận tận trời vọt vào phòng Triển Vân Tường, một tay cầm sổ sách ném vào mặt hắn, chỉ vào hắn giận dữ hét:

- Con nhìn xem chính mình đã làm gì đây! Ta quả thực không thể tin được, con cứ nhiên đồ thua bốn điểm! Con thua hết cả trang tờ lụa và điểm lương thực! Con còn đem sáu cửa hàng cầm cố vay nợ, con điên rồi sao? Con muốn lụi bại cũng nên đợi cho ta chết đi rồi bại!

Triển Vân Tường khiếp sợ nói không ra lời, tròng mắt hắn xoay loạn xạ, đột nhiên hắn nhảy dựng lên như không tin nói:

- Kỹ thúc bán đứng con! Đâu có giúp con bỏ khuyết, sao lại nói bán điểm vay nợ chứ, chẳng qua là mấy vạn khối thôi.....

- Mấy vạn khối? - Triển Tổ Vọng mắt trừng như sắp rơi ra - Chẳng qua là mấy vạn khối? Con lấy đâu ra đi bỏ khuyết mấy vạn khối! - Triển Tổ Vọng cả người run run, vẻ mặt kinh hãi, chống lên cây cột thờ hồng hộc nhìn Triển Vân Tường, không thể nhận chuyện này là thật - Con thật sự thua mấy vạn khối? Trời ạ!

Triển Vân Tường đột nhiên kích động, hắn phóng ra ngoài cửa trước:

- Con muốn đi tìm Kỹ thúc nói lý! Ông ấy sao có thể bán đứng con!

- Kỹ tổng quản và Thiên Nghiêu đã sớm chạy! - Triển Tổ Vọng giận dữ hét phía sau hắn - Ông ta đem năm cửa hàng bạc, tám ngàn hàng tư nhân, cộng thêm hai mươi mấy cửa hàng tính cả cửa hàng mặt tiền của chúng ta bán hết cho Trịnh lão bản! Ông ta đem bán lấy tiền, toàn bộ đều mang đi!

- Không thể nào! Không thể nào! Bọn họ đều là bạn bè của ta! Bọn họ sẽ không đối xử với ta như vậy, bọn họ không thể đối xử với ta như vậy! Không thể! - Triển Vân Tường nghe xong lời của Triển Tổ Vọng thì quả thực muốn điên rồi, hắn gào không ngừng lui lại, tông cửa xông ra.

Triển Tổ Vọng cả người run run, tâm lực quá độ ngã ngồi trên ghế, bi thống thì thào tự nói:

- Ba đời kinh doanh, cả đời mệt nhọc, cứ như vậy mà bị hủy hoại chỉ trong chốc lát

Vân Thiên Lâu.

Trịnh lão bản ngồi ở ghế quá khổ, lật xem sổ sách vừa bắt tay vào làm, Trần thúc cung kính đứng hầu ở một bên, giải thích giản lược về chi tiết lần mua bán cửa hàng này của Triển gia. Bên ngoài có người gõ cửa, Trần thúc ra cửa thông báo xong, trở lại vái chào Trịnh lão bản:

- Lão gia, mười ba vị chương quầy của cửa hàng bạc và ngân hàng tư nhân của Triển gia đều ở phòng hội nghị chờ yết kiến, trưởng điểm hai mươi tư cửa hàng của Triển gia cũng đã đến toàn bộ, nhân viên tiếp tân đã an bài bọn họ chờ ở đại sảnh, chờ lão gia đi qua chủ trì đại hội.

Trịnh lão bản gật gật đầu, ông xem xong sổ sách thật dày trong tay, cho tới bây giờ ông luôn cẩn thận tỉ mỉ trong công việc, giờ phút này trên mặt cũng không thể giấu ý cười, ông đứng lên đi đến trước mặt Trịnh Mặc, nhìn cô thật sâu, tán thưởng trong mắt đã dấu không được:

- Mặc nhi, lần này án tử của Triển gia, con thật sự rất xuất sắc! Cha tự hào về con!

Trịnh Mặc mỉm cười, Trần thúc ở bên cạnh không ngừng gật đầu, ông đầy mắt sùng kính nhìn đôi cha con này, trong lòng không khỏi tán thưởng: Không hổ là hổ phụ vô khuyển tử!

Trịnh lão bản ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn thẳng phía trước, nhìn ngoài cửa sổ ánh dương sáng lạn, giống như đoán được tương lai phồn vinh hưng thịnh của Trịnh gia:

- Từ nay về sau, Đồng thành không còn Triển thành nam, chỉ có Trịnh thành bắc!

Hào Viên Cư.

Hai ngày nay vì một lưới bắt hết Trịnh gia nên Trịnh Mặc ở Vân Thiên Lâu không ngừng làm việc trắng đêm, thân thể cô đã mỗi mệt đến cực hạn, tinh thần lại phần khởi không thôi. Bị Trịnh lão bản lôi kéo

tham gia nghi thức giao tiếp long trọng xong, Trịnh Mặc liền mang theo tùy tùng bên người không ngừng vó ngựa chạy vội tới Hào Viên Cư bên hồ.

- Thiếu gia đã về! Thiếu gia đã về! - Hạ nhân một đường hưng phấn hô lớn chạy tới đại sảnh.

Vũ Phượng và Vũ Quyên đang ở đại sảnh dạy Tiểu Tam và Tiểu Ngũ thêu, Tiểu Tứ ngồi học bài ở bên cạnh cho bọn họ nghe, nghe được hạ nhân truyền báo, Vũ Quyên lập tức vui vẻ, còn Vũ Phượng sớm đã bỏ xuống cầm bạch trong tay, phi thân ra ngoài cửa.

Khi nhìn thấy Trịnh Mặc mang theo khuôn mặt tươi cười ôn nhu quen thuộc chạy càng gần tới chỗ nàng, Vũ Phượng rất cuộc không khống chế được chạy vội qua, hướng tới hai cánh tay mở ra của Trịnh Mặc mà nhào vào trong lòng cô. Run run xoa thắt lưng thẳng của Trịnh Mặc, Vũ Phượng nhắm mắt lại dán thật sâu trong cái ôm của cô, trong mắt tràn ra nước mắt vui sướng.

Trịnh Mặc cúi đầu đem mặt chôn vào mái tóc Vũ Phượng, tham luyến hít lấy mùi thơm ngát trên người nàng, ở bên tai nàng khẽ hỏi:

- Nhớ ta sao?

Vũ Phượng kim lòng không đậu vòng hai tay quanh cổ Trịnh Mặc, nhu tình như nước đáp lại cô, giống như tin lành trong mộng:

- Ta nhớ người, rất nhớ người, rất nhớ người.....

Tim Trịnh Mặc lập tức cuồng loạn, sóng tình cuộn cuộn, cô không nhận được cúi đầu hôn môi Vũ Phượng, ai ngờ vừa mới đụng tới cánh môi non mềm thì chợt nghe có người hét to một tiếng, Trịnh Mặc lập tức ngẩng đầu nhìn, phát hiện Vũ Quyên, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ không biết đã đứng ở trước mặt các nàng từ khi nào, Tiểu Tứ còn vội vàng giơ tay bịt mắt Tiểu Ngũ, tiếng kêu vừa rồi chính là của Tiểu Ngũ.

Bị nhìn chú mục như vậy, dù là một người hiện đại thì Trịnh Mặc cũng không khỏi đỏ mặt, Vũ Phượng đã sớm rời khỏi cái ôm của cô, đầu hận không thể thấp đến đất, mặt đỏ đến độ có thể xuất huyết.....

- Có chuyện ta muốn trưng cầu ý kiến của mọi người - Trên bàn cơm, Trịnh Mặc biểu tình nghiêm túc, ánh mắt nhìn qua mỗi người, mỉm cười mở miệng - Ta chuẩn bị trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang cho mọi người!

Trong lúc nhất thời cả gian phòng yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn Trịnh Mặc, vẫn không nhúc nhích. Vũ Quyên phục hồi tinh thần lại đầu tiên, nàng nho giọng quay đầu nói với Vũ Phượng:

- Trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang?

Vũ Phượng cũng phản ứng lại, nàng nhỏ giọng trả lời:

- Trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang?

Tiểu Tam đang cầm bát, nhìn hai chị lặp lại theo:

- Trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang?

Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đồng thanh hỏi:

- Trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang?

Vũ Phượng quay đầu nhìn về phía Trịnh Mặc, Trịnh Mặc thâm tình nhìn nàng:

- Ta vẫn nhớ rõ người từng nói với ta, cha người nói, Kí Ngạo Sơn Trang là thiên đường của các người. Từ lúc đó ta liền thề, sẽ vì các người trưng kiến thiên đường này!

Vũ Phượng hai mắt đầy lệ, nàng không tự chủ được đứng lên, đi đến chỗ Trịnh Mặc, ôm chặt lấy cô. Vũ Quyên cũng đứng lên theo, nhảy nhót không thôi lớn tiếng hoan hô:

- Trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang!

Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ nhảy xuống khỏi bàn theo, bật nhảy trên mặt đất, cười hô to:

- Trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang! Trưng kiến Kí Ngạo Sơn Trang!

Vũ Quyên chạy tới nhảy dựng cùng các em, nàng hô to:

- Vạn tuế! Vạn tuế!

Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ cũng hưng phấn hô lớn cùng Vũ Quyên:

- Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!

Trong phòng toàn tiếng hoan hô cười đùa, đèn đuốc sáng trưng trong đại sảnh truyền ra, uyển uốn lượn sóng, truyền khắp toàn bộ Hào Viên Cư, nha hoàn hạ nhân đang hầu hạ bị thanh âm vui vẻ này cuốn hút, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

60. Chương 60: Dạ Kiêu Điên Cuồng

Mặc kệ Triển Tổ Vọng có đau đớn vô cùng đến đâu, Triển gia nay bình bại như núi đổ ông ta vẫn phải đi thu thập. Triển Tổ Vọng tới phòng cảnh sát báo án, tố cáo cha con Kỷ tổng quản cầm tiền trốn mất, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tôn nghiêm của mình, ông ta còn đi đến đại phong môi quặng, ăn nói khép nép tìm Trịnh lão bản chia sẻ tâm tư. Đây là sự việc lớn nhất Đồng thành tới nay, lần đầu tiên Triển thành nam và Trịnh thành bắc chính thức nói chuyện với nhau.

Tuy rằng Triển thành nam đã muốn trở thành quá khứ, nhưng Trịnh lão bản vẫn cho Triển Tổ Vọng mặt mũi, nói chuyện với ông ta mấy giờ, không ai biết hai nhân vật lớn Đồng thành rốt cuộc nói chuyện gì, cuối cùng Triển Tổ Vọng khuôn mặt cứng ngắc ủ rũ rời đi.

Triển Tổ Vọng trở lại Triển gia liền trực tiếp vọt tới phòng Triển Vân Tường, ông ta cầm một xấp phiếu biên lai mượn đồ trong tay, hung hăng ném vào mặt hắn:

- Người là sao phá sản! Người tự nhìn xem, biên lai mượn đồ này toàn bộ đều là người tự tay viết đồng ý! Ta vừa mới đi tìm Trịnh lão bản, người ta đem từng xấp xấp chứng từ của người lấy vội cho ta xem, tính toán ra bốn điểm và sáu cửa hàng căn bản còn chưa đủ cho người thua, ta phải dùng nét mặt già nua tìm ông ta cầu tình, người ta còn một bộ đã bỏ qua một mặt rồi!

Triển Tổ Vọng đột nhiên nổi lên bi ai:

- Cứ cho rằng Triển Tổ Vọng ta nguyên bản cân sức ngang tài với ông ta! Hiện tại cứ nhiên rơi xuống tình cảnh như vậy! Người còn không bằng lấy dao giết chết cha người đi!

Triển Vân Tường giống như thú bị vây, mắt đỏ hồng xoay loạn:

- Đó không phải do con thua! Không phải do con thua! Là con trúng bẫy! Đúng! Ta trúng bẫy! Tiêu Vũ Quyên kia, nàng dùng mỹ nhân kế vây con ở Đái Nguyệt Lâu, sau đó Trịnh lão bản kia, mang theo đồ tứ đồ tôn của ông ta phát cờ hò reo, khiến con trúng kế! Không phải lỗi của con, là bọn hắn hãm hại con, cha!

Triển Tổ Vọng trừng mắt nhìn Triển Vân Tường, nghe những lời vô liêm sỉ này quả thực bị chọc giận sắp chết:

- Người ta hãm hại người! Người có chứng cứ gì có thể chứng minh người ta hãm hại người hả!

Triển Tổ Vọng cũng vừa mới biết được, nguyên lai lần này Triển gia bọn họ bị bại thảm như vậy, không phải do Trịnh lão bản tự thân xuất mã mà là Trịnh thiếu gia ra tay! Ông ta thật sự không nghĩ ra Triển thành nam và Trịnh thành bắc vẫn nước giếng không phạm nước sông, Trịnh thiếu gia tuổi còn trẻ sao lại ra tay độc như vậy, không phải là muốn đẩy nhà bọn họ vào chỗ chết chứ!

Hiện tại Triển Vân Tường nhắc tới Tiêu Vũ Quyên mới Triển Tổ Vọng có chút tỉnh táo lại, ông ta nhớ tới Kỷ tổng quản từng đề cập qua với mình, Trịnh thiếu gia kia để bụng thực sự với chị em Tiêu gia, coi các nàng như bảo bối mà bảo hộ, Triển Tổ Vọng đột nhiên có chút tỉnh ngộ, chỉ vào Triển Vân Tường:

- Người nói đi! Không phải người còn làm chuyện gì đại nghịch bất đạo sau lưng ta không! Người không nghe lời cảnh cáo của ta, chạy tới trêu chọc hai chị em Tiêu gia không!

Nhắc tới chị em Tiêu gia, oán giận mấy ngày nay của Triển Vân Tường tựa như tìm được chỗ phát tiết, nếu không vì hai chị em kia thì hắn sẽ bị Trịnh Mặc đánh cho không dám ra ngoài, đành phải trốn ở trong nhà

sao? Nếu không phải hẳn luôn ở trong nhà nên tính tình trở nên xấu, sao lại lỡ tay đánh chết Thiên Hồng, Thiên Hồng không chết, cha con Kỷ tổng quản sẽ không cuỗm tiền trốn mất, nhà bọn họ căn bản sẽ không thay đổi thành hiện trạng hiện tại này!

Triển Vân Tường hét lớn về phía Triển Tổ Vọng:

- Con trêu chọc các nàng gì chứ! Rõ ràng là các nàng câu dẫn con! - Triển Vân Tường càng nghĩ càng điên cuồng - Con biết mà, con biết mà! Nhất định là như vậy, Tiêu Vũ Quyên thối tha này, ả đã sớm tính kế, từ lúc con đốt cháy Kí Ngạo Sơn Trang, ả liền đi từng bước trong kế hoạch hãm hại con! Ả và Tiêu Vũ Phượng, ngày đó nhất định là cố ý dẫn con đến, bằng không sao lại khéo như vậy, Trịnh Mặc chạy tới ngay khi đó, còn vừa lúc bắt được con trên giường của các nàng! Con đã hiểu! Hết thấy, hết thấy căn bản chính là chị em các ả diễn để trả thù con!

Triển Tổ Vọng quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình:

- Người điên rồi sao? Nói lời khó hiểu như vậy! Vừa rồi người nói cái gì? Người bị Trịnh Mặc bắt được ở trên giường chị em Tiêu gia? Người...người đi cưỡng bức người ta? Có phải không! Người là súc sinh! Người cư nhiên dám làm ra loại chuyện này!

Triển Tổ Vọng đau kịch liệt đến cực điểm:

- Chẳng trách, chẳng trách Trịnh thiếu gia lại ra tay tàn độc như vậy, chẳng trách hẳn ta lại đuổi tận giết tuyệt nhà chúng ta như vậy! - Triển Tổ Vọng chỉ vào Triển Vân Tường chửi âm lên - Ta đã sớm cảnh cáo người! Đừng đi trêu chọc hai chị em kia, vì sao người không nghe! Hiện tại người gặp phải đại họa, chẳng những hại chính người còn hại từ trên xuống dưới Triển gia chúng ta đều phải chôn cùng! Tâm huyết ba đời! Cứ như vậy thua ở trong tay đứa bất hiếu như người! Người, người cút cho ta, cút!

Triển Vân Tường vừa sợ vừa giận lại tuyệt vọng:

- Cha không cần con! Con là con của cha mà! - Triển Vân Tường không thể tin phụ thân từ nhỏ đến lớn ngoan ngoãn phục tùng, cứng chiều vô độ với mình sẽ có ngày chỉ vào mũi mình muốn hất cút.

Triển Vân Tường đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, cả người đều run run, không ngừng lẩm bẩm lầu bầu:

- Hết thấy điều này đều là âm mưu quỷ kế của người nhà Tiêu gia, bọn họ muốn trả thù ta, bọn họ muốn ta không có đường lui, bọn họ muốn hại ta hai bàn tay trắng, nói không chừng, nói không chừng ngày mai sẽ có cảnh sát tới bắt ta! Nói không chừng bọn họ còn muốn nhà của Triển gia, bọn họ muốn biến ta theo chân bọn họ, lưu lạc đầu đường, không nhà để về.....

Triển Tổ Vọng nản lòng thoái chí nhìn hẳn:

- Người đang nói cái gì loạn thất bát tao vậy, người của Tiêu gia đã đang trùng kiến Kí Ngạo Sơn Trang, sao có thể muốn nhà của chúng ta?

Triển Vân Tường chấn động như bị sét đánh, hẳn ôm đầu mình, liên tục lui về phía sau:

- Không! Không! Khỏi kia là của ta! Bọn họ dựa vào cái gì trùng kiến Kí Ngạo Sơn Trang! Bọn họ có quyền gì chiếm lấy thứ của ta!

Triển Tổ Vọng nhìn Triển Vân Tường, cảm thấy hẳn quả thực giống người điên, Triển Tổ Vọng đã tuyệt vọng tận cùng, không nghĩ muốn nhìn Triển Vân Tường tiếp, ông ta phải tay đi khỏi cửa. Triển Vân Tường trừng mắt, một đôi mắt màu đỏ, cả người đều lâm vào trong tuyệt vọng điên cuồng.

Tụy Phương Trai.

- Trịnh thiếu gia, đây chính là một chiếc nhẫn? - Lão bản Tụy Phương Trai cầm bức họa trong tay, tròn mắt cẩn thận nghiên cứu.

- Có thể nói như thế. Từ lão bản, những thứ này có thể làm ra không?

- Có thể, có thể. Tụy Phương Trai chúng ta, chỉ cần là có khách yêu cầu, vốn không có gì không làm được!

Trịnh Mặc nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt tươi cười:

- Vậy thì thật tốt. Bất quá ta nghĩ muốn cái này vào cuối tháng, có thể làm được không?
- Cái này..... - Lão bản Tụy Phương Trai mặt như gặp nạn.
- Ta có thể đưa năm lần tiền công, coi như là giúp đỡ cho sư phụ gia công, về phần Từ lão bản, sau khi việc thành, ưu việt nhất định không phải ít
- Trịnh thiếu gia, ngài thật sự quá khách khí! - Lão bản Tụy Phương Trai vừa nghe đến thêm tiền thì mắt lập tức như phát sáng, vẻ mặt tươi cười, nói như tự hỏi - Được! Liền theo ý của Trịnh thiếu gia, trước cuối tháng bốn điểm nhất định đem chiếc nhẫn đưa ra!

Trịnh phủ.

- Mẹ - Trịnh Mặc trở lại Trịnh phủ chợt nghe nha hoàn nói thái thái tìm cô, cô theo nha hoàn đi tới đại sảnh, đã thấy trong đại sảnh náo nhiệt phi phàm, một đám đại thẩm vui mừng, cũng coi như điểm lệ đang vây quanh Vân Nhu, nói không ngừng như hiển vật quý.

- Mặc nhi, lại đây ngồi! - Vân Nhu đang bị vài người săn sóc dâu nói đông nói tây đến hoa mắt. Ngẩng đầu thấy Trịnh Mặc liền lập tức gọi cô ngồi bên cạnh mình.

- Mẹ đang làm gì vậy? - Trịnh Mặc đi tới nhìn mấy thiệp mời hồng phôi bày từng xấp lớn trên mặt bàn.

- Mặc nhi, đây đều là thiệp cưới, cuối tháng này con sẽ thành thân, bằng hữu của Trịnh gia chúng ta ở Đồng thành rất nhiều, nếu thiệp cưới không phát đi sẽ chậm. Mẹ nhìn xem mắt sắp phải mù, con đến chọn cùng mẹ đi, xem hình thức cái nào hợp mắt, chọn xong buổi chiều chúng ta liền phái người phát đi toàn bộ!

Trịnh Mặc nhìn Vân Nhu đỡ trán, biết gần đây mẹ cô vì hôn sự của cô mà làm lưng vất vả cực kì, lập tức gật gật đầu. Ai ngờ cô vừa đáp ứng thì người săn sóc dâu chung quanh lập tức vây hết về phía cô, bắt đầu giảng dạy đủ những thứ của họ.

- Trịnh thiếu gia xem, điểm của chúng ta đa dạng kiểu dáng, trên mặt còn khảm chữ nạm vàng, ung dung bao nhiêu, khí chất bao nhiêu, thích hợp nhất với hào môn nhà giàu như Trịnh phủ!

- Trịnh thiếu gia, đây là phong cách thịnh hành nhất năm nay của điểm chúng ta, ngài xem, thiệp này có long phượng tương, còn có hình chim uyên ương, đều là dụ ý chỉ tân lang tân nương hạnh phúc ngọt ngào, ân ái trăm năm! Chọn của điểm chúng ta là chuẩn nhất!

- Trịnh thiếu gia, muốn ta nói.....

-

Vì thế Trịnh Mặc bắt đầu giống Vân Nhu cùng nhau đỡ trán.....

Chọn lựa mắt cả ngày, rốt cuộc Trịnh Mặc và Vân Nhu đạt được nhận thức chung, quyết định chọn một bộ thiệp cưới vừa lòng, tiếp theo Vân Nhu lại cùng Trịnh Mặc xác định danh sách khách mời phân phát. Chờ hết thấy xong xuôi đã là sau giờ Ngọ, Trịnh Mặc đứng lên nói:

- Mẹ, con nên đi Kí Ngạo Sơn Trang, Vũ Phượng các nàng còn ở đó chờ con.

Vân Nhu đứng lên, từ ái giơ tay sửa sang lại áo của Trịnh Mặc, thở dài:

- Biết rồi, chẳng trách người ta đều nói cưới vợ xong quên mẹ, cô vợ này còn chưa vào cửa con đã một khác cũng không cách xa, bao giờ mới có thể về nhà một chuyến gặp cha mẹ đây.....

Trịnh Mặc cười:

- Mẹ cứ nói chuyện cười, con nào có bất hiếu như vậy, trong khoảng thời gian này thật sự bề bộn nhiều việc!

Vân Nhu liếc yêu cô một cái:

- Xem ra cô vợ này vẫn nên cưới sớm một chút mới tốt, như vậy mỗi ngày con đều sẽ vội vàng về nhà! Được rồi con đi đi, trên đường nhất định phải chú ý an toàn, biết không?

Trịnh Mặc cười ra tiếng, đi ra cửa phất tay với vài tùy tùng, đi đến cửa lớn Trịnh phủ. Ai ngờ vừa ra cửa liền đụng phải một tiểu tư của Vân Thiên Lâu vội vội vàng vàng, nghiêng ngã lão đảo chạy tới:

- Thiếu gia! Thiếu gia! Không tốt!

Trịnh Mặc dừng bước:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Tiểu tư thở hổn hển không ra hơi:

- Vừa nãy...vừa nãy Triển Dạ Kiêu dẫn theo một đám người đột nhiên lao khỏi hậu viện của Triển gia, bọn họ cưỡi ngựa, chúng ta...chúng ta ngăn cản...nhưng không ngăn được, để bọn hắn trốn thoát! Lão đại A Bưu đuổi theo bọn họ, bảo ta chạy nhanh về...về thông báo thiếu gia cho tăng người đuổi theo, nói Triển Dạ Kiêu kia giống con chó điên, sắp...sắp xảy ra chuyện lớn!

- Triển Dạ Kiêu muốn đi đâu! - Trịnh Mặc lạnh giọng, túm lấy áo tiểu tư.

- Ta nghe được...nghe được bọn họ nói muốn đi Kí Ngạo Sơn Trang.....

Trịnh Mặc nghe xong lập tức chấn động, giãy tiếp theo cô phi thân nhảy lên lưng ngựa, quay đầu hô to một tiếng:

- Mọi người lên ngựa, theo ta đến Kí Ngạo Sơn Trang!

61. Chương 61: Trừ Dạ Kiêu

Trịnh Mặc hưng hăng quát roi ngựa, con ngựa ăn đau hí vang, vung chân liều mạng chạy như điên về phía trước. Gắt gao đi theo sau Trịnh Mặc là hơn mười người cũng cưỡi ngựa, xa xa phía sau kéo dài thành đường quanh co khúc khuỷu là hơn trăm con ngựa. Nhanh như điện chớp, cát bụi nổi lên bốn phía, vó ngựa đội vang, thanh thế thập phần lớn.

Chạy hơn mười dặm, leo qua một chỗ vách đá nhô lên, Trịnh Mặc rốt cục nhìn thấy ở phương xa xa phía trước loáng thoáng xuất hiện thân ảnh một đội ngựa, Trịnh Mặc vừa quăng vào móng ngựa vài roi, tuấn mã giữa đầu hí vang, hai cánh mũi phun khí phì phì, tốc độ như tên, lập tức đem Trịnh Mặc cách xa người phía sau một khoảng cách lớn.

Mắt thấy đội ngựa phía trước xuyên qua cây cối đã bước vào phạm vi Khê Khẩu, hai mắt Trịnh Mặc nén giận, không ngừng quát roi ngựa, hận không thể lập tức bay đến phía trước.

Trên nền đất của Kí Ngạo Sơn Trang, nhóm công nhân tham gia tu kiến lúc này đang làm khí thế ngất trời. Những người này có nam có nữ, ngay cả trẻ con cũng có, đại bộ phận là thợ xây dựng chuyên nghiệp mà Trịnh Mặc mới đến, tiểu bộ phận là dân chúng nhiệt tình chung quanh tới. Nửa tháng trước, Trịnh Mặc mua từ trong tay Kỹ tổng quản khối này xong đã đem cư dân vốn ở tại Khê Khẩu triệu tập đến, để bọn họ tự canh tự cấy, mỗi quý giao nộp cho Trịnh gia số thu nhất định, đem đất giá rẻ cho bọn họ thuê.

Dân chúng ở Khê Khẩu đều là nông dân giản dị thiện lương, những năm gần đây bị Triển Dạ Kiêu bá đạo đáng sợ ức hiếp đến không có nhà để về, lang bạc kỳ hồ, mỗi ngày sống trong nước sôi lửa bỏng. Nay được Trịnh Mặc trợ giúp, những dân chúng đáng thương này có thể trở về nhà, tiếp tục sống cuộc sống yên ổn vững vàng như trước, mắt mà tìm lại được, khó có thể nói nên lời cảm xúc vui sướng làm cư dân Khê Khẩu cực độ mang ơn đối với Trịnh gia, đối với Trịnh Mặc lại ủng hộ kính yêu thật sự. Nghe nói Kí Ngạo Sơn Trang là Trịnh Mặc cố ý trùng kiến vì vị hôn thê nên mọi người đều không ngừng tự phát tự nguyện tới ra sức hỗ trợ.

Hôm nay thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng, ánh nắng tươi sáng. Trong Kí Ngạo Sơn Trang, vô số trai gái đi qua đi lại, có cửa gỗ, có nấu nước, có sơn tường, có khuôn vác, lư xe, xe ngựa, xe đẩy tay, đủ loại phương tiện chuyên chở, Tiểu Tam Tiểu Tư Tiểu Ngũ và vài đứa trẻ khác chơi cùng nhau, hát hò xuyên qua trong đám người, khoái hoạt cực độ.

Vũ Phượng và Vũ Quyên đang nấu canh nóng cho mọi người và trò chuyện, Vũ Quyên nhìn cổng Kí Ngạo Sơn Trang đã dựng sơ cua đứng ngạo nghễ sừng sững dưới ánh nắng, so với Kí Ngạo Sơn Trang trước kia càng đồ sộ, càng chói mắt hơn, nàng kim lòng không đậu vui sướng nói:

- Vũ Phượng, giờ này khắc này, em thật sự bắt đầu tin tưởng vận mệnh cực khổ của chúng ta đã hết, chúng ta lại lần nữa có được thiên đường.....

Vũ Phượng nhìn mọi thứ trước mắt, trên mặt lộ nụ cười hạnh phúc:

- Đúng vậy, hết thủy đều đã hết, từ nay về sau, chúng ta sẽ có một đoạn cuộc sống hoàn toàn mới.

Hai người đang trò chuyện thì đột nhiên sắc mặt Vũ Quyên rùng mình, nàng che trước trán nhìn hướng xa xa, cau mày:

- Có một đội ngựa đang chạy tới hướng chỗ chúng ta, hình ảnh rất quen thuộc.....

Vũ Phượng nhanh chóng quay đầu, bên môi còn mang theo ý cười chưa tan:

- Có phải Mặc đến đây không! Nàng nói hôm nay sau giờ Ngọ sẽ tới nơi này.

Đội ngựa càng ngày càng gần, những người khác cũng chú ý tới động tĩnh, đột nhiên có người sợ hãi kêu lớn tiếng:

- Đội Dạ Kiêu! Trời ạ, Triển Dạ Kiêu lại tới nữa!

Dân chúng Khê Khẩu nghe được tiếng la lập tức thất kinh, mọi người chạy tán loạn, khung cảnh lập tức hỗn loạn. Mặt Vũ Phượng trong nháy mắt liền trắng bệch, Tiểu Ngũ bị bầu không khí cuốn vào, sợ tới mức khóc lớn, Vũ Quyên chạy vào đám người ôm Tiểu Ngũ.

Đúng lúc này đột nhiên vang lên một tiếng súng vang, Giọng nói như sấm của Hoàng đội trưởng vang lên:

- Người phòng cảnh sát phụng mệnh đóng ở chỗ này, mọi người không cần kinh hoảng, ai dám đến quấy rối chúng ta liền bắt lại hết!

Tiếng súng cùng tiếng hô khiến tất cả mọi người sợ tới mức dừng lại, quay đầu nhìn thế nhưng có người ngựa phòng cảnh sát thủ ở chỗ này, tâm trạng của mọi người nhất thời đều trấn định xuống.

Hoàng đội trưởng có một đôi mắt như chim ưng, gắt gao nhìn chằm chằm đội ngựa càng ngày càng gần, cát đường cuộn cuộn, người cầm đầu diện mạo vạm vỡ, đàng đàng sát khí, quả thật là Triển Vân Tường!

- Người đầu! Chuẩn bị súng cho ta! - Ngay tại thời điểm Hoàng đội trưởng chuẩn bị bảo người nổ súng thì lại thấy Triển Vân Tường đột nhiên ngã thẳng tấp xuống đất.

Phía sau hắn có một người mặc đồ trắng lập tức nhảy xuống, đứng đối diện Triển Vân Tường ngã dưới đất tung quyền cước, Triển Vân Tường đứng lên lại bị đánh ngã xuống, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Vũ Phượng trợn to hai mắt, thấy rõ hình dáng người áo trắng ở xa xa kia thì nhất thời hô to:

- Mặc! Là Mặc!

Hoàng đội trưởng nghe thấy thì tập trung nhìn, thật sự là Trịnh Mặc, nhanh chóng rống to với thủ hạ:

- Mau buông súng!

Triển Vân Tường không biết mình thế nào lại đột nhiên ngã khỏi ngựa, không đợi hắn đứng lên thì sau lưng đã bị người hung hăng đạp một cước, tận lực bồi tiếp một kích nhanh mạnh như sao sẹt, đánh hắn đến trước mắt toàn sao. Triển Vân Tường liều mạng muốn đứng lên nhưng còn không đứng vững lại bị một cước đá bay đi!

- Dừng tay, cứu mạng! - Triển Vân Tường ôm đầu hô to một tiếng, sườn mặt đột nhiên nhìn thấy roi ngựa, hắn không kịp quay đầu thì roi liền hung hăng quất vào nửa bên mặt hắn, một trận đau đớn như lửa đốt tức khắc thổi quét đến, trên mặt đột nhiên ướt đầm. Triển Vân Tường sờ một chút, thiếu chút nữa sợ chết khiếp, đây tay toàn máu tươi!

Triển Vân Tường mở mí mắt mơ hồ toàn máu, rốt cục thấy rõ người đang đánh hắn.

- Trịnh Mặc! - Triển Vân Tường nhất thời sợ tới mức hồn bay phách tán, hấn vừa dứt lời Trịnh Mặc lại vung mấy roi tới, mỗi cái đến một chỗ, lập tức da tróc thịt bong, Triển Vân Tường đau đớn muốn chạy trốn, hai chân lại bị roi ngựa vung từ phía sau quấn lấy, hấn lập tức té lại trên mặt đất.

- Người đâu! Cứu mạng! - Triển Vân Tường quần áo tả tơi, trên người đều là miệng vết thương đầy máu, hấn bị roi quất đến như vũ bão, gào khóc thảm thiết không ngừng quay cuồng trên mặt đất, nhưng không có một người tới cứu hấn, đội người ngựa Dạ Kiêu sớm đã bị thủ hạ của Trịnh Mặc bắt toàn bộ.

- Cứu..... - Một roi của Trịnh Mặc hung hăng quất tới, đánh vào gương mặt đầy máu tươi của Triển Vân Tường, Triển Vân Tường bị một roi này quất bay cả người lên rồi ngã xuống mặt đất, giờ này cả kêu hấn cũng không kêu được, hấn đột nhiên ộc ra một ngụm máu to, co người trên mặt đất không ngừng run rẩy.

- Thiếu gia! - A Bưu nhìn mà cảm thấy không tốt, nhanh chóng tiến đến ngăn Trịnh Mặc đang thịnh nộ lại - Cậu mà đánh tiếp thì hấn sẽ mất mạng!

Lúc này Hoàng đội trưởng mang theo người phòng cảnh sát cũng chạy tới, hấn nhìn hiện trường, lập tức bàn tay to vung lên:

- Người đâu, bắt hết Triển Dạ Kiêu và dư đảng đội Dạ Kiêu lại!

Gia đình Trịnh gia giao đội Dạ Kiêu cho cảnh sát, một cảnh sát đi lên nắm lấy Triển Vân Tường đang co rúm trên mặt đất không ngừng run run, còng hai tay hấn, nhưng Triển Vân Tường lúc này tựa như một bãi nước, cảnh sát kia thế nào cũng không vực hấn dậy nổi, Hoàng đội trưởng lại bảo một cảnh sát đi qua, hai cảnh sát hợp lực mới tha Triển Vân Tường đứng lên được.

Trịnh Mặc nắm roi ngựa thở hồng hộc, nhìn Triển Vân Tường co rúm lại thành một cụm vẫn chưa hết giận, vẻ mặt giận dữ còn muốn đi lên đánh hấn, lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền đến:

- Mặc!

Trịnh Mặc xoay người liền nhìn thấy Vũ Phượng chạy tới, bổ nhào vào trong lòng cô. Vũ Phượng nâng tay lên không ngừng vuốt mặt Trịnh Mặc, đánh giá cô từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy lo lắng và khấn trương:

- Người có sao không, có bị thương không?

Trịnh Mặc cứng ngắc lắc đầu:

- Ta không sao.

Vũ Phượng nhất thời nhẹ nhàng thở ra, nàng ôm chặt lấy Trịnh Mặc, đầu run run nói xong:

- Người không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.....

- Xin lỗi, hôm nay lại để các người bị kinh hách phải không..... - Trịnh Mặc hai mắt đỏ tươi nhìn về phía Triển Vân Tường bất tỉnh nhân sự - Ta đánh chết hấn!

Vũ Phượng cảm giác được Trịnh Mặc giờ phút này có chút quá khích, nàng giơ tay ấn trên đầu Trịnh Mặc, nhẹ nhàng vỗ về gáy Trịnh Mặc, không ngừng trấn an:

- Không, người chạy tới đúng lúc, chúng ta đều bình an, đều bình an, người đừng tức giận.....

- Thật không..... - Nghe Vũ Phượng một lần lại một lần nhỏ nhẹ an ủi thì thân thể căng cứng của Trịnh Mặc rốt cục thả lỏng xuống, cô chậm rãi nâng tay ôm lại Vũ Phượng, roi nắm trong tay liền rơi xuống đất.

Hoàng đội trưởng nhìn Trịnh Mặc ổn định lại cảm xúc thì nhẹ nhàng thở ra, hấn ra hiệu với người phòng cảnh sát, giải đám người Triển Vân Tường đi. Hoàng đội trưởng đi đến trước mặt Trịnh Mặc:

- Trịnh thiếu gia, chó điên Triển Dạ Kiêu này chúng ta mang đi, ngài yên tâm, cảnh cục nhất định sẽ nghiêm khắc điều tra, sẽ không để hấn đi ra hại người nữa!

Trịnh Mặc ngẩng đầu khỏi người Vũ Phượng, màu đỏ như máu trong mắt đã rút đi, ánh mắt khôi phục vẻ thanh minh:

- Ta tin năng lực làm việc của Hoàng đội trưởng.

- Được, chúng ta đây đi trước - Hoàng đội trưởng chấp tay chào rồi dẫn người đi.

Vũ Quyên Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ rồi toàn bộ dân chúng vừa tới lập tức hoan hô:

- Thật quá tốt! Dạ Kiêu bị trừ bỏ! Về sau gia đình liền bình an!

- Vạn tuế! Vạn tuế!

Trịnh Mặc bị mọi người chung quanh hoan hô nhảy nhót cuốn hút, tâm tình cũng tốt lên, một bàn tay mềm mại nhẹ xoa hai gò má của cô, Trịnh Mặc cúi đầu nhìn thấy Vũ Phượng đang ôn nhu mỉm cười nhìn cô, Trịnh Mặc một lần nữa ôm Vũ Phượng vào lòng, rốt cục có một cảm giác như trút được gánh nặng, nhìn ánh nắng chiều phía chân trời, bên miệng nổi lên ý cười.

62. Chương 62: Hôn Lễ Long Trọng

Nửa tháng trước, tin tức đại thiếu gia của Trịnh gia, thủ phủ thành bắc, cùng với Tiêu tiểu thư đại mỹ nhân danh chấn toàn thành sắp cử hành hôn lễ tan nát ra, cơ hồ trong một đêm liền làm sôi trào toàn bộ Đồng thành. Dân chúng bình thường ai ai cũng đều hưng trí bừng bừng chờ đợi ngày mừng của Trịnh Mặc và Vũ Phượng mau mau đến. Trịnh phủ sáng sớm liền thả tiếng gió, ngày thành thân làm một lưu thủy yến cực lớn ăn mừng Trịnh thiếu gia đại hôn, suốt ba ngày lưu thủy yến, ba ngày đều có thể ăn không uống không sơn trân hải vị nửa đời người không ăn được, tiểu dân Đồng thành ai lại không tự vui lây.

Nhưng cũng có người vì hôn lễ cao cấp chưa bao giờ có này mà buồn bực không vui, trong đó bị thống kích liệt nhất là những người ở Đồng thành minh luyện thâm mền ngưỡng mộ cạnh tranh theo đuổi quý công tử Trịnh công tử đứng đầu bảng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, gia tài bạc triệu, danh liệt toàn thành siêu nhân khí hơn nửa năm nay, cũng không ít hay hàng trăm tiểu thư khuê các, các tiểu thiếu nữ không còn hòa hợp nữa.

Tin vọt này tung được nửa tháng thì các tiểu thư thiên kim chưa gả ở Đồng thành, hơn phân nửa đều vì không thể chấp nhận nữ nhân vật chính trong hôn lễ long trọng của đại thiếu gia Trịnh gia mà ăn không nuốt nổi, đêm không ngủ được, áo quần rộng ra vì người tiêu tụy, âm thầm rơi lệ đến bình minh.....

Phàm là đủ loại, vô luận là mấy nhà sung sướng hay là mấy nhà sàu nảo, lão già thời gian vẫn cố định bước chân, mang theo ngày mọi người nghênh đón đến.

Hai mươi tám tháng tám, ngày hoàng đạo, phù hợp để kết hôn.

Hôm nay cơ hồ toàn bộ dân chúng của Đồng thành đều nhìn sau ngó trước chạy ra cửa xem hôn lễ long trọng này, rộn ràng nhốn nháo, phố lớn ngõ nhỏ của Đồng thành phàm là có thể đứng đều chật như nêm cối. Chủ điểm hôm nay cũng không buồn bán, cửa điểm đều bị đám người đông nghìn nghịt ngăn chặn, dù sao sinh ý cũng không làm được, không bằng mang theo tiểu nhị cùng chạy tới Trịnh gia xin chén rượu mừng uống đi!

Cảnh sát ở Đồng thành hôm nay là toàn cục xuất động, từ sáng sớm liền đứng ở hội đón dâu đóng quân gác, duy hộ trị an trải dài đến các đầu phố, không cho đám người chật chội vì quá độ kích động mà va chạm đội ngũ đón dâu.

Ngay tại thời điểm nhốn nháo tán loạn, tiếng người ồn ào thì giờ lành đến.

Trăm quả pháo mừng nhất tề phóng lên trời Đồng thành, một mảnh nhạc cổ vui mừng chọt vang lên, đội ngũ đón dâu xuất phát ngay trong màn trống pháo mừng thuận lợi vui vẻ. Mấy trăm gia đình của Trịnh gia toàn bộ mặc lễ phục thống nhất, bộ dạng chính tề có thứ tự. Đầu đội mũ lông vũ màu vàng chói mắt, tân lang Trịnh Mặc mặc lễ phục cẩm tú, cưỡi tuấn mã ngời bộ yên ngựa ngân bạch thượng cấp, dọc theo đường lớn thẳng tắp, hướng đến Đái Nguyệt Lô.

Xếp thành hàng phía trước có hai mươi mấy nghệ nhân tay cầm loa, tranh cổ đi trước mở đường, một đường diễn tấu sáo và trống, tiếng vang chấn thiên; xếp thành hàng mặt sau là đội ngũ đón dâu tầng tầng lớp lớp, lật sóng đảo biển, nhân số đông, liếc mắt một cái căn bản không thể nhìn từ đầu tới đuôi.

Trịnh Mặc tư thế oai hùng cao ngất ngồi trên con ngựa cao to, thần thái sáng láng, nét mặt toả sáng. Nhìn đám đông mãnh liệt hai bên không ngừng phát tay hoan hô về hướng mình, vẻ mặt không khí vui mừng, già trẻ lớn bé sôi nổi thì không khỏi cười gật đầu với bọn họ.

Chung quanh tiếng pháo bùm bùm liên tiếp vang trời, tuần mã của Trịnh Mặc mỗi lần đi qua sẽ khiến một trận sôi trào. Thiệt nhiều dân chúng chưa từng nhìn thấy đại thiếu gia Trịnh gia liêu mạng kiễng chân lúc người người tấp nập, dấn mặt cứng rắn ngẩng đầu, khi nhìn được diện mạo của Trịnh Mặc, thì sắc mặt kinh dị, khen ngợi không dứt bên tai:

- Tân lang thật tuần tú!

Đoàn đón dâu xếp thành hàng một bị dân chúng ven đường la hét hoan hô vây quanh, rốt cục đi tới trước cửa Đái Nguyệt Lâu. Tuần mã của Trịnh Mặc vừa dừng lại, pháo trước cửa Đái Nguyệt Lâu liền bùm bùm vang lên, nhạc công diễn tấu sáo và trống phía trước càng thêm ra sức, trong khoảng thời gian ngắn tiếng động lớn vang trời.

Giờ lành vừa đến liền có hơn mười người tung hoa mặc lễ phục hồng sáng lấp lánh sôi nổi ném giấy màu, từ trong cửa từng đôi từng đôi vui vẻ đi ra, phía sau người tung hoa, tân nương toàn thân đỏ rực, mũ phượng khăn quàng vai được bốn người sẵn sóc dâu đỡ và Kim Ngân Hoa, Vũ Quyên, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ, cộng thêm một chuỗi dài nha hoàn chậm rãi ra khỏi cửa lớn.

Mọi người vây xem vừa thấy tân nương tử đi ra từ bên trong thì lập tức vỗ tay hoan hô, trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay đảo sông lật biển, pháo mừng phóng lên trời phát nổ, lập tức trên bầu trời bung ra năm dải băng, đám người càng thêm sôi trào. Không biết có phải đã tập tốt không, lúc tân nương tử đi xuống bậc thang, được người sẵn sóc dâu giúp đỡ đi tới phía tân kịu kim bích huy hoàng thì hai bên không hẹn mà cùng vang lên tiếng gào như sấm:

- Chúc mừng Trịnh công tử, Vũ Phượng cô nương, lương duyên hỉ kết, trăm năm hảo hợp!

Vũ Phượng bộ dạng phục tùng thùy mục, chỉ nhìn được đến phiến khăn voan mạ vàng thêu phượng đỏ thắm trước mặt mình, còn cả váy cưới đỏ thắm sáng mờ xòe ra, bên tai tràn ngập tiếng pháo, cổ nhạc, hỉ nhạc, tiếng hoan hô, khi nghe thấy câu chúc mừng vang dội kia thì hai gò má Vũ Phượng lập tức hồng lên, trái tim của nàng đều theo âm thanh này mà nhảy múa, bên môi bất giác nở một nụ cười nhỏ xấu hổ.

Trịnh Mặc ngồi trên tuần mã, nhìn người đội mũ phượng khăn quàng vai đang được người sẵn sóc dâu nâng ngồi xuống, dáng người lả lướt, chân thành đi về mình thì trong lòng vui mừng, tựa như sóng triều thổi quét đến, cơ hồ sắp tràn ra. Ánh mắt Trịnh Mặc nhìn chăm chú thật sâu vào tân nương của mình, đôi mắt sáng dừng dính trên thân ảnh kia, trên mặt lộ ý cười so với gió xuân còn muốn say lòng người.

Tân nương được người sẵn sóc dâu dìu vào trong tân kịu, người dẫn đoàn hô lớn một tiếng:

- Khởi kịu! - Tám kịu phu vững vàng nâng cỗ kịu lên, chờ tân lang ra lệnh một tiếng.

Trịnh Mặc cười quay lại, dưới chân nhẹ nhàng thúc bụng ngựa, ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi, kịu phu liền cất bước theo.

Nhạc công vẫn đi tuốt đằng trước diễn tấu sáo và trống, cổ nhạc vang dội, pháo đã đồng loạt tấu vang vào lúc này. Trịnh Mặc cười ngựa đi phía trước, phía sau là người đang tung hoa, tiếp theo là kịu hoa bị người sẵn sóc dâu vây quanh, Vũ Quyên và Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ mặc đồ mới hoa lệ, nụ cười đầy mặt theo sau kịu hoa, sau nữa là đội đưa dâu thanh thế lớn tầng tầng lớp lớp.

Dân chúng hai bên đầu ngẩng hết lên, kiễng chân, hưng phấn mà vỗ tay la to liên tiếp, mang theo thế đảo biển lật sóng vang tận mây xanh. Toàn bộ xếp thành hàng tựa như một cự long, xuyên qua ngã tư đường, dưới tiền hô hậu ủng chậm rãi hướng về Trịnh phủ.

Dân chúng Đồng thành đuổi theo đoàn đưa dâu xếp thành nhiều vòng sôi trào, không thể nghi ngờ đây là hôn lễ long trọng nhất Đồng Thành từ trước tới nay!

Trước cửa Trịnh phủ, sớm đã đầy người, đông như trẩy hội. Người dẫn chương trình hô to một tiếng:

- Hạ kịu!

Trịnh Mặc xoay người xuống ngựa, đi đến trước tân khách, người sẵn sóc dâu về mặt tươi cười hô:

- Mời tân lang đá cửa kiệu!

Trịnh Mặc nhẹ nhàng đá một cái, đám người vây xem lập tức kêu lên:

- Đá mạnh chút đá mạnh chút! Đá nhẹ về sau sẽ sợ vợ! - Trịnh Mặc cười, đành phải đá tiếp hai cái không nhẹ không nặng.

Trịnh Mặc lui lại, hai người sẵn sóc dâu xoay người vạch màn cửa kiệu, đỡ tân nương đi ra. Trịnh Mặc nhận một đoạn hồng trù người sẵn sóc dâu đưa cho, một đầu khác bị ngọc thủ trắng xanh nhạt lộ ra một nửa của tân nương tử nắm, Trịnh Mặc mỉm cười nắm hồng trù, dẫn mỹ nhân chậm rãi bước qua cửa lớn Trịnh gia. Vật quần áo qua đại biểu không còn qua lại với trước đây, từ nay về sau, Vũ Phụng chính thức trở thành con dâu của Trịnh gia.

Trong Trịnh phủ đã sớm đã chật ních tân khách, mọi người ngồi thành hai bên, vỗ tay gào to, tuyên truyền giác ngộ, mọi người đều tươi cười đầy mặt hoan hô chúc mừng đôi người mới. Phủ đệ của Trịnh gia thiết kế thập phần rộng rãi xa hoa, từ cửa đi đến chính sảnh phải qua bảy tám cửa, mỗi lần tiếp cận một cửa Trịnh Mặc đều cố ý chậm bước lại, tránh để Vũ Phụng lúc qua cửa bị quần áo rườm rà làm vướng, ánh mắt luôn cẩn thận chú ý dưới chân nàng.

Người sẵn sóc dâu ở bên cạnh thấy rõ, ở cửa kế tiếp thì mặt mày hớn hở nhỏ giọng nói với tân nương:

- Tân nương tử thật sự là có phúc khí tốt! Tân lang mỗi lần qua cửa đều cố ý thả chậm bước chân, nhìn chằm chằm chân ngài sợ ngài bị vấp, có thể giả cho phu quân cẩn thận sẵn sóc như vậy, về sau phu nhân ngài nhất định hạnh phúc mỹ mãn!

Vũ Phụng đang cẩn thận bước, nghe vậy xong không khỏi ầm bụng, bầu không khí nguyên bản hoan hô vui cười hai bên càng ngày càng long trọng yên tĩnh xuống khiến tâm tình khẩn trương bất an cũng tùy theo đó mà nhẹ nhõm không ít. Khóe miệng Vũ Phụng nhợt nhạt cong lên, hạnh phúc vui sướng không ngừng quanh quẩn trong lòng, nắm hồng trù trong lòng bàn tay, nàng biết nắm hồng trù ở một chỗ khác là người khiến chính mình nguyện ý toàn tâm toàn ý giao phó.

Trịnh Mặc nắm hồng trù rốt cục đã dẫn tân nương tử rảo bước tiến đến chính sảnh, đi được tới vị trí trước người chủ hôn và cao đường. Người dẫn chương trình nâng giọng kêu lên:

- Nhất bái thiên địa! - Trịnh Mặc và Vũ Phụng song song hành lễ.

- Nhị bái cao đường! - Trịnh Mặc chờ Vũ Phụng được người sẵn sóc dâu đỡ xoay người rồi đồng loạt hành lễ với cao đường.

Trịnh lão gia và Vân Nhu đầy mặt cười ngồi ở cao đường, nhìn người mới hành lễ xong, hai người liếc nhau một cái, đều là vẻ mặt ý mừng.

- Phu thê giao bái! - Người sẵn sóc dâu xoay người tân nương đối mặt với tân lang rồi thối lui sang một bên.

Trịnh Mặc cũng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thật sâu tân nương tử đối diện, mỉm cười cúi đầu. Vũ Phụng đầy mặt phi hồng, thời khắc cúi đầu lễ bái, bên môi là ý cười hàm chứa hạnh phúc.

- Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng! - Tân khách vây xem lập tức vỗ tay, vừa hoan hô vừa kêu to, hai người mới bị vây quanh một đường đến tân phòng.

Một đám tân khách giựt giây hoan hô kêu gào đều bị người sẵn sóc dâu ngăn ở cửa, trong phòng chỉ còn một đôi người mới.

Tân nương được đỡ ngồi ngay ngắn trên mép giường, người sẵn sóc dâu mặt mày hớn hở đem khay để ở trước mặt tân lang:

- Mời tân lang dùng hỉ xứng vén khăn voan hồng!

Trịnh Mặc nhận lấy hỉ xứng người sẵn sóc dâu đưa, mỉm cười chậm rãi vén khỏi khăn hồng viền vàng thêu phượng trên đầu tân nương. Đã sớm lãnh hội qua vẻ đẹp của Vũ Phụng, nhưng thời khắc khăn hồng bị xóc lên, Trịnh Mặc vẫn nhìn đến ngây người.

Vũ Phượng vẻ phục tùng thùy mị, trang điểm then thừng, dung nhan tuyệt mỹ xinh đẹp không để đâu cho hết, tựa như một cảnh đẹp tâm hồn động lòng người nhất, khiến con người của Trịnh Mặc cũng lây nhiễm đổi sắc, trong đầu xuất hiện khoảng trống, chỉ nghe thấy tim mình đập bùm bùm kinh hoàng.

Hai tay Vũ Phượng gắt gao nắm hủ khăn, lông mi rung động, hai gò má đỏ ửng càng sâu, cảm giác được ánh mắt cực nóng của Trịnh Mặc dừng ở trên mặt mình thì trong lòng ngưng ngừng đến cực điểm, vẫn không nhìn được gương mặt nhìn Trịnh Mặc.

Trang dung của Vũ Phượng hôm nay so với trước đây phải tuyệt diệu hơn ngàn lần, giờ phút này nàng mắt đẹp long lanh, giống như hàm ẩn vui mừng nhìn Trịnh Mặc, làm Trịnh Mặc vốn đã như si như túy lại kịch liệt rung động trong lòng, ánh mắt đều thẳng.

Người sắc sảo thấy Trịnh Mặc lảng lảng nhìn thẳng tân nương tử, mắt cũng không dời ra thì không khỏi cười ra tiếng, trêu ghẹo nói:

- Không phải tân lang xem đến ngây người chứ?

Trịnh Mặc nghe được lời của người sắc sảo thì mới phục hồi lại tinh thần, mặt không khỏi đỏ hồng, xấu hổ nhìn đến Vũ Phượng nâng không nổi đầu lên, cười đến ngây ngốc. Người sắc sảo vẻ mặt tươi cười nhắc nhở Trịnh Mặc:

- Đến giờ lành, mời tân lang bỏ mũ phượng, đi ra cửa kính rượu tiếp khách!

Trịnh phủ hùng vĩ bao la hôm nay trong ngoài nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, treo đầy câu đối đám cưới, hoa tươi trải rộng. Vì khách đến chúc mừng thật sự rất nhiều nên đại sảnh Trịnh phủ căn bản không đủ chỗ ngồi, cho nên Trịnh lão gia sớm đã phân yển thành hai nhóm, một là tân khách ghi trên danh sách của Trịnh phủ, khách giữ thiệp cưới của Trịnh phủ, những khách này phần nhiều là lão bản và quan viên có uy tín danh dự ở Đồng thành, bọn họ cùng với gia quyến chiếm đến hơn mười bàn được an bài ngồi trong đại sảnh của Trịnh phủ. Một nhóm khác là dân chúng không có thiệp mời, nghe thấy tiếng tiến đến chúc, khách này số lượng rất nhiều, gần trăm bàn, được an bài ngồi bên ngoài đại sảnh Trịnh phủ.

Hơn hai trăm hạ nhân nha hoàn của Trịnh phủ mặc lễ phục, trước ngực đeo dải băng hồng, bận rộn qua lại ở các bàn tân khách, không ngừng bưng thức ăn mở rượu, đưa canh đưa nước cho những khách nhân. Hôm nay khách tới tham gia tiệc cưới đều mặc trang phục hoa lệ nhất của mình, mọi người ăn uống linh đình, nâng cốc ngôn hoan, tiếng hoan hô cười đùa không ngừng khắp nhà.

Khi Trịnh Mặc và Vũ Phượng mặc lễ phục mới cưới hoa lệ đi ra thì toàn thể tân khách trong đại sảnh đều đứng lên nhiệt liệt vỗ tay hoan hô tới đón tiếp đôi người mới. Trịnh Mặc mang theo Vũ Phượng cùng với Trịnh lão bản, Vân Nhu, Trịnh Phi Yên, Vũ Quyên, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ ngồi ở bàn chủ. Nhưng ba tiểu tử kia thật sự rất hưng phấn, làm sao ngồi được, không lâu sau liền cùng nhau nhảy khỏi bàn, hết nhìn đông tới nhìn tây, chạy tới chạy lui, chơi bắt diệp nhạc hồ.

Trịnh Mặc nắm tay Vũ Phượng, bưng chén rượu đến từng bàn kính rượu, những khách nhân đều vẻ mặt tươi cười chúc mừng đôi bích nhân:

- Tân lang tân nương thật sự là trai tài gái sắc!
- Tân lang tân nương thật sự là giai ngẫu thiên thành!
- Chúc các người đầu bạc đến già, trăm năm hảo hợp!
- Chúc các người vợ chồng ân ái, triền triền miên miên!
- Chúc các người sớm sinh quý tử, nam đầu lòng!

.....

Rượu tới trung tuần, không ít khách đã có chút say, lời nói nâng cốc chúc mừng cũng càng ngày càng rõ ràng, Trịnh Mặc là một người hiện đại, da mặt rất cuộc đời chút, nghe những câu trêu chọc này thì không biết có vấn đề gì, một đường đều giữ khuôn mặt tươi cười, rộng lượng thật sự. Vũ Phượng lại không giống vậy, mặt càng ngày càng hồng, đến lúc sau đã xấu hổ đến đầu cũng sắp không nâng nổi.

Đi một vòng cơ bản đều là Trịnh Mặc kính rượu nói chuyện cùng khách, Vũ Phượng ở bên người cô xấu hổ đáp lời, cũng không uống rượu. Thời điểm kính đến bàn cuối cùng trong đại sảnh lại ngoài ý muốn có người bưng chén rượu nhảy vọt qua Trịnh Mặc, trực tiếp đi tới trước mặt Vũ Phượng, muốn một mình kính rượu nàng.

- Tiêu tiểu thư, chén rượu này, Chúc Nhiên kính người - Lâm Chúc Nhiên trên mặt mang theo ý cười, đẩy mắt lại cất giấu ưu thương, nàng ngẩng đầu nhìn Trịnh Mặc bên cạnh rất sâu một cái, nụ cười bên miệng càng phát ra chua xót - Chúc người và Trịnh ca ca, đầu bạc đến già, vĩnh kết đồng tâm - Nói xong nàng ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch.

Vũ Phượng hơi giật mình, cảm giác trong lòng bàn tay căng thẳng, nàng ngẩng đầu nhìn thấy Trịnh Mặc đang có chút lo lắng nhìn nàng, Vũ Phượng trong lòng ấm áp, lắc đầu nhợt nhạt nở một nụ cười với Trịnh Mặc. Vũ Phượng ôn nhu bưng chén rượu, đối diện trước Lâm Chúc Nhiên ôn hòa nói:

- Cám ơn lời chúc phúc của người.

Trịnh Mặc thấy Vũ Phượng thế nhưng lại uống hết một chén thì bất giác cau mày. Người đã kết hôn đều biết, vì số lần kính rượu rất nhiều, bình thường đều là khách cụng ly, tân lang tân nương chỉ tượng trưng mân một ngụm nhỏ là được, nếu không, nhiều bàn khách như vậy, chỉ sợ còn chưa đi hết thì người mới đã say ngã.

Lâm Chúc Nhiên thấy Vũ Phượng uống hết thì thản nhiên cười cười, không nói gì nữa trở về chỗ ngồi của mình. Khách trên bàn nâng chén kính rượu cùng người mới nàng cũng không để ý, chỉ vui đầu tự châm rượu tự ăn một mình.

Trịnh Mặc kính xong rượu, nhìn đến vẻ cô đơn của Lâm Chúc Nhiên thì khẽ nhíu nhíu mi, không có ý định dừng lại, Trịnh Mặc quay đầu nắm tay Vũ Phượng quay về bàn chủ, chỉ thở dài trong lòng.

Hôm nay Trịnh phủ hoan nghênh mọi người tới tham gia hôn lễ, trong lớp tường cao, khách quý chật nhà, chuyện trò vui vẻ, náo nhiệt phi phàm, từ bên trong phiêu ra tiếng hoan hô cười đùa đều bao hàm ý tứ hạnh phúc hàm xúc.

Ngoài cửa lớn cao ngất, giờ phút này lại có hai người cô đơn bị ngăn ở cửa.

- Không phải các người nói hoan nghênh mọi người tới tham gia tiệc cưới sao? Vì sao không cho chúng ta vào!

- Thật xin lỗi, chủ nhà của ta thật sự hoan nghênh mọi người đến uống rượu mừng, chỉ duy độc người Triển gia thì không được - Bảo vệ cửa nắm trong tay mấy bức họa cuộn tròn, nhìn chằm chằm Triển Vân Phi và A Siêu, không lưu đường sống nói.

- Thiếu gia, hiện tại làm sao bây giờ? - Vô luận A Siêu nói thế nào thì bảo vệ cửa cũng không cho bọn họ đi vào, hẳn không có cách nào, đành phải xoay người hỏi ý kiến Triển Vân Phi.

Triển Vân Phi cau mày, sắc mặt ủ dột, đè nặng tâm tình ăn nói khép nép nói:

- Làm phiền vị đại ca, ta chỉ muốn đi vào gặp Vũ Phượng một cái, có thể dàn xếp một chút hay không? - Nói xong lấy ra từ trong lòng một hà bao, để vào trong tay bảo vệ cửa.

Ai ngờ bảo vệ cửa căn bản không hề cảm kích, tròng mắt giận nói:

- Lớn mật! Tục danh của thiếu nữ cũng có thể để người tùy tiện gọi sao? Các người đi mau, Trịnh phủ không chào đón các người!

Một bảo vệ cửa khác đứng ở bên cạnh gương mắt nhìn nhìn cái hà bao kia, cười nhạo bĩu môi, chút tiền như vậy còn chưa bằng số lễ lương tháng của bọn họ.

63. Chương 63: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Trận tiệc cưới long trọng này bắt đầu từ chính Ngọ liên tục đến trời tối, thẳng đến khi người săn sóc dâu nhắc nhở người mới đã tới giờ lành động phòng, dưới sự chủ trì của Trịnh lão già, tân khách cao hứng phấn

chấn mới vẽ mặt hồng quang say khướt đỡ lẫn nhau nói chúc mừng rồi rời đi. Tân nương tử đã bị người săn sóc dâu dẫn vào tân phòng trước, tân lang đứng ở cửa cười tiễn khách.

- Trịnh thiếu gia, chúc mừng chúc mừng, đêm xuân một khắc ngàn vàng!
- Trịnh thiếu gia, đêm nay người cần phải cố gắng, đừng để tân nương tử thất vọng! Ha ha ha ha!
- Trịnh thiếu gia, hoa mẫu đơn rơi, thành quý cũng phong lưu, ha ha ha ha.....

Các tân khách ngã trái ngã phải, đi đường còn không đi xong, trước khi đi cảm xúc dâng cao, đánh túy quyền lời kéo Trịnh Mặc tiễn khách mà không ngừng nói, vừa giựt giây vừa ồn ào, Trịnh Mặc cũng cười cùng bọn họ, không quên gật đầu, những khách nhân thế mới cảm thấy mỹ mãn rời đi. Không biết đứng bao lâu, Trịnh Mặc cảm thấy chân mình đã tê rần rột cục tiễn bước hết khách. Lúc này một nha hoàn đã chạy tới bên cạnh:

- Thiếu gia, người săn sóc dâu bảo ta mang ngài tới tân phòng.

Trịnh Mặc đi theo nha đầu tới tân phòng, nghĩ đến chuyện sẽ phát sinh kế tiếp thì không tự giác bỏ não ra một ít “hình ảnh”, Trịnh Mặc nghĩ nghĩ mà mặt từ từ không thể không chế hồng lên.

Vũ Phượng bị đỡ trở về phòng xong, trước bị nha hoàn mời đi tắm, sau bị người săn sóc dâu an bài ngồi ở tân phòng, chờ tân lang tiễn khách xong trở về. Tắm rửa qua, Vũ Phượng thanh lệ thoát tục bình tĩnh như hoa sen mới nở. Giờ phút này trên mặt nàng điểm đồ trang sức trang nhã tinh xảo, đang cúi đầu ngồi ngay ngắn ở mép giường, nghe người săn sóc dâu tỉ mỉ nói xong chuyện “động phòng”. Những từ ngữ rõ ràng chưa bao giờ tiếp xúc qua, Vũ Phượng nghe mà trong lòng như nai con chạy loạn, mặt đỏ như ánh bình minh, ngượng đến cả tai và cổ đều phiem hồng. Nàng nắm khăn cầm trong tay, đang thẹn thùng không chịu nổi thì bên ngoài truyền đến tiếng la:

- Mời tân lang vào động phòng.

Trịnh Mặc đẩy cửa đi vào, ánh mắt lướt qua người săn sóc dâu liền nhanh chóng hướng tới Vũ Phượng một thân phi hồng ngồi ở bên giường, nhưng thấy mặt nàng đầy hoa đào, mục tựa mùa thu, mắt đẹp xấu hổ ngẩng đầu liếc mình một cái lại rất nhanh cúi đầu xuống, cái liếc mắt này lộ ra phong tình vạn chủng, còn cả rất nhiều những điều muốn nói mà khó nói, Trịnh Mặc nhìn mà tim đập chột nẩy mạnh, cảm giác ngứa ngáy nhẹ nhẹ xẹt qua ngực.

Người săn sóc dâu bưng khay tới, tươi cười đầy mặt nói:

- Mời tân lang tân nương uống rượu giao bôi.

Trịnh Mặc bưng chén rượu, giao qua cổ tay mảnh khảnh của Vũ Phượng, cúi đầu mỉm cười uống một hơi cạn sạch.

- Kết thúc buổi lễ! Tân lang tân nương, đêm xuân một khắc ngàn vàng, chúc hai người ân ân ái ái, sớm sinh quý tử!

Trịnh Mặc cười quay đầu, nói với nha hoàn hầu ở một bên:

- Các người đưa người săn sóc dâu đi xuống lĩnh thưởng đi, phân phó quản gia thưởng nhiều chút.

Người săn sóc dâu hân hoan vui mừng, mặt mày hớn hở theo nha hoàn ra ngoài lấy tiền, trước khi đi còn rất săn sóc đóng kín cửa phòng. Tất cả mọi người lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Trịnh Mặc và Vũ Phượng. Trịnh Mặc hàm chứa nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng vào Vũ Phượng, Vũ Phượng bị ánh mắt cực nóng nhìn mà hơi thở cũng rối loạn, nàng đầy mặt mây đỏ cúi đầu, khẩn trương ngượng ngùng tay cũng không biết để chỗ nào.

- Vũ Phượng - Hồi lâu sau, Trịnh Mặc nhẹ nhàng gọi, Vũ Phượng ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn cô.

Trịnh Mặc nâng tay phải Vũ Phượng, chậm rãi quỳ một gối trước mặt Vũ Phượng.

- Mặc! - Vũ Phượng kinh ngạc hô lên, thất kinh muốn nâng cô dậy - Người...người làm gì vậy?

Trịnh Mặc lấy ra từ trong lòng một cái hộp tinh mỹ, giữa đầu cười đến ôn nhu:

- Ta đang cầu hôn người.

- Chúng ta không phải đã thành thân rồi sao?

- Với ta mà nói còn thiếu một chút - Trịnh Mặc chậm rãi mở hộp ra, một cái nhẫn kim cương sáng lấp lánh lộ ra.

Trịnh Mặc nhìn thật sâu Vũ Phụng, trịnh trọng mà thông thả nói:

- Ta Trịnh Mặc, đồng ý cưới Tiêu Vũ Phụng làm vợ, từ nay về sau, yêu nàng, tôn trọng nàng, bảo vệ nàng. Bất luận tật bệnh hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, luôn thủy chung với nàng, thẳng đến khi rời khỏi thế giới này.

Vũ Phụng lông mi rung rung, ánh mắt trong suốt nhìn Trịnh Mặc, mơ hồ có nước mắt lóe ra.

- Vũ Phụng, người đồng ý gả cho ta không?

Một giọt nước mắt rơi xuống:

- Ta đồng ý - Vũ Phụng cảm động nói vừa trịnh trọng gật đầu, nàng giơ tay vỗ về mặt Trịnh Mặc, trong mắt tràn đầy tình yêu say đắm.

Trịnh Mặc đem nhẫn chậm rãi luồn vào ngón áp út xinh đẹp của Vũ Phụng, cúi đầu khẽ hôn xuống tay nàng mới đứng lên.

Đột nhiên bị Trịnh Mặc ôm ngang lấy khiến Vũ Phụng kinh hô một tiếng, theo bản năng bám lấy cổ cô, chống lại cơn người bao hàm tình cảm của Trịnh Mặc, hai má Vũ Phụng tức khắc phi hồng, nàng thẹn thùng tựa đầu vào đầu vai Trịnh Mặc, để Trịnh Mặc chậm rãi ôm nàng tới giường.

Trịnh Mặc đặt Vũ Phụng ở trên giường, phủ người tới, cái hôn nhỏ vụn liền bắt đầu từ giữa trán, trần trọc xẹt qua trước mắt, chóp mũi, dọc theo hai má nồn nà mềm nhẵn, một đường chậm rãi hướng bên tai duyên dáng, chóp mũi cô khéo léo cọ vào vành tai, thử vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm sau vành tai mềm, phun khí nóng trên đó khiến cho làn da trắng nhanh chóng phủ một tầng đỏ ửng.....

Vũ Phụng cảm thấy một trận tê dại ngứa ngáy theo môi Trịnh Mặc truyền khắp toàn thân trong nháy mắt khiến nàng không nhịn được ngả về phía sau, Trịnh Mặc hôn cái cảm mềm mại của Vũ Phụng, nụ hôn trần trọc triển miên như mưa phùn không ngừng dừng trên cái cổ trắng nồn tinh xảo, thuận thế chậm rãi đem Vũ Phụng áp vào đệm giường mềm mại.

Vũ Phụng mở nửa mắt mê muội mông lung, sắc mặt ửng hồng, ngực phập phồng, nhanh chóng nắm lấy sàng đan, tùy ý Trịnh Mặc nằm úp sấp trên người nàng, trần trọc hôn môi.

Không biết từ khi nào quần áo trên người nàng đã bị Trịnh Mặc rút đi, thời điểm cái yếm sát thân bị người nọ cởi đi, Vũ Phụng thẹn thùng nhắm hai mắt lại. Cho dù nhắm hai mắt thì nàng cũng có thể cảm giác được ánh mắt lửa nóng của Trịnh Mặc đang nhìn chăm chăm vào trước ngực mình, chỗ ngực ngừng nhất của con gái nhà người ta bị người khác nhìn chăm chú vào, Vũ Phụng không chịu được muốn đem mặt chôn vào gối, đúng lúc này lại cảm giác được một khối thân thể nhũn nhụi ấm áp nằm trên người mình.

Trước ngực đầy đặn bị khuôn miệng nóng bỏng hàm trụ mãnh liệt kích thích khiến cho Vũ Phụng không tự chủ kêu lên. Trịnh Mặc hôn thật sâu lên khối mềm mại, mùi hương trầm tự nhiên khiến cô kim lòng không đậu vươn đầu lưỡi không ngừng liếm cắn khẽ điểm hồng phấn, tay phải chậm rãi đặt lên bên no đủ đầy đặn còn lại.....

Vũ Phụng mặt đỏ đến có thể xuất huyết, nàng phe phẩy đầu nắm lấy sàng đan bên dưới, nghe trong họng chính mình tràn ra tiếng rên rỉ có thể tính là phóng đảng, Vũ Phụng ngưỡng không thể dậy nổi, nhưng nương theo cái hôn càng ngày càng kịch liệt của Trịnh Mặc, cho dù nàng cắn chặt cánh môi thì vẫn không ngăn được tiếng yêu kiều trong họng.....

Vũ Phụng cảm thấy đôi môi của Trịnh Mặc nóng bỏng như muốn thiêu đốt toàn thân nàng, Trịnh Mặc hôn tới đâu sẽ kích thích một mảnh run rẩy, Trịnh Mặc hôn càng ngày càng đi xuống, Vũ Phụng hơi hơi lắc lư thân thể, thở gấp dồn dập, cơ hồ sắp chịu không nổi màn tra tấn khó nhịn này, đột nhiên.....

- A Mặc! - Một trận kích thích mãnh liệt đến ngập đầu khiến Vũ Phượng không nhin được hét lên một tiếng, nằng cong người dậy, nắm lấy sàng đan.

- Ta ở đây, đừng nóng vội, chúng ta còn có cả một đêm - Giọng Trịnh Mặc từ tính mang theo mềm mỏng vang lên từ dưới mặt.

Kế tiếp không có tiếng đối thoại nữa, bên trong chậm rãi dâng lên tiếng kiêu diễm, ánh nến đỏ nhảy múa, phản chiếu hình ảnh hai người trên giường, thở gấp, tế ngâm, phập phồng, hai bóng dáng đều cao gầy, lửa nóng giao triển miên cùng một chỗ.....

Đột nhiên có một cánh tay tinh tế xinh đẹp run run vươn ra, vô lực chộp vào mép giường, ván giường lắc lư càng ngày càng kịch liệt. Tiếng thở dốc trên giường càng ngày càng trầm trọng, tiếng rên rỉ thống khổ hỗn loạn khoái cảm của Vũ Phượng truyền ra đứt quãng từ tân phòng.....

Sáng sớm, vài nha hoàn bưng đồ rửa mặt chần chừ đứng ở cửa tân phòng của đại thiếu gia nhìn lẫn nhau.

- Người đi gõ cửa.

- Người đi đi.

Một nha hoàn khó hiểu nói với đồng nghiệp:

- Sắp qua giờ điểm tâm, thiếu gia và thiếu nữ sao còn chưa dậy đây?

Một nha hoàn lớn hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Sợ là ban đêm..... rất mệt nhọc

Trịnh Mặc mở to mắt, lập tức cảm giác được mấy ngón tay bên tay phải đau lợi hại, cô theo bản năng lắc lắc, mày không khỏi nhíu lại, hình như bị rút gân. Đang muốn dùng tay trái xoa xoa lại cảm giác được một vật nặng đặt trên cánh tay trái của cô, Trịnh Mặc cúi đầu xuống phát hiện hai má mềm mại của Vũ Phượng đang dán tại ngực trái cô, tay ở trên lưng cô, hai mắt khẽ nhắm, đang chìm tĩnh ngủ.

Tối triền miên hôm qua lập tức quay lại trong đầu Trịnh Mặc, nhìn vẻ mặt vui thích hơi mệt mỏi rồi ngủ của Vũ Phượng, trong lòng Trịnh Mặc nhất thời dâng lên nhu tình nồng đậm, nhìn lông mi dài hơi hơi cong, khuôn mặt ôn nhu đến cực điểm của Vũ Phượng, trong lòng Trịnh Mặc không khỏi lại bốc lên một tia kích động, cô ôm lấy đầu hôn nhẹ lên đôi môi anh đào của Vũ Phượng, giai nhân đột nhiên bị quấy rầy dẫn tới trong lúc ngủ mơ khẽ nhấp môi dưới, nhíu mi lệch khỏi đầu vai Trịnh Mặc, khẽ hừ nhẹ chìm đắm ngủ trở lại.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ bằng lụa mỏng cơ hồ chiếu sáng toàn bộ tân phòng chói mắt khiến Vũ Phượng tỉnh lại trong giấc ngủ, nằng chậm rãi mở đôi mắt mệt mỏi, ý thức còn có chút hỗn độn, cảm giác được toàn thân tựa hồ đều đau nhức vô lực, nằng giãy dụa giật giật lập tức đau đến khẽ hừ một tiếng, lưng đau nhúa như sắp bị chặt đứt.

- Cẩn thận..... - Phía trên truyền đến tiếng nói mềm nhẹ, Vũ Phượng tức khắc run một chút, ngẩng đầu liền nhìn thấy Trịnh Mặc đang ôn nhu nhìn nằng, đôi mắt xinh đẹp của Vũ Phượng chậm rãi chuyển từ hỗn độn thành thanh minh, tiếp theo mặt liền đỏ một chút, nằng thẹn thùng cúi đầu muốn vùi vào gối lại phát hiện nửa người mình đang gắt gao dính một chỗ với Trịnh Mặc, nghĩ đến thân thể trần truồng của hai người dưới chăn thì mặt nằng càng đỏ hơn, vừa định dịch ra một ít thì không ngờ vừa động thì phần để ở trên đùi Trịnh Mặc liền truyền đến một trận khó nhin đau nhức, bộ vị tư mật lại nổi lên một tia gợn sóng bí ẩn, Vũ Phượng cắn môi nhanh chóng nhin xuống tiếng ngâm trong cổ, đem mặt vùi vào gối, trời ạ, nằng xấu hổ đến mức quả thực không còn mặt mũi gặp người.

Một bàn tay phủ ở trên mặt nằng, quay đầu nằng chôn sâu trong gối lại, Trịnh Mặc buồn cười nhìn mặt Vũ Phượng hồng như máu, ôn nhu nói:

- Làm gì mà đem mặt mình mài vậy, hồng rồi ta sẽ luyện tiếc.

Vũ Phượng mắt đẹp xấu hổ trừng cô một cái, ai ngờ dẫn tới Trịnh Mặc sững sốt, tiếp theo một bóng đầu hạ xuống, môi trên của Vũ Phượng lập tức bị một mảnh âm áp áp lên:

- Người.....

Vũ Phượng lúc đầu còn chống đỡ một chút, nhưng rất nhanh, nàng liền bị hãm ở trong ôn nhu của đối phương, hơi thở dốc dần dần tăng thêm, thẳng đến khi hai người không thể hít thở mới tách cánh môi ra.

Thân mình còn giữ chút mẫn cảm của đêm qua, vừa động lên trong thân thể lập tức nổi lên chút xúc động, Trịnh Mặc có chút cầm giữ không được, xoay người một cái liền áp lên thân thể mềm mại của Vũ Phượng, Vũ Phượng trông thấy con người cô nhảy ra ánh sáng thì tim lập tức đập lung tung lên, nghĩ đến tối hôm qua điên cuồng thì Vũ Phượng xấu hổ đến ngay cả mắt cũng phải nhắm lại

Bên này nàng xấu hổ thì Trịnh Mặc đã không còn chút hàm hồ vừa định hôn xuống, đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng la của Tiểu Ngũ:

- Sao các người đều đứng ở cửa? Không phải Trịnh bá bá và Trịnh bá mẫu bảo các người gọi chị cả và anh rể ăn cơm trưa sao?

Bên ngoài còn nhỏ giọng đáp gì đó không nghe rõ, nhưng lời nói tiếp theo của Tiểu Ngũ thì Trịnh Mặc nghe rất rõ:

- Sao lại còn ngủ chứ, không thể nào, chị ba, anh tư, chúng ta vào xem đi! - Tiếp theo liền truyền đến tiếng đẩy cửa.

Trời ơi! Trịnh Mặc nhìn cửa không khóa kín, nhất thời một thân mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn Vũ Phượng, trên mặt nàng màu đỏ còn chưa tán, nhưng hiển nhiên cũng kinh hoảng. Trịnh Mặc nhanh chóng nhảy lên cái yếm và nội y bị rơi dưới giường đưa cho Vũ Phượng, lại cầm quần áo của mình nhanh chóng trùm lên trên đầu.

Người bên ngoài vội vàng đẩy cửa, hai người trên giường thất kinh, tay chân luống cuống tự mặc quần áo, nhìn thế nào lại giống bị bắt gian trên giường.....

Vũ Phượng sốt ruột trong lòng, tay trơn trượt miễn bàn, vừa phủ thêm nội y mới phát hiện dây lưng cái yếm không buộc chặt lại rớt xuống, nhanh chóng muốn buộc chặt, lúc này cửa lại bị đung oang một tiếng bèn mở ra, ba đứa trẻ con Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đồng loạt bỏ nhào trên đất, mặt xám mày tro:

- Ôi! Đau chết mắt!

Trịnh Mặc vừa mặc áo sơ mi đang định liệng trung y thì bị Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đột nhiên vọt vào làm hoảng sợ, thân mình không vững liền ngã về phía trước. Nửa người dưới của Trịnh Mặc còn khóa trong chăn liền kéo theo Vũ Phượng phía sau cùng nhau ngã xuống đất từ trên giường, Vũ Phượng cả kinh hét lên một tiếng, gấp đến độ Trịnh Mặc ở giữa không trung nhanh đem Vũ Phượng quần áo chưa chỉnh tề gắt gao ôm vào trong ngực, lưng cô bị đập thật mạnh, đau đến mức Trịnh Mặc lập tức thét lớn một tiếng.

Vì thế khi ba tiểu tử mặt xám mày tro ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cảnh tượng Trịnh Mặc và Vũ Phượng bọc chăn lẫn trên mặt đất.

- Oa, chị cả, anh rể, sao hai người ngủ trên đất? - Tiểu Ngũ khuôn mặt nhỏ nhắn ngạc nhiên cực độ, tràn ngập khó hiểu.

Vũ Phượng đỏ mặt vùi vào lòng Trịnh Mặc giả đà điếu, trời ạ, nàng quả thực không còn mặt mũi gặp các em.

Ngẩng đầu lên nhìn ngoài cửa, một đồng nha hoàn che miệng cười trộm, Trịnh lão gia, Vân Nhu đã tới về mặt khiếp sợ nhìn các nàng, Trịnh Phi Yên quay người cười bả vai càng không ngừng lên xuống, Trịnh Mặc chỉ có thể ôm tức phụ, chịu đựng đau đớn trên lưng, nghe răng nhếch miệng cười một chút với mọi người.

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu ở trên bầu trời, những ngày về sau còn dài.....

64. Phiên Ngoại 1

- Thiếu gia, đây là sổ sách cuối tháng của điểm tơ lụa và điểm lương thực, còn phần này là bảng biểu hết quý của tiệm Phúc Hưng - Trần thúc ôm mấy bản sổ sách thật dày đi vào, lục đục để ở góc bàn văn phòng.

Trịnh Mặc đang cầm trong tay một quyển sổ sách làm ký hiệu:

- Trần thúc, mấy ngày nay người chúng ta phải đi vào các cửa hàng làm được thế nào rồi?

Trần thúc để ra một phần, cung kính nói:

- Thiếu gia, những lão bản này xem ra vẫn rất biết bổn phận.

Trịnh Mặc xem, vừa lòng gật đầu:

- Tốt - Cô lấy ra từ ngăn kéo một quyển văn kiện, vẽ vài cái lên trên, gập lại đưa cho Trần thúc:

- Mấy người này lần trước họp ta có chú ý tới, rất có năng lực, vài ngày nữa thúc phân công bọn họ đến hai mươi bốn cửa hàng kia đi.....

Trần thúc cúi đầu:

- Vâng thiếu gia.

- Tốt lắm, không còn việc gì, thúc có thể đi xuống.

- Vâng.

Trần thúc chui đầu vào văn phòng nhỏ bên ngoài ngồi bàn một lát chợt nghe đến tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, giơng mắt thì thấy Trịnh Mặc bay nhanh qua trước mặt ông. Trần thúc nhìn bóng dáng vội vã của Trịnh Mặc rồi lại nhìn sắc trời bên ngoài còn sáng thì có chút ngạc nhiên.

Từ sau khi tiếp nhận sản nghiệp của Triển gia, công vụ ở Vân Thiên Lâu cơ hồ gia tăng lên gấp đôi, thiếu gia luôn cần cù phụ trách, trước kia luôn ở lại văn phòng xử lý sự vụ đến khuya mới về phủ, sao gần đây nghiệp vụ tăng nhiều ngược lại lại đi càng ngày càng sớm đây. Trần thúc vuốt cằm suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, có chút sáng tỏ cong khóe miệng.

Trịnh Mặc mang theo vài tùy tùng vội vàng về Trịnh phủ. Rảo một bước tiến lên cửa lớn Trịnh phủ, tâm tình Trịnh Mặc đã bắt đầu nhảy nhót, trong ánh mắt cũng xuất hiện nhiều điểm ý cười.

- Chào thiếu gia - Trên đường các nha hoàn, hạ nhân đi qua không ngừng cúi đầu tiếp đón Trịnh Mặc.

Trịnh Mặc đi như gió, một mạch bước nhanh tới đại sảnh, trên bàn tròn đã tràn đầy đồ ăn xanh, một giai nhân mặc váy đậm hồng nhạt hoa mỹ lả lướt đang cầm thìa và đĩa có vẻ chuyên tâm.

Nụ cười ngưng ở trên mặt Trịnh Mặc liền nở rộ, đi lên vài bước giơ tay vòng trụ eo nhỏ của nàng, thoáng sử dụng lực kéo lại, ôn hương nhuyễn ngọc liền ngã vào trong lòng, Vũ Phượng kinh hô một tiếng.

Trịnh Mặc vui đầu vuốt ve khuôn mặt nõn nà trơn mềm của giai nhân, chớp mũi tưởng niệm mùi hương thoang thoảng này cả ngày, cánh tay ở thắt lưng nàng bắt giắc chặt lại vài phần.

- Mặc..... - Biết người phía sau ôm chính mình là ai, Vũ Phượng trước vui sau xấu hổ.

Người trẻ tuổi vừa kết hôn luôn như keo như sơn, hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều dính cùng một chỗ, hai người cách biệt suốt một ngày, đã sớm tưởng niệm lẫn nhau. Vũ Phượng vừa thấy người trong lòng thì tự nhiên lòng tràn đầy vui mừng, nhưng nghĩ đến chung quanh còn có một đám nha hoàn đang đứng, mà Trịnh Mặc lại làm ra động tác thân mật như vậy với nàng, hành vi lớn mật như vậy làm cho Vũ Phượng luôn rụt rè bảo thủ đằng một chút liền nóng đỏ, nàng bộ dạng phục tùng cực thẹn tránh đi:

- Mặc, ở đây nhiều người.....

Bọn nha hoàn hầu ở một bên đã sớm đỏ mặt lặng lẽ chuồn ra ngoài, Vũ Phượng mềm nhũn giãy dụa, với Trịnh Mặc mà nói căn bản không có nhiều lực, Trịnh Mặc cúi đầu thổi gió nóng ở bên tai nàng nhẹ nhàng:

- Bọn họ đều đã đi.

Thân hình mềm mại của Vũ Phượng ở trong lòng Trịnh Mặc lập tức run rẩy, vành tai khéo léo dần dần biến hồng, Trịnh Mặc chuyển người qua nhìn nàng, thấy nàng mặt mày ửng hồng, mặt đỏ bừng hết lộ vẻ sở động lòng người, ngực Trịnh Mặc bắt giắc căng thẳng, không nhịn được ôm thân thể nàng, đang muốn âu yếm thì phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng ho khan không hài hòa.

Người ôn ôn thuận thuận vui trong lòng tức khắc tỉnh táo lại, đỏ mặt vội vàng xoay thân tránh cái ôm của cô. Ôn hương nhuyễn ngọc đột nhiên đảo tẩu khiến Trịnh Mặc không khỏi có một trận mất mát trong lòng, cô oán hận xoay người xem là ai đoạt đồ ăn trong miệng hổ.

Chỉ thấy Trịnh Phi Yên khoanh tay đứng ở cửa, đang chớp mắt chế nhạo nhìn nàng, Vũ Quyên đứng bên cạnh Trịnh Phi Yên, trên mặt thế nhưng thật sự có chút hồng hiềm thấy, mắt nhìn chăm chăm xuống đất. Vân Nhu mang theo vài nha hoàn đi vào sau, thấy mọi người trong phòng đều đứng bất động thì kỳ quái hỏi:

- Sao vậy?

Không nhìn Trịnh Phi Yên cười không có hảo ý, Trịnh Mặc đáp thật tự nhiên:

- Không có gì, mẹ.

Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ lú rú chạy vào từ bên ngoài, Tiểu Ngũ vừa tiến vào mắt liền chăm chú vào đồ ăn đầy trên bàn:

- Oa, lại có thiệt nhiều đồ ăn ngon!

Vân Nhu cười sủng nịch sờ sờ cái đầu nhỏ của con bé, nói với mọi người:

- Được rồi, chúng ta ngồi xuống đi.

Ba đứa trẻ chạy đến bên cạnh bàn đầu tiên, ngồi đoan đoan chính chính chờ người lớn ăn cơm. Trịnh Mặc nắm tay Vũ Phượng mặt đỏ hồng đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Trịnh Phi Yên và Vũ Quyên cũng cùng ngồi xuống, Vân Nhu bưng bát lên, mỉm cười nói:

- Bắt đầu đi.

Mọi người thế mới bắt đầu nhấc đũa, im lặng ăn trong chốc lát, Trịnh Phi Yên đột nhiên cười xì một tiếng, nói một cách tinh quái:

- Đại ca, chị dâu thế nhưng ăn ngon hơn so với cơm?

Vừa rồi trộm hương thiết ngọc bị Trịnh Phi Yên cắt ngang chưa ăn được tiện nghi, Trịnh Mặc không khỏi có chút bất mãn. Vì thế Trịnh Mặc và mấy miếng cơm liền không nhin được liếc mắt nhìn mỹ nhân bên người một cái. Ăn không đến, nhìn thì cứ nhìn đi, lòng đang tràn đầy vui mừng lại bị bắt quả tang, thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, Tiểu Tứ Tiểu Ngũ phồng miệng vẻ mặt khó hiểu, Vũ Phượng cũng gương mặt nhìn cô, dù Trịnh Mặc da mặt không tẻ cũng không khỏi đỏ mặt.....

Vân Nhu nhìn thấy trong bát Trịnh Mặc vẫn đầy cơm thì lập tức gấp mấy đũa đồ ăn đưa tới bát cô:

- Mặc nhi, sao không ăn cơm? Có phải đồ ăn không hợp khẩu vị hay không?

Trịnh Mặc lắc đầu, xấu hổ chỉ nói hai tiếng:

- Không, không - Thuận thế vùi đầu dùng bữa, né tránh ánh mắt tìm tòi của những người khác.

Một khối sườn chua ngọt đến bát cô, đây là đồ cô thích ăn nhất, Trịnh Mặc ngẩng đầu thấy Vũ Phượng đang dịu dàng nhìn cô, trong mắt cất giấu nhu tình:

- Ăn nhiều đồ ăn chút.

Như thế rốt cục được ngon ngọt, Trịnh Mặc khuôn mặt tươi cười nhanh chóng bưng bát, nhanh chóng cầm chén ăn hết đồ ăn, Vũ Phượng lại sẵn sóc cô, gỡ xương chan canh, ngữ điệu ôn nhu cực:

- Đừng ăn quá nhanh sẽ bị nghẹn, uống chút canh đi - Trịnh Mặc cười khanh khách nâng bát canh lên uống, nghe lời giống như đứa nhỏ nhu thuận.

Trịnh Mặc mọi thứ đều tốt, có duy nhất một thói quen hư, chính là lúc ăn cơm không thích ăn đồ ăn, cũng không ăn canh, Vân Nhu đau lòng cô không đủ dinh dưỡng, mỗi bữa đều phải không ngừng cho cô đĩa rau, cứng rắn bắt cô ăn. Giờ nhìn thấy con dâu hầu hạ cực tốt con gái của mình, không cần bà tiếp tục làm lưng vất vả thì trong lòng Vân Nhu vui mừng một trận, trên mặt không nhin được xuất hiện ý cười.

Có lẽ do đã lớn tuổi, Vân Nhu luôn hy vọng Trịnh Mặc có thể dành nhiều thời gian một chút bồi bên người mình. Nhưng Trịnh Mặc và Trịnh lão gia giống nhau, mỗi ngày đều xoay quanh khắp nơi, vừa xã giao vừa làm ăn, thường xuyên mười ngày nửa tháng cũng không về nhà ăn nổi bữa cơm, mỗi khi đến buổi tối chỉ có

bà và Yên nhi cô đơn ăn cơm chiều trên bàn tròn lớn, Vân Nhu ngoài miệng không nói nhưng trong lòng kỳ thật không phải tư vị.

Nhưng từ sau khi Vũ Phượng vào cửa, tình trạng liền có nhiều thay đổi. Số lần Trịnh Mặc về nhà nhiều hơn rất nhiều, xã giao có thể bỏ đều bỏ hết, mỗi ngày đều tận lực chạy sớm về nhà, cùng người nhà ăn cơm chiều. Hơn nữa Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ này, ba đứa trẻ thiên chân khả ái, mấy ngày này mang đến trong nhà lạnh không ít tiếng cười đùa. Vân Nhu nhìn vợ chồng son đang nhìn nhau cười thì không khỏi tâm sinh cảm khái, nghĩ đến lúc trước đồng ý cưới tức phụ này vào cửa thật sự là rất đúng.

Cơm nước xong, Trịnh Mặc nắm tay Vũ Phượng bước chậm đến đình ngắm trăng. Gió lạnh quất vào mặt, Trịnh Mặc ngồi ở trên ghế đá, ôm Vũ Phượng vào trong ngực, hai người lặng lẽ nói chuyện.

- Mặc, ta cảm thấy gần đây Vũ Quyên hình như có chút kỳ quái - Vũ Phượng thoải mái tựa vào đầu vai Trịnh Mặc, có chút hoang mang nói.

Trịnh Mặc đang thưởng thức một nắm mái tóc của nàng, thuận miệng nói:

- Kỳ quái như thế nào?

Vũ Phượng ngưng mi:

- Gần đây em ấy thường xuyên thất thần, còn một mình ngây ngô cười khó hiểu, ta hỏi em ấy cười cái gì, em ấy còn nói không có gì.

Mắt Trịnh Mặc sáng lên, đây không phải là bộ dạng thiếu nữ hoài xuân sao:

- Em yêu, đây là hồng loan tâm động điển hình, có phải Vũ Quyên có ý trung nhân hay không?

Nghe được xưng hô của Trịnh Mặc với nàng, mặt Vũ Phượng hơi hơi đỏ hồng:

- Ý trung nhân? Ta chưa nghe em ấy nhắc tới bao giờ.

- Chuyện này hỏi Yên nhi một chút liền rõ, gần đây hai đứa không phải thân vô cùng sao.

Trịnh Mặc ôm lấy đầu, môi có chút giống như vô tình chạm vào bên tai mẫn cảm của Vũ Phượng, Vũ Phượng hơi thở rối loạn, mặt có chút nóng.

- Vũ Phượng, trong khoảng thời gian này mỗi ngày người đều ở nhà phải không, cảm thấy nhàm chán không?
- Trịnh Mặc không phát hiện điều gì, cô ôm thật chặt vào thắt lưng Vũ Phượng, trong lòng nặng nề thở dài.

Thời đại này tuy rằng không giống phong kiến cổ đại, nhưng trói buộc với nữ tử vẫn không ít. Cô nương chưa gả như Vũ Quyên và Trịnh Phi Yên hoàn hảo chút, tuy rằng phần lớn thời gian cũng là ở nhà làm nữ hồng, nhưng ngẫu nhiên ra ngoài dạo phố, mua chút son bột nước gì đó vẫn là tầm thường.

Nhưng thiếu phụ đã gả đi sẽ không giống thế, trừ mồng một và mười lăm đi miếu dâng hương cầu phúc cho người trong nhà cần ra bên ngoài, thời gian còn lại cơ hồ đều phải ở nhà, đầu chỉ có phu quân và đứa nhỏ là trời đất nhỏ. Trừ phi trượng phu dẫn ra khỏi cửa, nếu không, cho dù là đặt mua kiện xiêm y trên đường thì cũng sẽ bị người chỉ trích doxuat đầu lộ diện.

Vũ Phượng lắc đầu ở trong lòng cô, cảm thấy ảo não trong giọng của Trịnh Mặc, nàng xoay người chủ động ôm cổ Trịnh Mặc, ôn nhu nhìn cô:

- Có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ với người, ta cảm thấy hạnh phúc còn không kịp, sao có thể nhàm chán đây.

- Nhưng mà mỗi ngày ta cũng chỉ có thể ở cùng người vào buổi tối, ta sợ người ban ngày một mình sẽ buồn, sẽ không vui vẻ - Trịnh Mặc ôn nhu nhìn nàng.

- Ban ngày ta có thể cùng mẹ tu bổ hoa cỏ, hoặc mang theo Tiểu Tam Tiểu Ngũ thiêu thừa may vá, đánh đàn gì đó, sẽ không buồn, huống chi..... - Tay đang ôm cổ Trịnh Mặc của Vũ Phượng hạ xuống, nàng mặt mày thùy thùy, bên môi mỉm cười - Lòng ta vẫn nghĩ đến người, nhớ kỹ người, sao lại có thể không vui vẻ đây..... - Giọng càng ngày càng thấp, mặt Vũ Phượng càng ngày càng hồng.

Cảm giác bên hông căng thẳng mạnh, đôi môi anh đào liền gặp tập kích ôn nhu. Nàng ưm một tiếng.

Điều Trịnh Mặc không thể chống cự nhất chính là những lời thổ lộ xấu hổ ngượng ngùng của Vũ Phượng, mỗi khi nàng làm bộ dạng phục tùng thùy mị, không thôi thẹn thùng nhẹ giọng kể ra tình ý với chính mình, Trịnh Mặc liền cảm giác ngực ức chế không được sóng nóng quay cuồng, khó kìm lòng nổi hôn môi Vũ Phượng, đem cánh môi mềm mại ướt át của nàng bao vây trong miệng cô, trần trọc hôn, đầu lưỡi khó nhịn cạy mở hàm răng của nàng, xâm nhập vào nơi ôn nhuận..... Hơi thở dần dần dày đặc, sắc mặt hai người đều ửng hồng lên. Tay Trịnh Mặc phủ ở thắt lưng Vũ Phượng trần trọc chậm rãi đụng đến phía trước thân thể nàng, bàn tay thon dài xẹt qua bụng bằng phẳng, một đường leo lên trên, cuối cùng nhẹ phủ lên mềm mại quyến rũ. Vũ Phượng kim lòng không đậu yêu kiều ngâm ra tiếng.

Âm thanh yêu kiều này kích thích Trịnh Mặc đang cả người khô nóng càng thêm không thể ức chế khao khát của mình, cái hôn nhanh chóng trần trọc đến cái cảm trắng nõn nhẵn nhụi, cái gáy ngọc, Trịnh Mặc hôn nhẹ mút mạnh như bão tố khiến Vũ Phượng khe ngẩng đầu lên, hô hấp không xong, chỉ có thể ôm vai cô thở gấp, một bàn tay của Trịnh Mặc không ngừng vuốt ve tóc Vũ Phượng, kéo nàng đến gần mình, tay kia thì nhu nắm khuôn ngực đầy đặn của Vũ Phượng, cách lớp quần áo, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác được nơi đó đã muốn bắt đầu se lại, Vũ Phượng cắn cánh môi, không chịu nổi cúi đầu rên rĩ.

Vũ Phượng sắc mặt đỏ sẫm một mảnh, biểu tình vừa như thống khổ lại vừa giống vui thích cực độ, nàng thở gấp gờ tay cản lại bàn tay đã bắt đầu tham nhập vào quần áo của nàng của Trịnh Mặc:

- Mặc, không...đừng.....đừng ở..... chỗ này.....

Cho dù bị Trịnh Mặc làm thở gấp liên tục, ý loạn tình mê thì Vũ Phượng vẫn nhớ rõ các nàng giờ đang ở bên ngoài, không phải ở trong phòng, tuy rằng Trịnh Mặc sớm đã ra lệnh cho nha hoàn hạ nhân không được vào đình viện này, nhưng Vũ Phượng thủy chung không thể bỏ đi bất an và ngượng ngùng trong lòng.

Cánh môi lửa nóng của Trịnh Mặc đã hôn đến trước ngực Vũ Phượng, khắp tay mềm nhẵn non mịn của Vũ Phượng đang cực lực đè nén tiếng ngâm nga rên rĩ, hỏa diễm nóng bỏng dấy lên trong cơ thể nàng, cơ hồ làm Trịnh Mặc không khống chế được lập tức muốn nàng. Bên tai tiếng cầu xin nhỏ vụn và bàn tay mềm run run đẩy ra đã kéo lại cho Trịnh Mặc một chút lí trí gần như đánh mất, biết lấy việc Vũ Phượng rụt rè mà thân thiết bên ngoài như ban ngày là quyết định không thể. Trịnh Mặc thở hổn hển ngẩng đầu lên khỏi ngực Vũ Phượng, cưỡng chế khô nóng bắt đầu khởi động, cô đứng dậy bế ngang Vũ Phượng trong lòng sắc mặt ửng hồng lên, lập tức hướng đến trong phòng.

Một cước đá văng cửa phòng, Trịnh Mặc lòng như lửa đốt thả Vũ Phượng trên giường, hai ba nhịp trừ bỏ quần áo mình, vội vàng đi lên. Vũ Phượng mặt đỏ bừng nhắm hai mắt lại, hai tay mềm nhũn khoác lên tấm lưng trần của Trịnh Mặc, một bên màn giường bị Trịnh Mặc phát tay mới hạ xuống, che một nửa dạt dào bên trong, chỉ nghe thấy tiếng rên rĩ mơ hồ, tràn ra đứt quãng từ khe hở của màn giường..... Ngoài cửa sổ, trăng tròn chiếu sáng bầu trời tối đen, bóng đêm vừa đẹp vừa mông lung.

Trừ bỏ lễ mừng năm mới, trung thu là ngày hội náo nhiệt nhất Đồng thành. Người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên xong, hai vợ chồng hoặc là thanh niên nam nữ chưa thành thân sẽ đạp bóng đêm ra cửa ngắm cảnh, hy vọng có thể khéo gặp được một vị thiếu gia tiểu thư nào đó, thành toàn một đoạn nhân duyên mỹ mãn.

Trên đường cái có hội đèn lồng mỗi năm một lần, chủ điểm đứng đắn sớm đóng cửa về nhà đoàn viên, điều này đã cho không các cửa hàng quán nhỏ một cơ hội tuyệt hảo để kiếm tiền, các tiểu thương hôm nay đều là mè� sáng mắt, khoá rương nhỏ kéo từ đầu đường tới cuối ngõ náo nhiệt rao bán các thứ đèn màu, son bột nước, trang sức, mặc dù không phải sự việc đặc biệt hiếm lạ, thợ khéo cũng không chú ý như vậy, nhưng tại cuộc sống đặc thù ở đây, sinh ý cũng tương đối náo nhiệt.

Trên đường cái Đồng thành giăng đèn kết hoa, nơi nơi đều vô cùng náo nhiệt vui sướng.

Chung quanh đám đông mãnh liệt tấp nập, Trịnh Mặc hộ Vũ Phượng chặt chẽ trong người, lấy tay che không cho đám người chật chội đụng tới nàng, thật vất vả tiến vào được một ngõ nhỏ thoáng thanh tịnh chút.

- Vị tiên sinh, mua cho phu nhân cái trâm đẹp đi! Trâm bạc của chúng ta tài chất khéo léo đều nổi danh lừng lẫy ở Đồng Thành, không lừa người già và trẻ con! - Tiểu lừa đảo ở góc nhìn thấy đôi tiểu tình lữ đi

tới thì nhanh chóng nhiệt tình thết to.

Ánh mắt Vũ Phượng dừng lại trong chốc lát trên một cái trâm cài đầu màu bạc, hình như có chút thích, Trịnh Mặc ở bên cạnh nhìn thấy, không khỏi cong khóe miệng, nhìn tiểu lù đỏ chỉ chỉ nói:

- Ta muốn cây trâm này.

Vũ Phượng vui sướng quay đầu nhìn cô, Trịnh Mặc sững nịch cười lại, tay lặng lẽ ôm bên hông Vũ Phượng, mặt Vũ Phượng hơi hơi đỏ lên, cúi đầu khẽ đặt trên tay cô, cười nhẹ xấu hổ, cảm giác hạnh phúc đầy lòng đầy đầu.

Tiểu lù đỏ kia đang vội vàng lấy tiền, lúc ngẩng đầu đưa trâm đã bọc kĩ thì nhìn thấy vẻ tuyệt sắc khuynh thành dưới đèn của Vũ Phượng, nhất thời nhìn chằm chằm, tưởng tiên nữ hạ phàm, thế nhưng quên bồng động tác trên cánh tay.

Vũ Phượng nửa dựa sát vào Trịnh Mặc, một lòng đều ở trên người cô nên không chú ý tới tiểu lù đỏ. Trịnh Mặc cũng nhìn thấy biểu tình hai mắt tỏa sáng của tiểu lù đỏ, có chút không vui nhíu nhíu mày, ném ra mấy đồng tiền rồi cầm trâm liền nắm tay Vũ Phượng chạy lấy người, tiếp tục đứng đây cô sợ chính mình sẽ không chịu được mà bỏ một chương tới mặt tiểu lù đỏ kia cho đáng đời trông mắt loạn chuyển của hắn.

Vốn đêm nay là Trịnh Mặc mang theo Vũ Phượng, Trịnh Phi Yên và Vũ Quyên đi ra ngoài, bắt quá sau đó vì đám người chạt chội mà bị tách ra, Trịnh Mặc lo lắng cho sự an toàn của hai tiểu cô nương, nhanh chóng phái tùy tùng phía sau đuổi theo hai nàng, còn Trịnh Mặc gắt gao nắm chặt tay Vũ Phượng, một khắc cũng không dám buông. Không có một đồng tùy tùng theo phía sau, Trịnh Mặc mang theo Vũ Phượng đi chơi càng thêm tận hứng.

Vũ Phượng trước đây luôn ở trong sơn trang, sau đó lại luôn ở Đái Nguyệt Lâu xứng khúc, hiện tại gả cho Trịnh Mặc cũng suốt ngày ở trong phủ, đây vẫn là lần đầu tiên nàng du lãm chợ náo nhiệt như vậy, lôi kéo tay Trịnh Mặc đi nhìn một cái, đi dạo thập phần vui sướng. Trịnh Mặc đối với nàng cực yêu thương, chỉ cần là Vũ Phượng coi trọng thì cơ bản có điều mua, Vũ Phượng một đường hứng thú dạt dào, lôi kéo Trịnh Mặc cười khéo, dưới chân bước không ngừng, đến thời điểm hội đèn lồng gần như chấm dứt hai người mới tận hứng mà về.

Vũ Phượng đột nhiên xoay người hô nhỏ một tiếng, Trịnh Mặc ngồi xổm xuống, sốt ruột nói:

- Sao vậy?

Vũ Phượng xoa xoa mắt cá chân:

- Đeo giày mới, khả năng do vừa rồi đi quá lâu, có chút không khỏe.....

Trịnh Mặc cẩn thận vén làn váy của nàng, giơ tay nhẹ nhàng đề lên mắt cá chân, lập tức nghe thấy Vũ Phượng ăn đau than nhẹ, Trịnh Mặc đứng thẳng dậy đỡ Vũ Phượng:

- Mắt cá chân sưng đỏ, có phải rất đau hay không?

Vũ Phượng khẽ chau mày, hơi cắn môi, không định khiến Trịnh Mặc lo lắng:

- Không sao, đi chậm một chút là được.

Trịnh Mặc giơ tay ngăn nàng lại, cực đau lòng:

- Tiếp tục ma sát sẽ chảy máu - Cô đến trước Vũ Phượng ngồi xổm xuống - Lên đây, ta công người về.

Vũ Phượng mặt đỏ lên, vội nói:

- Không cần Mặc, ta có thể tự đi.

Trịnh Mặc quay đầu nắm tay nàng, ôn nhu nhìn nàng:

- Để ta công người đi, người không sợ đau nhưng ta đau lòng.

Mặt Vũ Phượng nhất thời đỏ bừng một mảnh, trong lòng cũng cực cảm động, nàng đầy mắt nhu tình nhìn Trịnh Mặc, mân môi thuận theo, đưa tay chậm rãi ôm cổ cô.

Hội đèn lồng đã chấm dứt, trên đường chỉ có vài tốp năm tốp ba, ngẫu nhiên đi qua đều không tự giác nhìn về hai người, nhất là mấy cô nương gia, nhìn đến tình lữ ân ái như vậy không khỏi tâm sinh hâm mộ ghen tị cực kì.

Vũ Phượng ôm cổ Trịnh Mặc, ngưng ngưng tựa đầu chôn trên vai cô, gió lạnh phất quá bên sườn, nghe tiếng hít thở đều đặn cùng nhịp tim đập có lực của Trịnh Mặc, Vũ Phượng trong lòng như mặt nước mềm mại, say đắm nhìn Trịnh Mặc, lông mi thật dài, mũi thẳng, Vũ Phượng không nhịn được vụng trộm hôn tai Trịnh Mặc, đỏ mặt dán ở trên lưng cô, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Trịnh Mặc vũng vàng công giai nhân, nhận thấy được động tác nhỏ ngưng ngưng của nàng thì không khỏi cong cong khóe miệng.

Trên đường năm màu hoa đăng chiếu rọi ở trên mặt hai người, sẫm lên miệng cười ngọt ngào tương tự, sáng lạn như hoa...

65. Phiên Ngoại 2

Tiếng chuông xa xôi truyền vào từ ngoài cửa sổ.

Trịnh Mặc chậm rãi mở to mắt, nhìn xa ngang cao ngất trên đỉnh đầu chớp mắt ngơ ngẩn.

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, Trịnh Mặc ngưng thất thần, nhanh chóng xoay người ngồi dậy.

Cầm lấy sa bào màu trắng không khỏi run lên một chút, nhanh chóng khoác lên vai, cúi đầu đem một chuỗi phật châu thật nặng đeo lên cổ, chỉnh áo ngang nhiên bước ra bên ngoài.

Đẩy cửa ra, hơi thở sáng sớm mát mẻ đánh tới trước mặt, trên đầu có mấy con chim líu ríu kêu, gió nhẹ phất qua, vài cái lá rụng uốn lượn bay xuống.

Trịnh Mặc tự nhiên vươn tay, bắt một cái lá cây trong lòng bàn tay, để sát miệng nhẹ nhàng thổi, lá cây lại từ từ tung bay ra ngoài, khóe miệng không tự giác cong lên, nghe tiếng chuông trầm ổn đi từng bước ra bên ngoài.

Hành lang gấp khúc, đình viện tụt lại phía sau, tầm nhìn trước mắt càng ngày càng trống trải, cuối cùng xuất hiện một đài bằng cực rộng lớn, hàng trăm tầng lầu thân khoác lụa trắng tinh tọa ngay ngắn có thứ tự, tay cầm phật châu lăm lăm theo tiếng chuông trầm ổn.

Trịnh Mặc giật mình tại chỗ, cảnh tượng mênh mông trước mắt cùng hình ảnh từng xuất hiện qua vô số lần trong đầu giống hệt nhau khiến cô đột nhiên có loại cảm giác giật mình như mộng.

- Sư huynh, vị trí của huynh ở chỗ nào - Có một giọng nói vang lên ở bên cạnh, Trịnh Mặc quay đầu nhìn thấy một hòa thượng gầy ôn đạm nhìn cô, trong tay nắm một chuỗi phật châu, ánh mắt tinh thuần.

Trịnh Mặc gật đầu, theo phương hướng hòa thượng chỉ đi từng bước một qua, ở một chỗ bốn phương không cao không thấp mà khoan chân ngồi xuống, tay tự nhiên mà bắt đầu lần phật châu trên cổ tay, mí mắt theo đó chậm rãi khép lại.

Bốn phía sần sật tiếng lá rụng tung bay, trong mũi vờn quanh một cỗ huân hương tự nhiên, gió lạnh thổi qua bên tai, trái tim an bình trầm tĩnh.

Không biết qua bao lâu, sương mù mờ dần dần tán đi, ánh mặt trời chiếu khắp đất lớn.

- Sư huynh, tịch ngày đã hết, huynh có thể xuống núi.

Trịnh Mặc im lặng ngắm nhìn lương đình bên mặt hồ, nhìn mây khói lượn lờ, cảm giác trong lòng yên tĩnh lạnh nhạt:

- Trí Xa, đệ có nghĩ tới chuyện xuống núi không?

- Không - Chần chờ một chút.

- Có lẽ đệ nên xuống núi xem thử.

Hòa thượng gầy sợ run một chút, khi ngẩng đầu lên lần nữa thì chỉ gặp tay áo màu trắng tung bay, thân ảnh dần dần đi xa.

- Thí chủ đi thông thả - Sa tăng ở cửa chùa cũng chấp tay bái đưa tiễn.

Bước ra cửa miếu, Trịnh Mặc nhẹ hít thở, cuối cùng nhìn thoáng qua ba chữ to màu đỏ “Phật Sơn Tự”, khoe miệng khe cong, cũng không dừng lại xoay người rời đi. Đi xuống trong chốc lát thấy một chiếc xe ngựa ở dưới xa xa, ý cười càng sâu.

- Thiếu phu nhân, thiếu gia đã xuống! - Che tay cái trán, gia đình nhìn ra xa bị kích động nói với nữ tử duyên dáng yêu kiều dưới tàng cây.

Vũ Phượng xoay người liền nhìn thấy Trịnh Mặc đón ánh nắng xuống gập, trên mặt lộ ý cười âm áp. Nắm lấy cây ngọc lan cánh bay lả tả ở đầu ngón tay, bóng hình xinh đẹp chớp lên nhanh nhẹn đi về phía trước.

Trịnh Mặc vài bước nhảy xuống, duỗi tay bế Vũ Phượng đầy cõi lòng.

- Chờ lâu không? - Mặt cọ vào mái tóc của nàng, Trịnh Mặc nhẹ giọng nói.

Vũ Phượng không trả lời, tay bên hông cô lại chặt chút.

- Chúng ta về nhà thôi.

- Ừ.

Đường núi gập ghềnh, bánh xe chậm chậm chuyển động, gia đình cười nhỏ, nhàn nhã đánh xe ở phía trước. Trong thùng xe, Vũ Phượng rúc vào trong lòng Trịnh Mặc, ôn ôn thuận thuận dán vào cô. Hai tay Trịnh Mặc ôm eo nhỏ của Vũ Phượng, hôn hôn hai má nàng:

- Suy nghĩ gì?

Vũ Phượng thấp đầu, lông mi khẽ run. Trịnh Mặc hôn dứt quầng lên chóp mũi, khoe môi nàng, Vũ Phượng không tự giác ngả về phía sau, khe sáng giọng:

- Dê.....

Trịnh Mặc mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, néo néo chóp mũi nàng, vui cười nói:

- Hòa thượng hay ni cô ta cũng chưa hứng thú, vẫn là đối với người có vẻ cảm thấy hứng thú.

Vũ Phượng hạ mi mắt, tâm tư bị đoán được có chút xấu hổ quẩn bách, bên môi lại nổi lên ý cười:

- Không đứng đắn.....

Trước khi Trịnh Mặc xuyên qua từng ở Phật Sơn tĩnh tu mười năm. Tuy là đệ tử tục gia, nhưng cô tâm tính trong suốt, bản tính thuần lương, thêm trí tuệ cần cù, phương trượng trụ trì tiền nhiệm rất tán thưởng, ngoại lệ thu cô làm đệ tử nhập thất. Lần này là tịch ngày mười năm một lần của Phật Sơn Tự, Trịnh Mặc thân là đệ tử nhập thất, mặc dù đã hoàn tục thì theo lễ tiết cũng vẫn nên đến tham thiền bái tế một phen.

Từ Đồng thành đến Phật Sơn, đường xá xa xôi, một lần đi là hơn tháng. Trịnh Mặc luyện tiệc kiều thê, liền đem Vũ Phượng theo, vừa lúc bổ sung một chuyến tuần trăng mật.

Phật Sơn là nơi thanh tu, tịch ngày đại điển chỉ cho đệ tử quan môn và đệ tử nhập thất tham gia, cho nên Trịnh Mặc một mình ở chùa ngày người ba ngày.

Trịnh Mặc cầm tay Vũ Phượng thấm lạnh, dán lên thất lưng mềm mại của nàng, khoe miệng cong lên, nhớ tới mấy ngày ở trong chùa nhàn bình tĩnh, đột nhiên có chút cảm hoài than nhẹ ra tiếng:

”Thẹn tình mình như chốn nghiêm trang

Vào núi tu hành, bóng Người mang

Đời này cách nào trọn vẹn cả

Không phụ Như Lai, chẳng phụ nàng?”

(‘Bất phụ Như Lai, bất phụ khanh’ - Thương Ương Gia Thố)

Vũ Phượng không nghe ra cô nói gì, cảm giác như đang nói một câu thơ, quay đầu hỏi cô:

- Người nói gì?

Trịnh Mặc thư thái kéo nàng vào trong ngực, khoe miệng ngưng tụ nụ cười nhẹ:

- Không có gì.....

Năm tháng ngắn ngủi, ta chỉ là một tục nhân, chỉ nguyện hãm trong hồng trần cuộn cuộn này cùng người làm bạn kiếp này, mới không uổng công lần đến nhân gian này.

Một tháng sau.

Cửa lớn Trịnh phủ, Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đều đứng ở bên ngoài nhìn ra xa, nhìn thấy gia đình đánh xe ngựa tới từ xa liền không ngừng chạy đến:

- Đến rồi đến rồi! Chị cả và anh rể đã trở về!

Trịnh Mặc lưu loát nhảy xuống xe ngựa, sẵn sóc giúp đỡ Vũ Phượng. Vũ Phượng chân vừa chạm đất, ba đứa trẻ kia liền vui mừng hạnh phúc chạy tới, Tiểu Ngũ chạy thẳng vào lòng nàng làm nũng:

- Chị cả, chị đã trở về! Muốn giết chết bọn em!

Vũ Phượng yêu thương ôm Tiểu Ngũ, một tay kéo qua Tiểu Tam, Tiểu Tứ, ý cười trong suốt:

- Mấy đứa ở nhà mấy ngày nay đều ngoan không? Có nghe lời chị hai không?

Tiểu Tứ làm mặt quỷ, cười hì hì nói:

- Chị hai gần nhất vội vàng quần áo anh rể tương lai, không có thời gian quần bọn em!

Tiểu Tam xen mồm nói:

- Anh rể tương lai chắc hư, lần trước chị hai đã cầm chổi lông gà đánh mông anh ấy!

Trịnh Mặc ở bên cạnh nghe, theo bản năng nào vẽ ra hình ảnh, nhin không được bật cười, quay đầu nói với Vũ Phượng:

- Vũ Quyên và tiểu tử đối trá kia thật đúng là một đôi trời sinh.

Vũ Phượng cũng có chút không được, cười nói với cô:

- Cuối cùng Vũ Quyên đã tìm được khắc tinh của nó!

Sau khi thỉnh an Trịnh lão gia và Vân Nhu, nhân hôn lễ sắp tới của Vũ Quyên, lại còn chút thời gian mới tới bữa tối, Vũ Phượng liền ở đại sảnh giúp Vũ Quyên xử lý văn sính hôn lễ, chi tiết người dẫn.

- Chị..... - Vũ Quyên nắm tay vịn vẹo, ánh mắt có chút mơ hồ không ngừng.

Vũ Phượng đang cúi đầu tỉ mỉ nhìn danh sách tân khách trên thiệp mời, thuận miệng đáp:

- Ủ?

- Nghe nói, cái kia..... - Vũ Quyên áp ứng.

Vũ Phượng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn nàng:

- Cái gì?

Vũ Quyên nắm chặt tay, giống như đang lấy dũng khí hỏi:

- Nghe nói lần đầu tiên động phòng sẽ rất đau, còn có thể thấy máu, là thật sao?

Mặt Vũ Phượng đùng một cái hồng lên, bỗng dưng nhớ tới sáng sớm hôm sau ngày động phòng, mình đang trang điểm thì nhìn thấy trong gương Trịnh Mặc ăn mặc chỉnh tề nhìn trên góc giường cười ngây ngốc. Nàng nghi hoặc nhìn qua thì thấy ở giữa sàng đan tuyết trắng có một chút màu đỏ nhàn nhạt, sau khi hiểu được đó là cái gì thì nàng ngưng ngưng đến nỗi nửa ngày cũng không nâng nổi đầu dậy.

Đối diện với vẻ mặt nghiêm túc chờ câu trả lời của Vũ Quyên, Vũ Phượng ngượng ngùng hạ mi mắt, nhẹ nhàng ừ.

Vũ Quyên vẻ mặt khổ tâm thù đại hận, đang muốn nói tiếp thì lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ngẩng đầu liền trông thấy Trịnh Mặc dắt Trịnh Phi Yên đi đến. Trịnh Phi Yên vừa đến liền hướng thứ hướng tới Vũ Quyên nói:

- Chị Vũ Quyên, vài ngày nữa là ngày lành của chị, người ta đều nói tân nương trước khi thành thân sẽ rất khấn trương rất bất an, còn có thể nghĩ đồng nghĩ tây sợ này sợ kia, chị Vũ Quyên là như vậy sao?

Vũ Quyên hiếm khi đỏ mặt, nhìn Trịnh Phi Yên vẻ mặt trêu ghẹo thì sàu nảo nói:

- Đợi đến lúc em thành thân thì sẽ biết!
- Em khăng định sẽ không khấn trương.

Vũ Quyên hừ mũi một tiếng, vẻ mặt không tin. Trịnh Phi Yên hàm ý sâu xa cười hơi đắc ý:

- Em không lừa chị, ca ca chắc thương xót em, đã quyết định để em chiêu ở rể, em không cần gả đến nhà người khác, sao sẽ khấn trương đây?

Mắt Vũ Quyên tức khắc trợn tròn, nàng quay đầu nhìn Trịnh Mặc, vẻ mặt khó hiểu:

- Anh rể cho Phi Yên chiêu ở rể?

Trịnh Mặc thản nhiên ừ, nhìn em gái bên người, ánh mắt thoán có chút trầm.

Trịnh Mặc và Vũ Phượng thành thân đã một năm, tuy rằng Trịnh lão gia không hề bảo cần phải nhanh, nhưng về vấn đề con nối dòng đã càng ngày càng thường xuyên nhắc tới. Cô và Vũ Phượng đều là nữ, tự nhiên không sinh ra đứa nhỏ được. Cô cho Trịnh Phi Yên chiêu rể, kỳ thật cũng là vì lo lắng cho con nối dòng của Trịnh gia. Trịnh gia ba đời đơn truyền, trực hệ chỉ còn lại chính mình và Trịnh Phi Yên, chỉ có chiêu rể mới có thể khiến đứa nhỏ tương lai của Trịnh Phi Yên danh chính ngôn thuận mang họ Trịnh. Chỉ là không biết mọi thứ có thể như cô hy vọng như vậy hay không.....

Trịnh Mặc kinh ngạc trầm tư, mày bắt giác nhíu lại. Lòng bàn tay chạm phải một thứ mềm mại thấm lạnh, cô cúi đầu nhìn thấy Vũ Phượng dịu dàng nhìn chính mình, ánh mắt lý lộ ra lưu luyến nhu tình, còn có một tia kiên định không thể dao động.

Trịnh Mặc vừa nhìn đã hiểu lời nàng muốn nói, đem tay Vũ Phượng bao vây trong tay chính mình, khoe miệng cong lên, bất an trong đáy lòng trong lúc nắm bàn tay kia đã hóa thành tro bụi.

Không thuận lợi thì thế nào?

Mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu khúc chiết, ta đều làm bạn cùng người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-thi-quyynh-dao>